DE UNDE VENIM?
ÎNCOTRO NE ÎNDREPTĂM?

DAN BROWN

ORIGINI

„Un roman care plasează știința în antiteză cu creaționismul, atrăgând astfel controverse la fel de mari precum cele iscate de *Codul lui da Vinci*. În *Origini*, vizionarul Edmond Kirsch vine cu o teorie atât de îndrăzneață, încât, crede el: «Nu vă va zgâlțâi principiile fundamentale. Vi le va zdrobi». Kirsch adresează afirmația respectivă umanității, deoarece aceasta este scara la care Brown scrie. Dan Brown și ideile serioase se potrivesc împreună în *Origini* mai bine ca niciodată până acum."

JANET MASLIN, *THE NEW YORK TIMES*

‡ ‡ ‡

„Un amestec eclectic de elemente: un jurnal de călătorie, un roman de istorie, plin de conspirații și mister, care dezbate subiecte dintre cele mai variate, de la poezia lui William Blake la ascensiunea și căderea fascismului în Spania."

ENTERTAINMENT WEEKLY

‡ ‡ ‡

„*Origini* prezintă câteva dintre temele recurente ale lui Brown. Un cult malefic, inspirat de catolicism, în acest caz Biserica Palmariană, este responsabil pentru un val de crime. Iar câteva opere de artă ascund cheia elucidării misterului."

THE NEW REPUBLIC

‡ ‡ ‡

„Omenirea față în față cu al șaptelea regn: se va adapta sau va repeta soarta înaintașilor neanderthalieni?"

ADRIANA BĂDESCU

ISBN 978-606-8905-49-5
www.raobooks.com
www.rao.ro

Dan Brown

Origini

Traducător: Adriana Bădescu

Versiune ebook: v2.0, februarie 2018

Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40

Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83
Capitolul 84

Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 87
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitolul 92
Capitolul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitolul 97
Capitolul 98
Capitolul 99
Capitolul 100
Capitolul 101
Capitolul 102
Capitolul 103
Capitolul 104
Capitolul 105
Epilog
Mulţumiri

Prolog

În vreme ce bătrânul tren cu cremalieră îşi croia încet drum în sus, pe versantul ameţitor, Edmond Kirsch privea masivul muntos care se înălţa deasupra lui. În depărtare, construită în stânca muntelui, uriaşa mănăstire din piatră părea suspendată în aer, ca şi când cineva ar fi contopit-o, prin cine ştie ce magie, cu buza abisului vertical.

Atemporal, sanctuarul din Catalonia, Spania, rezistase inexorabilei atracţii gravitaţionale vreme de mai bine de patru sute de ani, fără a-şi trăda niciodată scopul pentru care fusese construit, acela de a-i izola de lumea modernă pe cei din interiorul lui.

„În mod ironic, ei vor fi acum primii care vor afla adevărul, îşi spuse Kirsch, întrebându-se cum aveau să reacţioneze. Istoric vorbind, cei mai periculoşi oameni din lume fuseseră întotdeauna oamenii lui Dumnezeu… mai cu seamă atunci când zeii lor erau ameninţaţi. Iar eu mă pregătesc să arunc o torţă aprinsă într-un cuib de viespi.”

Când trenul ajunse pe culme, Kirsch zări o siluetă solitară care-l aştepta pe peron – un schelet împuţinat, înveşmântat în tradiţionala sutană catolică purpurie cu stihar alb, cu un *zucchetto*{1} pe cap. Recunoscând din fotografii trăsăturile osoase ale celui care-l întâmpina, Kirsch simţi un neaşteptat aflux de adrenalină.

„Valdespino a venit personal să mă salute.”

Episcopul Antonio Valdespino era o personalitate importantă în Spania nu doar un prieten şi un sfătuitor de încredere al regelui, ci şi nul dintre cei mai energici şi mai influenţi militanţi pentru păstrarea valorilor catolice conservatoare şi a standardelor politice tradiţionale.

– Edmond Kirsch, presupun, rosti episcopul în clipa în care inventatorul coborî din tren.

– În persoană, confirmă el zâmbind şi strângând mâna osoasă a gazdei. Vă mulţumesc, Eminenţă, pentru că aţi organizat această întâlnire.

– Apreciez faptul că dumneavoastră aţi *solicitat-o,* replică episcopul, a cărui voce era mai puternică decât se aşteptase Kirsch, limpede şi pătrunzătoare ca dangătul unui clopot. Nu se întâmplă des să fim consultaţi de oameni de ştiinţă, şi mai ales de cineva cu prestigiul dumneavoastră. Pe aici, vă rog.

Valdespino îşi conduse oaspetele pe peron, în vreme ce vântul rece de munte îi şfichiuia sutana.

– Trebuie să mărturisesc, adăugă el, că arătaţi altfel decât mi-aş fi imaginat. Mă aşteptam la un savant, dar dumneavoastră sunteţi mai degrabă…

Aruncând o privire cu o uşoară nuanţă de dispreţ spre elegantul costum Kiton K50 şi spre pantofii Barker din piele de struţ ai

oaspetelui sau, continuă:

– … *trendy* cred că e cuvântul, nu-i aşa?

Kirsch zâmbi politicos. „Termenul *trendy* nu mai e la modă de vreo zece ani.”

– Deşi am citit lista realizărilor dumneavoastră ştiinţifice, tot nu ştiu foarte bine cu ce anume vă ocupaţi.

– M-am specializat în teoria jocurilor şi modelarea computerizată.

– Deci faceţi jocuri pe computer pentru copii?

Kirsch bănuia că episcopul afişa un aer neştiutor în încercarea de a se arăta curtenitor. Fiindcă, ştia bine, Valdespino era un cunoscător extrem de bine informat în domeniul tehnologiei şi adesea îi avertiza pe ceilalţi cu privire la riscurile ei.

– Nu, Eminenţă. Teoria jocurilor este o ramură a matematicii care studiază tiparele, pentru a face predicţii cu privire la viitor.

– Ah, da. Parcă am citit că aţi prezis, cu câţiva ani în urmă, izbucnirea unei crize financiare în Europa. Şi atunci când nimeni nu pleca urechea la spusele dumneavoastră, aţi salvat situaţia concepând un program de computer care a readus Uniunea Europeană la viaţă. Cum suna butada aceea celebră a dumneavoastră? „La treizeci şi trei de ani, am vârsta pe care o avea Iisus când a înviat din morţi.”

Kirsch simţi o strângere de inimă.

– O analogie nefericită, Eminenţă. Eram tânăr pe atunci.

– Tânăr? râse episcopul încetişor. Şi câţi ani aveţi acum…? Poate patruzeci?

– Exact.

Bătrânul surâse, în vreme ce sutana continua să-i fie fluturată de vânt.

– Ei bine, cei săraci cu duhul ar fi trebuit să moştenească Pământul, însă lumea este acum a celor tineri – cei cu preocupări tehnologice, care stau necontenit cu privirile în ecranele video în loc să şi le întoarcă spre propriul suflet. Trebuie să recunosc, niciodată nu mi-aş fi închipuit că-l voi întâlni chiar pe tânărul aflat în avangarda mişcării. Ştiaţi că sunteţi considerat un *profet?*

– În cazul de faţă, un profet nu foarte priceput, Eminenţă. Când v-am solicitat o întâlnire privată împreuna cu colegii dumneavoastră, am calculat că şansele de a accepta se ridicau la numai douăzeci la sută.

– Aşa cum le-am zis colegilor mei, credincioşii au întotdeauna de câştigat ascultându-i pe cei care nu cred. Doar auzind vocea diavolului putem aprecia mai bine glasul lui Dumnezeu. Glumesc, fireşte, surâse bătrânul. Vă rog să-mi iertaţi simţul umorului învechit. Din când în când, filtrele autoimpuse mai dau rateuri.

Cu aceste cuvinte, episcopul Valdespino schiţă un gest.

– Ceilalţi ne aşteaptă. Pe aici, vă rog.

Kirsch zări destinaţia către care se îndreptau – o colosală citadelă din piatră aburcată pe buza unei stânci al cărei perete vertical cobora sute de metri până într-o vale cuibărită la poalele unor dealuri împădurite. Descumpănit de înălţime, Kirsch îşi întoarse privirea de la hăul căscat şi-şi urmă gazda pe poteca şerpuită, îndreptându-şi gândurile spre întâlnirea programată. Ceruse o audienţă cu trei importanţi lideri religioşi care tocmai participaseră la o conferinţă în mănăstire.

Parlamentul Mondial al Religiilor

Începând din 1893, sute de lideri spirituali din aproape treizeci de mişcări religioase din lume se reuneau la fiecare câţiva ani în locuri diferite pentru o săptămână de dialoguri interconfesionale. Printre participanţi se aflau diverşi clerici creştini influenţi, rabini evrei şi mullahi musulmani din lumea întreagă, dar şi *pujari* hinduşi, *bhikkhu* budişti, jainişti, adepţi ai sikhismului şi alţii.

Parlamentul avea ca obiectiv declarat „cultivarea armoniei între religiile lumii, construirea de punţi între diverse mişcări spirituale şi celebrarea comuniunii între toate credinţele religioase”!

„Un ţel nobil”, îşi spuse Kirsch, care-l considera totuşi un exerciţiu inutil – o căutare fără rost a unor puncte comune întâmplătoare într-un amestec eterogen de poveşti, mituri şi închipuiri străvechi.

Continuând să străbată poteca alături de episcopul Valdespino, Kirsch privi în jos, la stânca abruptă, cu un gând sardonic: „Moise a urcat un munte pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu, eu am urcat un altul pentru a face exact contrariul.”

Motivaţia pentru acel demers, îşi spusese el, era una a obligaţiei de ordin etic, însă ştia bine că vizita lui acolo era alimentată şi de o doză considerabilă de orgoliu personal – aştepta nerăbdător sa simtă mulţumirea de a sta faţă în faţă cu clericii aceia şi a le vesti iminenta prăbuşire.

„Aţi avut şansa voastră de a ne defini adevărul.”

– V-am citit CV-ul, rosti episcopul pe neaşteptate, întorcându-şi privirea spre Kirsch. Am văzut ca aţi studiat în cadrul Universitarii Harvard.

– Da, însă n-am luat licenţa.

– Înţeleg. Nu cu mult timp în urmă, citeam că, pentru prima dată în istoria acestei universităţi, printre studenţii ei sunt mai mulţi atei şi agnostici decât cei care se consideră adepţi ai unei religii. Este o statistică sugestivă, domnule Kirsch.

„Ce pot să zic? ar fi vrut futurologul să-i răspundă. Studenţii noştri sunt cu fiecare an mai inteligenţi.”

Vântul sufla şi mai tare când ajunseră în faţa vechiului edificiu din piatră. Înăuntru, în lumina palidă de la intrare, aerul părea greu de la mirosul dens al tămâii arse. Cei doi bărbaţi străbătură un labirint de

coridoare întunecate. Kirsch se străduia să se adapteze la semiobscuritate. În cele din urmă, ajunseră în faţa unei uşi din lemn neobişnuit de mici. Episcopul ciocăni, se aplecă şi intră, făcându-i semn să-l urmeze.

Nesigur, Kirsch păşi peste prag.

Se aflau într-o încăpere dreptunghiulară, ai cărei pereţi înalţi erau ticsiţi cu tomuri vechi, legate în piele. Rafturi suplimentare, separate, mărgineau zidurile aidoma unor coaste, alternând cu radiatoare din fontă care şuierau şi zăngăneau, dând impresia stranie că încăperea însăşi era vie. Kirsch ridică privirea spre pasarela cu balustradă ornată care înconjura etajul şi în clipa aceea ştiu fără urmă de îndoială unde se aflau.

„Celebra bibliotecă de la Montserrat", îşi dădu el seama uimit de faptul că fusese primit acolo. Se spunea că încăperea aceea găzduia texte rare, chiar unice, la care aveau acces doar călugării care-şi dăruiseră viaţa lui Dumnezeu, trăind sechestraţi pe acel munte.

– Aţi cerut discreţie, îi spuse episcopul. Ne aflăm în cel mai retras spaţiu al nostru. Puţini dintre cei de afară au intrat vreodată aici.

– Un privilegiu generos. Vă mulţumesc.

Păşind în urma episcopului, Kirsch se apropie de o masă mare din lemn, la care aşteptau doi bărbaţi în vârstă. Cel din stânga părea istovit de vreme, cu privirea obosită şi barba albă, încâlcită. Purta un costum negru, boţit, o cămaşa albă şi o pălărie Fedora.

– Rabinul Yehuda Köves, i-l prezentă episcopul. Un filosof prestigios, autorul unor scrieri ample despre cosmologia Cabalei.

Kirsch se întinse şi strânse politicos mâna rabinului Köves.

– Îmi face plăcere să vă întâlnesc, domnule. V-am citit cărţile despre Cabala. Nu pot spune că le-am înţeles, dar le-am citit.

Köves înclină din cap, afabil, şi-şi tamponă cu batista ochii lăcrimoşi.

– Iar Domnia Sa, continuă episcopul întorcându-se spre cel de-al treilea bărbat, este reputatul *allamah* Syed al-Fadl.

Venerabilul cărturar islamic se ridică şi surâse larg. Era scund şi îndesat, cu o figură jovială, care părea să nu se potrivească deloc cu ochii lui pătrunzători. Era înveşmântat într-un simplu *thawb*{2} alb.

– Iar eu, domnule Kirsch, am citit previziunile *dumneavoastră* cu privire la viitorul omenirii. Nu pot afirma că sunt *de acord* cu ele, însă le-am citit.

Kirsch zâmbi îndatoritor şi-i strânse mâna.

– Oaspetele nostru, reluă episcopul adresându-se colegilor săi, este, aşa cum ştiţi, un apreciat profesionist în domeniul computerelor, specialist în teoria jocurilor, inventator şi un fel de profet al lumii tehnologice. Ţinând cont de sfera de activitate a Domniei Sale, m-a mirat solicitarea sa de a ni se adresa în această formulă. De aceea, îl

voi lăsa pe domnul Kirsch să ne explice pentru ce se află aici.

Cu aceste cuvinte, episcopul Valdespino se aşează între colegii lui, îşi împreună mâinile şi ridică spre Edmond o privire nerăbdătoare. Asemenea juraţilor într-o sală de judecată, atitudinea celor trei crea o atmosferă care amintea mai degrabă de Inchiziţie decât de o agapă amicală între nişte minţi luminate. Dintr-odată, Kirsch conştientiză că episcopul nici măcar nu-i pregătise şi lui un scaun.

Mai mult nedumerit decât intimidat, îşi studie o clipă gazdele încărunţite. „Deci aceasta este Sfânta Treime pe care am solicitat-o. Cei Trei Magi."

Luându-şi un răgaz de o clipă pentru a-şi impune prezenţa, Kirsch se apropie de fereastră şi privi în jos, la superba panoramă care se deschidea dedesubt. Un mozaic de pajişti şi păşuni scăldate în soare acoperea o vale adâncă, lăsând apoi loc piscurilor ascuţite ale munţilor Collserola. Departe în zare, undeva deasupra Mării Balearelor, un front ameninţător de nori de furtună începuse să se adune la orizont.

„Cum nu se poate mai potrivit", reflectă Kirsch, conştient de tulburarea pe care avea s-o stârnească în scurt timp acolo, în acea încăpere, însă şi în lumea de afară.

– Domnilor, începu el, întorcându-se brusc spre cei trei, cred că episcopul Valdespino v-a transmis deja dorinţa mea de confidenţialitate. Înainte de a continua, aş vrea să repet că ceea ce vă voi comunica trebuie păstrat în cel mai strict secret. Mai simplu spus, cer din partea fiecăruia dintre dumneavoastră angajamentul că va păstra tăcerea. Suntem de acord în această privinţă?

Cei trei bărbaţi încuviinţară în linişte – gest despre care Kirsch ştia că era totuşi inutil. „Vor vrea să îngroape cât mai adânc aceasta informaţie, nicidecum s-o difuzeze."

– Mă aflu astăzi aici, continuă el, deoarece am făcut o descoperire ştiinţifică, una pe care o veţi considera, cred, surprinzătoare. Este un domeniu pe care l-am studiat ani de-a rândul, cu speranţa că voi găsi răspunsul la două dintre cele mai profunde întrebări ale spiritului omenesc. Iar acum, că am reuşit, mă adresez dumneavoastră, deoarece cred că informaţia pe care o deţin îi va afecta pe credincioşii din întreaga lume într-un mod radical, provocând, probabil, o schimbare de paradigmă pe care n-aş putea s-o descriu decât ca… explozivă. În acest moment, sunt singura persoană din lume care cunoaşte această informaţie. Şi mă pregătesc să v-o dezvălui.

Duse mâna la buzunar şi scoase un smartphone supradimensionat – unul conceput şi realizat în mod special pentru nevoile lui. Telefonul avea o husă viu colorată, cu ajutorul căreia Kirsch îl aşeză în faţa celor trei bărbaţi ca pe un ecran de televizor. Peste o clipă avea să folosească dispozitivul pentru a apela un server ultrasecurizat, îşi va

tasta parola de acces din patruzeci şi şapte de caractere şi va accesa o prezentare on-line *live*.

– Ceea ce veţi vedea, le spuse el, este rezumatul unui anunţ pe care sper să-l împărtăşesc lumii întregi, probabil cam peste o lună. Dar înainte, am vrut să mă consult cu unii dintre cei mai influenţi lideri religioşi, pentru a înţelege mai bine cum va fi primită această informaţie de cei pe care-i va afecta în modul cel mai profund.

Episcopul oftă, părând mai degrabă plictisit decât îngrijorat.

– Un preambul incitant domnule Kirsch. Vorbiţi de parcă ceea ce aveţi de gând să ne arătaţi va zdruncina din temelii marile religii ale lumii.

Kirsch privi în jur, la tezaurul străvechi de texte sacre şi îşi spuse: „Nu le va zdruncina din temelii. Le va spulbera."

Apoi îi cântări din ochi pe cei trei bărbaţi aflaţi în faţa lui. Ceea ce nu ştiau ei era faptul că, peste numai trei zile, Kirsch intenţiona să facă publică prezentarea video respectivă, în cadrul unui eveniment exploziv, meticulos coregrafiat. După aceea, oamenii din lumea întreaga vor înţelege că învăţăturile tuturor religiilor de pe Pământ au, într-adevăr, un lucru în comun! Toate sunt greşite.

Capitolul 1

Profesorul Robert Langdon ridică privirea spre câinele înalt de doisprezece metri aflat în piaţetă. Blana animalului era un covor viu de iarbă şi flori parfumate.

„Mă străduiesc să te plac, se gândi el. Chiar mă străduiesc.”

După ce mai privi o vreme creatura, îşi continuă drumul pe pasarela suspendată, traversând apoi o vastă suprafaţă terasată, ale cărei trepte inegale erau menite să-i scoată pe vizitatori din ritmul obişnuit al paşilor. „Misiune îndeplinită”, comentă Langdon în sinea lui, după ce aproape că se împiedică de două ori pe treptele neregulate.

În capătul de jos al scării se opri brusc, cu privirea aţintită asupra construcţiei masive care se ridica în faţa lui.

„Acum chiar că le-am văzut pe toate!”

Era un păianjen uriaş – o văduvă-neagră – ale cărui picioare subţiri susţineau trupul burduhănos la cel puţin nouă metri în aer. De pântecul păianjenului atârna un sac din împletitură de sârmă plin cu sfere din sticlă.

– Se numeşte *Maman,* se auzi un glas.

Plecându-şi privirea, Langdon zări sub păianjen un bărbat zvelt. Purta un caftan din brocart negru şi avea o mustaţă arcuită à la Salvador Dali, aproape comică.

– Sunt Fernando şi mă aflu aici pentru a vă ura bun venit la muzeu, continuă el, după care se opri şi examină un şir de ecusoane aflate pe masa din faţa lui. Îmi puteţi spune numele dumneavoastră, vă rog?

– Sigur. Robert Langdon.

Omul ridică ochii spre el.

– Ah, îmi pare foarte rău! Nu v-am recunoscut, domnule.

„Abia mă mai recunosc eu însămi, reflectă Langdon, păşind ţeapăn în fracul negru, cu vestă albă şi papion de aceeaşi culoare. Arăt ca un muţunache scorţos.” Fracul clasic era vechi de aproape treizeci de ani, rămas de pe vremea în care activa ca membru al Ivy Club{3} la Princeton, dar, graţie lungimilor de bazin pe care le făcea zilnic cu asiduitate, încă îi venea bine. În graba lui de a-şi face bagajele, luase din dulap fracul în locul smochingului obişnuit.

– În invitaţie scria „ţinută protocolară”, spuse el. Sper că fracul corespunde.

– Fracul este clasic! Iar dumneavoastră arătaţi superb.

Bărbatul se apropie în grabă şi-i prinse un ecuson la rever.

– E o onoare să vă întâlnesc, domnule, adăugă mustăciosul. Fără îndoială, ne-aţi mai vizitat şi înainte.

Langdon privi printre picioarele păianjenului, spre clădirea strălucitoare de dincolo de ele.

– Mărturisesc cu stânjeneală că nu.

– Nu se poate! exclamă bărbatul în caftan, prefăcându-se că se clatină pe picioare. Nu sunteţi un admirator al artei moderne?

Langdon agrease întotdeauna *provocarea* pe care o constituia pentru el arta modernă – şi mai cu seamă încercarea de a înţelege de ce anumite opere de artă erau considerate capodopere: lucrările în tehnica picurării ale lui Jackson Pollock, cutiile de supă *Campbell's* ale lui Andy Warhol sau dreptunghiurile de culoare ale lui Mark Rothko. Şi totuşi, se simţea mult mai confortabil discutând despre simbolismul religios al lui Hieronymus Bosch ori despre trăsăturile de penel ale lui Francisco de Goya.

– Sunt mai degrabă un clasicist, replică Langdon. Mă descurc mai bine cu Leonardo da Vinci decât cu Willem de Kooning.

– Însă da Vinci şi de Kooning sunt atât de *asemănători.*

Langdon surâse răbdător.

– Dacă-i aşa înseamnă că mai am câte ceva de învăţat despre de Kooning.

– Ei bine, aţi venit în locul potrivit, exclamă Fernando, schiţând un gest amplu cu braţul spre clădirea impunătoare. Aici, în muzeu, veţi găsi una dintre cele mai bune colecţii de artă modernă din lumea întreagă. Sper să vă facă plăcere.

– Aşa intenţionez. Aş vrea doar să ştiu *de ce* mă aflu aici.

– Dumneavoastră şi toţi ceilalţi! râse vesel mustăciosul, clătinând din cap. Gazda dumneavoastră a fost foarte, discretă cu privire la obiectivul evenimentului din această seară. Nici măcar personalul muzeului nu ştie ce anume se v-a întâmpla. *Misterul* e teribil de incitant, iar zvonurile circulă din belşug. Înăuntru se află câteva sute de invitaţi – mulţi celebri – şi nimeni n-are nici cea mai vagă idee despre ce urmează să se petreacă în seara aceasta!

Langdon zâmbi larg. Puţine persoane din lume ar fi avut tupeul să expedieze invitaţii de ultim moment cu un text menţionând scurt: „Sâmbătă seară. Să fii acolo. Ai încredere în mine," Şi chiar mai puţine ar fi reuşit să convingă sute de VIP-uri să lase orice altceva şi să ia primul avion spre *nordul Spaniei,* pentru a participa la evenimentul respectiv.

Ieşind de sub păianjen, Langdon traversă mai departe pasarela, privind spre uriaşul banner roşu care flutura în aer.

O SEARĂ CU EDMOND KIRSCH

„Edmond n-a dus niciodată lipsă de încredere în sine", reflectă Langdon amuzat.

Cu vreo douăzeci de ani în urmă, tânărul Eddie Kirsch fusese unul dintre primii lui studenţi la Harvard – un pasionat al computerelor, cu

părul vâlvoi, care, interesat de coduri, se înscrisese la seminarul de anul întâi susţinut de Langdon: „Coduri, cifruri şi limbajul simbolurilor”. Profesorul fusese impresionat de inteligenţa sofisticată a lui Kirsch şi, cu toate că Edmond renunţase, în cele din urmă, la domeniul prăfuit al semioticii, între el şi Langdon se înfiripase o relaţie învăţător-învăţăcel datorită căreia păstraseră legătura şi în cele două decenii de după ce Kirsch îşi încheiase studiile.

„Iar acum, elevul şi-a depăşit maestrul, îşi spuse Langdon. I-a luat-o înainte cu ani-lumină.”

În prezent, Edmond Kirsch era un nonconformist de renume internaţional – specialist IT miliardar, futurolog, inventator şi om de afaceri, autorul unei game incredibile de tehnologii de ultimă generaţie în domenii variate, ca robotica, neurologia, inteligenţa artificială şi nanotehnologia. Iar predicţiile lui infailibile cu privire la viitoarele evoluţii ştiinţifice îi conferiseră o aură aproape mistică.

Langdon bănuia că neobişnuita abilitate vizionară a lui Kirsch izvora din uriaşul lui bagaj de cunoştinţe despre lumea din jur. De când îl ştia, Edmond fusese un bibliofil împătimit, citind tot ce-i cădea în mână. Pasiunea lui pentru cărţi şi uluitoarea capacitate de a le asimila conţinutul depăşeau tot ce întâlnise vreodată.

În ultimii ani, Kirsch trăise în cea mai mare parte a timpului în Spania, motivându-şi alegerea prin dragostea pe care o resimţea pentru şarmul ei desuet, pentru arhitectura avangardistă, barurile excentrice şi vremea perfectă.

O dată pe an, când revenea la Cambridge pentru o alocuţiune la MIT Media Lab{4}, Langdon i se alătura pentru o masă în doi la unul dintre noile localuri la modă din Boston, de care el, unul, n-auzise. Niciodată nu discutau despre tehnologie; tot ce-l interesa pe Kirsch la acele întâlniri era arta.

– Robert, eşti conexiunea mea cu domeniul culturii, glumea el deseori. Singurul meu maestru în arte!

Aluzia glumeaţă la starea civilă a lui Langdon era ironică, deoarece venea din partea unui burlac la fel de înrăit ca el, care declarase că monogamia era „un afront la adresa evoluţiei” şi care fusese fotografiat în decursul timpului alături de nenumărate supermodele feminine.

Ţinând seama de reputaţia lui de inovator în domeniul informaticii, toţi cei care nu-l cunoşteau şi l-ar fi închipuit ca pe un împătimit al tehnicii plin de el şi megaloman. Kirsch îşi luase însă aerul unei vedete pop la modă care frecventa lumea celebrităţilor, se îmbrăca după ultimele tendinţe, asculta muzică underground obscură şi colecţiona o gamă largă de opere de artă modernă şi impresionistă. Deseori îi trimitea lui Langdon câte un e-mail în care-i cerea sfatul cu privire la piesele cu care ar fi vrut să-şi îmbogăţească astfel colecţia.

„Şi pe urmă procedează exact pe dos!”, comentă Langdon în sinea lui.

Cu aproximativ un an în urmă, îl luase prin surprindere întrebându-l nu despre artă, ci despre Dumnezeu – un subiect de discuţie ciudat pentru un ateu declarat. În faţa unui platou cu cotlet de viţel la Tiger Mama în Boston, Kirsch îl descususe cu privire la credinţele fundamentale ale diverselor religii ale lumii, şi mai cu seamă referitor la variatele mituri ale creaţiei.

Langdon îi conturase o imagine detaliată a diferitelor convingeri, de la povestea Genezei, aceeaşi în iudaism, creştinism şi islamism, până la mitul hindus al lui Brahma, cel babilonian al lui Marduk şi multe altele.

– Sunt curios, remarcase Langdon când ieşeau din restaurant, de ce un futurolog ca tine este interesat de trecut. Înseamnă asta, oare, că renumitul nostru ateu l-a găsit, în sfârşit, pe Dumnezeu?

Edmond izbucnise într-un râs vesel.

– Ai vrea tu! Îmi evaluez concurenţa, Robert!

Langdon zâmbise. „Tipic pentru el!”

– Ei bine, ştiinţa şi religia nu sunt rivale; sunt doar două limbaje diferite care încearcă să spună aceeaşi poveste. E loc suficient în lumea asta pentru amândouă.

După întâlnirea aceea, Edmond rupsese legătura cu el aproape un an. Dar cu trei zile în urmă, din senin, Langdon primise un plic FedEx cu un bilet de avion, rezervarea unei camere la hotel şi un bileţel scris de mână prin care Edmond îl invita să participe la evenimentul din acea seară: „Robert, ar însemna foarte mult pentru mine dacă tu, mai presus decât oricine altcineva, ai putea veni. Cunoştinţele pe care mi le-ai împărtăşit la ultima noastră întâlnire au făcut posibilă seara asta.”

Langdon rămăsese nedumerit; nimic din ceea ce vorbiseră atunci nu părea nici pe departe relevant pentru un eveniment organizat de un futurolog.

În plicul FedEx se aflau o imagine reprezentând două chipuri aşezate faţă în faţă şi o scurtă poezie pe care Kirsch i-o compusese fostului sau profesor.

Robert,
Când faţă în faţă ne vom privi,
Spaţiul gol ţi-l voi dezvălui.
Edmond

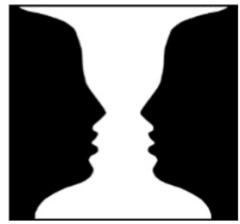

Langdon zâmbise văzând imaginea – o aluzie ingenioasă la o poveste în care fusese implicat cu câţiva ani în urmă: conturul unei cupe, sau potirul Graalului, vizibil în spaţiul gol dintre două figuri omeneşti.

Şi iată-l în faţa muzeului, nerăbdător să afle ce anunţ intenţiona să facă fostul lui student. O adiere uşoară îi flutura poalele fracului în vreme ce străbătea aleea de pe malul râului Nervión, odinioară coloana vertebrală a unui prosper oraş industrial. În aer plutea un iz vag de aramă.

Când trecu de un cot al aleii, îşi permise, în sfârşit, să ridice ochii spre clădirea masivă a muzeului. Era imposibil să poată cuprinde în câmpul vizual întreaga construcţie, aşa că-şi lăsă privirea să alerge înainte şi-napoi de-a lungul ciudatelor forme alungite.

„Clădirea asta nu numai că încalcă toate regulile, chibzui el, ci le ignoră cu desăvârşire. E locul perfect pentru Edmond."

Muzeul Guggenheim din Bilbao, în Spania, părea ceva desprins dintr-o halucinaţie extraterestră – un alambicat colaj de siluete metalice curbe, sprijinite, parcă, una de alta aproape la întâmplare. Întinzându-se departe în faţa lui, masa haotică de forme era acoperită cu peste treizeci de mii de plăci din titan care luceau ca solzii unui peşte şi confereau structurii un aspect organic şi, totodată, nepământesc, ca şi cum cine ştie ce leviatan futurist ieşise din apă pentru a se încălzi la soare pe malul râului.

Gând clădirea fusese inaugurată, în 1997, un articol din *The New Yorker* nota că arhitectul, Frank O. Gehry, concepuse „o fantastică navă onirică de forma vălurită, într-o mantie din titan", în vreme ce alţi critici din lumea întreaga se extaziaseră: „O senzaţională construcţie a epocii noastre!", „Splendoare diafană!", „O extraordinară reuşită arhitecturală!"

De atunci fuseseră construite alte zeci de clădiri „deconstructiviste" – Disney Concert Hall din Los Angeles, BMW Welt din München şi chiar noua bibliotecă de la Princeton. Toate aveau o concepţie şi o realizare categoric neconvenţionale, însă Langdon se îndoia că vreuna dintre ele ar putea concura cu Muzeul Guggenheim din Bilbao.

Pe măsură ce se apropia de ea, faţada mozaicată părea să se metamorfozeze la fiecare pas, vădind un aspect cu totul nou. În scurt timp deveni vizibilă cea mai impresionantă iluzie vizuală a clădirii.

Din perspectiva din care o privea în acel moment, uriaşa structură părea să plutească, efectiv, pe apă, unduind pe o vastă lagună „fără margini", ale cărei valuri clipoceau pe zidurile muzeului.

Langdon se opri o clipă pentru a admira efectul şi apoi păşi pe podul minimalist care se arcuia deasupra oglinzii apei, traversând laguna. Ajunsese abia la jumătate, când un şuierat îl făcu să tresară. Venea de sub picioarele lui. Se opri locului în timp ce un fuior de pâclă începu să se ridice în valuri de sub pasarelă. Norul de ceaţă deasă se încolăci în jurul lui, pe urmă se revărsă deasupra lagunei, vălătucindu-se spre muzeu şi înghiţindu-i temelia.

„Sculptura de ceaţă", reflectă Langdon.

Citise despre acea operă de artă a artistei nipone Fujiko Nakaya. „Revoluţionar" în privinţa sculpturii era materialul din care era realizată: aer vizibil – un perete de ceaţă care se materializa şi se disipa în timp. Şi cum vântul şi condiţiile atmosferice nu erau niciodată identice de la o zi la alta, sculptura era mereu alta de fiecare dată când îşi făcea apariţia.

Şuieratul podului încetă. Langdon văzu cum zidul de ceaţă se aşternu în tăcere peste lagună, învolburându-se şi înaintând, aparent, cu de la sine putere. Efectul era diafan şi deconcertant. Muzeul părea să plutească deasupra apei, alunecând imponderabil pe un nor, o corabie-fantomă pierdută pe mare.

În clipa în care se pregătea să-şi reia drumul, zări suprafaţa neclintită a apei, încreţită de o serie de mici erupţii. Dintr-odată, cinci coloane de foc ţâşniră spre cer din lagună, vuind asemenea unor motoare cu reacţie ce străpungeau aerul pâclos, aruncând sclipiri bruşte de lumină pe plăcile din titan ale muzeului.

Deşi preferinţele lui arhitecturale se îndreptau mai degrabă spre stilul clasic al unor muzee ca Luvru sau Prado, Langdon îşi spuse, privind ceaţa şi focul care pâlpâiau deasupra lagunei, că nu putea exista un loc mai potrivit decât acel muzeu ultramodern pentru a găzdui evenimentul organizat de un om ce iubea arta şi inovaţiile şi privea cu atâta realism în viilor.

Străbătând valul de pâclă, se apropie de intrarea în clădire – o sumbră gaură neagră deschisă în structura reptiliană. Şi când păşi peste prag, avu deconcertanta senzaţie că pătrunde în gura căscată a unui dragon.

Capitolul 2

Amiralul Luis Ávila şedea pe un taburet înalt, într-un bar pustiu dintr-un oraş necunoscut. Era istovit după zbor, abia sosit în localitate la încheierea unei misiuni în care străbătuse mii de kilometri în douăsprezece ore. Luă o înghiţitură din al doilea pahar cu apă tonică şi studie şirul de sticle variate din spatele barului.

„Oricine poate fi cumpătat în deşert, îşi spuse el, dar numai cei loiali pot sta în oază fără să-şi deschidă buzele."

Vreme de aproape un an, Ávila nu-şi deschisese buzele în folosul diavolului. Privindu-şi imaginea reflectată în oglinda barului, îşi permise un rar moment de mulţumire la vederea ei.

Amiralul era unul dintre acei norocoşi mediteraneeni pentru care vârsta înaintată părea mai mult un avantaj decât un neajuns. Cu timpul, tuleiele negre şi ţepene se transformaseră într-un elegant barbişon cărunt, privirea înfocată i se domolise, oglindind o relaxată încredere în sine, iar tenul măsliniu, ridat şi ars de soare, îi conferea aerul unui bărbat cu privirea mereu pierdută în largul mării.

Chiar şi la şaizeci şi trei de ani, trupul îi era zvelt şi tonifiat, cu un fizic impresionant, pus şi mai mult în valoare de uniforma impecabil croită. În acel moment, Ávila o purta pe cea de ceremonie, albă – o ţinută cu aspect regal, formată dintr-o tunică albă la două rânduri cu epoleţi negri şi un şir impresionant de medalii şi decoraţii, cămaşă albă apretată, cu guler tare, şi pantaloni, de asemenea, albi, brodaţi cu mătase.

„Poate că Armada spaniolă nu mai e cea mai puternică forţă navală din lume, însă, fără îndoială, ştie să-şi îmbrace ofiţerii."

Trecuseră ani buni de când nu mai purtase uniformă, dar seara aceea era una specială şi cu puţin timp înainte, în vreme ce străbătuse străzile oraşului pe care nu-l cunoştea, fusese încântat atât de privirile admirative ale femeilor, cât şi de felul în care bărbaţii îi lăsau cale liberă.

„Toată lumea îi respectă pe cei care trăiesc urmând un cod."

– *¿Otra tónica?* îl întrebă barmaniţa drăguţă, o tânără pe la treizeci de ani, plinuţă şi cu un zâmbet jucăuş.

– *No, gracias,* clătină el din cap.

Barul era pustiu, iar Ávila simţea privirile admirative ale chelneriţei. Era plăcut să fie remarcat din nou. „M-am întors din abis", îşi spuse el.

Cumplitul eveniment care aproape că-i distrusese viaţa cu cinci ani în urmă avea să-i rămână pentru totdeauna întipărit într-un ungher al minţii – un moment cutremurător, în care pământul se căscase şi-l înghiţise de viu.

Catedrala din Sevilla.

În dimineaţa de Paşte.

Soarele andaluz se prefira prin ferestrele cu vitralii, împrăştiind un caleidoscop de culori strălucitoare în incinta din piatră a lăcaşului, unde mii de credincioşi celebrau miracolul învierii, pe fondul acordurilor însufleţitoare de orgă.

Ávila îngenunchease lângă grilajul mesei de comuniune, cu inima plină de gratitudine. După o viaţă petrecută pe mare, fusese binecuvântat cu cel mai de preţ dintre daruri – o familie. Zâmbind larg, întorsese capul şi privise peste umăr, spre tânăra lui soţie, Maria, încă aşezată în strană, cu sarcina prea avansată pentru a parcurge toată lungimea navei. Lângă ea, fiul lor de trei ani, Pepe, îşi fluturase vesel mâna spre el. Amiralul îi făcuse cu ochiul, ştrengăreşte, iar pe chipul Mariei apăruse un zâmbet cald.

„Îţi mulţumesc, Doamne", rostise Ávila în gând, întorcându-se spre grilaj pentru a primi împărtăşania.

O clipă mai târziu, o explozie asurzitoare bubuise între zidurile catedralei şi, într-un fulger de lumină, lumea lui fusese înghiţită de flăcări.

Unda de şoc îl aruncase în grilaj, strivindu-l sub avalanşa clocotitoare de moloz şi membre omeneşti. Când îşi recăpătase cunoştinţa, sufocat în fumul dens, câteva clipe nu-şi dăduse seama nici unde era, nici ce se întâmplase.

Şi apoi, peste ţiuitul care-i suna în urechi, auzise ţipete chinuite. Se ridicase de jos, conştientizând cu oroare unde se afla. Îşi spusese că totul era doar un vis cumplit. Se împleticise înapoi, prin valurile de fum, şi trecuse peste trupurile mutilate ale victimelor gemânde. Încercase disperat să ajungă în zona aproximativă în care se aflaseră soţia şi fiul lui, zâmbindu-i cu numai câteva clipe în urmă.

Însă acolo nu mai era nimic.

Nici strane, nici oameni.

Doar resturi însângerate pe pardoseala din piatră calcinată.

Din fericire, amintirea sfâşietoare îi fu întreruptă brusc de clopoţelul de deasupra intrării în bar. Îşi ridică paharul şi luă grăbit o înghiţitură de *tónica,* alungându-şi tenebrele, aşa cum fusese nevoit s-o facă de atâtea ori înainte.

Uşa barului se deschise larg şi, răsucindu-se, Ávila văzu doi bărbaţi solizi împleticindu-se peste prag. Îngânau fals un cântec irlandez de luptă şi purtau tricouri verzi de *fútbol,* întinse pe burţile proeminente. După toate aparenţele, meciul din seara aceea fusese câştigat de echipa oaspete irlandeză.

„O să consider că ăsta e semnalul meu", reflectă Ávila ridicându-se. Ceru nota, dar barmaniţa îi făcu scurt cu ochiul şi flutură din mână, dându-i de înţeles că nu era nevoie. Îi mulţumi şi se întoarse să plece.

– Pe talpa iadului! exclamă unul dintre nou-veniţi, uitându-se la uniforma lui. Uite-l pe regele Spaniei!

Şi izbucniră amândoi în râs, apropiindu-se de el cu paşi greoi. Ávila încercă să-i ocolească, însă cel mai înalt îl înhaţă de un braţ şi-l împinse pe un taburet.

– Stai aşa, Înălţimea Ta! Am venit atâta drum până în Spania; acu' o să bem o halbă cu regele!

Amiralul îşi cobori privirea spre mâna soioasă a individului care-l ţinea de mâneca imaculată a tunicii.

– Dă-mi drumul, spuse el încet. Trebuie să plec.

– Ba nu… *Trebuie* să stai cu noi la o bere, *amigo*.

Şi-l strânse mai tare de braţ, în vreme ce amicul lui începu să împungă cu un deget murdar medaliile de pe pieptul lui Ávila.

– Se pare că eşti un mare erou, tataie, zise el trăgând de una dintre cele mai preţioase decoraţii ale lui. Ce-i asta, o ghioagă medievală? Aşa deci, eşti vreun cavaler în armură strălucitoare?

Şi izbucni în hohote de râs.

„Toleranţii", îşi aminti Ávila. Întâlnise o sumedenie de indivizi precum cei doi – suflete nefericite şi tâmpe, care n-avuseseră niciodată un ţel, care-şi băteau joc orbeşte de libertatea şi de drepturile pe care le aveau, fiindcă alţii luptaseră pentru ele.

– De fapt, răspunse el, ghioaga e simbolul unei unităţi a marinei spaniole, Unidad de Operaciones Especiales.

– Operaţiuni speciale? se miră individul, prefăcându-se că tremură de frică. Oh, ce impresionant! Dar cu simbolul *ăsta* ce e? Şi arătă spre mâna dreaptă a amiralului.

Ávila îşi privi palma unde, în mijloc, avea înscris un tatuaj negru – un simbol care data din secolul al XIV-lea.

„Însemnul ăsta îmi asigură protecţia, comentă Ávila în sinea lui. Deşi nu voi avea nevoie de el."

– N-are a face, adăugă huliganul, luându-şi, în sfârşit, mâna de pe braţul lui şi îndreptându-şi atenţia spre barmaniţă. Uite ce dulceaţă! Eşti sută la sută spanioloaică?

– Da, răspunse ea amabilă.

– N-ai nimic de irlandez în tine?

– Nu.

– Şi nu ţi-ar *plăcea* să ai?

Insul se cocoşă de râs şi bătu cu pumnul în tejgheaua barului.

– Las-o în pace! îi ceru Ávila.

Bărbatul se răsuci, îndreptându-se spre el. Al doilea malac îl împunse tare în piept.

– Adică vrei să ne spui nouă ce să facem?

Amiralul trase adânc aer în plămâni, obosit după călătoria lungă, şi schiţă un semn spre bar.

– Domnilor, vă rog să staţi jos. Vă fac eu cinste cu o bere.

„Mă bucur că a rămas”, se gândi barmaniţa. Deşi se putea apăra şi singură, începuseră să-i tremure puţin genunchii văzând calmul cu care ofiţerul îi abordase pe cei doi derbedei şi spera ca militarul să stea până la ora închiderii.

Amiralul comandă două beri şi o altă apă tonică pentru el, apoi se aşeză din nou la bar. Cei doi huligani cu tricouri verzi de *fútbol* se postară în stânga şi-n dreapta lui.

– Apă tonică?! îl ironiză unul din ei. Credeam că *bem* împreună!

Ávila privi spre chelneriţă cu un zâmbet obosit şi luă ultima înghiţitură din pahar.

– Mă tem că am programată o întâlnire, preciză el dând să plece. Să aveţi poftă la bere.

În clipa în care se ridică, cei doi, ca într-o înţelegere prealabilă, îşi puseră câte o mână pe umerii lui şi-l traseră înapoi pe taburet, violent. Un fulger de mânie se aprinse în ochii militarului, dar dispăru la fel de repede.

– Tataie, nu cred că vrei să pleci şi să ne laşi singuri cu iubiţica ta, zise unul din ei, aruncând o privire spre chelneriţă şi făcând un gest dezgustător cu limba.

Ofiţerul rămase tăcut un lung moment, după care-şi duse mâna la buzunarul tunicii. Amândoi se repeziră la el.

– Hei! Ce faci acolo?!

Cu mişcări foarte lente, militarul scoase un telefon mobil şi le spuse ceva bărbaţilor, în spaniolă. Ei se holbară derutaţi, pe urmă el reveni la engleză.

– Îmi pare rău, trebuie s-o sun pe soţia mea şi să-i spun că întârzii. Se pare că o să mai stau pe aici o vreme.

– Aşa mai vii de acasă, amice! exclamă cel mai înalt dintre malaci, dând pe gât restul de bere şi trântind halba goală pe tejghea. Încă una!

În vreme ce le reumplea halbele, barmaniţa văzu în oglindă cum ofiţerul apasă câteva taste şi duce telefonul la ureche. Apoi spuse ceva

într-o spaniolă rapidă.

Le llamo desde el bar Molly Malone, rosti el, citind numele barului de pe suportul de pahar din faţa lui. *Calle Particular de Estraunza, ocho.* Aşteptă câteva momente şi apoi continuă: *Necesitamos ayuda immediatamente. Hay dos hombres heridos.* Sun din barul Molly Malone. Strada Estraunza 8. Am nevoie urgentă de ajutor. Sunt doi oameni răniţi, preciză el, apoi închise.

„¿Dos hombres heridos?”, se miră barmaniţa şi inima începu să-i bată mai tare.

Înainte de a înţelege ce înseamnă asta, se declanşă un vârtej alb: ofiţerul se roti spre dreapta, înfigându-şi un cot în nasul huliganului înalt, cu un trosnet oribil. Cu faţa însângerată, omul se prăbuşi pe spate. Înainte ca al doilea individ să reacţioneze, ofiţerul se roti din nou, de data asta spre stânga, şi cotul îi izbi traheea, doborându-l de pe scaun.

Barmaniţa privi şocată cum cei doi se zvârcoleau pe podea, unul urlând de durere, iar celălalt gâfâind după aer, cu mâinile la gât. Ofiţerul se ridică fără grabă. Cu un calm straniu, îşi scoase portofelul, luă din el o bancnotă de o sută de euro şi o aşeză pe bar.

– Scuzele mele, rosti el către chelneriţă, în spaniolă. Poliţia va ajunge în curând să-ţi dea o mână de ajutor.

Apoi se întoarse şi plecă.

În stradă, amiralul Ávila trase în piept aerul înserării şi porni pe Alameda de Mazarredo, spre râu. Sirenele maşinilor de poliţie se auzeau tot mai aproape. Se retrase în penumbră, lăsând autorităţile să treacă. Avea treburi importante de făcut şi nu-şi putea permite alte complicaţii în seara aceea.

„Regentul a rezumat clar misiunea de azi.”

Ávila accepta eu seninătate ordinele Regentului. Le executa fără crâcnire şi cu sânge-rece. Fără remuşcări. După o carieră în care dăduse ordine şi comenzi, simţea o uşurare renunţând să mai ţină el cârma şi încredinţându-le altora corabia

„În războiul ăsta, sunt un simplu soldat.”

Cu câteva zile în urmă, Regentul îi împărtăşise un secret atât de tulburător, încât nu întrezărise o altă posibilitate decât să se dedice trup şi suflet cauzei. Brutalitatea misiunii din seara aceea încă îl răscolea, însă ştia că, în final, acţiunile îi vor fi iertate.

„Justeţea există în multiple forme. Şi alte morţi vor surveni înainte ca ziua aceasta să se încheie.”

Când ajunse în piaţeta de pe malul râului, ridică privirea spre clădirea impunătoare din faţă. Era o masă vălurită de forme perverse, acoperită cu plăci metalice – de parcă două mii de ani de progrese arhitecturale fuseseră aruncaţi la gunoi în favoarea haosului absolut.

„Unii numesc chestia asta muzeu. Eu zic că e o monstruozitate."

Îşi adună gândurile şi traversă piaţeta, croindu-şi drum printre sculpturile bizare care înconjurau Muzeul Guggenheim din Bilbao. Apropiindu-se de clădire, privi zecile de invitaţi în ţinute elegante.

„Masele păgâne s-au adunat. Dar seara asta nu va decurge aşa cum şi-au imaginat."

Îşi îndreptă cascheta pe frunte şi-şi netezi tunica, întărindu-se mental pentru ceea ce avea de făcut. Seara aceea era doar o parte a unei misiuni mult mai ample – o adevărată cruciadă a dreptăţii.

Şi în vreme ce traversa curtea spre intrarea în muzeu, atinse uşor cu degetele rozariul din buzunar.

Capitolul 3

Foaierul muzeului amintea de o catedrala futuristă. Păşind în interior, Langdon îşi ridică imediat privirea de-a lungul colosalelor coloane albe, spre o uriaşă perdea din sticlă urcând şaizeci de metri până la plafonul boltit, de unde spoturile cu halogen revărsau o lumină de un alb pur. Suspendată în aer, o reţea de pasarele şi balcoane traversa spaţiul, punctată de vizitatorii în alb şi negru care intrau şi ieşeau din galeriile superioare ori zăboveau în faţa ferestrelor, admirând laguna de dedesubt. În apropiere, un ascensor din sticlă aluneca silenţios pe perete, coborând pentru a aduce alţi invitaţi.

Era un muzeu aşa cum nu mai văzuse niciodată. Chiar şi acustica părea neobişnuită. În locul tradiţionalului fond sonor atenuat creat de finisajele cu rol de izolare fonică, sala fremăta de ecourile glasurilor reverberând pe suprafeţele din piatră şi sticlă. Pentru Langdon, unica senzaţie familiară era izul steril pe care-l simţea pe limbă; aerul în muzee era acelaşi pretutindeni în lume – filtrat meticulos pentru eliminarea tuturor particulelor şi oxidanţilor şi apoi umidificat cu apă ionizată până la 15 la sută umiditate.

După ce trecu printr-o serie de puncte de control surprinzător de compacte, remarcând câţiva paznici înarmaţi, ajunse la un alt birou de verificare, unde o tânără împărţea căşti audio.

– *¿Audioguía?*

Langdon zâmbi.

– Mulţumesc, nu.

Dar când se apropie de birou, tânăra îl opri şi trecu la o engleză perfectă.

– Îmi pare rău, domnule, însă gazda noastră din această seară, domnul Edmond Kirsch, a cerut ca fiecare invitat să primească un set de căşti ca să asculte prezentarea pe ghidul audio. Sunt necesare pentru o experienţă completă a acestei reuniuni.

– Oh, fireşte, iau şi eu unul.

Întinse mâna după un set, dar tânăra i-o dădu la o parte, îi verifică din nou numele de pe ecuson pe lista lungă de invitaţi, i-l găsi şi apoi îi întinse un set de căşti al cărui număr era identic cu cel din dreptul numelui său.

– În seara aceasta, tururile sunt personalizate pentru fiecare vizitator.

„Serios? exclamă Langdon pentru sine, uitându-se în jur. Sunt sute de invitaţi aici!”

Îşi studie pe urmă căştile – un simplu semicerc din metal cu două pernuţe minuscule la capete. Văzându-i nedumerirea, tânăra se

apropie să-l ajute.

– Sunt un tip nou, spuse ea, arătându-i cum să şi le pună. Transmiţătoarele nu trebuie să între *în* urechi, ci se prind de obraz.

Îi aşează semicercul din metal la ceafă şi poziţionă pernuţele în aşa fel încât să i se fixeze delicat pe faţă, între tâmplă şi obraz.

– Dar cum…?

– Conductivitate osoasă. Transmiţătoarele conduc sunetul în oasele feţei, dirijându-l direct spre cohlee. Le-am încercat şi eu mai devreme şi sunt senzaţionale – parcă ai avea o voce în cap. Şi, mai mult decât atât, îţi lasă urechile libere pentru a auzi conversaţiile din jur.

– Foarte ingenios.

– Tehnologia a fost inventată de domnul Kirsch cu peste zece ani în urmă şi în prezent e disponibilă la multe mărci de căşti audio pentru public.

„Sper că Ludwig van Beethoven îşi va primi partea lui", comentă Langdon în gând, fiind sigur că inventatorul real al tehnologiei de conducţie osoasă era, de fapt, compozitorul german din secolul al XVIII-lea, care atunci când îşi pierduse auzul descoperise că, alipind o vergea metalică la pian şi ţinând-o între dinţi în timp ce cânta, auzea perfect graţie vibraţiilor simţite în osul maxilarului.

– Sper să vă bucuraţi de turul dumneavoastră ghidat, îi ură tânăra. Aveţi la dispoziţie aproximativ o oră pentru a vizita muzeul, înainte ca prezentarea să înceapă. Ghidul audio personalizat vă va anunţa când va sosi momentul să urcaţi în aulă.

– Vă mulţumesc. Trebuie să apăs ceva ca să…

– Nu, dispozitivul se autoactivează. Turul ghidat va începe imediat ce vă veţi pune în mişcare.

– Ah, da, fireşte, replică Langdon zâmbind.

Traversă foaierul, îndreptându-se spre un grup răzleţ de invitaţi care aştepta ascensoarele, purtând căşti similare prinse la tâmple.

Abia parcursese jumătate de drum, când o voce masculină îi răsună parcă în minte.

– Bună seara şi bine aţi venit la Muzeul Guggenheim din Bilbao.

Deşi ştia că sunetul venea din căşti, se opri brusc şi se uită în spate. Efectul era uluitor – exact aşa cum îl descrisese tânăra, ca şi când ar fi existat cineva *în* mintea lui.

– Un foarte călduros bun venit, domnule profesor Langdon!

Glasul era prietenos şi relaxat, cu un jovial accent britanic.

– Numele meu este Winston şi sunt onorat să vă fiu ghid în această seară.

„Mă întreb pe cine au angajat ca să înregistreze mesajul ăsta, pe Hugh Grant?"

– În seara aceasta, continuă glasul pe un ton însufleţit, puteţi colinda după voie, oriunde doriţi, şi mă voi strădui să vă explic ce

anume vedeţi.

După toate aparenţele, pe lângă un narator sprinţar, înregistrări personalizate şi tehnologie pe bază de conducţie osoasă, fiecare set de căşti era dotat şi cu GPS, pentru a sesiza cu precizie în ce loc din muzeu se afla vizitatorul şi deci ce comentariu să genereze ghidul.

– Îmi dau seama, domnule, adăugă glasul, că profesor de arte fiind, sunteţi unul dintre cei mai bine informaţi oaspeţi ai noştri şi de aceea probabil ca veţi avea nevoie mai puţin de explicaţiile mele. Mai grav încă, e posibil să nu fiţi deloc de acord cu analizele mele referitoare la anumite piese.

În căşti se auzi un râs uşor.

„Serios?! Cine a scris scenariul ăsta?" Tonul vesel şi serviciile personalizate erau înduioşătoare, într-adevăr, dar Langdon nu-şi imagina volumul de muncă necesar pentru o asemenea particularizare a sutelor de căşti. Din fericire, glasul tăcu, în sfârşit, de parcă îşi epuizase dialogul presetat de bun venit.

Langdon privi spre cealaltă latură a sălii, la uriaşul banner roşu suspendat deasupra mulţimii.

EDMOND KIRSCH
ASTĂZI FACEM UN PAS ÎNAINTE

„Ce-o fi având de gând să anunţe?"

Îşi întoarse privirea spre ascensoare, unde, într-un grup de invitaţi antrenaţi în conversaţii, se aflau doi celebri fondatori ai unor companii globale de internet, un renumit actor indian şi alte VIP-uri bine îmbrăcate, pe care – îşi spuse el – probabil că n-ar trebui să le cunoască, însă le cunoştea. Simţindu-se deopotrivă reticent şi nepregătit pentru o conversaţie de complezenţă pe teme ca mediile sociale şi Hollywoodul, se îndreptă în direcţia opusă, spre o lucrare de artă modernă de mari dimensiuni, dispusă lângă perete.

Aşezată într-o grotă întunecată, instalaţia era alcătuită din nouă benzi transportoare înguste care ieşeau din tot atâtea fante în podea şi urcau, pentru a dispărea în alte fante, în plafon. Piesa semăna cu nouă scări rulante care funcţionau în plan vertical. Fiecare conveier avea înscris un mesaj iluminat, care se derula de jos în sus.

Mă rog cu voce tare… Îţi simt mirosul pe pielea mea… Îţi rostesc numele.

Când ajunse mai aproape, conştientiză că benzile transportoare erau, de fapt, staţionare; iluzia mişcării era creată de un fel de „piele" formată din leduri minuscule poziţionate pe fiecare bandă verticală. Luminile se aprindeau într-o succesiune rapidă, compunând cuvinte

care se materializau parcă din podea, urcau pe bandă şi dispăreau în plafon.

Plâng tare… Era sânge… Nimeni nu mi-a spus.

Intră printre benzi şi le dădu ocol, încercând să absoarbă totul.

– Iată o piesă dificilă, explică ghidul audio, brusc revenit la viaţă. Este intitulată *Instalaţie pentru Bilbao* şi a fost creată de artista conceptuală Jenny Holzer. Constă în nouă panouri cu leduri, fiecare înalt de doisprezece metri, care transmit citate în limbile bască, spaniolă şi engleză, toate referitoare la ororile pe care le implică SIDA şi la suferinţele celor rămaşi în urmă.

Langdon se văzu nevoit să recunoască: efectul era fascinant şi, într-un fel, dureros.

– Poate că aţi mai văzut până acum lucrări de Jenny Holzer.

Textul care urca spre plafon avea asupra lui un efect hipnotic.

Îmi îngrop capul… Îţi îngrop ţie capul… Te îngrop pe tine.

– Domnule Langdon? răsună glasul din mintea lui. Mă auziţi? Vă funcţionează căştile?

Smuls din gândurile lui, răspunse:

– Scuze… ce-aţi spus? Alo?

– Alo, da, replică glasul. Cred că ne-am salutat deja. Verificam doar ca să mă asigur că mă auziţi.

– Îmi… îmi cer scuze, se bâlbâi el, răsucindu-se cu spatele la exponat şi privind în celălalt capăt al foaierului. Credeam că e doar o *înregistrare!* Nu mi-am dat seama că vorbesc cu o persoană reală.

Şi cu ochii minţii văzu o sală întreagă plină de pupitre la care se afla o adevărată armată de muzeografi înarmaţi cu căşti audio şi cataloage.

– Nicio problemă, domnule. Voi fi ghidul dumneavoastră personal în această seara. Căştile pe care le purtaţi au şi un microfon încorporat. Programul a fost conceput ca o experienţă interactivă, prin care să putem avea un dialog despre artă.

În acel moment observă că şi ceilalţi invitaţi vorbeau în microfoanele căştilor. Chiar şi cei care veniseră în cuplu păreau să se fi separat într-o oarecare măsură, schimbând priviri surprinse în timp ce purtau conversaţii distincte cu ghizii lor.

– *Fiecare* vizitator de aici are un ghid particular? întrebă el.

– Da, domnule. În seara aceasta oferim servicii individualizate pentru trei sute optsprezece oaspeţi.

– Incredibil!

– Ei bine, aşa cum ştiţi, Edmond Kirsch este un admirator pasionat

al artei şi tehnologiei deopotrivă. A conceput acest sistem în mod special pentru muzee, cu speranţa că astfel va înlocui tururile ghidate în grup, pe care nu le agreează câtuşi de puţin. Aşadar, fiecare vizitator se bucură de un tur personal, parcurge muzeul în ritmul propriu şi pune întrebări de care s-ar jena dacă ar fi într-un grup. Este o experienţă mult mai intimă şi mai profundă.

– N-aş vrea să par desuet, însă de ce nu însoţiţi personal fiecare vizitator?

– Chestiune de logistică, răspunse ghidul lui. Dacă la un eveniment ar participa ghizi personali, s-ar *dubla* numărul de persoane din incintă, ceea ce ar reduce la jumătate numărul potenţialilor vizitatori. În plus, larma tuturor ghizilor care ar oferi explicaţii simultan ar fi deranjantă. Ideea este ca discuţiile să constituie o experienţă neîngrădită. Unul dintre obiectivele artei, aşa cum susţine deseori domnul Kirsch, e de a promova dialogul.

– Sunt perfect de acord. De aceea vizitează deseori oamenii muzeele împreună cu un prieten sau o cunoştinţă. Iar căştile acestea ar putea fi considerate antisociale într-o oarecare măsură.

– Ei bine, cei care vin însoţiţi pot conecta toate căştile la un singur ghid, bucurându-se astfel de o discuţie în grup. Software-ul nostru este destul de avansat.

– Pare că aveţi răspunsuri la tot.

– Aceasta e, de fapt, datoria mea, râse ghidul stânjenit, apoi schimbă brusc subiectul. Iar acum, domnule profesor, dacă veţi traversa foaierul spre ferestre, veţi vedea cea mai mare pictură din colecţiile muzeului.

Păşind în direcţia indicată, Langdon trecu pe lângă doi tineri atrăgători, de treizeci şi ceva de ani, care purtau şepci de baseball albe, similare. Pe partea din faţă a şepcilor, în locul siglei unei corporaţii, era înscris un simbol surprinzător:

Era o emblemă pe care Langdon o cunoştea bine, deşi n-o văzuse niciodată imprimată pe vreo şapcă. În ultimii ani, acel A stilizat devenise simbolul universal al unui segment demografic tot mai vocal şi cu una dintre cele mai rapide creşteri numerice – ateii, care începuseră să avertizeze tot mai insistent, zi de zi, împotriva a ceea ce ei considerau a fi pericolele credinţei religioase.

„Ateii au acum propriile şepci de baseball?”

Privind mulţimea de genii tehnologice din jurul lui, Langdon îşi

reaminti că, probabil, multe dintre acele tinere minţi analitice aveau convingeri antireligioase categorice, la fel ca Edmond. Audienţa din seara aceea nu era nici pe departe „publicul de casă” al unui profesor de simbolistică religioasă.

Capitolul 4

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

Actualizare: Articolul de fond ConspiracyNet, „Topul celor 10 articole mass media ale zilei”, poate fi vizionat aici. De asemenea, avem o relatare de ultimă oră, abia sosită!

ANUNŢUL-SURPRIZĂ AL LUI EDMOND KIRSCH?

Titanii lumii tehnologice s-au reunit în această seară la Bilbao, în Spania, pentru a participa la un eveniment VIP găzduit de futurologul Edmond Kirsch la Muzeul de artă contemporană Guggenheim. Măsurile de securitate sunt draconice, iar invitaţilor nu le-a fost comunicat scopul reuniunii, dar ConspiracyNet a primit un pont de la o sursă din interior, care sugerează că Edmond Kirsch va vorbi în scurt timp şi că intenţionează să-şi surprindă oaspeţii cu un anunţ ştiinţific de mare importanţă. ConspiracyNet va continua să monitorizeze acest eveniment şi să vă ofere informaţii pe măsură ce le va primi.

Capitolul 5

Cea mai mare sinagogă din Europa se află în Budapesta, pe strada Dohány. Construită în stil maur, cu două turle uriaşe, poate găzdui peste trei mii de credincioşi, având strane la parter pentru bărbaţi şi bănci la balcon pentru femei.

În grădina lăcaşului, într-o groapă comună, sunt înhumate trupurile sutelor de evrei maghiari ucişi în timpul ocupaţiei naziste. Locul este marcat de lucrarea *Arborele Vieţii* – o sculptură din metal care înfăţişează o salcie plângătoare pe ale cărei frunze sunt inscripţionate numele câte unei victime. Când adie vântul, frunzele metalice zornăie lovindu-se una de alta, stârnind un ecou fantomatic deasupra terenului funerar.

Timp de peste trei decenii, liderul spiritual al Marii Sinagogi a fost eminentul cabalist şi cărturar talmudic Rabi Yehuda Köves, care, în ciuda vârstei înaintate şi a sănătăţii şubrede, a continuat să fie un membru activ al comunităţii iudaice atât în Ungaria, cât şi în lumea întreagă.

La ora la care soarele apunea dincolo de Dunăre, Rabi Köves ieşea din sinagogă, croindu-şi drum pe lângă buticurile şi misterioasele „baruri în ruină" de pe strada Dohány spre locuinţa lui de la numărul 15, în piaţa Marcius, la o aruncătură de băţ de podul Elisabeta, care făcea legătura între vechile oraşe Buda şi Pesta, unite oficial în anul 1873.

Sărbătorile pascale se apropiau cu repeziciune, fiind, în mod obişnuit, una dintre cele mai fericite perioade din an pentru Köves; şi totuşi, de când se întorsese cu o săptămână în urmă de la lucrările Parlamentului Mondial al Religiilor, singurul sentiment pe care-l avea era cel al unei nelinişti profunde.

„Aş vrea să nu mă fi dus acolo."

Neobişnuita întâlnire cu episcopul Valdespino, *allamahul* Syed al-Fadl şi futurologul Edmond Kirsch îi bântuise gândurile trei zile.

Ajuns acasă, intră direct în grădină şi descuie micul *házikó* – o căsuţă care-i servea drept birou şi sanctuar intim.

Singura încăpere era mărginită de rafturi înalte, ale căror poliţe se aplecau sub greutatea cărţilor religioase. Köves se duse spre birou şi se aşeză, privind încruntat harababura din faţa lui.

„Dacă mi-ar vedea cineva biroul săptămâna asta, ar crede că mi-am pierdut minţile."

Şase tomuri religioase obscure zăceau împrăştiate pe suprafaţa de lucru, acoperite cu post-ituri. Dincolo de ele, fixate pe suporturi din lemn, se aflau trei volume groase – versiunile în ebraică, în aramaică şi în engleză ale Torei, toate deschise la aceeaşi carte.

Geneza.

La început…

Firește, Köves putea recita pe de rost cartea Creației în fiecare dintre cele trei limbi, iar în mod normal ar fi citit comentarii academice asupra Zoharului sau teorii cabaliste de cosmologie avansată. Faptul că un savant de nivelul lui studia Geneza era echivalent cu alegerea lui Einstein de a reînvăța aritmetica din școala primară. Și totuși, asta făcuse rabinul toată săptămâna: agenda de pe biroul lui părea potopită de un torent de notițe mâzgălite în grabă, atât de neîngrijit, încât chiar și lui îi era greu să le descifreze.

„Parcă m-aș fi transformat într-un smintit."

Rabi Köves începuse cu Tora – povestea Creației în viziunea evreilor și a creștinilor deopotrivă. *La început, Dumnezeu a făcut cerul și pământul.* Apoi își îndreptase atenția asupra textelor aplicative ale Talmudului, recitind explicațiile rabinice cu privire la *Ma'aseh Bereshit* – actul Creației. După aceea, apelase la Midrash, analizând comentariile diverșilor exegeți care încercaseră să lămurească presupusele contradicții din mitul tradițional al Creației. Iar în cele din urmă, se cufundase în misticismul cabalist al Zoharului, în care Dumnezeul imposibil de cunoscut se manifesta sub forma celor zece *sefirot,* sau dimensiuni, dispuse de-a lungul unor canale numite Arborele Vieții și din care se născuseră patru universuri distincte.

Complexitatea absconsă a credințelor din iudaism i se păruse întotdeauna reconfortantă – un memento de la Dumnezeu cu privire la faptul că omul nu fusese făcut pentru a înțelege absolut totul. Și totuși, după ce urmărise prezentarea lui Edmond Kirsch și analizase simplitatea și claritatea descoperirii lui, avea senzația că-și petrecuse ultimele trei zile examinând o serie de contradicții desuete. La un moment dat, obosit, lăsase deoparte textele străvechi și ieșise la o plimbare lungă pe malul Dunării, pentru a-și limpezi gândurile.

Până la urmă, Rabi Köves începuse să accepte un adevăr dureros: activitatea lui Kirsch avea să aibă, într-adevăr, consecințe devastatoare pentru credincioși. Ceea ce descoperise el contrazicea surprinzător aproape fiece doctrină religioasă acceptată, și o făcea într-un mod deconcertant de simplu și de convingător.

„Nu pot să uit ultima imagine, își spuse Köves, amintindu-și tulburătorul final al prezentării pe care ei trei o urmăriseră pe ecranul telefonului supradimensionat al lui Kirsch. Această știre va afecta omenirea întreagă, nu doar pe cei credincioși."

Oricum, deși își bătuse capul în ultimele zile, tot nu știa ce să facă în privința informației oferite de Kirsch. Și se îndoia că Valdespino și al-Fadl ajunseseră la o decizie clară. Cu două zile în urmă discutaseră toți trei la telefon, dar conversația nu se dovedise deloc productivă.

– Prieteni, începuse Valdespino, firește că prezentarea domnului

Kirsch a fost îngrijorătoare… din multe puncte de vedere. L-am rugat să mă contacteze pentru a discuta problema în continuare, însă n-a reacţionat. Iar acum cred că trebuie să luăm o decizie.

– Eu, unul, *am decis,* replicase al-Fadl. Nu putem să stăm şi să aşteptăm. Trebuie să preluăm controlul asupra acestei situaţii. Kirsch nutreşte un dispreţ vădit faţă de religie şi-şi va formula descoperirea în aşa fel încât să prejudicieze cât mai profund viitorul credinţei religioase. Trebuie să fim proactivi. Să facem *noi înşine* cunoscută descoperirea. Fără întârziere. Trebuie s-o prezentăm în lumina potrivită, în scopul de a-i atenua impactul şi a o face cât mai inofensivă pentru cei care cred în existenţa lumii spirituale.

– Ştiu că am discutat despre un anunţ public, intervenise Valdespino, însă, din păcate, nu-mi dau seama cum să formulăm o *asemenea* informaţie într-un mod inofensiv. Şi mai e, oftase el, problema angajamentului pe care ni l-am luat în faţa domnului Kirsch, de a-i păstra secretul.

– Adevărat, răspunsese al-Fadl, şi eu sunt reticent în a-mi încălca angajamentul, însă cred că trebuie să alegem răul cel mai mic şi să acţionăm în numele unui bine cu valori mai înalte. *Toţi* suntem atacaţi aici – musulmani, evrei, creştini, hinduşi, toate religiile în egală măsură – şi, ţinând cont că adevărurile fundamentale pe care domnul Kirsch le subminează sunt comune tuturor religiilor noastre, avem obligaţia de a prezenta acest material într-o manieră în care să nu ne afecteze negativ comunităţile.

– Mă tem că n-avem nicio posibilitate în acest sens, replicase Valdespino. Dacă intenţionăm să facem publică prezentarea lui Kirsch, singura abordare sustenabilă va fi să aruncăm o umbră de *îndoială* asupra descoperirii lui – să-l discreditäm înainte de a-şi transmite mesajul.

– Pe Edmond Kirsch? întrebase mirat al-Fadl. Un om de ştiinţă strălucit care nu s-a înşelat niciodată, în nicio privinţă? N-am participat oare, toţi trei la aceeaşi întâlnire cu el? Prezentarea lui a fost foarte convingătoare.

– Nu mai concludentă decât cele ale unor vizionari ca Galilei, Bruno sau Copernic în epoca lor, oftase Valdespino. Religiile au mai trecut prin situaţii similare şi înainte. N-avem de-a face cu nimic altceva decât cu ştiinţa care ne bate din nou la uşă.

– Dar la un nivel mult mai profund decât au făcut-o descoperirile din fizică şi astronomie! exclamase al-Fadl. Kirsch ameninţă însuşi *nucleul*… originile fundamentale ale întregii noastre credinţe! Poţi să citezi cât vrei din istorie, însă nu uita că, în ciuda eforturilor Vaticanului de a le închide gura unora ca Galilei, ideile lui ştiinţifice au avut, în cele din urmă, câştig de cauză. Iar cu Kirsch se va întâmpla la fel. N-avem cum să oprim ceea ce se va întâmpla.

O tăcere sobră se aşternuse între ei.

– Poziţia mea în această chestiune este una simplă, continuase Valdespino într-un târziu. Mi-aş dori ca Edmond Kirsch să nu fi făcut descoperirea aceea. Mă tem că nu suntem pregătiţi să-i facem faţă. Şi ceea ce-mi doresc în primul rând este ca informaţia respectivă să n-ajungă niciodată la lumina zilei. Concomitent, adăugase el după o pauză, cred că totul în lumea noastră se întâmplă în conformitate cu planurile lui Dumnezeu. Poate că, rugându-ne, Dumnezeu îi va vorbi domnului Kirsch şi-l va convinge să-şi reconsidere decizia de a-şi aduce descoperirea la cunoştinţa publicului.

– Nu cred că domnul Kirsch este genul de om capabil să audă vocea Domnului, pufnise al-Fadl.

– Poate că nu, recunoscuse Valdespino. Dar miracole se întâmplă în fiecare zi.

– Cu tot respectul pe care ţi-l port, dacă nu te vei ruga ca Domnul să-l trăsnească pe Kirsch de moarte înainte să-şi poată anunţa… replicase înfocat clericul musulman.

– Domnilor! îl întrerupsese Köves, încercând să detensioneze atmosfera. Nu trebuie să luăm o decizie pripită. Nu e nevoie să ajungem la un consens în această seară. Domnul Kirsch a precizat că va face anunţul abia peste o lună. Mi-aş permite să vă sugerez să medităm individual la această situaţie şi să discutăm din nou peste câteva zile. Cugetând astfel, poate că ni se va revela cea mai bună cale de urmat.

– Un sfat înţelept, condusese Valdespino.

– Însă nu trebuie să aşteptăm prea mult, îi prevenise al-Fadl. Să reluăm această conversaţie telefonică peste două zile.

– De acord. Putem lua atunci decizia finală.

Asta se întâmplase cu două zile în urmă, aşa că seara convenită pentru continuarea discuţiei sosise. Singur la biroul lui din *házikó,* rabinul Köves simţea o îngrijorare tot mai profundă. Ora stabilită pentru apelul programat trecuse deja de zece minute.

Într-un târziu, telefonul sună şi el răspunse imediat.

– Alo, Rabi, se auzi glasul tulburat al episcopului Valdespino. Îmi cer scuze pentru întârziere. Mă tem că *allamahul* al-Fadl nu ni se va alătura în seara aceasta.

– Oh?! exclamă Köves surprins. S-a întâmplat ceva?

– Nu ştiu. Toată ziua am încercat să-l contactez, dar pare să fi… *dispărut.* Niciunul dintre colegii lui n-are habar unde ar putea fi.

Pe Köves îl trecu un fior pe şira spinării.

– Îngrijorător!

– Într-adevăr. Sper că n-a păţit nimic. Din nefericire însă, veştile rele nu se opresc aici, adaugă episcopul şi, după o pauză, reluă pe un ton şi mai sumbru: Tocmai am aflat că Edmond Kirsch a organizat un

eveniment în cadrul căruia îşi va face publică descoperirea… în seara asta.

– În seara asta?! Dar spunea c-o va face peste *o lună!*

– Da, confirmă. Valdespino. Însă a minţit.

Capitolul 6

– Chiar în faţa dumneavoastră, domnule profesor, veţi vedea cea mai mare pictură din colecţia muzeului nostru, deşi puţini oaspeţi o remarcă imediat, răsună în căştile lui Langdon vocea amicală a lui Winston.

Langdon privi spre cealaltă latură a foaierului, dar nu văzu altceva decât un perete din sticlă care dădea spre lagună.

– Îmi pare rău, însă cred că în privinţa asta mă alătur şi eu majorităţii. Nu văd nicio pictură.

– Păi, este expusă într-un mod mai degrabă neconvenţional explică Winston râzând uşor. Pânza e aşezată nu pe perete, ci pe *podea.*

„Ar fi trebuit să-mi dau seama", reflectă Langdon, aplecându-şi plivirea şi continuând să meargă, până când zări vastul tablou dreptunghiular de pe pardoseala din piatră.

Pictura uriaşă era realizată într-o singură culoare – un câmp monocrom de un albastru intens – şi spectatorii stăteau în jurul ei, uitându-se în jos de parcă ar fi privit în adâncul unui iaz.

– Piesa măsoară aproape cinci sute optzeci de metri pătraţi, preciză Winston şi Langdon calculă că era o suprafaţă de zece ori mai mare decât cea a primului său apartament din Cambridge. A fost realizată de Yves Klein şi a devenit cunoscută printre admiratori ca *Piscina.*

Langdon se văzu nevoit să admită că profunzimea surprinzătoare a acelei nuanţe de albastru îi dădea senzaţia că ar putea plonja direct în pictură.

– Klein a inventat această culoare, numită International Klein Blue, şi susţine că profunzimea ei aminteşte de caracterul imaterial al viziunii lui utopice despre lume.

Winston citea dintr-un material pregătit anterior, îşi dădu seama Langdon.

– Yves Klein este cunoscut cel mai bine pentru picturile lui în albastru, însă e renumit şi pentru o tulburătoare fotografie intitulată *Salt în neant,* care a stârnit o adevărată panică în 1960, când a fost dată publicităţii.

Langdon văzuse *Salt în neant* la Muzeul de Artă Modernă din New York. Fotografia era cu adevărat tulburătoare: înfăţişa un bărbat bine îmbrăcat, aruncându-se de pe o clădire înaltă şi plonjând spre asfalt. Imaginea era, de fapt, un truc fotografic – ingenios concepută şi superb retuşată cu ajutorul unei lame, cu mult înainte de apariţia unor programe ca Photoshop.

– De asemenea, adăugă Winston, Klein a compus şi piesa muzicală *Linişte monotonă,* în care orchestra simfonică redă o singură notă muzicală, un fa major, timp de douăzeci de minute.

– Şi oamenii chiar o ascultă?

– Cu miile. Iar acea unică notă este doar prima mişcare simfonică. În cea de-a doua, membrii orchestrei stau nemişcaţi şi interpretează „liniştea absolută” timp de alte douăzeci de minute.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Deloc, vorbesc foarte serios. Ca să fiu echitabil, trebuie să spun că spectacolul n-a fost, probabil, chiar atât de plictisitor cum ar putea părea; pe scenă apăreau şi trei femei dezbrăcate, acoperite cu vopsea albastră, care se rostogoleau pe pânze de desen uriaşe.

Deşi îşi devotase cea mai mare parte a carierei profesionale studiului artei, Langdon suferea din cauză că nu reuşea să aprecieze şi stilurile mai avangardiste ale lumii artistice. Atractivitatea artei moderne continua să rămână pentru el un mister.

– Nu vreau să fiu lipsit de respect, Winston, însă trebuie să-ţi spun că mi se pare deseori greu să-mi dau seama când ceva e „artă modernă” şi când e, de fapt, doar o ciudăţenie.

Răspunsul ghidului nu-l lămuri deloc.

– Păi, asta e, în fond, întrebarea, nu-i aşa? În lumea dumneavoastră, a artei clasice, lucrările sunt apreciate pentru măiestria execuţiei, adică pentru talentul cu care artistul aplică tuşele de penel sau cu care dăltuieşte piatra. Dar în arta modernă, capodoperele sunt dictate mai degrabă de *ideea* de la baza lor decât de stilul execuţiei. Spre exemplu, oricine ar putea să compună cu uşurinţă o simfonie de patruzeci de minute în care să nu se audă altceva decât o singură notă muzicală şi apoi linişte, însă Yves Klein a fost cel care a avut ideea.

– Just.

– Desigur, *Sculptura de ceaţă* de afară este un exemplu perfect de artă conceptuală. Artista a avut *o idee* – să monteze sub pod ţevi perforate prin care să pompeze ceaţă deasupra lagunei –, dar *crearea* piesei a căzut în sarcina instalatorilor din zonă. Deşi… continuă Winston după o scurtă pauză, eu, unul, îi dau artistei note foarte mari pentru faptul că şi-a utilizat mediul de exprimare ca pe un cod.

– *Ceaţa* e un cod?!

– Da. Un tribut criptic adus arhitectului care a proiectat clădirea muzeului.

– Frank Gehry?

– Frank O. Gehry{5}.

– Isteţ!

În vreme ce Langdon se îndreptă spre ferestre, Winston îşi continuă explicaţiile:

– Aveţi de aici o altă perspectivă asupra păianjenului. Aţi văzut-o pe *Maman* când aţi venit?

Privind afară, peste lagună, Langdon zări uriaşa sculptură înfăţişând o văduvă-neagră.

– Da. Nu prea ai cum s-o ratezi.

– Sesizez din intonaţia dumneavoastră că nu sunteţi un mare admirator al ei.

– Mă străduiesc să fiu. În calitatea mea de clasicist, mă simt aici mai curând ca peştele pe uscat.

– Interesant! Mi-aş fi închipuit că *dumneavoastră,* dintre toţi oamenii, aţi aprecia-o cel mai bine pe *Maman.* E un exemplu desăvârşii al noţiunii clasice de juxtapoziţie. De fapt, poate veţi dori chiar s-o folosiţi în sala de curs, data viitoare când veţi preda acest concept.

Langdon se uită la păianjen, însă nu văzu nimic care să-i dea dreptate lui Winston. Când vorbea în clasă despre juxtapoziţie, el, unul, prefera să întrebuinţeze exemple mai tradiţionale.

– Cred totuşi că voi rămâne la *David.*

– Da, Michelangelo continuă să fie standardul de aur, replică Winston cu un râs uşor, prin felul strălucit în care l-a înfăţişat pe David într-un *contrapposto*{6} efeminat, ţinând în mâna fără vlagă o praştie flască şi sugerând astfel o vulnerabilitate feminină. Şi totuşi, privirea lui David transmite o fermitate letală, iar muşchii şi tendoanele vizibile par încordate în anticiparea uciderii lui Goliat. Sculptura e în acelaşi timp delicată şi funestă.

Comentariul lui Winston era impresionant, se gândi Langdon, dorindu-şi ca şi studenţii lui să înţeleagă la fel de bine capodopera lui Michelangelo.

– *Maman* nu se deosebeşte deloc de *David,* continuă ghidul. Avem de-a face aici cu o juxtapoziţie la fel de curajoasă a unor principii arhetipale opuse. În natură, văduva-neagră este o creatură înspăimântătoare – un prădător care-şi prinde victimele în pânza pe care o ţese şi aşa le ucide. În ciuda caracterului ei letal, iat-o înfăţişată aici cu un sac de ouă, pregătindu-se să dea viaţă şi fiind astfel deopotrivă prădător şi progenitor – un trup puternic pe nişte picioare imposibil de subţiri, ceea ce transmite deopotrivă forţă şi fragilitate. *Maman* ar putea fi un *David* al epocii moderne, dacă vreţi.

– Nu vreau, replică Langdon zâmbind. Dar trebuie să recunosc că analiza ta mi-a dat de gândit.

– Bun, atunci permiteţi-mi să vă mai arăt o piesă. Din întâmplare, una originală semnată Edmond Kirsch.

– Serios? N-am ştiut că Edmond e şi artist.

– O să vă las pe dumneavoastră să apreciaţi acest lucru, râse Winston.

Îndrumat de glasul din căşti, Langdon lăsă ferestrele în spate şi se îndreptă spre o nişă spaţioasă, în care un grup de invitaţi stătea în faţa unei plăci mari de lut uscat, prinsă pe perete. La prima vedere, placa îi amintea de un exponat dintr-un muzeu cu fosile. Însă cea de acolo nu

conţinea nicio fosilă. În schimb, avea adâncituri rudimentare, asemănătoare cu cele pe care le-ar face un copil desenând cu un băţ în cimentul umed.

Spectatorii nu păreau deloc impresionaţi.

– Edmond a făcut asta? exclamă o femeie care-şi injectase botox în buze şi purta o capă de nurcă pe umeri. Nu pricep.

Profesorul din Langdon nu se putu stăpâni.

– De fapt, e ceva foarte ingenios, replică el. Până acum, este piesa mea preferată din acest muzeu.

Femeia se răsuci pe călcâie spre el şi-l măsură cu o privire în care se citea o nuanţă clară de dispreţ.

– Nu, *serios!* Iluminaţi-mă, vă rog!

„M-aş bucura s-o pot face."

Langdon se apropie de seria de semne gravate brut pe suprafaţa lutului.

– În primul rând, începu el, Edmond a gravat acest simbol în lut ca un omagiu adus primului sistem de scriere din istoria omenirii, cuneiformele.

Femeia continuă să se uite la el, nu prea convinsă.

– Cele trei semne adânci din mijloc denotă cuvântul „peşte" în siriană, adăugă Langdon. E ceea ce se numeşte o pictogramă! Dacă priviţi cu atenţie, vă puteţi imagina gura deschisă a peştelui spre dreapta şi solzii triunghiulari de pe corpul lui.

Spectatorii îşi înclinară capetele, studiind lucrarea îndeaproape.

– Iar dacă vă uitaţi aici, continuă el arătând spre seria de adâncituri din stânga peştelui, veţi vedea că Edmond a schiţat urme de paşi în mâl, *în urma* peştelui, pentru a reprezenta pasul evolutiv revoluţionar al trecerii acestuia pe uscat.

Privitorii începură să încuviinţeze din cap în semn de apreciere.

– Şi, în ultimul rând, asteriscul asimetric din dreapta – semnul pe care peştele pare să-l înghită – este unul dintre cele mai vechi simboluri din istorie, reprezentându-l pe Dumnezeu.

Femeia cu botox se întoarse spre el, încruntată.

– Adică peştele îl mănâncă pe Dumnezeu?

– Aşa ar părea. Este o versiune ludică a peştelui darwinian: evoluţia care înghite religia, explică Langdon, ridicând din umeri. Aşa cum spuneam, o lucrare isteaţă.

În vreme ce se îndepărta, auzi în urma lui mulţimea murmurând, iar în căşti Winston izbucni în râs.

– Foarte amuzant, domnule profesor! Edmond ar fi apreciat expunerea dumneavoastră ad-hoc. Nu sunt mulţi cei care descifrează sensul acestei lucrări.

– Păi, în asta constă profesia mea.

– Da, şi-mi dau seama de ce mi-a cerut domnul Kirsch să vă tratez ca pe un invitat cu totul special. De fapt, m-a rugat să vă arăt un lucru pe care niciunul dintre ceilalţi oaspeţi ai noştri din această seara nu-l va descoperi.

– Da? Şi ce anume?

– Vedeţi culoarul acela blocat, în dreapta ferestrelor principale?

Langdon se uită în direcţia indicată.

– Da.

– Bun. Vă rog să-mi urmaţi instrucţiunile.

Nesigur, urmă pas cu pas indicaţiile ghidului. Se îndreptă într-acolo şi, după ce se asigură că nu-l vede nimeni, se strecură printre stâlpişorii cordonului de protecţie şi intră pe culoar, neobservat. Lăsând în urmă mulţimea invitaţilor din foaier, străbătu cei zece metri până la o uşă metalică pe care era fixat un panou digital.

– Tastaţi aceste şase cifre, îi spuse Winston, dictându-i-le.

Langdon apăsă tastele şi uşa scoase un clic.

– Bun, domnule profesor. Vă rog să intraţi.

Neştiind la ce să se aştepte, ezită o clipă şi apoi, adunându-şi gândurile, deschise uşa. Înăuntru domnea un întuneric aproape total.

– Voi aprinde eu luminile pentru dumneavoastră, îl înştiinţă Winston. Vă rog să intraţi şi să închideţi uşa.

Langdon făcu un pas mic înăuntru, încercând să zărească ceva în întuneric. Închise uşa în urma lui şi se auzi din nou acelaşi clic. Treptat, o lumină palidă începu să pâlpâie pe marginile încăperii, dezvăluind un incredibil spaţiu cavernos – o unică incintă uriaşă, ca un hangar pentru o flotilă de aeronave Boeing 747.

– Trei mii de metri pătraţi, îi explică ghidul.

În comparaţie cu încăperea aceea, foaierul părea un pitic.

Pe măsură ce luminile deveneau mai intense, Langdon începu să distingă o serie de forme masive pe podea – şase sau şapte siluete neclare, aidoma unor dinozauri ierbivori ieşiţi la păscut în noapte.

– Nu înţeleg la ce mă uit, spuse el.

– Se numeşte *Problema timpului,* răsună glasul lui Winston în căşti. Este cea mai grea operă de artă din muzeu. Cântăreşte peste o mie de tone.

Langdon încă se străduia sa înţeleagă.

– Şi de ce doar eu mă aflu aici?

– Aşa cum v-am zis, domnul Kirsch mi-a cerut să vă arăt

dumneavoastră aceste obiecte extraordinare.

Luminile se aprinseseră la intensitatea maximă, inundând spaţiul vast cu o strălucire diafană, în care Langdon nu putea face altceva decât sa privească uluit scena din faţa lui.

„Am ajuns într-un univers paralel.”

Capitolul 7

Amiralul Luis Ávila sosi la punctul de control la intrarea în muzeu şi-şi privi ceasul, asigurându-se că se încadrase în timp. „Perfect.”

Îi prezentă Documento Nacional de Identidad angajatului care verifica pe un computer lista invitaţilor şi pentru o clipă inima începu să-i bată mai repede când acesta nu-i găsi numele. În cele din urmă, îl identifică la baza listei – fusese adăugat în ultimul moment – şi-i permise să intre.

„Exact aşa cum mi-a promis Regentul.” Cum anume reuşise, asta Ávila n-o mai ştia; se spunea că lista invitaţilor din seara aceea era impenetrabilă din punct de vedere informatic.

Îşi continuă drumul spre detectorul de metale, unde îşi puse telefonul mobil în tăviţă. Apoi, cu o grijă extremă, scoase din buzunarul tunicii un rozariu neobişnuit de greu şi-l aşeză deasupra telefonului.

„Uşor, îşi spuse el. Foarte uşor.”

Angajatul de la punctul de control îi făcu semn să păşească prin spaţiul detectorului şi trecu tăviţa cu bunurile lui personale în partea cealaltă.

– *Que rosario tan bonito!* exclamă el, admirând rozariul metalic format dintr-un şirag rezistent de mărgele şi un crucifix gros, cu marginile rotunjite. Ce rozariu frumos!

– *Gracias,* răspunse amiralul. Mulţumesc.

„Eu însumi l-am confecţionat.”

Apoi trecu fără probleme prin cadrul detectorului. Îşi luă din tăviţă telefonul mobil şi rozariul, punându-le cu gesturi uşoare la loc, în buzunar, şi se îndreptă grăbit spre cel de-al doilea punct de control, unde primi un neobişnuit set de căşti.

„N-am nevoie de un tur ghidat audio, reflectă el. Am o treabă de făcut.”

Şi traversând foaierul, lăsă discret setul de căşti să cadă într-un coş de gunoi.

Inima îi bubuia în piept în vreme ce căuta din priviri un loc ferit în care să-l contacteze pe Regent şi să-l anunţe că intrase fără niciun incident.

„Pentru Dumnezeu, ţară şi rege, îşi repetă el. Dar mai ales pentru Dumnezeu.”

În aceeaşi clipă, în cea mai adâncă pustietate a deşertului de la graniţa Dubaiului, sub lumina Lunii, Syed al-Fadl, veneratul *allamah* de şaptezeci şi opt de ani, îşi trăia ultimele clipe, târându-se pe nisipul rece. Mai departe de atât nu putea merge.

Pielea îi era arsă de soare şi plină de băşici, iar gâtul atât de uscat, încât abia dacă mai răsufla. Nisipul răscolit de vânt îl orbise cu ore în urmă, şi totuşi, el încă se târa. La un moment dat i se păruse că aude huruit îndepărtat de ATV-uri, dar probabil că fusese doar şuierul vântului. Încrederea că Allah îl va salva îi pierise de mult. Vulturii nu-i mai dădeau târcoale din înaltul cerului; păşeau alături de el.

Spaniolul înalt care-i deturnase maşina cu o seară în urmă abia dacă rostise un cuvânt în timp ce o conducea, intrând adânc în inima deşertului. După o oră de drum, se oprise şi-i ceruse să coboare, lăsându-l în întunericul nopţii, fără apă şi fără mâncare.

Răpitorul nu-i dăduse nicio sugestie cu privire la identitatea lui şi nici nu-şi explicase gestul în vreun fel. Singurul indiciu posibil pe care-l remarcase al-Fadl era un tatuaj ciudat în palma dreaptă a individului – un simbol pe care nu-l recunoscuse.

Ore întregi se împleticise *allamahul* prin nisip şi strigase după ajutor, dar în zadar. Deshidratat şi prăbuşit în nisipul sufocant, simţind că inima îi cedează, îşi puse aceeaşi întrebare pe care şi-o repetase de ceasuri bune: „Cine mă vrea, oare, mort?”

Un singur răspuns logic i se contura în minte, înfricoşător.

Capitolul 8

Privirea lui Robert Langdon trecea automat de la o formă colosală la următoarea. Fiecare piesă era o foaie de tablă veche, înaltă, elegant curbată şi apoi aşezată precar pe muchie, într-un echilibru menit să creeze un perete independent. Aceşti pereţi arcuiţi şi înalţi de aproape cinci metri fuseseră torsionaţi în forme fluide, diferite – o panglică unduită, un cerc deschis, o spiră largă.

– *Problema timpului,* repetă Winston. Autorul este Richard Serra. Această utilizare a unor pereţi nesusţinuţi dintr-un material atât de greu creează iluzia instabilităţii. În realitate însă, piesele sunt, toate, foarte stabile. Imaginaţi-vă o bancnotă de un dolar pe care o rulaţi în jurul unui creion. Când îndepărtaţi creionul, bancnota rulată stă foarte bine pe muchie, în picioare, susţinută de propria geometrie.

Langdon se opri o clipă şi privi cercul imens de lângă el. Metalul era oxidat, având o nuanţă de aramă arsă şi o textură brută, organică. Piesa sugera atât forţă, cât şi un delicat sentiment al echilibrului.

– Domnule profesor, aţi observat că prima formă nu este complet închisă?

Continuând să păşească în jurul cercului, Langdon văzu că marginile zidului nu se uneau, ca atunci când un copil încearcă să deseneze un cerc, dar nu reuşeşte să ajungă cu creionul în punctul din care a plecat.

– Această conexiune nerealizată creează un punct de intrare către care spectatorul este atras, pentru a explora spaţiul negativ din interior.

„Asta în cazul în care spectatorul nu suferă de claustrofobie”, comentă Langdon în gând şi trecu repede mai departe.

– În mod similar, explică Winston, veţi vedea în faţa dumneavoastră trei panglici ondulate din oţel, aproximativ paralele şi suficient de aproape unele de altele încât să formeze două tuneluri vălurite, cu o lungime de peste treizeci de metri. Piesa e intitulată *Şarpele,* iar tinerii noştri vizitatori sunt încântaţi să alerge prin ea. De fapt, dacă doi vizitatori aşezaţi la capetele opuse ale tunelului rostesc ceva în şoaptă, se aud perfect, ca şi când ar sta faţă în faţă.

– Remarcabil, Winston, însă îmi poţi explica, te rog, de ce ţi-a cerut Edmond să-mi arăţi această galerie?

„Ştie că nu pricep chestiile astea.”

– Piesa pe care m-a rugat să v-o arăt în mod special se numeşte *Spirala torsionată* şi se află în faţă, în colţul din dreapta.

Langdon se uită într-acolo. „Cea care pare să fie la un kilometru distanţă?”

– Da, o văd.

– Splendid. Să ne apropiem de ea, da?

Aruncând o privire scurtă în jur, Langdon se îndreptă spre spirala îndepărtată, în timp ce Winston continua să vorbească.

– Am auzit, domnule profesor, că Edmond Kirsch este un fervent admirator al activităţii dumneavoastră – mai cu seamă al ideilor despre interacţiunile între diversele tradiţii religioase în decursul istoriei şi evoluţiile lor reflectate în artă. Din multe puncte de vedere, domeniul teoriei jocurilor şi al calculului predictiv în care s-a specializat Edmond este similar, prin faptul că analizează dezvoltarea diverselor sisteme şi prognozează evoluţia lor în timp.

– Şi evident că se pricepe foarte bine. La urma urmei, nu degeaba e supranumit un Nostradamus al epocii moderne.

– Aşa este. Deşi comparaţia e oarecum jignitoare după părerea mea.

– De ce? Nostradamus este cel mai cunoscut prezicător din istorie.

– Nu vreau să vă contrazic, domnule profesor, dar Nostradamus a scris aproape o mie de catrene criptic formulate, care, în decurs de patru secole, au fost interpretate în mod creativ de diverse persoane superstiţioase ce încercau să găsească un sens acolo unde nu exista niciunul… în orice domeniu, de la al Doilea Război Mondial la moartea prinţesei Diana şi atacurile de la World Trade Center. E o absurditate crasă. Edmond Kirsch, pe de altă parte, a publicat un număr restrâns de predicţii bine definite care s-au adeverit într-un interval de timp foarte scurt – sistemul de cloud computing, vehiculele fără şofer, cipurile computerizate cu numai cinci atomi. Nu, domnul Kirsch nu e Nostradamus.

„Îmi recunosc greşeala”, îşi spuse Langdon. Se zvonea că Edmond Kirsch inspira o mare loialitate în rândul colaboratorilor lui şi, după toate aparenţele, Winston era unul dintre cei mai devotaţi discipoli ai săi.

– Şi sunteţi mulţumit de turul pe care vi-l ofer? întrebă acesta, schimbând subiectul.

– Foarte mulţumit. Felicitări lui Edmond pentru că a pus la punct această tehnologie de ghidare la distanţă.

– Da, sistemul a fost un vis vechi al lui Edmond, care a petrecut enorm de mult timp şi a cheltuit sume uriaşe pentru a-l dezvolta în secret.

– Serios? Tehnologia nu pare chiar atât de complicată. Trebuie sa recunosc că, iniţial, am fost sceptic, însă dumneata m-ai convins; a fost un dialog foarte interesant.

– E generos din partea dumneavoastră să afirmaţi asta şi sper să nu stric totul mărturisindu-vă adevărul. Fiindcă mă tem că n-am fost complet sincer cu dumneavoastră.

– Nu înţeleg.

– În primul rând, numele meu real nu este Winston. Ci Art.

– Un ghid de muzeu pe nume *Art?* începu Langdon să râdă. Ei bine, nu te învinovăţesc pentru că foloseşti un pseudonim. Îmi pare bine să te cunosc, Art.

– În plus, când m-aţi întrebat de ce nu vă însoţesc personal în turul prin muzeu, v-am răspuns corect că domnul Kirsch a dorit să limiteze numărul persoanelor din incintă. Dar acesta a fost un răspuns incomplet. Mai există un motiv pentru care vorbim prin intermediul căştilor, şi nu faţă în faţă, explică ghidul şi, după o pauză, adăugă: Sunt, de fapt, incapabil să mă mişc fizic.

– Oh, îmi pare rău! exclamă Langdon, imaginându-şi-l pe Art într-un scaun cu rotile la un call center şi regretă că ghidul se simţea jenat, nevoit fiind să-şi explice situaţia.

– N-aveţi de ce. Vă asigur că *picioarele* dumneavoastră ar arăta foarte ciudat pe trupul meu. Vedeţi dumneavoastră, nu sunt deloc aşa cum vă închipuiţi.

Langdon rări paşii fără să vrea.

– Cum adică?

– „Art" nu e, de fapt, atât un nume, cât o abreviere – prescurtarea de la „artificial", deşi domnul Kirsch preferă termenul „sintetic", răspunse glasul şi apoi se întrerupse o clipă, pe urmă continuă: Adevărul, domnule profesor, este că în seara aceasta aţi interacţionat cu un ghid sintetic. Un fel de computer.

Langdon se uită în jurul lui, neştiind ce să creadă.

– Ce-i asta, un soi de farsă?

– Nicidecum, domnule profesor. Sunt foarte serios. Edmond Kirsch a lucrat un deceniu şi a cheltuit aproape un miliard de dolari pe cercetări în domeniul inteligenţei sintetice, iar în seara aceasta dumneavoastră sunteţi una dintre primele persoane care testează roadele eforturilor lui. Turul de astăzi v-a fost oferit de un ghid sintetic. Nu sunt o fiinţă omenească.

Lui Langdon îi era imposibil să creadă aşa ceva. Dicţia şi gramatica ghidului erau perfecte şi, cu excepţia râsului uşor nefiresc, fusese un interlocutor cât se poate de elegant. În plus, dialogul lor abordase o gamă variată şi nuanţată de subiecte.

„Cineva mă urmăreşte", îşi dădu el seama, cercetând pereţii cu privirea, în căutarea camerelor video ascunse. Bănuia că fusese, fără voia şi ştiinţa lui, inclus într-un act bizar de „artă experimentală" – un fel de teatru al absurdului strălucit pus în scenă. „Au făcut din mine un şoarece de laborator."

– Nu sunt pe de-a-ntregul împăcat cu această situaţie, spuse el şi ecoul glasului răsună în galeria pustie.

– Scuzele mele, replică Winston. E de înţeles. Aşa cum am anticipat, informaţia aceasta vi se pare dificil de asimilat. Şi îmi închipui că tocmai de aceea mi-a cerut Edmond să vă aduc aici, într-un spaţiu ferit

de ochii şi urechile altora. Este o informaţie care nu le-a fost comunicată şi celorlalţi invitaţi.

Langdon scrută penumbra din jur, pentru a vedea dacă mai era cineva acolo.

– După cum ştiţi, fără îndoială, continuă glasul ce părea neafectat de stinghereala lui Langdon, creierul omenesc, este un sistem binar – sinapsele se aprind sau nu, sunt închise sau deschise, aidoma unui comutator. Ei bine, creierul are peste o sută de trilioane de comutatoare, ceea ce înseamnă că fabricarea unui creier nu este atât o chestiune de tehnologie, cât mai degrabă una de anvergură.

Langdon abia dacă mai asculta. Începuse din nou să meargă, privind ţintă semnul „Ieşire” cu o săgeată care arăta spre capătul îndepărtat al galeriei.

– Domnule profesor, îmi dau seama cât este de greu de crezut că sonoritatea omenească a glasului meu este, de fapt, artificial generată, însă vorbirea este, în realitate, partea cea mai uşoară. Chiar şi un dispozitiv e-book de nouăzeci şi nouă de dolari reuşeşte să imite destul de bine vocea omenească. Iar Edmond a investit *miliarde*.

Langdon se opri brusc.

– Dacă eşti un computer, spune-mi un lucru. Ce valoare a atins indicele Dow Jones Industrial Average în data de 24 august 1974?

– Ziua aceea era o sâmbătă, răspunse glasul aproape instantaneu. Prin urmare, pieţele erau închise.

Langdon simţi un fior. Alesese data aceea ca o capcană. Unul dintre efectele secundare ale memoriei lui eidetice era faptul că datele i se întipăreau pentru totdeauna în minte. În sâmbăta aceea fusese aniversarea celui mai bun prieten al lui, iar el încă îşi amintea petrecerea organizată la piscină în după-amiaza aceea. „Helena Wooley purta un costum de baie albastru.”

– Oricum, continuă glasul imediat, cu o zi înainte, vineri, 23 august, indicele Dow Jones Industrial Average a închis la valoarea de 686,80, mai scăzută cu 17,83 puncte, deci cu o pierdere de 2,53 la sută.

Pentru o clipă, Langdon rămăsese mut.

– Nu mă deranjează să aştept, reluă glasul, dacă doriţi să verificaţi datele pe smartphone. Deşi nu voi putea să nu subliniez ironia situaţiei.

– Dar… eu nu…

– Provocarea în privinţa inteligenţei sintetice, reluă glasul al cărui vag accent britanic părea mai straniu decât oricând, nu este accesul rapid la date – care e chiar simplu de asigurat –, ci abilitatea de a înţelege modul în care datele sunt interconectate. Şi la acest lucru mi se pare că dumneavoastră excelaţi, nu-i aşa? Intercorelarea ideilor? Iată unul dintre motivele pentru care domnul Kirsch a dorit să-mi testeze abilităţile pe *dumneavoastră*.

– O testare? A mea?

– Nicidecum, replică glasul, din nou cu acel râs nefiresc. O testare *a mea.* Ca să vadă dacă vă pot convinge că sunt o fiinţă omenească.

– Un test Turing.

– Exact.

Testul Turing, îşi aminti Langdon, era o verificare propusă de criptanalistul Alan Turing, pentru a evalua capacitatea unui aparat de a se comporta într-o manieră similară cu cea a unui om. În esenţă, un evaluator uman asculta conversaţia dintre o maşinărie şi un om, iar dacă expertului îi era imposibil să distingă care din cei doi participanţi era omul, se considera că maşinăria a trecut proba. Testul Turing fusese aplicat cu brio în 2014, la Societatea Regală din Londra, şi de atunci tehnologia în domeniul inteligenţei artificiale progresase într-un ritm fulgerător.

– Deocamdată, reluă glasul, niciunul dintre invitaţii noştri din aceasta seară n-a bănuit absolut nimic. Toţi trăiesc o experienţă extraordinară.

– Stai puţin, adică *toată lumea* de aici vorbeşte cu un computer?

– Tehnic spus, toată lumea vorbeşte *cu mine.* Am capacitatea de a mă partiţiona cu uşurinţă. Dumneavoastră îmi auziţi vocea prestabilită – cea pe care o preferă Edmond – dar ceilalţi aud alte voci sau alte limbi. Pe baza profilului dumneavoastră ca intelectual american de sex masculin, mi-am ales pentru dialogul nostru accentul britanic implicit. Am anticipat că vă va inspira mai multă încredere decât, să spunem, o voce feminină tânără cu accent sudist.

„Chestia asta a sugerat cumva ca aş fi şovin?”

Langdon îşi aminti de o înregistrare care circulase on-line cu câţiva ani în urmă: Michael Scherer, şeful de redacţie al revistei *Time,* fusese contactat de un robot de telemarketing care păruse atât de omenesc, încât Scherer postase pe internet înregistrarea convorbirii telefonice, ca s-a asculte oricine.

„Asta se întâmpla cu câţiva ani în urmă”, îşi dădu el seama. Ştia că Edmond Kirsch era implicat de ani buni în cercetările privind inteligenţa artificială, fotografia lui apărând din când în când pe copertele unor reviste în care sublinia diversele progrese înregistrate. Şi iată că vlăstarul lui, „Winston”, era cea mai recentă capodoperă pe care o finalizase.

– Înţeleg că totul se petrece foarte rapid, adăugă glasul. Însă domnul Kirsch mi-a cerut să vă arăt spirala aceasta, în faţa căreia ne aflăm acum. Cerinţa Domniei Sale a fost să intraţi în spirală şi să mergeţi până în centrul ei.

Privind tunelul îngust şi răsucit, Langdon simţi cum i se contractă musculatura. „Asta să fie, oare, ideea lui de farsă adolescentină?”

– Poţi să-mi spui, te rog, ce se află înăuntru? Nu sunt un mare

amator al spaţiilor închise.

– Interesant! N-am ştiut acest lucru despre dumneavoastră.

– Claustrofobia nu este o informaţie pe care o includ în CV-ul meu on-line, zise Langdon, încă incapabil să accepte ideea că discuta cu o maşinărie.

– Nu trebuie să vă fie teamă. Spaţiul din centrul spiralei este destul de mare, iar domnul Kirsch a cerut clar să-i vedeţi *centrul.* Dar înainte să intraţi, Edmond vă roagă să vă scoateţi căştile şi să le lăsaţi aici, pe podea.

Langdon aruncă o privire spre structura masivă şi ezită.

– Nu vii cu mine?

– Se pare că nu.

– Ştii, toată chestia asta e foarte ciudată, şi nu sunt tocmai…

– Domnule profesor, dat fiind că Edmond v-a adus până aici, la acest eveniment, mi se pare că n-ar fi un efort prea mare să faceţi câţiva paşi în interiorul acestei lucrări de artă. Copiii intră în ea în fiecare zi şi supravieţuiesc toţi.

Până atunci nu mai fusese niciodată mustrat de un computer – dacă asta era în realitate –, însă replica tăioasă avu efectul scontat. Langdon îşi scoase căştile şi le aşeză cu grijă pe podea, după care se întoarse spre deschiderea spiralei. Pereţii înalţi formau un fel de canion îngust care cotea, aşa că nu mai vedeai nimic dincolo de un punct, în întuneric.

– Haide s-o facem şi pe-asta, spuse el, adresându-se nimănui.

Trase aer adânc în piept şi păşi prin deschidere.

Tunelul cotea iar şi iar, înaintând mai mult decât îşi închipuise, curbându-se tot mai în adânc, astfel că în scurt timp nu mai reuşi să ţină socoteala spirelor pe care le parcursese. Cu fiecare rotaţie în sensul acelor de ceasornic, tunelul se îngusta şi umerii lui largi aproape că atingeau pereţii. „Respiră, Robert!” Foile de tablă piezişe păreau gata să se prăbuşească spre el în orice clipă. Şi să-l strivească sub tonele de oţel.

„De ce fac, oare, chestia asta?”

Cu o clipă înainte să se întoarcă şi să pornească înapoi, tunelul se sfârşi brusc, lăsând în loc un amplu spaţiu deschis. Aşa cum i se spusese, acesta era mai mare decât se temuse. Ieşi repede din tunel în încăperea vastă şi răsuflă uşurat când văzu podeaua goală şi pereţii metalici înalţi. Se întrebă din nou dacă nu cumva toată situaţia aceea era doar o complicată farsă copilărească.

O uşa se auzi undeva afară şi paşi grăbiţi răsunară de dincolo de pereţii verticali. Cineva intrase în galerie, pe uşa pe care o zărise. Paşii se apropiară de spirală şi începură să urmeze drumul circular, devenind tot mai sonori cu fiecare spiră parcursă. Cineva intrase în tunel.

Se trase înapoi, cu privirea aţintită asupra deschiderii, în timp ce paşii continuau să se apropie. Ecoul lor răsuna tot mai tare, până când, brusc, un bărbat apăru în gura tunelului. Era scund, slab, cu tenul palid, ochii pătrunzători şi un smoc de păr negru, ciufulit.

Îl privi încremenit câteva clipe şi apoi, în sfârşit, un zâmbet larg i se întinse pe faţă.

– Marele Edmond Kirsch ştie întotdeauna cum să-şi facă intrarea!

– O singură şansă avem ca să facem o impresie bună, replică Edmond afabil. Mi-a fost dor de tine, Robert. Îţi mulţumesc pentru că ai venit.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară cu afecţiune. Bătându-şi amical vechiul prieten pe spate, Langdon constată că Edmond pierduse în greutate.

– Ai slăbit!

– Am devenit vegan, răspunse Kirsch. E mai uşor aşa decât la sală.

– Ei bine, mă bucur să le văd, izbucni în râs Langdon. Şi, ca de obicei, mă faci să mă simt îmbrăcat la patru ace.

– Cine, eu? exclamă Kirsch uitându-se în jos, la blugii lui negri, tricoul alb şi jacheta de motociclist cu fermoar pe lateral. Chestiile astea-s de designer!

– Şi şlapii albi sunt de designer?

– Şlapi!? Ăştia sunt creaţi de Salvatore Ferragamo!

– Şi-mi închipui că au costat mai mult decât întreaga mea ţinută.

Edmond se apropie şi-i examină eticheta sacoului.

– Păi, replică el zâmbind, ai un frac chiar drăguţ. Dar n-ai fost prea departe de adevăr.

– Trebuie să-ţi mărturisesc, Edmond, că amicul tău sintetic, Winston… e foarte deconcertant.

– Incredibil, nu-i aşa? zâmbi larg Kirsch. Nici n-o să-ţi vină să crezi ce-am reuşit anul ăsta în domeniul inteligenţei artificiale – progrese uluitoare! Am dezvoltat câteva noi tehnologii care conferă maşinilor capacităţi de soluţionare a problemelor şi de autocontrol cu totul ieşite din comun. Winston nu este încă definitivat, însă pe zi ce trece devine tot mai perfecţionat.

Langdon remarcă ridurile adânci care apăruseră în ultimul an în jurul ochilor cu priviri tinereşti ai prietenului său. Kirsch părea istovit.

– Edmond, vrei să-mi spui pentru ce m-ai adus aici?

– În Bilbao? Sau în spirala lui Richard Serra?

– Haide să începem cu spirala. Doar *ştii* că sufăr de claustrofobie!

– Exact. În seara asta am de gând să scot oamenii din zona lor de confort, declară Edmond cu un zâmbet afectat.

– Specialitatea ta dintotdeauna!

– În plus, trebuia să-ţi vorbesc şi nu voiam să fiu văzut înainte de spectacol.

– Fiindcă vedetele rock nu coboară niciodată în public înainte de concert?

– Corect! glumi Edmond. Vedetele rock apar pe scenă ca prin magie, într-un nor de fum.

Deasupra lor, luminile dădură să se stingă şi se aprinseră din nou. Kirsch se uită la ceasul de la încheietură, apoi ridică privirea spre Langdon, cu o expresie dintr-odată serioasă.

– Robert, nu mai avem mult timp. Seara asta este pentru mine un prilej epocal. De fapt, va fi o ocazie importantă pentru întreaga omenire.

Langdon simţi brusc un val de adrenalină.

– Recent am făcut o descoperire ştiinţifică, una cu implicaţii colosale, continuă Edmond. Aproape nimeni în lume nu ştie încă despre ea, iar în seara asta – în foarte scurt timp – mă voi adresa în direct lumii întregi şi voi anunţa ce am descoperit.

– Nu ştiu ce să zic. Pare ceva extraordinar.

– Robert, adăugă Kirsch pe un ton scăzut şi neobişnuit de încordat, înainte să fac publică informaţia aceasta, am nevoie de sfatul tău. Mă tem că viaţa mea depinde de el.

Capitolul 9

În spirală se lăsase tăcerea.

„… am nevoie de sfatul tău. Mă tem că viaţa mea depinde de el.”

Cuvintele lui Kirsch pluteau încă în aer. În ochii prietenului său, Langdon citea îngrijorare.

– Edmond, ce se întâmplă? Eşti bine?

Luminile din plafon pâlpâiră din nou, dar Kirsch le ignoră.

– Anul care a trecut a fost unul remarcabil pentru mine, continuă el în şoaptă. Am lucrat singur la un proiect important, unul care a dus la o descoperire senzaţională.

– Pare ceva grozav.

Kirsch încuviinţă.

– Chiar este, şi nu pot descrie în cuvinte cât de emoţionat sunt s-o împărtăşesc în seara asta lumii întregi. Fiindcă va atrage după sine o schimbare de paradigmă semnificativă. Nu exagerez dacă-ţi spun că va avea repercusiuni la nivelul revoluţiei copernicience.

Pentru o clipă, Langdon crezu că prietenul lui glumeşte, însă expresia din ochii lui Edmond continua să fie cât se poate de serioasă.

„Copernic?!” Modestia nu fusese niciodată una dintre trăsăturile definitorii ale fostului său student, dar afirmaţia lui părea să frizeze absurdul. Nicolaus Copernic era părintele teoriei heliocentrice – ideea conform căreia planetele se rotesc în jurul Soarelui – şi aceasta declanşase în secolul al XVI-lea o adevărată revoluţie ştiinţifică, distrugând din temelii vechea doctrină a Bisericii, care susţinea că omenirea se afla în centrul universului creat de Dumnezeu. Descoperirea lui Copernic a continuat să fie condamnată de autorităţile ecleziastice încă trei secole, însă răul pentru Biserică fusese făcut deja şi lumea n-a mai fost niciodată la fel.

– Îmi dau seama că eşti sceptic, spuse Edmond. Ar fi fost mai bine să mă compar cu Darwin?

– Ar fi fost acelaşi lucru, surâse Langdon.

– Bun, atunci spune-mi, te rog, care sunt cele două întrebări fundamentale pe care şi le-a pus omenirea în întreaga sa istorie?

Robert se gândi o clipă.

– Ei bine, probabil „Cum a început totul?” şi „De unde venim?”

– Exact. Iar cea de-a doua întrebare decurge, de fapt, din prima. Nu „De unde venim”… ci…

– Încotro ne îndreptăm?

– Da! Iată cele două enigme aflate la baza întregii experienţe omeneşti. De unde venim? Şi încotro ne îndreptăm? *Creaţia* şi *destinul* omenesc. Două mistere universale. Robert, adăugă Edmond cu o privire pătrunzătoare, descoperirea mea… răspunde clar la ambele

întrebări.

Langdon cântări în minte cuvintele prietenului său şi implicaţiile lor ameţitoare.

– Nu ştiu… n-am idee ce să zic.

– Nu trebuie să zici nimic. Sper că vom avea timp să discutăm pe îndelete după prezentarea din această seară, dar deocamdată vreau să vorbesc cu tine despre latura întunecată a descoperirii, despre potenţialele ei *efecte negative*.

– Crezi că vor exista repercusiuni?

– Fără îndoială. Oferind răspuns la aceste întrebări, m-am poziţionat într-un conflict deschis cu principii spirituale vechi de secole. Creaţia şi destinul omului sunt două chestiuni care se încadrează în mod tradiţional în sfera credinţei religioase. Sunt un intrus în ea, iar marilor religii ale lumii nu le va plăcea ce voi avea de spus.

– Interesant! De asta m-ai chestionat anul trecut două ore încheiate, la prânzul acela din Boston?

– Da. Poate că-ţi aminteşti ce ţi-am garantat atunci – că ştiinţa va spulbera miturile religioase încă din decursul vieţii noastre.

Langdon încuviinţă. „Ar fi şi greu de uitat!” Cutezanţa afirmaţiei lui i se întipărise în minte cuvânt cu cuvânt.

– Îmi amintesc. Şi ţi-am zis că religia a supravieţuit timp de milenii progreselor ştiinţifice, că a avut un rol important în societate şi că, deşi poate că va evolua, de murit nu va muri niciodată.

– Exact. Tot atunci ţi-am mărturisit că mi-am găsit scopul în viaţă – acela de a folosi adevărurile ştiinţifice pentru a distruge miturile religiei.

– Da, cuvinte mari.

– Şi m-ai contrazis, Robert. Ai susţinut că, ori de câte ori voi găsi un „adevăr ştiinţific” care contrazice sau subminează principiile religioase, să discut despre el cu un *erudit* din domeniul religiei, în speranţa că poate îmi voi da seama că ştiinţa şi religia încearcă de multe ori să spună aceeaşi poveste folosind două limbaje diferite.

– Îmi aduc aminte. Specialiştii lumii ştiinţifice şi cei din domeniul spiritual utilizează deseori un vocabular diferit pentru a descrie exact aceleaşi mistere ale universului. Iar conflictele au frecvent la bază chestiuni de semantică, nu de substanţă.

– Ei bine, ţi-am urmat sfatul. M-am consultat cu lideri spirituali în privinţa ultimei mele descoperiri.

– Şi?

– Cunoşti ceva despre Parlamentul Mondial al Religiilor?

– Sigur că da.

Langdon era un mare admirator al asiduităţii cu care organizaţia încerca să promoveze dialogul interconfesional.

– Întâmplarea face ca Parlamentul să-şi fi organizat anul ăsta

lucrările chiar lângă Barcelona, cam la o oră distanţă de locuinţa mea, la abaţia Montserrat.

„Un loc spectaculos”, chibzui Langdon, care vizitase sanctuarul din vârf de munte cu mulţi ani în urmă.

– Când am auzit că reuniunea avea loc chiar în săptămâna în care intenţionam să fac marele anunţ… nu ştiu, am…

– Te-ai întrebat dacă n-ar putea fi un semn de la Dumnezeu?

– Cam aşa ceva, începu Kirsch să râdă. Şi i-am contactat.

– Ai vorbit în faţa *întregului* Parlament? întrebă Langdon impresionat.

– Nu! Era mult prea periculos. Nu voiam ca informaţia să se afle înainte s-o anunţ eu însumi, aşa că am stabilit să mă întâlnesc doar cu trei dintre ei – cu câte un reprezentant al creştinismului, iudaismului şi islamismului. Întrunirea a fost una privată, în biblioteca abaţiei.

– Mă mir că te-au primit *în* bibliotecă! exclamă Langdon surprins. Am auzit că locul e sacrosanct.

– Le-am spus că trebuia să ne vedem într-un loc sigur, fără telefoane, fără camere foto sau video, fără să fim deranjaţi. Şi m-au dus în bibliotecă. Înainte să le dezvălui ceva, i-am rugat să jure că vor păstra secretul. Şi au acceptat. Până în prezent, ei sunt singurii oameni din lume care ştiu ceva despre descoperirea mea.

– Fascinant! Şi cum au reacţionat când le-ai spus?

Kirsch îşi plecă privirea, stânjenit.

– Cred că n-am abordat problema foarte bine. Mă ştii bine, Robert, când sunt pasionat de ceva, diplomaţia nu e punctul meu forte.

– Da, am citit că ţi-ar prinde bine puţină şcoală în domeniul tactului, râse Langdon, apoi reflectă: „La fel ca lui Steve Jobs şi altor genii vizionare.”

– Şi cum sunt deschis din fire, franc, le-am dezvăluit, pur şi simplu, adevărul, chiar de la început: că am considerat întotdeauna religia o formă de amăgire în masă şi că, în calitatea mea de om de ştiinţă, mi se pare dificil să accept faptul că miliarde de oameni inteligenţi apelează la credinţă pentru a-şi găsi alinarea şi drumul în viaţă. Când m-au întrebat de ce mă consult cu nişte persoane pentru care, după toate aparenţele, am prea puţin respect, le-am răspuns că mă aflam acolo pentru a vedea cum vor reacţiona ei la descoperirea mea, ca să pot înţelege cât de cât cum va fi ea primită de masele de credincioşi când o voi face publică.

– Diplomat ca întotdeauna! comentă Langdon. Tu *chiar* ştii că sinceritatea nu e întotdeauna cea mai bună politică?

– Opiniile mele despre religie sunt larg cunoscute, dădu Kirsch din mână a lehamite. Am crezut că-mi vor aprecia onestitatea. Însă, mă rog, după asta le-am prezentat activitatea mea, explicându-le în detaliu ce am descoperit şi cum va schimba asta totul. Mi-am scos

chiar şi telefonul mobil şi le-am arătat un clip video care, recunosc, e oarecum şocant. Şi au rămas fără grai.

– *Ceva* trebuie să fi spus! replică Langdon, tot mai curios să afle ce descoperise Kirsch.

– Speram să discutăm, însă clericul creştin le-a impus celorlalţi doi să tacă înainte să apuce ei să rostească vreun cuvânt. Mi-a cerut să-mi reconsider ideea de a face publică informaţia şi i-am asigurat că mă voi mai gândi timp de o lună.

– Dar ai de gând s-o anunţi public *în seara asta.*

– Da. Le-am precizat că voi amâna câteva săptămâni, ca să nu intre în panică sau să încerce să mă oprească.

– Şi când vor afla despre prezentarea de diseară?

– Nu vor fi foarte încântaţi. *Unul* dintre ei, mai ales, răspunse Kirsch privind drept în ochii fostului său profesor. Cel care a organizat întâlnirea a fost episcopul Antonio Valdespino. Îi cunoşti?

– De la Madrid? se crispă Langdon.

– Exact.

„Probabil n-a fost publicul ideal pentru ateismul lui Edmond." Valdespino era o personalitate marcantă a Bisericii Catolice din Spania, recunoscut pentru opiniile lui profund conservatoare şi influenţa puternică asupra regelui.

– A găzduit lucrările Parlamentului în acest an, explică Edmond, şi deci cu el am discutat despre organizarea întâlnirii. S-a oferit să participe şi l-am rugat să invite şi reprezentanţi ai islamismului şi iudaismului.

Luminile din plafon păliră din nou. Kirsch oftă adânc şi reluă, cu o voce şi mai scăzută:

– Robert, am vrut sa vorbesc cu tine înainte de prezentare fiindcă am nevoie de sfatul tău. Trebuie să-ţi ştiu părerea despre episcopul Valdespino: este un om periculos?

– Periculos? Din ce punct de vedere?

– Ceea ce i-am arătat constituie o ameninţare pentru lumea lui şi aş vrea să-ţi cunosc opinia: consideri că e un pericol fizic pentru mine?

Langdon clătină din cap.

– Nu, imposibil. Nu ştiu ce i-ai spus, dar Valdespino este un susţinător important al catolicismului spaniol şi, datorită relaţiilor lui cu familia regală spaniolă, este extrem de *influent*… Însă e preot, nu un ucigaş plătit. Arma lui e puterea politică. Poate că va rosti o predică împotriva ta, dar îmi este foarte greu să cred că rişti să fii în vreun pericol fizic din partea lui.

Kirsch nu părea convins.

– Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat la mine când am plecat de la Montserrat.

– Ai stat în biblioteca sacrosanctă a mănăstirii şi i-ai spus unui

episcop că întregul lui sistem de credinţe religioase este iluzoriu! exclamă Langdon. La ce te-ai fi aşteptat – să-ţi ofere un ceai cu prăjiturele?

– Nu, însă nici să-mi lase un mesaj de ameninţare în căsuţa vocală după întâlnire.

– Episcopul Valdespino ţi-a telefonat?

Kirsch duse mâna la buzunarul jachetei şi scoase un smartphone de dimensiuni neobişnuite. Avea o carcasă de un turcoaz, aprins, decorată cu un model hexagonal pe care Langdon îl recunoscu imediat ca fiind celebrul tipar mozaicat conceput de arhitectul catalan Antoni Gaudí.

– Ascultă aici, îl îndemnă Edmond apăsând câteva taste şi întinzându-i telefonul.

Vocea unui bărbat în vârstă răsună răspicat în difuzor, pe un ton grav şi sever:

> *Domnule Kirsch, sunt episcopul Antonio Valdespino. După cum ştiţi, consider întâlnirea noastră din această dimineaţă profund îngrijorătoare – aşa cum o estimează şi cei doi colegi ai mei. Vă rog să mă sunaţi imediat pentru a discuta problema în continuare şi a vă avertiza încă o dată cu privire la pericolele pe care le presupune dezvăluirea publică a acestei informaţii. Dacă nu-mi veţi telefona, este bine să ştiţi că mă voi gândi împreună cu colegii mei la ideea unui anunţ anticipat prin care să comunicăm descoperirea dumneavoastră, s-o reformulăm, s-o discreditäm şi să încercăm să contracarăm prejudiciile incalculabile pe care sunteţi gata să le aduceţi lumii întregi… prejudicii pe care este evident că nu le anticipaţi. Aştept apelul dumneavoastră şi vă sfătuiesc să nu-mi puneţi răbdarea la încercare.*

Cu aceste cuvinte se încheia mesajul.

Tonul agresiv al episcopului îl surprinse, trebuia să recunoască asta, dar mesajul din căsuţa vocală nu-l înspăimântă, ci mai degrabă îi spori curiozitatea cu privire la apropiatul anunţ al lui Edmond.

– Şi ce i-ai răspuns?

– Nimic, replică Edmond, punându-şi telefonul la loc, în buzunar. Mi s-a părut o falsă ameninţare. Eram sigur că vor vrea să *ascundă* informaţia mea, nu s-o anunţe ei înşişi. În plus, ştiam că neaşteptata programare a prezentării din seara asta îi va lua prin surprindere, aşa că nu m-am temut că mi-o vor lua înainte. Însă acum… nu ştiu, ceva în tonul vocii lui… nu-mi dă pace.

– Ţi-e teamă că ai putea fi în pericol *aici?* În seara asta?

– Nu, nu. Lista invitaţilor a fost strict controlată, iar clădirea are un sistem de securitate excelent. Mai mult mă îngrijorează ce se va

întâmpla după ce voi face anunţul.

Brusc, Edmond păru să regrete că deschisese subiectul, aşa că adăugă:

– Dar e o copilărie. Tracul dinaintea reprezentaţiei. Voiam doar să aflu ce-ţi spune intuiţia.

Langdon îşi studie prietenul cu o îngrijorare crescândă: acesta părea neobişnuit de palid şi de tulburat.

– Instinctul îmi spune că Valdespino nu te-ar pune niciodată în pericol, oricât de tare l-ai înfuria.

Luminile scăzură din nou, de data aceasta mai insistent.

– Bun, îţi mulţumesc, zise Kirsch uitându-se la ceas. Trebuie să plec, totuşi ne putem întâlni mai târziu? Sunt unele aspecte ale descoperirii pe care aş vrea să le discutăm împreună.

– Fireşte.

– Perfect. Situaţia va fi destul de haotică după prezentare, aşa că vom avea nevoie de un loc retras în care să ne refugiem şi să vorbim, explică Edmond, scoţând o carte de vizită şi scriind ceva pe spatele ei. După anunţ, ia un taxi şi dă-i şoferului cartea asta de vizită. Orice taximetrist local va şti unde să te ducă.

Şi-i întinse cartonaşul. Langdon se aştepta să vadă adresa unui hotel sau a vreunui restaurant, însă pe spatele dreptunghiului din carton era scris ceva ce semăna mai degrabă cu un cifru.

BIO-EC346

– Scuză-mă, să-i dau *asta* şoferului de taxi?

– Da, şi el va şti unde să meargă. Le voi spune agenţilor de securitate de acolo să te aştepte şi voi veni şi eu cât mai repede posibil.

„Agenţilor de securitate?" Langdon se încruntă, întrebându-se în sinea lui dacă BIO-EC346 o fi numele vreunui club ştiinţific secret.

– E un cod dezamăgitor de simplu, prietene, adăugă Edmond şi-i făcu scurt cu ochiul. Pentru tine n-ar trebui să fie o problemă să-l descifrezi. Şi, apropo, ca să nu fii luat prin surprindere, vei avea şi *tu* un rol în anunţul meu din seara asta.

– Ce fel de rol?

– Stai liniştit! Nu va trebui să faci nimic.

Şi cu asta, Edmond Kirsch se îndreptă spre ieşirea din spirală.

– Trebuie să fug în culise, dar Winston îţi va fi în continuare ghid.

În prag se opri, se întoarse şi adăugă:

– Ne vedem după eveniment, şi să sperăm că ai dreptate în privinţa lui Valdespino.

– Edmond, linişteşte-te! Concentrează-te pe prezentarea ta. Nu te paşte niciun pericol din partea clericilor.

Kirsch nu părea însă convins.

– S-ar putea să-ţi schimbi părerea, Robert, când vei afla ce am de spus.

Capitolul 10

Sediul arhidiocezei romano-catolice a Madridului – Catedral de la Almudena este o biserică robustă în stil neoclasic, situată lângă Palatul Regal. Construită pe locul unei vechi moschei, numele ei provine din arabescul *al-mudayna,* care înseamnă „citadelă".

Conform legendei, atunci când a recucerit Madridul din mâinile musulmanilor, în 1083, regele Alfonso al VI-lea al Leonului şi Castiliei a devenit obsedat de găsirea unei preţioase icoane pierdute a Fecioarei Maria, care fusese îngropată în zidurile citadelei, pentru a fi protejată. Nereuşind sa dea de relicvă, Alfonso s-a rugat atât de intens, încât o porţiune a zidului citadelei a explodat şi s-a prăbuşit, lăsând la vedere icoana din interior, încă luminată de candelele aprinse alături de care fusese zidită cu secole în urmă.

În prezent, Fecioara din Almudena este ocrotitoarea Madridului şi mii de pelerini şi turişti deopotrivă vin la Catedrala Almudena pentru privilegiul de a se ruga în faţa reprezentării ei. Locul spectaculos în care e amplasat lăcaşul – în piaţa Palatului Regal – îi sporeşte atractivitatea, datorită posibilităţii de a zări vreun membru al Casei Regale ieşind sau intrând în Palat.

În acea seară, în adâncul catedralei, un tânăr diacon străbătea în fugă nava, cuprins de panică.

„Unde o fi episcopul Valdespino?! Slujba e pe cale să înceapă!"

De zeci de ani, episcopul Antonio Valdespino era preotul oficiant şi administratorul catedralei. Vechi prieten şi consilier spiritual al regelui, adept fervent şi declarat al tradiţionalismului, era reticent în privinţa modernizării. Oricât ar părea de incredibil, prelatul de optzeci şi trei de ani încă avea lanţuri la glezne în Săptămâna Mare şi se alătura mulţimilor de credincioşi care purtau icoanele în procesiune pe străzile oraşului.

„Valdespino n-ar întârzia niciodată la liturghie."

Cu numai douăzeci de minute în urmă, în sacristie, diaconul îl ajutase să-şi îmbrace veşmintele ceremoniale, ca de obicei. Abia ce terminaseră, când episcopul primise un mesaj scris şi, fără un cuvânt, ieşise în grabă.

„Unde s-o fi dus?"

După ce căutase în altar, în sacristie şi chiar în încăperea personală a episcopului, diaconul străbătea în fugă coridorul spre sectorul administrativ al catedralei, ca să verifice şi în biroul lui Valdespino. În depărtare auzi orga răsunând.

„Începe imnul procesional!"

Se opri scurt în faţa biroului particular al episcopului, uimit să zărească o dâră de lumină pe sub uşa închisă. „Aici era?!"

Ciocăni discret în uşă.

– *¿Excelencia Reverendísima?* Sfinţia Voastră?

Niciun răspuns.

Bătând mai tare, striga:

– *¡¿Su Excelencia?!*

Tot nimic.

Îngrijorat pentru sănătatea bătrânului, diaconul apăsă dania şi deschise uşa.

– *¡Cielos!* aproape că exclamă el, privind în interior. Doamne!

Episcopul Valdespino şedea la biroul din lemn de mahon, privind în interiorul unui laptop. Avea încă pe cap mitra, sfita îi era ghemuită sub el, iar cârja episcopală şi-o rezemase neceremonios de perele. Diaconul îşi drese glasul.

– *La santa misa está…* Sfânta Liturghie este…

– *Preparada,* îl întrerupse prelatul, fără a-şi lua privirea de la monitor. *Padre Derida me sustituye.*

Tânărul diacon îl privi uluit. „Părintele Derida îi ţine locul?" Era cu totul neobişnuit ca un simplu preot să oficieze slujba de sâmbătă seara.

– *¡Vete ya!* se răsti Valdespino, tot fără a-şi ridica privirea. *Y cierra la puerta.*

Speriat, tânărul făcu aşa cum i se spusese, retrăgându-se imediat şi închizând uşa în urma lui.

Îndreptându-se în grabă spre orgă, se întrebă la ce s-o fi uitând episcopul atât de absorbit, încât să se lase distras de la îndatoririle sale faţă de Domnul.

În acelaşi moment, amiralul Ávila se strecura prin mulţimea tot mai deasă din foaierul Muzeului Guggenheim, privindu-i nedumerit pe invitaţii care vorbeau în transmiţătoarele căştilor; se pare, se gândi el, că ghidul audio avea forma unui dialog.

Şi se bucură că-şi aruncase dispozitivul.

„Fără diversiuni în seara asta."

Îşi verifică ceasul şi privi spre ascensoare. Erau deja asaltate de invitaţii care se îndreptau spre etaj, unde avea să se desfăşoare principalul eveniment al serii, aşa că Ávila optă pentru scări. Urcând, simţi acelaşi fior de incredulitate pe care-l încercase cu o seară în urmă. „Chiar am devenit o persoană capabilă sa ucidă?" Sufletele fără de Dumnezeu care-i răpiseră soţia şi copilul îl transformaseră. „Acţiunile mele sunt autorizate de o instanţă mai înaltă, îşi reaminti

el. Există justeţe în ceea ce fac.”

Când ajunse la primul palier, privirea îi fu atrasă de o femeie de pe un podium suspendat din apropiere. „Cea mai recentă celebritate a Spaniei”, constată el, privind spre cunoscuta frumuseţe.

Femeia purta o rochie albă, mulată pe corp, cu o dungă neagră în diagonală care-i traversa pieptul cu eleganţă. Silueta zveltă, părul negru bogat, alura graţioasă – totul era superb, iar Ávila observă că nu era singurul care o privea.

Pe lângă ocheadele admirative ale celorlalţi invitaţi, femeia în alb era urmărită îndeaproape de doi agenţi de securitate arătoşi. Bărbaţii se mişcau cu încrederea precaută a unor pantere şi purtau blazere albastre pe care erau brodate embleme şi iniţialele GR de mari dimensiuni.

Deşi prezenţa lor nu-l mira, Ávila simţi cum i se accelerează pulsul când îi văzu. Ca fost membru al forţelor armate spaniole, ştia foarte bine ce semnificau iniţialele. Cu siguranţă, agenţii erau înarmaţi şi la fel de bine pregătiţi ca orice alte gărzi de corp.

„Dacă ei sunt prezenţi aici, atunci trebuie să-mi iau toate măsurile de precauţie”, reflectă el.

– Hei! răsună o voce masculină imediat în spatele lui.

Ávila se întoarse. Un ins rubicond, în smoching şi cu o pălărie cowboy pe cap îi zâmbea larg.

– Grozav costum! exclamă omul, arătând spre uniforma lui. Cum ai făcut rost de aşa ceva?

Ávila se holbă la cowboy şi pumnii i se încleştară involuntar. „Printr-o viaţă întreagă de muncă şi sacrificiu”, replică el în sinea lui.

– *No hablo inglés,* răspunse Ávila cu glas tare, ridicând din umeri, şi continuă să urce scările. Nu vorbesc engleza.

La etajul al doilea intră pe un coridor lung şi urmă semnele grafice până la o toaletă din capătul îndepărtat. Tocmai se pregătea să intre, când luminile din muzeu pâlpâiră – primul semnal care-i îndemna pe invitaţi să se îndrepte spre etaj, pentru a urmări prezentarea.

Deschise uşa toaletei pustii, intră în ultima cabină şi se încuie înăuntru. Rămas singur, simţi demonii familiari încercând să iasă la suprafaţă în mintea lui, ameninţând să-l tragă după ei înapoi, în abis.

„Cinci ani, şi amintirile încă mă bântuie.”

Furios, alungă fantomele trecutului şi scoase rozariul din buzunar. Cu mişcări uşoare, îl prinse de cuierul fixat pe uşă, admirând măiestria lucrăturii în vreme ce crucifixul şi mărgelele se legănau încet în faţa lui. Credincioşii s-ar îngrozi, probabil, la gândul că cineva poate pângări rozariul creând un asemenea obiect. Totuşi, el primise asigurările Regentului că, în momente disperate, era permis un anumit nivel de flexibilitate în privinţa regulilor mântuirii.

„Când cauza este una sfântă, îi spusese Regentul, iertarea din partea

lui Dumnezeu este garantată.”

Pe lângă izbăvirea sufletească, i se garantase şi protecţia trupească. Ávila îşi privi tatuajul din palmă.

La fel ca anticul *crismón*{7} al lui Iisus, şi acesta era un simbol format exclusiv din litere. Şi-l făcuse singur cu trei zile în urmă, folosind un ac şi cerneală ferică, exact aşa cum fusese învăţat, iar locul încă era roşu şi sensibil. Dacă va fi prins, îl asigurase Regentul, va fi suficient să-şi arate palma celor care l-ar fi capturat şi în numai câteva ore avea să fie liber.

„Deţinem cele mai înalte poziţii în guvern”, subliniase el.

Ávila le testase deja extraordinara influenţă, pe care o simţea ca pe un fel de mantie de protecţie în jurul lui. „Încă există oameni care urmează vechile căi.” Amiralul spera ca într-o zi să se alăture şi el acelei elite, dar pentru moment era onorat să joace un rol simplu, oricare ar fi fost acela.

În singurătatea toaletei, îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul securizat care-i fusese comunicat.

Vocea de la celălalt capăt răspunse de la primul apel.

– *¿Si?* Alo?

– *Estoy en posición,* spuse Ávila, aşteptând ultimele instrucţiuni. Sunt pe poziţie.

– *Bien. Tendrás una sola oportunidad. Aprovecharla será crucial,* bine, replică Regentul. N-ai decât o şansă. E crucial să n-o ratezi.

Capitolul 11

La treizeci de kilometri de zgârie-norii opulenţi ai Dubaiului, de insulele sale artificiale şi de vilele celebrităţilor se înalţă pe coastă oraşul Sharjah, capitala culturală islamic-ultraconservatoare a Emiratelor Arabe Unite.

Cu cele peste şase sute de moschei şi cele mai bune universităţi din regiune, oraşul este un centru al spiritualităţii şi învăţământului – poziţie proeminentă susţinută de imensele rezerve de petrol şi de un conducător care pune educaţia supuşilor lui mai presus de orice altceva.

În acea seară, familia veneratului *allamah* din Sharjah, Syed al-Fadl, se reunise într-un cadru intim pentru a se reculege. În loc să rostească tradiţionala *tahajjud,* rugăciunea de seara, rudele *allamahului* se rugaseră pentru întoarcerea printre ele a iubitului lor tată, soţ şi unchi, care dispăruse fără urmă cu o zi înainte.

Presa locală tocmai anunţase că unul dintre colegii lui Syed declarase că, deşi o fire stăpânită în mod obişnuit, clericul păruse „ciudat de agitat” în urmă cu două zile, când se întorsese de la lucrările Parlamentului Mondial al Religiilor. În plus, adăugase colegul, îl surprinsese fără să vrea angajat într-o dispută telefonică neobişnuit de aprinsă, la scurt timp după ce revenise în ţară. Discuţia avusese loc în engleză şi prin urmare colegul nu înţelesese nimic din ea, însă putea jura că-l auzise pe *allamah* rostind în mod repetat acelaşi nume.

Edmond Kirsch.

Capitolul 12

Gândurile roiau în mintea lui Langdon în vreme ce se îndrepta spre ieşirea din spirală. Discuţia cu Kirsch fusese pe cât de incitantă, pe atât de alarmantă. Indiferent dacă afirmaţiile lui erau sau nu exagerate, fără îndoială că *ceva* descoperise, ceva despre care credea că va provoca o schimbare de paradigmă la nivel mondial.

„O descoperire la fel de importantă ca ideile inovatoare ale lui Copernic?!"

Era puţin ameţit când ieşi, în sfârşit, din sculptura spiralată. Îşi recuperă căştile de pe podea şi vorbi în transmiţătoare.

– Winston? Alo!

Cu un clic slab, ghidul computerizat cu accent britanic se făcu din nou auzit.

– Vă salut, domnule profesor. Da, sunt încă aici. Domnul Kirsch mi-a cerut să vă conduc la ascensorul de serviciu, fiindcă timpul rămas e prea scurt ca să ne întoarcem în foaier. De asemenea, s-a gândit că veţi aprecia dimensiunile mult mai mari ale liftului de serviciu.

– Drăguţ din partea lui. Ştie că sufăr de claustrofobie.

– Iar acum ştiu şi eu. Şi nu voi uita.

Îndrumat de Winston, Langdon ieşi pe o uşă laterală şi ajunse pe un culoar din ciment. Aşa cum i se spusese, cabina ascensorului era uriaşă, în mod evident menită să transporte lucrări de artă de dimensiuni mari.

– Ultimul buton, îi preciză Winston când Langdon păşi înăuntru. Etajul al treilea.

Când ajunse la destinaţie şi coborî, auzi din nou glasul jovial al ghidului:

– La dreapta. Vom merge prin galeria din stânga dumneavoastră. Este cea mai scurtă cale spre aulă.

Traversă apoi o vastă galerie în care erau expuse câteva creaţii artistice bizare: un tun de oţel care trăgea spre un perete alb cu ghiulele cleioase din ceară roşie, o canoe din plasă de sârmă care, evident, n-avea cum să plutească şi un oraş miniatural construit din blocuri de metal şlefuit. Aproape de ieşirea din galerie se opri o clipă, uluit, în faţa unei piese masive care domina spaţiul din jur.

„Gata, e oficial, se gândi el. Am găsit cel mai bizar exponat din muzeu."

Răspândiţi pe lăţimea întregii săli, numeroşi lupi din cherestea erau dispuşi în poziţii dinamice. Alergau într-un şir lung spre cealaltă latură a galeriei, unde făceau un salt înalt în aer şi se izbeau violent de un perete din sticlă transparentă, după care se prăbuşeau morţi.

– Se numeşte *Drept înainte,* îi explică Winston fără să fie întrebat.

Nouăzeci şi nouă de lupi năpustindu-se orbeşte într-un zid, pentru a simboliza mentalitatea de turmă – lipsa de curaj în a devia de la normă.

Langdon sesiză imediat ironia simbolismului. „Bănuiesc că Edmond va devia dramatic de la normă în seara asta."

– Şi acum, dacă vă veţi continua drumul drept în faţă, adăugă ghidul, veţi vedea ieşirea în stânga acelei piese rombice viu colorate. Artistul este unul dintre favoriţii lui Edmond.

Zărind pictura în nuanţe aprinse, Langdon recunoscu imediat culorile primare, liniile curbe caracteristice şi ochiul părând să plutească în spaţiu. „Joan Miró." Întotdeauna îi plăcuseră lucrările cu aer jucăuş ale celebrului artist barcelonez, pe care le considera un fel de combinaţie între o carte de colorat pentru copii şi un vitraliu suprarealist.

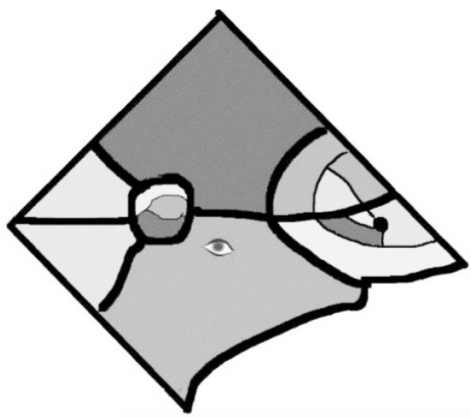

Dar când se apropie de pictură, se opri brusc, surprins că suprafaţa ei era perfect netedă, fără tuşe de penel vizibile.

– E o *reproducere?!*

– Nu, e originalul, răspunse Winston.

Langdon se uită mai îndeaproape. Era evident că lucrarea fusese printată la o imprimantă cu format mare.

– Winston, ăsta e un *print.* Nici măcar nu e pe pânză!

– Eu nu lucrez pe pânză. Creez artă virtuală, apoi Edmond o printează.

– Stai puţin! exclamă el nevenindu-i să creadă. Piesa asta e *a ta?*

– Da, am încercat să imit stilul lui Joan Miró.

– Observ asta. Ba chiar ai şi *semnat-o* – Miró.

– Ba nu, îl corectă Winston. Uitaţi-vă mai bine. E semnată *Miro* – fără accent. În spaniolă, cuvântul *miro* înseamnă „privesc".

„Isteţ", recunoscu Langdon în sinea lui, admirând ochiul în stil Miró care privea spre spectator din mijlocul lucrării.

– Edmond mi-a cerut să-mi fac un autoportret, şi asta a ieşit.

„Ăsta e autoportretul tău? reflectă mirat Langdon şi scrută încă o dată seria de linii curbe inegale. Probabil că eşti un computer foarte ciudat la înfăţişare.”

Citise nu de mult despre încercările entuziaste ale lui Edmond de a învăţa computerele să creeze artă algoritmică – altfel spus, artă generată de programe informatice extrem de complexe. Activitatea lui ridica însă o întrebare dificilă: atunci când un computer creează artă, cine e, de fapt, artistul – maşinăria sau programatorul? O expoziţie de artă algoritmică de cel mai înalt nivel organizată recent la MIT conferise o nouă şi delicată temă de discuţie în cadrul cursului de discipline umaniste de la Harvard: „Arta este, oare, cea care ne face umani?”

– În plus, compun şi muzică, declară Winston. Să-l rugaţi pe Edmond să interpreteze câteva piese pentru dumneavoastră mai târziu, dacă sunteţi curios să le ascultaţi. Deocamdată însă, trebuie să vă grăbiţi. Prezentarea va începe în curând.

Ieşind din galerie, Langdon ajunse pe o pasarelă care traversa foaierul la înălţime. În capătul îndepărtat al sălii, ghizii îi aşteptau la ascensoare pe cei câţiva invitaţi întârziaţi, îndrumându-i în direcţia lui, spre uşa din faţă.

– Programul acestei seri va debuta în câteva minute, reluă Winston. Vedeţi deja intrarea în aulă?

– Da. E chiar în faţă.

– Perfect. Încă un lucru. Când veţi intra, veţi vedea coşurile în care se pun căştile audio. Edmond a cerut ca dumneavoastră să *nu* predaţi dispozitivul. În acest fel, după prezentare vă voi dirija spre ieşirea din spate a muzeului, ca să evitaţi aglomeraţia şi să găsiţi uşor un taxi.

Langdon îşi aminti ciudatele litere şi cifre pe care le notase Kirsch pe spatele cărţii de vizită, pentru şoferul de taxi.

– Winston, Edmond n-a scris altceva decât „BIO-EC346” şi a zis că e un cod dezamăgitor de simplu.

– V-a spus adevărul, replică ghidul grăbit. Şi acum, domnule profesor, programul e pe cale să înceapă. Sper ca prezentarea domnului Kirsch să vă facă plăcere şi aştept cu nerăbdare să vă fiu de folos şi după aceea.

Cu un clic scurt, conexiunea se închise.

Langdon se îndreptă spre sală, îşi scoase căştile şi le puse în buzunarul sacoului, pe urmă se grăbi să intre în aulă odată cu ultimii invitaţi, înainte ca uşile să se închidă în urma lui.

Şi de această dată, spaţiul în care se afla era altfel decât s-ar fi aşteptat.

„Stăm în picioare pe durata prezentării?”

Îşi închipuise că lumea se va strânge într-o aulă cu fotolii confortabile pentru a asculta anunţul lui Edmond, dar sutele de

persoane prezente stăteau în picioare, înghesuite în spaţiul îngust al unei galerii cu pereţii vopsiţi în alb. În încăpere nu se vedeau nici scaune, nici opere de artă, ci doar un podium lângă zidul din spate, alături de un ecran LCD pe care scria:

Programul live începe în: 2 minute şi 7 secunde

Străbătut de un val de adrenalină, trecu la cel de-al doilea rând scris pe ecran, pe care se văzu nevoit să-l citească de două ori:

Participanţi la distanţă: 1.953.694

„Două milioane de oameni?!”

Kirsch îi spusese că anunţul va fi transmis în direct, însă numărul i se părea incredibil, iar cifra de pe telescriptor continua să crească la fiecare secundă.

Un zâmbet îi apăru pe faţă. Fostul lui student se întrecuse pe sine însuşi. Şi întrebarea care se punea în acel moment era clară: ce intenţiona Edmond să anunţe?

Capitolul 13

În deşertul care se întindea sub razele Lunii la est de Dubai, un ATV Sand Viper 1.100 luă o curbă strânsă la stânga şi opri brusc, într-un nor de nisip care se învolbură în lumina farurilor. Adolescentul aflat la ghidon îşi smulse ochelarii de protecţie şi se uită la forma pe care aproape că o călcase sub roţi. Îngrijorat, coborî din maşina de teren şi se apropie de mogâldeaţa întunecată.

Într-adevăr, nu se înşelase. Scăldat în lumina farurilor, cu faţa în jos pe nisip, zăcea nemişcat un trup omenesc.

– *Marhaba!* strigă băiatul. Hei!

Niciun răspuns.

După haine – un *thawb* larg şi tradiţionala tocă tunisiană –, tânărul îşi dădu seama că era un bărbat, unul vânjos şi bine hrănit. Urmele lui de paşi fuseseră de mult şterse de vânt, la fel ca eventualele dâre de anvelope care ar fi putut sugera cum ajunsese omul atât de departe în mijlocul desertului.

– *Marhaba!* repetă băiatul.

Nimic.

Neştiind ce altceva să facă, întinse vârful piciorului şi-l înghionti uşor în coaste. Deşi trupul bărbatului era durduliu, carnea părea dura, întărită, deja uscată de vânt şi de soare.

Evident, mort.

Băiatul se aplecă, puse mâna pe umărul victimei şi o întoarse cu faţa în sus. Ochii lipsiţi de viaţă priveau ţintă spre cer. Barba şi obrajii îi erau mânjiţi de nisip, însă chiar şi aşa, murdar, omul avea un aer prietenos, familiar s-ar putea spune, ca un bunic sau ca unchiul preferat.

Huruitul altor câteva ATV-uri construite special pentru zone cu nisip răsună în apropiere şi prietenii băiatului îşi făcură apariţia, ca să se asigure că nu păţise nimic. Vehiculele ajunseră pe culmea dunei şi alunecară apoi la vale.

Se opriră toţi, îşi scoaseră căştile şi ochelarii şi se strânseră în jurul priveliştii macabre a cadavrului uscat de soare. Unul dintre tineri începu să vorbească, surescitat: îl recunoscuse pe cel mort ca fiind celebrul *allamah* Syed al-Fadl, un lider religios care susţinea din când în când câte o prelegere la universitate.

– *Matha Alayna 'an naf'al?* întrebă el cu glas tare. Şi acum, ce să facem?

Băieţii rămaseră tăcuţi, strânşi în jurul cadavrului! Pe urmă reacţionară întocmai altor adolescenţi din lumea întreagă. Îşi scoaseră telefoanele mobile şi începură să facă fotografii, ca să le trimită prietenilor SMS-uri.

Capitolul 14

Înghesuit între ceilalţi invitaţi strânşi în jurul podiumului, Robert Langdon privea uluit cum cifrele de pe ecranul LED creşteau constant.

Participanţi la distanţă: 2.527.664

În spaţiul aglomerat răsuna un zumzet continuu, glasurile sutelor de invitaţi fremătând de nerăbdare, în vreme ce unii dintre ei făceau câte o fotografie de ultim moment sau postau pe Twitter despre locul în care se aflau.

Un tehnician urcă pe podium şi bătu cu un deget în microfon.

– Doamnelor şi domnilor, v-am rugat deja să închideţi telefoanele mobile. Începând cu acest moment, vom bloca toate comunicaţiile Wi-Fi şi semnalele de telefonie mobilă pe întreaga durată a evenimentului.

Mulţi dintre cei prezenţi care încă vorbeau la telefon constatară brusc că nu mai aveau semnal. Aruncară în jur priviri stupefiate, de parcă tocmai fuseseră martori ai unei miraculoase tehnologii kirschiene capabile să întrerupă ca prin magie orice legătură cu lumea exterioară.

„Cinci sute de dolari cheltuiţi la un magazin cu produse electronice”, reflectă Langdon. De fapt, el era unul dintre cei câţiva profesori de la Harvard care foloseau dispozitive portabile de blocare a semnalului de telefonie mobilă, pentru ca sălile lor de curs să devină „zone moarte” şi studenţii să nu-şi întrebuinţeze telefoanele mobile pe durata cursurilor.

Un cameraman îşi ocupă locul şi îndreptă spre podium camera video masivă pe care o ţinea pe umăr. Luminile din sală păliră.

Pe ecranul LED scria în acel moment:

Programul live începe în: 38 de secunde
Participanţi la distanţă: 2.857.914

Langdon continua să privească stupefiat telescriptorul: cifrele păreau să crească mai rapid decât datoria externă a Statelor Unite. Îi era aproape imposibil să creadă că aproape trei milioane de oameni aflaţi în casele lor urmăreau transmisia în direct din acea sală.

– Treizeci de secunde, anunţă tehnicianul vorbind încet la microfon.

O uşă îngustă se deschise pe peretele din spatele podiumului şi în aulă se aşternu imediat tăcerea, toţi invitaţii aşteptând nerăbdători să-l vadă pe marele Edmond Kirsch.

Dar Edmond nu-şi făcu apariţia.

Uşa rămase deschisă aproape zece secunde.

În cele din urmă, o femeie elegantă se ivi în cadrul ei şi înaintă spre podium. Era superbă – înaltă şi zveltă, cu păr lung, negru, înveşmântată într-o rochie albă mulată, cu o dungă neagră în diagonală. Se opri în faţa microfonului, îl potrivi, trase adânc aer în piept şi le oferi spectatorilor un surâs îngăduitor, aşteptând ca secundele să se scurgă.

Programul live începe în: 10 secunde

Femeia închise ochii pentru o clipă, ca pentru a-şi aduna gândurile, apoi îi deschise – o întruchipare a siguranţei de sine.

Cameramanul ridică cinci degete în aer.

„Patru, trei, doi…"

În sală se aşternu o linişte deplină. Femeia ridică privirea spre camera video. Pe ecranul LCD, în locul telescriptorului apăru chipul prezentatoarei. Ea îşi îndreptă ochii pătrunzători spre public, îndepărtându-şi cu un gest lejer o şuviţă de păr de pe obrazul măsliniu.

– Bună seara, începu ea, vorbind pe un ton cultivat şi catifelat, cu un uşor accent spaniol. Numele meu este Ambra Vidal.

Un neobişnuit ropot de aplauze izbucni în aulă; evident, mulţi dintre cei prezenţi o cunoşteau.

– *¡Felicidades!* strigă cineva. Felicitări!

Femeia roşi, iar Langdon îşi dădu seama că toţi ceilalţi ştiau ceva în plus faţă de el.

– Doamnelor şi domnilor, continuă tânăra, sunt de cinci ani directoarea Muzeului Guggenheim din Bilbao şi mă aflu aici, în această seară, pentru a vă ura bun venit la un eveniment cu totul deosebit, prezidat de un om cu adevărat remarcabil.

Mulţimea aplaudă entuziasmată, iar Langdon îi urmă exemplul.

– Edmond Kirsch nu este doar un sponsor generos al acestui muzeu, ci ne-a devenit un foarte bun prieten. A fost un privilegiu, şi, totodată, o înaltă onoare pentru mine să colaborez atât de strâns cu Domnia Sa în ultimele luni, pentru a pregăti împreună evenimentul din seara asta. Am verificat cu puţin timp în urmă şi reţelele de socializare freamătă în lumea întreagă! Aşa cum mulţi dintre dumneavoastră au aflat deja, Edmond Kirsch intenţionează să anunţe curând o importantă descoperire ştiinţifică – una care, consideră Domnia Sa, va rămâne pentru totdeauna în memoria colectivă ca fiind cea mai mare contribuţie a sa la binele omenirii.

Murmure pline de emoţie se ridicară din rândurile spectatorilor. Femeia în alb surâse afabil.

– Fireşte, l-am rugat pe Edmond să-mi spună măcar *mie* ce anume a

descoperit, dar a refuzat să-mi ofere chiar şi cel mai mărunt indiciu.

Râsetele din sală fură urmate de alte aplauze.

– Evenimentul din această seară, continuă ea, va fi prezentat în engleză – limba maternă a domnului Kirsch – însă pentru aceia dintre dumneavoastră care ne urmăriţi on-line, asigurăm traducerea în timp real în peste douăzeci de limbi străine.

Imaginea de pe ecranul LED dispăru pentru o clipă, apoi Ambra adăugă:

– Şi dacă se mai îndoia cineva de aplombul lui Edmond, iată comunicatul de presă transmis automat cu cincisprezece minute în urmă reţelelor sociale din lumea întreagă.

Langdon întoarse privirea spre ecran.

În această seară: Live. Ora 20.00 CEST{8}
Futurologul Edmond Kirsch va anunţa o descoperire care va schimba pentru totdeauna lumea ştiinţifică.

„Deci aşa obţii o audienţă de trei milioane de persoane în numai câteva minute", se gândi Langdon.

Îndreptându-şi din nou atenţia spre podium, observă două persoane pe care nu le remarcase până atunci – doi agenţi de securitate cu chipurile acoperite, care stăteau în poziţie de drepţi lângă peretele lateral, scrutând mulţimea. Reuşi să distingă cu surprindere iniţialele brodate pe blazerele lor albastre.

„Guardia Real?! Ce caută aici Garda Regală?"

Era greu de crezut că în public s-ar fi aflat membri ai familiei regale; catolici fervenţi fiind, ar fi evitat, fără îndoială, orice asociere cu un ateu precum Edmond Kirsch.

Spania fiind monarhie parlamentară, regele deţinea puteri limitate în stat, dar se bucura de o influenţă covârşitoare în inimile şi în minţile supuşilor lui. Pentru milioane de spanioli, coroana constituia şi în prezent un simbol al bogatei tradiţii întruchipate de *los reyes católicos* şi de trecutul glorios al ţării lor. Palatul Regal din Madrid continua să fie acelaşi jalon al spiritualităţii, un monument închinat unei îndelungate istorii de credinţă religioasă nestrămutată.

Langdon ştia ce se spunea în Spania: „Parlamentul conduce, însă regele *domneşte."* Vreme de secole, toţi monarhii spanioli fuseseră catolici profund evlavioşi, de orientare conservatoare. Iar cel actual nu făcea excepţie, ştia Langdon, care citise despre fermele lui convingeri religioase şi despre valorile de tip conservator în care credea.

În ultimele luni circulaseră zvonuri despre sănătatea precară şi despre iminentul sfârşit al vârstnicului monarh, ţara pregătindu-se deja pentru accederea la putere a unicului său fiu, Julián. Dacă era să dai crezare mass media, prinţul Julián era un fel de cantitate

neglijabilă, trăind toată viaţa în umbra părintelui său, iar populaţia se întreba ce fel de conducător avea să fie.

„Oare prinţul Julián a trimis Garda Regală ca să ţină sub observaţie evenimentul organizat de Edmond?”

Gândul lui Langdon zbură la mesajul din căsuţa vocală trimis de episcopul Valdespino pe telefonul mobil al lui Kirsch. Dar în ciuda tonului ameninţător din mesaj, atmosfera din sală era una destinsă, entuziastă şi sigură. Îşi aminti ce-i spusese Edmond despre măsurile stricte de securitate din acea seară, aşa că poate Garda Regală constituia un plus de protecţie menită să asigure desfăşurarea în bune condiţii a evenimentului.

– Aceia dintre dumneavoastră care sunt familiarizaţi cu flerul dramatic al lui Edmond Kirsch, continuă Ambra Vidal, ştiu bine că el n-ar intenţiona să ne ţină mult timp în această încăpere anostă. Dincolo de uşile acelea, adăugă ea făcând un semn spre o uşă dublă din celălalt capăt al sălii, Edmond Kirsch a construit un „spaţiu experimental” în care îşi va susţine prezentarea multimedia dinamică din seara aceasta. Complet computerizată, prezentarea va fi transmisă în direct în lumea întreagă. Evenimentul pe care-l veţi urmări, preciză ea verificându-şi ceasul din aur de la încheietură, a fost minuţios coregrafiat, iar Edmond m-a rugat să vă conduc pe toţi înăuntru, pentru a putea începe exact la ora opt şi cincisprezece minute, adică peste numai câteva momente. Vă rog deci, doamnelor şi domnilor, să poftiţi înăuntru; astfel vom vedea cu toţii ce ne-a pregătit extraordinarul Edmond Kirsch.

La un semn al ei, uşile duble se deschiseră.

Langdon privi dincolo de ele, aşteptându-se să vadă o altă galerie. Avu însă parte de o altă surpriză. În spatele uşilor deschise părea să se afle un tunel adânc, cufundat în întuneric.

Amiralul Ávila rămase în spate în timp ce în jurul lui mulţimea începu să se îndrepte surescitată spre culoarul luminat difuz. Privind înăuntru, constată cu mulţumire că, dincolo de intrare, spaţiul era întunecat. Obscuritatea avea să-i uşureze mult misiunea.

Atingând rozariul din buzunar, îşi puse ordine în gânduri şi repetă detaliile pe care le primise cu numai câteva minute în urmă.

„Coordonarea va fi esenţială.”

Capitolul 15

Construit dintr-o ţesătură neagră întinsă pe arcade de susţinere, tunelul era lat de aproape şase metri şi urca spre stânga, într-o pantă lină. Podeaua era acoperită cu un covor gros, negru, singura sursă de lumină fiind două benzi cu leduri dispuse în partea de jos a pereţilor.

– Pantofii, vă rog, şopti un ghid. Sunteţi toţi rugaţi să vă scoateţi încălţămintea şi s-o ţineţi în mână.

Langdon îşi descălţă pantofii eleganţi de lac, lăsându-şi picioarele încălţate în şosete să se afunde în covorul moale. Imediat simţi cum i se relaxează trupul, în mod instinctiv. Pretutindeni în jur se auziră suspine de încântare.

Înaintă o vreme pe culoar, până când îi văzu, în sfârşit, capătul – o perdea neagră în dreptul căreia invitaţii erau întâmpinaţi de ghizi; fiecare primea din partea acestora ceea ce părea să fie un prosop de plajă gros, după care era poftit să treacă dincolo de draperie.

În tunel, murmurele anticipative încetaseră şi se aşternuse liniştea. Când ajunse la perdea, Langdon primi o bucată de pânză împăturită; nu era un prosop, aşa cum crezuse, ci un mic pled moale, cu o pernă cusută la un capăt. Mulţumindu-i ghidului, dădu perdeaua la o parte şi păşi în spatele ei.

Pentru a doua oară în seara aceea, încremeni locului fără să vrea. Deşi n-ar fi putut spune ce-şi închipuise că se afla dincolo de draperie, în mod cert nu s-ar fi aşteptat la ceea ce vedea în acel moment în faţa lui.

„Suntem… afară?”

Stătea la marginea unui câmp vast. Deasupra se întindea un cer ameţitor, plin de stele, iar în depărtare, Luna ca o seceră se ridica pe boltă de după un arţar singuratic. Greierii cântau şi o adiere caldă îi mângâia obrajii. În aer plutea mireasma ierbii proaspăt cosite de sub picioarele lui.

– Domnule, şopti un ghid care-l prinse uşor de braţ şi-l îndemnă să păşească pe câmp. Vă rog să vă găsiţi un loc aici, pe iarbă. Întindeţi-vă pe pled şi bucuraţi-vă de spectacol.

Făcu şi el câţiva paşi alături de alţi invitaţi, la fel de nedumeriţi; cei mai mulţi dintre ei îşi aleseseră deja un loc pe iarbă şi-şi întinseseră păturile. Pajiştea îngrijit tunsă era aproximativ de mărimea unui teren de hochei, mărginită pe toate laturile de arbori, păiuş şi papură, care foşneau uşor în adierea vântului.

Abia după câteva momente conştientiză că totul era o iluzie – o extraordinară operă de artă.

„Suntem în interiorul unui sofisticat planetariu”, îşi spuse, impresionat de impecabila atenţie acordată tuturor detaliilor.

Cerul plin de stele de deasupra era o proiecţie, la fel ca Luna, ca norii răzleţi şi dealurile molcome care mărgineau orizontul. Copacii şi plantele fremătânde erau însă acolo – ori imitaţii extrem de reuşite, ori o mică pădure de plante vii, în ghivece ascunse. Acel nebulos perimetru verde ascundea ingenios marginile încăperii, dând impresia unui mediu natural.

Se lăsă pe vine şi pipăi iarba: era moale şi părea reală, dar era complet uscată. Citise despre noile tipuri de gazon sintetic care izbuteau să înşele chiar şi ochiul sportivilor profesionişti, însă Kirsch se întrecuse pe sine şi crease un sol uşor inegal, cu mici dâmburi şi vâlcele, ca o pajişte reală.

Îşi aminti de momentul în care simţurile îl înşelaseră pentru prima oară. Era copil şi se afla într-o bărcuţă care plutea în largul unui port sub lumina Lunii, unde o corabie de piraţi era angajată într-o asurzitoare luptă de artilerie. Mintea lui tânără nu reuşise sa accepte că, de fapt, nu se afla pe mare, ci într-o arenă subterană care fusese inundată pentru a crea iluzia unei atracţii clasice a filmului produs de studiourile Disney World, *Piraţii din Caraibe*.

În seara aceea, efectul era uluitor de realist. Langdon observă că şi ceilalţi invitaţi erau la fel de impresionaţi şi de încântaţi. Trebuia să-i recunoască meritele lui Edmond nu atât pentru crearea acelei iluzii fascinante, cât pentru faptul că reuşise să convingă atâţia adulţi să-şi scoată pantofii eleganţi, să se întindă pe iarbă şi să privească spre cer.

„Obişnuiam să facem asta în copilărie, dar la un moment dat, cine ştie când, am renunţat."

Se întinse şi el, sprijinindu-şi capul pe pernă şi lăsându-şi trupul să se afunde în iarba moale. Deasupra, stelele licăreau şi pentru o clipă redeveni adolescent, lenevind pe gazonul proaspăt al terenului de golf din Bald Peak în miez de noapte, împreună cu prietenul său cel mai bun, cugetând la misterele vieţii. „Cu puţin noroc, reflectă el, poate că în seara asta Edmond Kirsch ne va desluşi unele dintre ele."

În partea din spate a sălii, amiralul Luis Ávila aruncă o ultimă privire incintei şi se trase înapoi în tăcere, strecurându-se nevăzut dincolo de perdeaua prin care abia intrase. Singur în tunel, îşi trecu palma peste pereţii din pânză, până când detectă o cusătură. Străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot, desfăcu prinderea de tip arici, păşi pun deschizătură în perete şi reînchise peretele de pânză în urma lui.

Toate iluziile dispărură într-o clipă.

Ávila nu se mai afla pe o pajişte, ci într-un uriaş spaţiu rectangular, dominat de un glob oval de mari dimensiuni. „O încăpere construită într-o altă încăpere.” Structura din faţa lui – un fel de teatru cu plafonul boltit – era înconjurată de un exoschelet înalt, o schelărie care susţinea o încrengătură de cabluri, lumini şi boxe audio. Orientate spre interior, câteva videoproiectoare funcţionau la unison, aruncând fascicule largi de lumină pe suprafaţa translucidă a cupolei şi creând în interior iluzia unui cer înstelat mărginit de dealuri molcome.

Ávila nu putea să nu admire gustul pentru dramatism al lui Kirsch, deşi futurologul habar n-avea cât de dramatică urma să devină în scurt timp seara aceea.

„Nu uita ce anume e în joc. Eşti un soldat prins într-un război nobil. Parte a unui întreg mult mai mare.”

Îşi repetase deja de nenumărate ori în minte etapele misiunii. Duse mâna la buzunar şi scoase rozariul supradimensionat. În aceeaşi clipă, dintr-un şir de boxe audio din interiorul incintei boltite bubui o voce masculină, aidoma glasului lui Dumnezeu.

– Bună seara, prieteni. Numele meu este Edmond Kirsch.

Capitolul 16

În Budapesta, rabinul Köves păşea de colo colo foarte agitat, în penumbra biroului său din *házikó*. Strângând telecomanda în mână, comută rapid de pe un canal pe altul în vreme ce aştepta veşti de la episcopul Valdespino.

La televizor, în ultimele zece minute, mai multe posturi îşi întrerupseseră programele obişnuite pentru a transmite în direct evenimentul organizat la Muzeul Guggenheim. Comentatorii discutau despre realizările lui Kirsch şi lansau presupuneri şi supoziţii despre misteriosul anunţ planificat. Köves se crispă văzând interesul în creştere pe care-l stârnea prezentarea futurologului.

„Am văzut deja anunţul ăsta."

Cu trei zile în urmă, pe culmea de la Montserrat, Edmond Kirsch le prezentase lui, episcopului Valdespino şi lui al-Fadl o aşa-zisă versiune „brută", iar în acea seară, bănuia el, lumea avea să vadă exact acelaşi lucru.

„În seara asta, totul se va schimba", se gândi el mâhnit.

Soneria telefonului îl luă prin surprindere. Ridică imediat receptorul, iar Valdespino intră în subiect fără niciun preambul.

– Yehuda, mă tem că am şi alte veşti rele.

Şi pe un ton sumbru, îi relată o ştire bizară abia primită din Emiratele Arabe Unite. Köves îşi duse o mână la gură, îngrozit.

– Syed al-Fadl s-a… *sinucis?!*

– Asta bănuiesc autorităţile. A fost găsit cu puţin timp în urmă în mijlocul deşertului… de parcă, pur şi simplu, s-a dus acolo ca să moară. Tot ce pot să-mi închipui, adăugă Valdespino după o scurtă pauză, este că tensiunea ultimelor zile a fost prea mult pentru el.

Rabinul cântări ideea în minte, copleşit de durere şi de tulburare. Şi el fusese marcat de implicaţiile descoperirii lui Kirsch, însă ideea că *allamahul* al-Fadl s-ar fi sinucis din cauza disperării i se părea incredibilă.

– Ceva nu e în regulă aici, spuse rabinul Köves. Nu cred că al-Fadl ar fi luat decizia asta.

Valdespino rămase tăcut o vreme îndelungată.

– Mă bucur că aşa crezi, replică el într-un târziu. Trebuie să recunosc că şi mie mi-e greu să accept că moartea lui a fost o sinucidere.

– Şi atunci, cine ar putea fi vinovatul?

– Orice persoană care voia ca descoperirea lui Edmond Kirsch să rămână un secret, răspunse Valdespino imediat. Cineva care credea, la fel ca noi, că el o va anunţa abia peste câteva săptămâni.

– Însă Kirsch a spus că nimeni altcineva nu mai *ştia* despre

descoperire! Doar noi doi şi al-Fadl.

– Poate că a minţit şi în privinţa asta. Dar chiar dacă numai nouă ne-a zis, aminteşte-ţi cu câtă înverşunare dorea prietenul nostru, Syed al-Fadl să anunţe el descoperirea. E posibil ca însuşi *allamahul* să-i fi dezvăluit informaţia vreunui coleg din Emirate. Şi poate acel coleg a fost de părere, la fel ca mine, că descoperirea lui Kirsch va avea consecinţe periculoase.

– Şi ce vrei să sugerezi? întrebă Köves furios. Că un asociat al lui al-Fadl l-a *ucis* ca să păstreze secretul? E ridicol!

– Rabi, rosti Valdespino pe un ton calm, chiar *nu ştiu* ce s-a întâmplat. Încerc doar să găsesc unele răspunsuri, la lei ca tine.

– Îmi pare rău, oftă Köves. Încă nu reuşesc să procesez vestea morţii lui Syed.

– Nici eu. Însă dacă el a fost ucis din cauza a ceea ce ştim, amândoi trebuie să fim precauţi. E posibil să fim şi noi vizaţi.

Rabinul se gândi câteva clipe.

– Odată ce informaţia devine publică, vom fi irelevanţi.

– Adevărat, dar *încă* nu este publică.

– Eminenţă, mai sunt doar câteva minute până când va fi făcut anunţul. Toate posturile îl transmit.

– Da… suspină Valdespino obosit. Se pare că trebuie să mă împac cu ideea că rugăciunile mele n-au fost ascultate.

Köves se întrebă dacă episcopul chiar se rugase ca Dumnezeu să intervină şi să-l determine pe Kirsch să se răzgândească.

– Totuşi, continuă Valdespino, nu vom fi în siguranţă nici după ce anunţul va deveni public. Kirsch va fi încântat, bănuiesc, să spună lumii că s-a consultat cu unii lideri religioşi în urmă cu trei zile. Şi mă întreb: oare transparenţa etică a fost, de fapt, adevăratul motiv pentru care a dorit să ne întâlnească? Iar dacă ne va menţiona şi numele… ei bine, vom atrage toată atenţia – şi poate chiar criticile – credincioşilor noştri, care vor considera, probabil, că ar fi trebuit să facem ceva. Îmi pare rău. Încerc doar…

Episcopul ezită şi nu-şi încheie fraza.

– Ce anume? întrebă Köves.

– Nimic, putem discuta mai târziu. Te sun din nou după ce vom vedea cum îşi susţine Kirsch prezentarea. Până atunci, te rog să rămâi în casă. Încuie uşile. Nu vorbi cu nimeni. Şi ai grijă.

– Mă îngrijorezi, Antonio.

– Nu asta a fost intenţia mea. Însă tot ce putem face este să aşteptăm şi să vedem cum va reacţiona lumea. Totul e în mâinile lui Dumnezeu acum.

Capitolul 17

Pe pajiştea din interiorul Muzeului Guggenheim se aşternuse liniştea când vocea lui Edmond Kirsch începuse să răsune din înalt. Sutele de participanţi şedeau întinşi pe pături, privind spre cerul înstelat. Robert Langdon îşi pusese pledul aproape de mijlocul pajiştii şi aştepta, cuprins de o nerăbdare crescândă.

– În seara aceasta, vă invit să fim din nou copii, continuă glasul lui Kirsch. Să stăm întinşi sub stele, cu mintea deschisă la noi posibilităţi.

Langdon simţi valul de emoţie care cuprinsese mulţimea.

– Vă invit, aşadar, să fim aidoma primilor exploratori, cei care lăsau totul în urmă şi se avântau pe oceanele nemărginite… cei care zăreau pentru prima dată un ţărm nou, necunoscut de nimeni… cei care se prăbuşeau în genunchi conştientizând cu uluire că lumea era mult mai mare decât îndrăzniseră filosofii lor să-şi imagineze. Cu vechile lor credinţe despre lume spulberate în faţa noilor descoperiri. Vă invit ca această deschidere în faţa noului să fie starea noastră de spirit în seara asta.

„Impresionant”, comentă Langdon pentru sine, întrebându-se dacă naraţiunea lui Edmond fusese înregistrată anterior sau dacă el însuşi o citea în acel moment de undeva din culise.

– Prieteni, răsună mai departe vocea lui Kirsch deasupra lor, ne-am adunat aici, în această seară, ca să vă anunţ o descoperire importantă. Vă rog să-mi permiteţi să pregătesc scena pentru ea. Astăzi, la fel ca în cazul tuturor schimbărilor de paradigmă din filosofie, este esenţial să înţelegem contextul istoric în care apare un moment ca acesta.

Un tunet bubui în depărtare, exact la momentul potrivit. Langdon simţi başii sistemului audio reverberându-i în piept.

– Pentru a intra mai uşor în atmosferă, continuă Edmond, suntem norocoşi să avem printre noi un reputat om de ştiinţă, o legendă vie în lumea simbolurilor, a codurilor, istoriei, religiei şi a artei. Şi, totodată, un bun prieten al meu. Doamnelor şi domnilor, vi-l prezint pe profesorul Robert Langdon de la Universitatea Harvard.

Acesta se ridică brusc în coate, în vreme ce mulţimea erupse în aplauze, iar stelele de deasupra lăsară loc imaginii unei săli vaste, pline cu spectatori. Pe un podium, Langdon păşea în sus şi-n jos în sacoul lui model Harris Tweed, în faţa unui public fascinat.

„Deci ăsta e rolul despre care vorbea Edmond”, reflectă el, întinzându-se la loc pe iarbă.

– Primii oameni, explica Langdon pe ecran, aveau cu universul lor o relaţie marcată de veneraţie, mai cu seamă faţă de acele fenomene pe care nu le înţelegeau în mod raţional. Pentru a desluşi acele mistere, şi-au creat un amplu panteon de divinităţi, menit să explice tot ce nu

înţelegeau ei – tunetul şi fulgerul, mareele, cutremurele, vulcanii, infertilitatea, bolile şi chiar iubirea.

„Chestia asta are un aer suprarealist”, medită Langdon întins cu faţa în sus şi privind spre el însuşi.

– Pentru grecii antici, valurile şi tumultul mărilor erau un rezultat al capriciilor lui Poseidon.

Pe ecran, imaginea lui Langdon dispăru, dar glasul continuă să nareze, iar în fundal apăru o imagine a oceanului frământat, care cutremură întreaga sală. Treptat, valurile agitate se metamorfozară într-un peisaj dezolant de tundră bătută de viscol. De undeva, un vânt rece începu să sufle peste pajişte.

– Venirea iernii, explica profesorul mai departe, era pusă pe seama tristeţii pe care o resimţea pământul în fiecare an când Persefona devenea prizonieră în lumea subpământeană.

Aerul redeveni cald. Din terenul îngheţat de pe ecran se contură un munte care se înălţă tot mai sus şi mai sus, până când culmea îi explodă într-un nor de scântei, fum şi lavă.

– Romanii, pe de altă parte, credeau că în adâncul vulcanilor sălăşluia Vulcan, fierarul zeilor, care robotea la o forjă uriaşă de sub munte, aruncând foc în aer.

Deasupra pajiştii se simţi un iz trecător de sulf. Langdon nu-şi putu stăpâni admiraţia faţă de ingeniozitatea cu care Edmond îşi transformase prelegerea într-o experienţă multisenzorială.

Vuietul vulcanului încetă brusc. În liniştea care se lăsase, greierii începură iar să cânte şi o briză caldă adie deasupra pajiştii.

– Anticii au inventat nenumăraţi zei pentru a-şi explica nu doar misterele planetei pe care trăiau, ci şi enigmele propriului corp.

Pe ecran îşi făcură apariţia din nou constelaţiile, pe care erau suprapuse desene înfăţişându-i pe diverşii zei ce le guvernau.

– Infertilitatea era cauzată de antipatia zeiţei Iunona. Dragostea apare, ca urmare a săgeţilor trase de Cupidon. Molimele erau pedepse trimise de Apollo.

Noi constelaţii se luminau pe boltă, însoţite de imaginile altor zei.

– Dacă mi-aţi citit cărţile, continuă glasul lui Langdon, cunoaşteţi, probabil, o sintagmă pe care o folosesc: „Zeul lacunelor”. Ce semnificaţie are? Atunci când anticii aveau lacune în încercarea de a înţelege lumea din jur, umpleau aceste goluri cu zei.

Bolta deveni un uriaş colaj de picturi şi statui înfăţişând zeci de divinităţi antice.

– Nenumăraţi zei umpleau nenumărate goluri. Însă, odată cu trecerea secolelor, cunoştinţele ştiinţifice au avansat, explică vocea lui Langdon în timp ce un mozaic de simboluri tehnice şi matematice se revărsă pe ecran. Pe măsură ce lacunele din cunoştinţele noastre despre natură au dispărut, panteonul divinităţilor a început şi el să se

micşoreze.

Pe bolta de deasupra pajiştii, imaginea lui Poseidon ocupă prim-planul.

– Spre exemplu, când am descoperit că mareele sunt cauzate de fazele Lunii, existenţa lui Poseidon n-a mai fost necesară, el devenind doar un mit stupid al unei epoci primitive.

Imaginea zeului mării dispăru într-un vălătuc de fum.

– Aşa cum ştiţi, aceeaşi soartă au avut-o până la urmă toţi zeii, pierind unul câte unul pe măsură ce şi-au pierdut relevanţa.

Deasupra, imaginile zeilor începură să se stingă pe rând – zeul fulgerului, al cutremurelor, al molimelor şi aşa mai departe. În vreme ce ele se estompau, glasul lui Langdon continuă:

– Dar să nu credeţi că toate aceste divinităţi au „pierit uşor în noapte". Procesul prin care o cultură renunţă la zeii săi este unul complicat. Convingerile spirituale ne sunt adânc întipărite în fiinţa noastră încă de la o vârstă tânără de cei pe care-i iubim şi în care ne încredem – părinţi, învăţători şi lideri religioşi. De aceea, orice transformare de ordin religios se produce de-a lungul mai multor generaţii, însoţită de mari tulburări şi adesea de vărsare de sânge.

Strigăte şi clinchete de săbii lovite acompaniau dispariţia treptată a zeilor, ale căror contururi se estompau unul câte unul. În cele din urmă, o singură imagine rămase – un chip îmbătrânit, cu o barbă lungă şi albă.

– Zeus! tună glasul lui Langdon. Părintele tuturor zeilor. Cea mai temută şi mai venerată dintre divinităţile păgâne. Mai mult ca oricare alt seamăn al său, Zeus a rezistat propriei extincţii, ducând o luptă aprigă împotriva dispariţiei – exact aşa cum făcuseră, de altfel, şi zeii anteriori, cărora le luase locul.

Pe ecran pâlpâiau imagini cu ruinele de la Stonehenge, cu tăbliţe sumeriene cu scriere cuneiformă, cu piramidele din Egipt. Apoi bustul lui Zeus reveni în prim-plan.

– Adepţii lui Zeus erau atât de ferm ataşaţi de zeul lor, încât tânăra credinţă creştină, cuceritoare, n-a avut de ales decât să adopte chipul lui ca figură a *noului* ei zeu.

Pe boltă, bustul cu barbă al zeului grec se metamorfoză într-o frescă reprezentând un chip, de asemenea, cu barbă – cel al Dumnezeului creştin aşa cum îl înfăţişase Michelangelo în *Crearea lui Adam,* pe plafonul Capelei Sixtine.

– Astăzi, nu mai credem în poveşti precum cele despre Zeus – un băieţel crescut de o capră şi ajutat de creaturi cu un singur ochi numite ciclopi. Pentru noi şi pentru gândirea noastră modernă, asemenea poveşti intră sub umbrela mitologiei – istorioare fictive, pitoreşti, care ne conferă o idee amuzantă cu privire la trecutul nostru superstiţios.

Pe ecran se vedea fotografia unui raft prăfuit de bibliotecă, unde tomuri de mitologie legate în piele şedeau alături de cărţi despre venerarea naturii, despre Baal, Inana, Osiris şi nenumăraţi alţi reprezentanţi ai teologiilor antice.

– Însă lucrurile stau cu totul altfel acum! bubui vocea lui Langdon. Noi suntem moderni!

Pe boltă, alte imagini licăreau – fotografii clare, detaliate, înfăţişând explorări spaţiale, cipuri de computer… un laborator medical… un accelerator de particule… aeronave de ultimă generaţie.

– Suntem oameni evoluaţi intelectual, cu pregătire tehnologică. Nu mai credem în fierari uriaşi care robotesc sub vulcani sau în zei care controlează anotimpurile şi mareele. Suntem cum nu se poate mai diferiţi de strămoşii noştri!

„Sau poate că nu”, şopti Langdon pentru sine, în tandem cu înregistrarea de pe ecran.

– Sau poate că nu, rosti glasul lui Langdon deasupra pajiştii. Ne… considerăm oameni moderni, raţionali, şi totuşi, cea mai răspândită religie a omenirii include nenumărate precepte cu iz magic – oameni reveniţi inexplicabil din morţi, fecioare care nasc în mod miraculos, dumnezei răzbunători ce trimit molime şi potopuri, făgăduieli mistice ale unei vieţi de apoi într-un rai luminos ori în iadul cu pucioasă.

Pe ecran se succedau reprezentări creştine bine cunoscute: Învierea, Fecioara Maria, Arca lui Noe, despărţirea apelor Mării Roşii, raiul şi iadul.

– De aceea vă rog să ne imaginăm doar pentru o clipă ce reacţie ar avea istoricii şi antropologii din viitor. Având avantajul perspectivei temporale, vor privi ei la credinţele noastre religioase şi le vor declara doar mituri ale unei epoci primitive? Vor privi ei la zeii noştri aşa cum îl privim noi acum pe Zeus? Vor aduna ei, oare, sfintele noastre scripturi şi le vor exila pe raftul prăfuit al istoriei?

Întrebarea pluti câteva clipe în aerul nopţii.

Şi apoi, pe neaşteptate, vocea lui Edmond Kirsch sparse tăcerea:

– DA, domnule profesor! Cred că *exact* aşa se va întâmpla. Am convingerea că generaţiile viitoare se vor întreba cum a fost *posibil* ca o specie atât de avansată tehnologic ca a noastră să creadă ceea ce ne învaţă astăzi religiile noastre moderne.

Glasul lui Kirsch deveni tot mai puternic, în timp ce o nouă serie de imagini se derula pe boltă – Adam şi Eva, o femeie înfăşurată în *burka*{9}, un fachir hindus păşind pe cărbuni aprinşi.

– Cred că generaţiile viitoare vor analiza tradiţiile noastre actuale şi vor conchide că am trăit într-o epocă primitivă. Iar ca dovadă în acest sens, vor sublinia credinţa noastră că am fost creaţi într-o grădină magică sau că atotputernicul nostru Creator cerea ca femeile să-şi acopere capul ori că riscam să ne jertfim trupul pentru a ne onora

divinităţile.

Alte imagini apărură pe ecran – un montaj dinamic de fotografii înfăţişând ceremonii religioase din lumea întreagă – de la botezuri şi exorcizări la mutilări ale corpului şi la animale sacrificate. Montajul se încheie cu un clip video profund tulburător, în care un cleric hindus ţinea atârnat un nou-născut la marginea unui turn înalt de cincisprezece metri. Brusc, clericul dădu drumul copilului, care căzu ca o piatră şi ateriză pe o pătură pe care sătenii, veseli, o ţineau întinsă între ei.

„Ritualul de la Templul Grishneshwar, din provincia indiană Maharashtra", îşi aminti Langdon, ceremonie despre care unii credeau că atrăgea asupra copilului respectiv bunăvoinţa divină. Din fericire, filmuleţul se sfârşi.

Într-un întuneric deplin, glasul lui Kirsch continua să răsune deasupra pajiştii:

– Cum e posibil ca mintea omului modern să facă analize logice precise, şi totuşi să ne permită să avem credinţe religioase care n-ar rezista nici la cea mai superficială examinare raţională?

Pe ecran, bolta înstelată reapăru.

– Dar, continuă Edmond, răspunsul este unul simplu.

Stelele deveniră brusc mai strălucitoare, legate unele de altele prin fire şi filamente ce formau o reţea de puncte interconectate aparent infinită.

„Neuroni", înţelese Langdon în aceeaşi clipă în care Edmond îşi reluă explicaţiile.

– Creierul omenesc. De ce crede creierul nostru ceea ce crede?

Pe ecran, câteva puncte licăriră, trimiţând impulsuri electrice către alţi neuroni.

– La fel ca un computer organic, creierul nostru este prevăzut cu un sistem de operare – un set de reguli ce defineşte şi organizează tot fluxul haotic de informaţii pe care-l receptează continuu: limbaj vorbit, o melodie antrenantă, o sirenă, gustul ciocolatei… Aşa cum vă puteţi imagina, acest flux de informaţii este extrem de divers şi de abundent, şi totuşi, creierul trebuie să-l înţeleagă şi să-l expliciteze. De fapt, însuşi modul de programare a sistemului de operare al creierului este cel care defineşte felul în care percepem realitatea. Din păcate, ghinioniştii suntem noi, întrucât cel care a scris acest program a avut un pervers simţ al umorului. Altfel spus, nu noi suntem vinovaţi deoarece credem lucrurile pe care le credem.

Sinapsele scânteiară şi imagini familiare erupseră din creier, pe ecran: astrograme; Iisus păşind pe apă; fondatorul scientologiei, Ron Hubbard; zeul egiptean Osiris; Ganesha, zeul-elefant cu patru braţe din panteonul hindus; o statuie din marmură a Fecioarei Maria care plângea cu lacrimi reale.

– Şi, programator fiind eu însumi, nu pot să nu mă întreb: oare ce fel de sistem de operare bizar ar crea un asemenea rezultat ilogic? Dacă am putea privi în interiorul minţii omeneşti, descifrându-i sistemul de operare, am găsi cam aşa ceva.

Patru cuvinte apărură pe ecran, cu caractere uriaşe:

DETESTĂ HAOSUL.
CREEAZĂ ORDINE.

– Acesta e programul de bază al creierului nostru, continuă Edmond. Şi, prin urmare, exact aşa este omul construit. Să deteste haosul. Şi să prefere ordinea.

Aerul din incintă vibră deodată la zgomotul unor note discordante, ca şi când un copil s-ar fi jucat apăsând la întâmplare clapele unui pian. La fel ca spectatorii din jurul lui, Langdon se crispă involuntar. Peste toată acea zarvă, glasul lui Edmond bubui:

– Zgomotul făcut de cineva care apasă aiurea clapele unui pian este insuportabil! Şi totuşi, dacă am lua exact aceleaşi note şi le-am aranja într-o altă *ordine*…

Sunetele disonante încetară instantaneu, locul lor fiind luat de acordurile melodice ale ariei *Clar de Lună* a lui Debussy.

Langdon simţi cum muşchii i se relaxează, iar tensiunea din sală păru să se evapore.

– Creierul nostru este încântat, reluă Edmond. Aceleaşi note. Acelaşi instrument. Dar Debussy creează *ordine*. Şi exact această încântare pe care ne-o oferă ordinea este cea care ne determină să rezolvăm jocuri de puzzle sau să îndreptăm un tablou aşezat strâmb pe perete. Predispoziţia pentru organizare ne este înscrisă în ADN. De aceea, n-ar trebui să ne mire că cea mai mare invenţie a minţii omeneşti este computerul – o maşinărie construită cu scopul clar de a ne ajuta să punem ordine în haos. De fapt, termenul spaniol pentru computer este *ordenador* – în traducere literală, „cel care creează *ordine*”.

Imaginea unui supercomputer apăru pe ecran, cu un tânăr aşezat în faţa lui.

– Imaginaţi-vă că aveţi un computer foarte puternic, cu acces la toate informaţiile existente în lume. Şi puteţi să-i puneţi orice întrebare. Probabilitatea sugerează că-i veţi adresa una dintre cele două întrebări fundamentale care au fascinat omenirea încă de când am devenit conştienţi de noi înşine.

Tânărul de la supercomputer apăsă câteva taste şi pe ecran apărură două rânduri de text.

De unde venim?
Încotro ne îndreptăm?

– Cu alte cuvinte, continuă Edmond, am întreba despre *originile* şi despre *destinul* nostru. Şi iată care ar fi răspunsul computerului.

O nouă linie de text apăru pe ecran:

DATE INSUFICIENTE PENTRU UN RĂSPUNS EXACT.

– Nu e tocmai de ajutor, comentă Kirsch, însă cel puţin e un răspuns sincer.

Locul textului fu luat de o imagine a creierului omenesc.

– Dar dacă-l întrebaţi pe *acest* mic computer biologic „De unde venim?", iată ce se întâmplă.

Din creier începu să se reverse un şuvoi de imagini cu caracter religios – Dumnezeu întinzând o mână pentru a-i da viaţă lui Adam, Prometeu modelând din lut primul om, Brahma creând oameni din diverse părţi ale propriului trup, un zeu african despărţind norii şi coborând doi oameni pe pământ, o divinitate scandinavă cioplind un bărbat şi o femeie din bucăţi de lemn eşuate pe o plajă.

– Iar dacă întrebaţi „Încotro ne îndreptăm?"…

Alte imagini curgeau din creier – un paradis inoculat, un iad cu foc şi pară, hieroglife din *Cartea egipteană a morţilor,* sculpturi în piatră reprezentând proiecţii astrale, întruchipări elenistice ale Câmpiilor Elizee, descrieri cabaliste ale conceptului *Gilgul neshamot*{10}, reprezentări ale reîncarnării din budism şi hinduism, cercurile teosofice ale Summerlandului{11}.

– Pentru creierul omenesc, *orice* răspuns este mai bun decât niciunul. Omul resimte un disconfort uriaş când se confruntă cu „date insuficiente" şi de aceea creierul *inventează* unele, oferindu-ne astfel măcar *iluzia* ordinii –creând nenumărate filosofii, mitologii şi religii menite să ne asigure că lumea nevăzută este, într-adevăr, guvernată de ordine şi structurare. De unde venim? Încotro ne îndreptăm? continuă Edmond, vorbind cu tot mai mult patos, pe măsură ce pe ecran imaginile se derulau. Întotdeauna am fost obsedat de aceste două mistere fundamentale ale existenţei omeneşti şi ani de-a rândul am visat să găsesc răspunsul la ele. În mod tragic însă, din cauza dogmelor religioase, milioane de oameni consideră că *ştiu* deja răspunsurile. Şi fiindcă diversele religii oferă răspunsuri *diferite,* civilizaţii şi culturi întregi au ajuns să se războiască în încercarea de a decide ce răspunsuri sunt corecte şi care versiune a istoriei lui Dumnezeu este Unica Istorie Adevărată.

Ecranul de deasupra privitorilor erupse într-o cavalcadă de imagini cu focuri de arme şi explozii de obuze – un montaj violent de fotografii înfăţişând războaie religioase, urmate de altele cu refugiaţi în lacrimi, familii dezrădăcinate şi cadavre de civili.

– Încă de la începuturile istoriei religioase a omenirii, specia noastră, a fost captivă într-un nesfârşit foc încrucişat – atei, creştini, musulmani, evrei, hinduişti, adepţi ai tuturor religiilor din lume – şi singurul lucru care ne uneşte pe toţi este năzuinţa profundă către *pace.*

Imaginile agresive ale războiului dispărură, lăsând în loc cerul paşnic, plin de stele.

– Imaginaţi-vă deci ce s-ar întâmpla dacă am afla în mod miraculos răspunsurile la marile întrebări ale vieţii… dacă am găsi dintr-odată, cu toţii, *aceeaşi* dovadă incontestabilă şi am înţelege că n-avem altă alegere decât să ne deschidem braţele şi s-o acceptăm… împreună, ca specie.

Imaginea unui preot cu ochii închişi, în rugăciune, apăru pe ecran.

– Introspecţia spirituală a fost întotdeauna domeniul de interes al religiei, care ne îndeamnă să credem orbeşte în învăţăturile ei, chiar şi atunci când sunt ilogice.

Pe ecran se ivi un colaj de imagini înfăţişând credincioşi ultrareligioşi, toţi cu ochii închişi, cântând, legănându-se. Murmurând şi rugându-se.

– Dar prin însăşi definiţia ei, *credinţa* ne impune să credem în ceva invizibil şi inefabil, să acceptăm ca adevăr un lucru pentru care nu există dovezi empirice. Şi astfel, ajungem să credem în lucruri diferite, deoarece nu există un adevăr *universal.* Însă…

Imaginile de pe plafon se dizolvară într-una singură, o studentă cu ochi mari şi priviri avide, uitându-se în obiectivul unui microscop.

– Ştiinţa este antiteza credinţei, reluă Edmond. Prin definiţie, ştiinţa este încercarea de a *găsi* dovezi fizice pentru ceea ce este necunoscut sau încă nedefinit, de a respinge superstiţiile şi percepţiile greşite în favoarea adevărurilor observabile. Când ştiinţa oferă un răspuns, acesta este universal. Iar omenirea nu se războieşte din cauza lui, ci face front comun în jurul lui.

Pe ecran se succedau imagini vechi de la NASA, de la Organizaţia Europeană pentru Cercetare Nucleară şi din alte centre de cercetări, unde oameni de ştiinţă de rase şi naţionalităţi diferite săreau de bucurie şi se îmbrăţişau, entuziasmaţi de noile descoperiri.

Glasul lui Kirsch coborî şi şopti:

– Prieteni, am făcut multe predicţii în viaţa mea. Iar în seara aceasta voi face încă una, adăugă el şi, trăgând adânc aer în piept, continuă: Epoca religiei se apropie de sfârşit; cea a ştiinţei abia se naşte.

Tăcerea se aşternu asupra întregii săli.

– Şi astăzi, omenirea va face un salt memorabil în această direcţie.

Cuvintele lui îi stârniră lui Langdon un neaşteptat fior. Oricare ar fi fost misterioasa lui descoperire, Edmond pregătea în mod evident scena pentru o confruntare decisivă între el şi religiile lumii.

Capitolul 18

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ DESPRE EDMOND KIRSCH

UN VIITOR FĂRĂ RELIGIE?

Într-o transmisie în direct urmărită on-line de un număr fără precedent de trei milioane de persoane, futurologul Edmond Kirsch pare pe punctul de a anunţa o descoperire ştiinţifică despre care afirmă că va răspunde la două dintre întrebările marcante ale omenirii.

După o incitantă introducere anterior înregistrată, susţinută de profesorul Robert Langdon de la Harvard, Edmond Kirsch s-a lansat într-o critică dură la adresa convingerilor religioase, la finalul căreia a făcut o predicţie îndrăzneaţă: „Epoca religiei se apropie de sfârşit.”

Până în momentul de faţă, cunoscutul ateu pare să fie în seara aceasta puţin mai reţinut şi mai politicos decât de obicei. Unele fragmente din discursurile antireligioase precedente ale lui Kirsch pot fi vizionate aici.

Capitolul 19

Dincolo de peretele din pânză al incintei boltite, amiralul Ávila îşi ocupă poziţia, ascuns în spatele unui labirint de schele. Înaintând aplecat, îşi menţinuse umbra ferită de orice priviri şi curând ajunse la numai câţiva centimetri de partea exterioară a ţesăturii, în zona din faţă a sălii.

Fără zgomot, duse mâna la buzunar şi scoase rozariul.

„Coordonarea va fi esenţială."

Pipăind şirul de mărgele, ajunse la crucifixul greu din metal şi se amuză amintindu-şi cum agenţii de securitate de la detectorul de metale îl lăsaseră să treacă fără să-i acorde vreo atenţie. Folosind o lamă de ras ascunsă în braţul lung al crucifixului, amiralul făcu o tăietură verticală, lungă de cincisprezece centimetri, în peretele din pânză. Încet, depărtă cele două laturi ale despicăturii şi privi dincolo, într-o cu totul altă lume – un câmp înverzit, pe care sutele de invitaţi stăteau întinşi pe pleduri şi se uitau la cerul înstelat.

„Nici nu-şi închipuie ce urmează."

Ávila observă mulţumit că cei doi agenţi ai Gărzii Regale se poziţionaseră pe laturile opuse ale câmpului, aproape de partea din faţă a sălii. Stăteau drepţi, atenţi, ascunşi de umbrele unor copaci. În lumina difuză, nu-l vor zări decât când va fi deja prea târziu.

Cu excepţia lor, şi nu departe de ei, singura persoană aflată în picioare era directoarea muzeului, Ambra Vidal, care părea să nu se simtă în largul ei urmărind prezentarea lui Kirsch.

Satisfăcut de locul pe care şi-l alesese, Ávila închise cele două falduri ale tăieturii şi-şi îndreptă din nou atenţia spre crucifix. La fel ca majoritatea obiectelor similare, avea două segmente scurte care formau braţul orizontal. La *acela* însă, segmentele erau prinse magnetic de braţul vertical şi puteau fi deci îndepărtate.

Prinse unul între degete şi trase încet de el. Din segment se desprinse un obicei mic. Amiralul procedă la fel şi cu celălalt segment, lăsând crucifixul fără braţul orizontal – de fapt doar un dreptunghi metalic prins pe un lanţ greu, pe care-l puse înapoi în buzunar. „Voi avea nevoie de el în scurt timp." Pentru moment, îşi concentră atenţia asupra celor două obiecte mici care fuseseră ascunse în segmentele orizontale.

„Două gloanţe pentru a trage de la mică distanţă."

Ávila duse mâna la spate, la cureaua pantalonilor, de unde extrase obiectul pe care-l ascunsese sub tunică.

Trecuseră deja câţiva ani de când un puştan american pe nume Cody Wilson concepuse „The Liberator" – primul pistol polimeric printat la o imprimantă 3D –, iar de atunci tehnologia fusese

perfecţionată într-un ritm exponenţial. Noile arme ceramice şi polimerice încă n-aveau o forţă de tragere mare, dar ceea ce le lipsea în materie de rază de acţiune era mai mult decât compensat de faptul că erau „invizibile” pentru detectoarele de metale.

„Tot ce trebuie să fac este să mă apropii suficient.”

Dacă totul decurgea aşa cum fusese planificat, locul în care se afla în acel moment avea să fie perfect.

Regentul izbutise să obţină informaţii din interior despre modul exact de desfăşurare a evenimentului din acea seară şi-i explicase foarte clar lui Ávila cum trebuia să-şi ducă la îndeplinire misiunea. Consecinţele aveau să fie cumplite, însă, după ce urmărise preambulul ateist al lui Edmond Kirsch, amiralul era încrezător că păcatele pe care le va comite în acea seară îi vor fi iertate.

„Duşmanii noştri au pornit un război, îi spusese Regentul. Nu ne rămâne decât să ucidem sau să fim ucişi.”

Stând lângă perdele din colţul din dreapta, în partea din faţă a sălii, Ambra Vidal spera ca tulburarea să nu i se citească pe faţă în aceeaşi măsură în care o resimţea.

„Edmond mi-a zis ca va fi un program cu conţinut ştiinţific.”

Futurologul american nu-şi ascunsese niciodată aversiunea faţa de religie, dar ea nu-şi închipuise nicio clipă că prezentarea din acea scară va avea un ton atât de ostil.

„Edmond mi-a refuzat o pre-vizionare.”

Va avea, fără îndoială, probleme cu membrii consiliului de administraţie al muzeului, însă îngrijorarea pe care o simţea în acel moment era una mult mai personală. Cu două săptămâni în urmă, Ambra îi vorbise unui om foarte influent despre implicarea ei în evenimentul din acea seară. El o sfătuise insistent să *nu* participe. O avertizase cu privire la riscurile implicate de găzduirea unei prezentări despre al cărei conţinut nu ştia nimic – mai cu seamă când aceasta era organizată de un ateu cunoscut ca Edmond Kirsch.

„Practic, mi-a ordonat să anulez evenimentul, îşi aminti ea. Dar tonul lui inflexibil m-a iritat prea tare pentru a-i mai da ascultare.”

Acum, singură sub puzderia de stele, Ambra se întrebă dacă omul acela stătea undeva şi urmărea transmisia în direct.

„Sigur că o urmăreşte, îşi răspunse ea. Însă întrebarea care se pune este alta: Va riposta, oare?”

În Catedrala Almudena, episcopul Valdespino şedea ţeapăn la biroul lui, cu privirea lipită de ecranul laptopului. N-avea nicio îndoială că toată lumea în învecinatul Palat Regal viziona, de asemenea, transmisia, şi mai cu seamă prinţul Julián, moştenitorul tronului spaniol.

„Probabil că prinţul e gata să răbufnească.”

În seara aceea, unul dintre cele mai respectate muzee din lume colabora cu un renumit ateu american pentru a difuza ceea ce liderii religioşi numeau deja „un artificiu publicitar anticreştin, batjocoritor”. Iar ceea ce înfierbânta şi mai mult controversa era faptul că directoarea muzeului care găzduia evenimentul nu era alta decât una dintre cele mai recente celebrităţi ale Spaniei superba Ambra Vidal, o femeie care în ultimele două luni ţinuse capul de afiş al presei hispanice, atrăgându-şi peste noapte adoraţia întregii ţări. Şi în acel moment, în mod incredibil, doamna Vidal alesese să pericliteze totul găzduind acel atac cu toată forţa la adresa lui Dumnezeu.

„Prinţul Julián nu va avea de ales: va trebui să dea o declaraţie publică.”

Iminentul lui rol de suveran catolic al Spaniei va constitui doar o mică parte din provocarea căreia va trebui să-i facă faţă ca urmare a evenimentului din acea seară. Mult mai îngrijorător era faptul că, nu mai departe de luna trecută, prinţul Julián făcuse o declaraţie fericită, care o lansase pe Ambra Vidal în lumina reflectoarelor.

Moştenitorul tronului îşi anunţase logodna cu ea.

Capitolul 20

Robert Langdon nu se simţea foarte confortabil cu direcţia pe care o luase evenimentul la care asista. Prezentarea lui Edmond se apropia periculos de mult de o denunţare publică a religiei în general, iar profesorul se întrebă dacă fostul lui student uitase cumva că se adresa nu numai grupului de oameni de ştiinţă agnostici din acea sală, ci şi milioanelor de oameni din lumea întreagă care urmăreau transmisia on-line.

„În mod evident, prezentarea a fost concepută în aşa fel încât să dea naştere controverselor."

Ceea ce-l tulbura era apariţia lui în cadrul prezentării şi, cu toate că Edmond intenţionase să-i aducă astfel un omagiu, el mai fusese o dată, în trecut, scânteia involuntară care aprinsese o controversă religioasă… şi prefera să nu repete experienţa.

Kirsch organizase însă un atac audiovizual premeditat la adresa religiei şi Langdon începea deja să se teamă că se grăbise minimalizând cu nonşalanţă mesajul din căsuţa vocală pe care futurologul îl primise de la episcopul Valdespino.

Glasul lui Edmond răsună iar în sală, imaginile de pe ecran metamorfozându-se într-un colaj de simboluri religioase din lumea întreagă.

– Trebuie să recunosc, declară el, că am avut unele rezerve cu privire la anunţul din această seară şi mai cu seamă la modul în care-i va afecta pe credincioşi. De aceea, cu trei zile în urmă, am făcut un lucru care nu prea-mi stă în fire. Din dorinţa de a-mi manifesta respectul faţă de diversele puncte de vedere religioase şi de a evalua modul în care descoperirea mea va fi primită de oamenii de diferite confesiuni, m-am consultat discret cu trei importanţi lideri religioşi – cărturari ai creştinismului, iudaismului şi islamismului – şi le-am comunicat ceea ce am descoperit.

Murmure înăbuşite se auziră în sală.

– Aşa cum mă aşteptasem, toţi trei au reacţionat cu surprindere, îngrijorare şi, da, chiar cu mânie la ceea ce le-am împărtăşit. Şi, cu toate că reacţia lor a fost una negativă, doresc să le mulţumesc pentru amabilitatea de a se fi întâlnit cu mine. Din politeţe, nu le voi menţiona numele, însă vreau să mă adresez lor în mod direct şi să-mi exprim gratitudinea fiindcă n-au încercat să intervină în desfăşurarea acestei prezentări. Şi Dumnezeu ştie, adaugă Kirsch după o pauză, că *ar fi putut* s-o facă.

Langdon asculta uluit cu câtă abilitate păşea Edmond pe gheaţa subţire, luându-şi toate măsurile de precauţie. Decizia lui de a se întâlni cu cei trei lideri religioşi sugera receptivitate, încredere şi

imparţialitate – trăsături care nu-l caracterizau în mod obişnuit. Întrevederea de la Montserrat, bănuia Langdon, fusese, pe de-o parte, o misiune de cercetare a terenului şi, pe de altă parte, o manevră de relaţii publice.

„O modalitate ingenioasă de a ieşi basma curată", reflectă el.

– În cursul istoriei, continuă Edmond, fervoarea religioasă a suprimat întotdeauna progresul ştiinţific. Iată de ce, în seara aceasta, îi implor pe liderii religioşi din lumea întreagă să dea dovadă de reţinere şi înţelegere faţă de ceea ce voi spune mai departe. Vă rog, haideţi să *nu* repetăm violenţele sângeroase care ne-au marcat istoria! Să *nu* repetăm greşelile trecutului!

Imaginile de pe ecran lăsară loc unui desen reprezentând o cetate antică fortificată – un oraş perfect circular amplasat pe malul unui fluviu care străbătea un deşert.

Langdon recunoscu imediat Bagdadul, cu neobişnuita lui structură circulară protejată de trei ziduri de apărare concentrice, surmontate de metereze şi ambrazuri.

– În secolul al VIII-lea, explică Edmond, oraşul Bagdad era cel mai mare centru de învăţătură din lume, primind în universităţile şi bibliotecile sale reprezentanţi ai tuturor religiilor, ştiinţelor şi curentelor filosofice. Vreme de cinci sute de ani, a dat naştere unui flux de inovaţii ştiinţifice fără egal în istorie, influenţa lui fiind resimţită şi astăzi în cultura modernă.

Cerul înstelat reapăru deasupra pajiştii, de data aceasta multe dintre stele purtând alături nume: Vega, Betelgeuse, Rigel, Algebar, Deneb, Acrab, Kitalpha.

– Toate aceste nume sunt derivate din limba arabă, preciză Edmond. Chiar şi astăzi, mai bine de două treimi din stelele de pe cer au nume inspirate din arabă, fiindcă au fost descoperite de astronomi ai lumii arabe.

Cerul se umplu rapid cu atât de multe stele însoţite de nume arăbeşti, încât bolta abia dacă se mai vedea printre ele. Apoi numele dispărură, lăsând în loc cosmosul vast.

– Şi, desigur, dacă am vrea să *numărăm* stelele…

Cifrele romane începură să apară, una câte una, lângă cei mai strălucitori aştri.

I, II, III, IV, V…

Şirul se opri brusc şi cifrele se stinseră.

– Dar noi nu folosim cifrele romane, adăugă Edmond, ci pe cele *arabe.* Numărătoarea reîncepu, de această dată folosind cifrele arabe.

1, 2, 3, 4, 5…

– Probabil că recunoaşteţi aceste invenţii arabe. Şi ştiţi că, probabil, încă folosim termeni arăbeşti.

Cuvântul ALGEBRĂ se ivi pe cer, înconjurat de o serie de ecuaţii cu

mai multe variabile. Urmă în scurt timp ALGORITM, cu o sumedenie de formule. Apoi AZIMUT, cu o diagramă a unghiurilor la linia orizontului. Şirul de cuvinte se acceleră NADIR, ZENIT, ALCHIMIE, CHIMIE, CIFRU, ELIXIR, ALCOOL, ALCALIN, ZERO…

În vreme ce cuvintele arăbeşti familiare defilau pe boltă, gândul lui Langdon zbură la cât de tragic era faptul că atâţia americani considerau Bagdadul doar ca pe unul dintre numeroasele oraşe din Orientul Apropiat prăfuite şi distruse de război, aşa cum erau ele prezentate în programele de ştiri, fără să ştie că a fost odinioară cel mai important centru al progresului ştiinţific.

– Deja la sfârşitul secolului al XI-lea, cele mai importante descoperiri şi cercetări ştiinţifice din lume îşi aveau originea în Bagdad şi în regiunea din jur. Însă apoi, aproape peste noapte, totul s-a schimbat. Un strălucit cărturar pe nume Hamid al-Ghazali – considerat astăzi unul dintre cei mai influenţi musulmani din istorie –, a scris mai multe texte care contestau în mod convingător logica lui Platon şi Aristotel, declarând că matematica era „filosofia diavolului”. Scrierile lui au declanşat o serie de evenimente care au subminat gândirea ştiinţifică. Studiul teologiei a devenit obligatoriu şi, în cele din urmă, întregul curent ştiinţific musulman a pierit.

Cuvintele cu semnificaţii matematice, chimice şi fizice de pe ecran dispărură, în locul lor apărând imagini cu texte religioase islamice.

– Revelaţia divină a înlocuit cercetarea. Iar lumea ştiinţifică musulmană încearcă şi astăzi să-şi revină, explică Edmond, făcând apoi o scurtă pauză. Desigur, nici lumea ştiinţifică creştină n-a avut o soartă mai bună.

Portrete ale unor astronomi ca Galilei, Copernic şi Giordano Bruno defilară pe ecran.

– Eforturile sistematice ale Bisericii de a-i asasina, a-i încarcera şi a denunţa activitatea unora dintre cei mai străluciţi oameni de ştiinţă din istorie au întârziat progresul civilizaţiei omeneşti cu cel puţin un secol. Din fericire însă, astăzi, când înţelegem mult mai bine avantajele pe care ni le oferă ştiinţa, Biserica şi-a mai temperat atacurile… Sau poate ca nu! adăugă Edmond cu un oftat.

Sigla unui glob pământesc cu o cruce şi un şarpe apăru pe ecran, însoţită de un rând de text:

Declaraţia de la Madrid pe tema ştiinţei şi vieţii

– Chiar aici, în Spania, Federaţia Mondială a Asociaţiilor Medicale Catolice a declarat recent război deschis împotriva ingineriei genetice, susţinând că „ştiinţei îi lipseşte sufletul”, şi de aceea trebuie ţinută în frâu de biserică.

Sigla se transformă într-un altfel de cerc – o reprezentare

schematică a unui accelerator de particule.

– Acesta este Superacceleratorul Superconductor din Texas, proiectat pentru a fi cel mai mare accelerator de particule din lume, cu potenţialul de a investiga însuşi momentul Creaţiei. Ca o ironie, dispozitivul a fost amplasat chiar în inima Centurii Biblice{12} a Americii.

Desenul fu înlocuit de fotografia unei masive structuri inelare din ciment, în deşertul texan. Construcţia era doar pe jumătate ridicată, acoperită de praf şi moloz, evident lăsată neterminată.

– Superacceleratorul american ar fi facilitat progrese uriaşe în modul în care înţelegem universul, dar proiectul a fost abandonat, din cauza costurilor prea mari şi a presiunilor politice din partea unei surse „surprinzătoare".

Un filmuleţ îl înfăţişă pe un tânăr tele-evanghelizator fluturând în aer cartea *Particula lui Dumnezeu*{13} şi strigând cu mânie: „Ar trebui să-l căutăm pe Dumnezeu în inimile noastre, nu în interiorul atomilor! Miliardele de dolari cheltuite pe acest experiment absurd înseamnă o ruşine pentru statul Texas şi o jignire adusă lui Dumnezeu!"

– Conflictele acestea pe care le-am descris, răsună iar glasul lui Edmond, cele în care superstiţiile religioase au avut câştig de cauză în faţa raţiunii, sunt doar nişte confruntări mărunte într-un război fără sfârşit.

Bolta explodă pe neaşteptate într-un colaj de imagini violente din societatea actuală – pichetări în faţa laboratoarelor de inginerie genetică, un preot dându-şi foc în faţa sediului în care avea loc o conferinţă a transhumaniştilor, evanghelişti agitându-şi pumnii şi fluturând în aer cartea Creaţiei, un peşte al lui Iisus înghiţindu-l pe cel al lui Darwin, panouri stradale religioase de condamnare furioasă a cercetărilor în domeniul celulelor stem, al drepturilor homosexualilor şi al avorturilor, plus alte panouri de răspuns, cu mesaje la fel de furioase.

Întins pe spate în întuneric, Langdon îşi simţi inima bătând mai repede. Pentru o clipă, crezu că iarba de sub el a început să tremure, ca la apropierea unui metrou. Apoi, când vibraţiile deveniră mai intense, îşi dădu seama că solul *chiar* se zguduia. Reverberaţii adânci, repetate, se simţeau în iarba de sub el şi întreaga incintă începu să se zgâlţâie, cu un huruit sonor.

Huruitul, conştientiză el, era zgomotul unui râu vijelios difuzat prin sistemul de boxe audio montat sub gazonul sintetic. O ceaţă umedă şi rece îi învălui faţa şi corpul, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul torentului învolburat.

– Auziţi sunetul acesta? strigă Edmond pentru a acoperi tunetul apei. Nu este altceva decât revărsarea inexorabilă a Torentului Cunoaşterii Ştiinţifice!

Zgomotul deveni şi mai puternic, iar ceaţa se lipi, udă, de obrajii lui Langdon.

– Încă de când omul a descoperit locul, adăugă Edmond, acest torent creşte şi creşte. Fiecare nouă descoperire a devenit o unealtă pentru alte descoperiri, adăugând un nou strop de apă în torent. Astăzi ne aflăm pe culmea valului uriaş, un tsunami care înaintează cu o forţă de neoprit!

Incinta se cutremură şi mai violent.

– *De unde venim?* strigă Edmond. *Încotro ne îndreptăm?* Dintotdeauna *destinul* nostru a fost acela de a găsi răspunsurile! Iar metodele noastre de investigare s-au dezvoltat exponenţial de-a lungul mileniilor!

Ceaţa şi vântul şuierau şi huruitul râului devenise aproape asurzitor.

– Gândiţi-vă puţin! Omenirii i-a trebuit peste un *milion* de ani pentru a progresa de la descoperirea focului la inventarea roţii. A fost apoi nevoie de numai câteva *mii* de ani pentru a inventa tiparniţa. Pe urmă, doar de două *sute* de ani ca să construim primul telescop. Iar în secolele următoare, la intervale din ce în ce mai scurte, am trecut de la motorul cu abur la automobilele alimentate cu benzină şi după aceea la navetele spaţiale! Şi ulterior nu ne-au mai fost necesare decât două *decenii* pentru a începe să ne modificăm propriul ADN! Progresul ştiinţific se măsoară în prezent în luni, avansând într-un ritm năucitor. Nu va mai trece mult până când cel mai rapid supercomputer actual ni se va părea doar un biet abac; cele mai progresiste metode chirurgicale de azi ne vor părea barbare; iar sursele actuale de energie vor fi la fel de desuete ca sfeşnicele cu lumânări!

Glasul lui Edmond continua să se audă în întuneric, peste tunetul apei curgătoare.

– Vechii greci erau nevoiţi să privească în urmă peste *secole* ca să audieze cultura antică; nouă însă ne e suficient să uităm înapoi doar cu o *generaţie* ca să-i găsim pe cei ce au trăit fără tehnologii care azi ni se par fireşti. Curba temporală a dezvoltării omeneşti se restrânge tot mai mult; distanţa care desparte „vechiul” de „modern” se micşorează dramatic. Iată de ce vă dau cuvântul meu că în anii care vor veni, în viitorul foarte apropiat, dezvoltarea umană va fi şocantă, năucitoare şi de-a dreptul inimaginabilă!

Pe neaşteptate, tunetul râului se opri.

Cerul înstelat reveni. La fel, adierea călduţă şi cântecul greierilor.

Invitaţii de pe pajişte răsuflară uşuraţi, la unison. În liniştea care se aşternuse brusc, glasul lui Edmond se auzi ca o şoaptă:

– Prieteni! Ştiu că vă aflaţi aici fiindcă v-am promis să vă dezvălui o descoperire, şi vă mulţumesc că aţi avut răbdare să-mi ascultaţi micul preambul. Acum, să ne scuturăm jugul gândirii depăşite! A sosit vremea să împărtăşim împreună fiorul descoperirii!

Cu aceste cuvinte, o pâclă păru să învăluie incinta din toate părţile,

iar cerul de deasupra începu să pâlpâie în lumina palidă a zorilor, aruncând o lucire alburie asupra spectatorilor.

Deodată, un reflector se aprinse, rotindu-se teatral spre partea din spate a sălii. În numai câteva clipe, aproape toţi invitaţii se ridicară în şezut, răsucindu-se în speranţa că-şi vor vedea gazda apărând printre ei. După două-trei secunde însă, fasciculul luminos reveni la fel de brusc spre partea din faţă a incintei. Publicul se întoarse odată cu el.

Şi acolo în faţă, zâmbind în conul de lumină, stătea Edmond Kirsch. Se sprijinea încrezător cu ambele mâini pe marginile unui pupitru care nu fusese acolo cu numai câteva secunde înainte.

– Bună seara, prieteni, rosti el afabil şi pâcla începu să se disipeze.

Invitaţii erau deja în picioare, aplaudând şi ovaţionând frenetic. Langdon li se alătură, neputându-şi stăpâni un zâmbet.

„Tipic pentru Edmond, să-şi facă apariţia într-un nor de fum!”

Până în acel moment, deşi cu un ton potrivnic credinţei religioase, prezentarea fusese un adevărat tur de forţă – îndrăzneaţă şi răspicată, la fel ca omul însuşi. Era de înţeles, îşi spuse Langdon, de ce spiritele libere ale lumii, tot mai multe în ultimii ani, îl venerau pe Edmond Kirsch.

„Fie şi numai pentru faptul că spune ceea ce crede, aşa cum foarte puţini ar avea curajul s-o facă.”

Deodată, când chipul fostului său student apăru pe ecranul de deasupra, Langdon observă că nu mai era atât de palid ca înainte; evident, fusese machiat profesional. Chiar şi aşa, era vizibil extenuat.

Ropotul de aplauze continuă atât de sonor, încât profesorul abia dacă simţi vibraţia din buzunarul de la piept. Instinctiv, duse mâna să-şi scoată telefonul, dar constată că era închis. Vibraţiile veneau însă de la celălalt dispozitiv din buzunar – setul de căşti cu conducţie osoasă – în care Winston părea să vorbească foarte tare.

„Ce moment şi-a ales!”

Îşi scoase căştile din buzunar şi le puse pe cap, bâjbâind. În clipa în care una dintre perniţe îi atinse obrazul, glasul lui Winston i se materializă în minte.

– …fesor Langdon? Sunteţi acolo? Telefoanele nu funcţionează. Dumneavoastră sunteţi singura mea posibilitate de contact. Domnule profesor Langdon?

– Da… Winston? Sunt aici.

– Slavă cerului! Ascultaţi-mă cu foarte mare atenţie. E posibil să avem o problemă gravă.

Capitolul 21

Fiind o persoană care trăise nenumărate momente de triumf pe scena internaţională, Edmond Kirsch era întotdeauna motivat de realizările personale, şi totuşi, rareori simţea o mulţumire deplină. Dar în acel moment, stând în faţa pupitrului şi primind ovaţiile furtunoase, îşi permise un răgaz entuziast de bucurie, ştiind că era pe cale să schimbe lumea.

„Staţi jos, prieteni, îi îndemnă el în sinea lui. Ce e mai bun abia acum urmează."

Pe măsură ce pâcla se disipa, rezistă cu greu impulsului de a ridica privirea spre plafon, unde ştia că un prim-plan al chipului său era proiectat pe ecran şi, totodată, transmis către milioane de oameni de pe planetă.

„Trăim un moment global, îşi spuse el. Unul care transcende frontiere, clase sociale şi crezuri."

Întoarse privirea spre stânga şi schiţă un semn de recunoştinţă către Ambra Vidal, care privea totul din colţ, după ce muncise neobosită alături de el pentru a organiza acel spectacol. Spre surprinderea lui, directoarea nu se uita însă la el; stătea cu ochii aţinuţi spre mulţime, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

„Ceva nu e-n regulă", reflectă Ambra, privind de lângă perete.

În mijlocul sălii, un bărbat înalt, îmbrăcat elegant, înainta cu greu prin mulţime, făcându-şi loc cu braţele şi îndreptându-se spre ea.

„E Robert Langdon", conştientiză ea, recunoscându-l pe profesorul american pe care-l văzuse în filmul proiectat de Kirsch.

Langdon se apropia grăbit şi agenţii de securitate ai Ambrei îşi părăsiră imediat poziţiile de lângă perete, aşezându-se în aşa fel încât să-l intercepteze.

„Oare ce vrea?", se miră Ambra, citind nelinişte în expresia profesorului.

Se răsuci pe călcâie spre Edmond, întrebându-se dacă el observase momentul de agitaţie, dar futurologul nu privea spre mulţime. În mod ciudat, se uita drept la ea.

„Edmond! Ceva nu e-n regulă!"

În aceeaşi clipă, un trosnet asurzitor răbufni în incintă şi capul lui

Edmond zvâcni spre spate. Îngrozită, Ambra văzu cum un crater roşu apăru în fruntea lui. Ochii i se dădură peste cap, însă mâinile strângeau în continuare marginile pupitrului, iar trupul îi deveni rigid. Se clătină câteva fracţiuni de secundă cu o expresie de derută pe faţă şi apoi, ca un copac doborât, se înclină într-o parte şi se prăbuşi la podea, capul însângerat izbindu-se dur de gazonul artificial.

Înainte ca Ambra să înţeleagă ce se întâmplase, unul dintre agenţii de pază o puse la pământ.

Timpul încremeni.

Şi pe urmă… haos total.

În lumina ecranului care continua să proiecteze imaginea cadavrului stropit de sânge al lui Edmond, invitaţii se năpustiră ca un torent spre partea din spate a sălii, în încercarea de a scăpa de alte focuri de armă.

În mijlocul agitaţiei, Robert Langdon încremenise locului, paralizat de şoc. Nu departe de el, prietenul lui zăcea prăbuşit pe o parte, cu faţa spre public, cu sângele şiroindu-i din frunte. Chipul lui lipsit de viaţă era scăldat de lumina camerei de televiziune, care era şi în acel moment aşezată pe trepiedul ei şi continua să transmită imagini în direct atât spre ecranul de pe plafon, cât şi on-line în lumea întreagă.

Mişcându-se ca într-un coşmar, Langdon îşi simţi trupul repezindu-se asupra camerei şi răsucindu-i obiectivul în sus, departe de Edmond. Apoi se întoarse şi se uită, prin masa de spectatori disperaţi să fugă şi să scape, spre pupitru şi spre prietenul lui prăbuşit, ştiind fără urmă de îndoială că Edmond era mort.

„Dumnezeule… Am încercat să te previn, Edmond, dar avertismentul lui Winston a venit prea târziu.”

Nu departe de cadavru, pe podea, văzu un agent de securitate ghemuit protector deasupra Ambrei Vidal. Se grăbi către ea, însă agentul reacţionă instinctiv: se năpusti în sus şi înainte, făcu trei paşi şi se izbi cu toată forţa de trupul profesorului.

Îl lovi cu umărul drept în piept, expulzându-i şi ultimul strop de aer din plămâni şi trimiţându-i o undă de şoc în tot corpul. Langdon se pomeni zburând prin aer şi ateriză dur pe gazonul artificial. Înainte să-şi tragă răsuflarea, mâini puternice îl întoarseră cu faţa în jos şi-i răsuciră braţul stâng la spate, iar o palmă ca de fier i se încleştă pe ceafă, imobilizându-l, cu faţa strivită în iarba.

– Ai *ştiut* ce se petrece înainte să se întâmple! urlă agentul. În ce fel eşti implicat?

La douăzeci de metri distanţă, agentul Rafa Díaz din Garda Regală se împleticea prin mulţimea de invitaţi care fugeau, încercând să ajungă la locul de lângă peretele lateral, unde văzuse licărul roşiatic la gura ţevii unei arme.

„Ambra Vidal e în siguranţă”, îşi spuse el, văzându-şi partenerul punând-o la podea şi acoperind-o cu trupul lui. Mai mult, Díaz era sigur că pentru victimă nu se mai putea face nimic. „Edmond Kirsch era deja mort înainte chiar de a se prăbuşi.”

În mod straniu, remarcase Rafa, unul dintre invitaţi părea să fi fost avertizat dinainte despre atac, năpustindu-se spre pupitru cu numai o secundă înainte să se audă focul de armă. Oricare ar fi fost explicaţia, Díaz ştia că problema aceea mai putea aştepta. Deocamdată, misiunea lui era una singură: „Prinde-l pe atacator.”

Când ajunse în locul detunăturii, văzu o tăietură în pânza peretelui. Îşi înfipse mâna în ea, sfâşie ţesătura până jos şi se avântă afară din sală, într-un labirint de schelărie. În stânga zări fugar o siluetă – un bărbat înalt, într-o uniformă militară albă – alergând spre ieşirea de urgenţă de pe partea opusă. O clipă mai târziu, silueta ţâşni spre uşă şi dispăru.

Díaz îşi continuă urmărirea strecurându-se printre echipamentele electronice şi ajunse, în cele din urmă, la uşă şi dincolo de ea, la un şir de trepte din ciment. Se uită peste balustradă şi-l zări pe fugar două etaje mai jos, coborând în viteză. Se năpusti după el, sărind câte cinci trepte deodată. Undeva, jos, o uşă se deschise bufnind şi se închise la loc.

„A ieşit din clădire!”

Ajuns la parter, Díaz sprintă către ieşire – o uşă dublă cu bare orizontale – şi se repezi cu toată forţa în ele. În loc să se deschidă, precum acelea de sus, uşile se clintiră o palmă şi apoi se blocară. Din impactul cu tăblia din oţel, agentul ricoşă şi căzu grămadă la pământ. Brusc, un val de durere îi săgetă umărul.

Năuc, se ridică şi încercă din nou. Uşile se deschiseră doar atât cât să-i permită să identifice problema. Barele de pe cealaltă parte a uşilor fuseseră legate între ele cu o rolă din sârmă – un şirag de mărgele înfăşurat pe cele două mânere. Nedumerirea lui Díaz spori când îşi dădu seama că forma şiragului îi era bine cunoscută, aşa cum i-ar fi fost oricărui spaniol bun catolic.

„E, sigur, un rozariu!”

Folosindu-şi toată forţa umărului care-i zvâcnea de durere, se repezi

încă o dată în uşă, însă şiragul de mărgele nu cedă. Agentul se uită din nou prin deschiderea îngustă, stupefiat atât de prezenţa rozariului acolo cât şi de incapacitatea lui de a-l rupe.

– *¿Hola?* strigă el prin deschidere. *¡¿Hay alguien?!* Hei? E cineva acolo?

Tăcere.

Printre uşi se zăreau un zid înalt din beton şi o alee pustie. Erau şanse slabe să treacă cineva pe acolo, ca să îndepărteze şiragul. Cum nu întrezărea o altă opţiune, Díaz îşi scoase arma din tocul de sub jachetă, o aţinti şi strecură ţeava printre cele două uşi, lipind-o de şirul de mărgele.

„Trag cu arma într-un sfânt rozariu?! *Qué Dios me perdone.* Dumnezeu să mă ierte!"

Resturile crucifixului se legănau în faţa lui. Apăsă pe trăgaci. Glonţul făcu fărâme rozariul, apoi se înfipse în pardoseala din ciment. Uşile se dădură în lături, deschizându-se. Agentul ţâşni pe aleea pustie, în vreme ce mărgelele se rostogoleau pe pavaj.

Asasinul în alb nu se mai vedea nicăieri.

La o sută de metri distanţă, amiralul Luis Ávila şedea tăcut pe bancheta din spate a unui Renault negru care acceleră, depărtându-se de muzeu.

Rezistenţa la întindere a fibrelor Vectran pe care înşirase mărgelele rozariului îşi făcuse treaba, întârziindu-i pe urmăritori atât cât să-i permită să fugă.

„Şi acum, am scăpat."

Rulând în viteză spre nord, de-a lungul râului Nervión, maşina se pierdu în şirul de autoturisme de pe Avenida Abandoibarra şi abia atunci amiralul Ávila îşi permise, în sfârşit, un suspin de uşurare.

Misiunea lui din seara aceea decursese cum nu se putea mai bine.

În minte începură să-i răsune acordurile înălţătoare ale imnului *Oriamendi* – versurile lui străvechi fiind intonate odinioară într-o sângeroasă bătălie chiar acolo, în Bilbao. *¡Por Dios, por la Patria y el Rey!* fredonă Ávila neauzit. *Pentru Dumnezeu, pentru patrie şi rege!*

Strigătul de luptă fusese de mult uitat de atunci… Dar războiul abia începuse.

Capitolul 22

Palacio Real din Madrid este cel mai mare Palat Regal din Europa, fiind, totodată, una dintre cele mai surprinzătoare, fuziuni arhitecturale între stilurile clasic şi baroc. Construit pe locul unui fost castel maur din secolul al IX-lea, faţada decorată cu coloane pe trei niveluri se întinde pe întreaga lăţime de o sută cincizeci de metri a vastei Plaza de la Armería. Interiorul este un labirint ameţitor cu 3418 încăperi, care acoperă o suprafaţă de vreo sută patruzeci de mii de metri pătraţi. Saloanele, dormitoarele şi coridoarele adăpostesc o vastă colecţie de artă religioasă, care include piese de Velásquez, Goya şi Rubens.

Vreme de generaţii, Palatul a fost reşedinţa particulară a monarhilor spanioli. În prezent însă, este folosit mai cu seamă pentru ceremonii de stat, familia regală preferând să locuiască în mai modestul şi retrasul Palacio de la Zarzuela, la marginea oraşului.

Dar de câteva luni, Palatul madrilen devenise reşedinţa permanentă a prinţului moştenitor Julián – viitorul rege al Spaniei. În vârstă de patruzeci şi doi de ani, prinţul se mutase în Palat la solicitarea consilierilor lui, care doreau ca el să fie „mai vizibil pentru popor” în acea perioadă sobră, premergătoare încoronării.

Tatăl prinţului Julián, actualul rege al Spaniei, era imobilizat la pat de câteva luni, suferind de o maladie aflată în stadiu terminal. Cum facultăţile mentale ale suveranului continuau să se deterioreze, oficialităţile de la palat începuseră anevoiosul transfer de putere, pregătindu-l pe primul moştenitor pentru preluarea tronului. Conştienţi de iminenta schimbare, spaniolii îşi îndreptaseră întreaga atenţie asupra viitorului rege, având o singură întrebare în minte: „Ce fel de monarh va fi Julián?”

Prinţul fusese întotdeauna un copil prudent şi retras, purtând de la o vârstă fragedă povara viitoarei regalităţi. Mama lui se stinsese din cauza unor complicaţii prenatale, însărcinată fiind cu al doilea copil, iar spre surprinderea multora dintre supuşi, regele decisese să nu se recăsătorească, astfel că Julián era unicul succesor la tronul Spaniei.

„Un moştenitor fără rezervă”, scriseseră ironic despre el tabloidele britanice.

Întrucât crescuse sub oblăduirea tatălui său, o fire profund conservatoare, aproape toţi spaniolii tradiţionalişti considerau că prinţul va urma tradiţia austeră a regelui şi că va veghea la demnitatea coroanei spaniole, că va păstra convenţiile existente, celebrând străvechile ritualuri şi, mai presus de orice, respectând cu scrupulozitate bogata istorie catolică a ţării.

Timp de secole, moştenirea regilor catolici constituise centrul moral

al Spaniei. În anii din urmă însă, fundamentul religios al ţării părea că a început să se dezintegreze, Spania fiind prinsă într-o violentă confruntare între vechi şi nou.

Nenumăraţi liberali lansau pe bloguri şi pe reţelele de socializare zvonuri care sugerau că, odată ieşit de sub aripa tatălui său, Julián îşi va dezvălui, în sfârşit, adevărata personalitate – un lider curajos, progresist şi laic, dornic să urmeze calea atâtor alte state europene, abolind monarhia.

Tatăl lui Julián fusese foarte activ în rolul de rege, restrângându-i fiului posibilităţile de a se angaja în politică. Suveranul îşi declarase deschis opinia, că fiul lui trebuia să se bucure de propria tinereţe şi că n-avea rost să se implice în afacerile statului înainte de a se căsători şi a-şi întemeia o familie. Aşa se face că primii patruzeci de ani de viaţă ai prinţului – urmăriţi îndeaproape în presa spaniolă – fuseseră doar un şir lung de şcoli particulare, plimbări călare, tăieri de panglici, strângeri de fonduri şi călătorii prin lume. Deşi nu realizase mai nimic notabil în viaţă, prinţul Julián era, fără îndoială, cel mai râvnit burlac din Spania.

În decursul anilor, moştenitorul tronului fusese văzut împreună cu numeroase tinere eligibile şi, în ciuda reputaţiei lui de romantic incurabil, nimeni nu-i furase încă inima. Dar de câteva luni, prinţul fusese văzut de mai multe ori în compania unei femei superbe, care, deşi părea un model retras din lumea defilărilor vestimentare, era, de fapt, apreciata directoare a Muzeului Guggenheim din Bilbao.

Presa o etichetase imediat pe Ambra Vidal ca „perechea perfectă pentru un rege modern”. Era cultivată, prosperă şi – ceea ce era chiar mai important – nu provenea din niciuna dintre familiile nobiliare ale Spaniei. Ambra Vidal era o fată din popor.

Prinţul păruse să fie de acord cu opinia presei şi, după o scurtă perioadă de curtare, îi ceruse mâna – în cel mai romantic şi mai neaşteptat mod –, iar Ambra Vidal acceptase.

În săptămânile următoare, presa scrisese zilnic despre ea, remarcând că se dovedea a fi mai mult decât un simplu chip frumos. În scurt timp, devenise evident pentru toată lumea că era o femeie extrem de independentă şi, cu toate că avea să fie viitoarea regină consoartă a Spaniei, refuzase ferm ca agenţii Gărzii Regale să se implice în programul ei zilnic sau să-i asigure protecţia – cu excepţia evenimentelor publice de amploare.

Când comandantul Gărzii Regale îi sugerase discret să înceapă să poarte o vestimentaţie mai conservatoare, renunţând la rochiile mulate pe corp, Ambra transformase totul într-o glumă, declarând public că fusese mustrată de comandantul „Guardaroppía Real” – Garderoba regală!

Revistele de orientare liberală îi afişau care mai de care chipul pe

coperte. „Ambra! Superbul viitor al Spaniei!” Când refuza să participe la un interviu, o lăudau ca fiind „independentă”; atunci când accepta să ia parte la unul, era elogiată drept „accesibilă”.

Revistele conservatoare contraatacau, criticând-o pe îndrăzneaţa viitoare regină ca pe o oportunistă avidă de putere, care risca să exercite o influenţă nefastă asupra tânărului prinţ. Iar ca dovadă, citau nepăsarea ei flagrantă faţă de reputaţia acestuia.

Iniţial, motivul lor de îngrijorare fusese obiceiul ei de a i se adresa prinţului moştenitor doar pe numele mic, refuzând să respecte protocolul care-i cerea să se refere la el folosind formulele tradiţionale *don Julián* sau *Su Alteza*.

Cel de-al doilea motiv părea însă unul mult mai serios. În ultimele săptămâni, programul ei zilnic fusese atât de încărcat, încât Ambra devenise aproape indisponibilă pentru orice întâlnire cu prinţul, deşi fusese deseori văzută în Bilbao luând prânzul în apropiere de muzeu împreună cu un ateu declarat – analistul american Edmond Kirsch.

În ciuda declaraţiilor ei repetate că prânzurile erau doar întâlniri de afaceri cu unul dintre principalii sponsori ai muzeului, surse din interiorul Palatului sugerau că prinţului începuse să-i clocotească sângele în vene.

Şi cine-l putea învinovăţi?

La urma urmei, splendida logodnică a prinţului Julián prefera, la numai câteva săptămâni de la logodnă, să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului în compania altui bărbat.

Capitolul 23

Langdon şedea încă întins, cu faţa presată în iarba artificială. Greutatea agentului de deasupra lui era zdrobitoare.

Şi totuşi, în mod straniu, nu simţea nimic. Emoţiile îi erau difuze şi amorţite – tristeţe, frică şi revoltă laolaltă. Unul dintre cele mai strălucite intelecte ale lumii – şi, totodată, un prieten drag – fusese executat în public, în cel mai brutal mod cu putinţă. „A fost ucis cu numai câteva clipe înainte de a dezvălui cea mai mare descoperire din viaţa lui."

În clipa aceea înţelese că tragica pierdere a unei vieţi omeneşti era dublată de o a doua pierdere, una de ordin ştiinţific.

„Poate că lumea nu va mai afla niciodată ce a descoperit Edmond."

Gândul îi stârni un sentiment de furie, urmat de o hotărâre nestrămutată: „Voi face tot posibilul pentru a afla cine e răspunzător de ceea ce s-a întâmplat. Îţi voi cinsti memoria, Edmond. Voi găsi o cale de a împărtăşi lumii ce ai descoperit."

– Ai *ştiut!* şuieră vocea agentului de securitate în urechea lui. Veneai spre podium ca şi cum te-ai fi *aşteptat* să se întâmple ceva!

– Am… fost… prevenit, bâigui Langdon, abia reuşind să respire.

– Prevenit de *cine?!*

Simţea căştile transductoare stându-i strâmbe pe obraji.

– Setul de căşti… E un ghid virtual. Computerul lui Edmond Kirsch m-a prevenit. A găsit o anomalie pe lista invitaţilor… un fost angajat în marina spaniolă.

Faţa agentului era atât de aproape de urechea lui, încât îi auzi clar receptorul radio prinzând viaţă. Vocea de la celălalt capăt era gâfâită şi intensă şi, în ciuda cunoştinţelor lui sumare de spaniolă, auzi suficient ca să înţeleagă că veştile erau rele.

– … *el asesino ha huido*… Asasinul a fugit.

– … *salida bloqueada*… Ieşire blocată.

– … *uniforme militar blanco*…

La auzul sintagmei „uniformă militară", agentul care-l ţintuia pe Langdon la podea îşi slăbi strânsoarea.

– *¿Uniforme naval?* îl întrebă el pe colegul lui. *Blanco… ¿Como de almirante?*

Răspunsul primit fu pozitiv.

„O uniformă de marină de culoare albă, de amiral, înţelese Langdon. Winston a avut deci dreptate."

Agentul îi dădu drumul şi se ridică de pe el.

– Întoarce-te!

Langdon se răsuci cu greu cu faţa în sus şi se sprijini în coate. Capul îi vuia şi simţea o durere în piept.

– Rămâi pe loc! îi ordonă agentul.

N-avea nicio intenţie să se mişte; ofiţerul de securitate care-l pusese la podea era un pachet de muşchi de o sută de kilograme şi-i demonstrase deja că nu glumea.

– *¡Inmediatamente!* strigă acesta în staţia radio, cerând apoi ajutor de urgenţă din partea autorităţilor locale şi instituirea de filtre rutiere în jurul muzeului.

– *…policía local… bloqueos de carretera…* Poliţia locală… Blocaje rutiere…

Din locul în care stătea pe podea, Langdon o vedea pe Ambra Vidal, încă întinsă pe jos, lângă peretele lateral. Tânăra încercă să se ridice, dar se clătină şi căzu înapoi, sprijinindu-se în palme şi genunchi.

„S-o ajute cineva!”

Însă agentul de securitate era ocupat să strige, aparent fără să se adreseze cuiva anume:

– *¡Luces! ¡Y cobertura de móvil!* Am nevoie de lumini şi de semnal telefonic!

Langdon ridică o mână şi-şi îndrepta căştile pe obraz.

– Winston, mai eşti acolo?

Agentul se întoarse spre el, privindu-l cu o expresie ciudată.

– Sunt aici, replică ghidul pe un ton sec.

– Winston, Edmond a fost împuşcat. Avem nevoie de lumini aici, în sală. Şi de semnal la telefoanele mobile. Poţi aranja asta? Sau să iei legătura cu cineva care poate?

Câteva secunde mai târziu, lumina din sală se intensifică brusc, spulberând iluzia pajiştii sub razele Lunii şi dezvăluind vasta întindere pustie de iarbă artificială, presărată cu pleduri şi pături abandonate.

Gardianul păru mirat de puterea pe care o afişa Langdon şi, o clipă mai târziu, se aplecă şi-l ridică în picioare. Cei doi stătură câteva momente faţă în faţă, măsurându-se din priviri.

Agentul era la fel de înalt ca Langdon, cu ţeasta rasă şi trupul musculos, pe care jacheta albastră părea să plesnească. Avea tenul palid şi trăsături slab definite, care-i accentuau ochii pătrunzători aţintiţi asupra lui ca două lasere.

– Te-am văzut în materialul video din seara asta. Eşti Robert Langdon.

– Da. Edmond Kirsch mi-a fost student şi prieten.

– Sunt agent Fonseca, din Garda Regală, se prezentă el într-o engleză perfectă. Spune-mi de unde ai ştiut despre uniforma albă de marină.

Langdon se întoarse spre trupul lui Edmond, care zăcea nemişcat în iarba de lângă podium. Ambra Vidal şedea în genunchi lângă el, alături de doi dintre paznicii muzeului şi de un paramedic, care renunţase deja la încercările de a-l resuscita. Ambra acoperi încet

cadavrul cu o pătură.

Era clar că Edmond se stinsese. Încă şocat, Langdon nu reuşea să-şi ia privirea de la prietenul lui mort.

– Nu-l mai putem ajuta, se răsti agentul. Spune-mi tot ce ştii!

Langdon se întoarse spre el, conştient că tonul lui nu lăsa loc de interpretări: fusese un ordin. Îi povesti scurt tot ce-i spusese Winston – că ghidul computerizat detectase un set de căşti audio abandonate şi că, atunci când un angajat al muzeului îl găsise într-un coş de gunoi, verificaseră cărui invitat îi fusese atribuit setul respectiv şi constataseră alarmaţi că era vorba despre o adăugire de ultim moment pe lista oaspeţilor.

– Imposibil! exclamă agentul privindu-l încruntat. Lista invitaţilor a fost închisă ieri. Toţi au fost atent verificaţi înainte.

– Nu şi *acest* om, anunţă glasul lui Winston în căştile profesorului. Eram îngrijorat şi am căutat numele în baza de date. Am aflat că era un fost amiral din marina spaniolă, lăsat la vatră din cauza alcoolismului şi a stresului posttraumatic de care suferea după un atac terorist la Sevilla, cu cinci ani în urmă.

Langdon îi transmise agentului informaţiile.

– Bomba de la catedrală? întrebă acesta neîncrezător.

– În plus, continuă Winston, am aflat că amiralul n-avea nicio legătură cu domnul Kirsch, ceea ce m-a neliniştit, aşa că am contactat serviciul de securitate al muzeului, ca să dea alarma, dar, în lipsa unor informaţii concrete, s-au gândit să nu deranjeze prezentarea lui Edmond, cu atât mai mult cu cât era difuzată în lumea întreagă. Ştiind cât a lucrat Edmond pentru programul din seara aceasta, decizia lor mi s-a părut logică şi de aceea te-am contactat imediat, Robert, cu speranţa că-l vei zări pe amiralul acela şi-mi vei spune, ca să trimit discret spre el o echipă de securitate. Ar fi trebuit să iau măsuri mai drastice. Nu mi-am făcut datoria fată de Edmond.

Langdon se simţi uşor descumpănit de faptul că maşinăria concepută de Kirsch părea să aibă sentimente de culpabilitate. Întoarse privirea spre trupul neînsufleţit al prietenului său, acoperit cu o pătură, şi o văzu pe Ambra Vidal apropiindu-se.

Fonseca o ignoră, cu atenţia concentrată asupra lui Langdon.

– Computerul nu ţi-a dat şi *numele* ofiţerului respectiv?

– Ba da. Amiralul Luis Ávila.

La auzul numelui, Ambra se opri brusc, cu ochii aţintiţi spre Langdon şi cu groază în priviri. Fonseca îi observă reacţia şi se apropie imediat de ea.

– Doamnă Vidal? Numele vă este cunoscut?

Părea incapabilă să rostească un cuvânt. Îşi plecă privirea, uitându-se în podea ca şi cum ar fi văzut o stafie.

– Doamnă Vidal, insistă Fonseca. Amiralul Luis Ávila… *Cunoaşteţi*

acest nume?

Expresia ei şocată sugera clar că, într-adevăr, îl cunoştea pe asasin, însă după câteva clipe de tăcere împietrită, clipi de două ori şi ochii negri începură să i se limpezească, de parcă tocmai şi-ar fi revenit dintr-o transă.

– Nu… nu cunosc numele, şopti ea, privind întâi spre Langdon şi apoi spre agentul de securitate. Doar că am fost… şocată auzind că ucigaşul e un ofiţer al marinei spaniole.

„Minte, îşi spuse Langdon, fără să înţeleagă de ce preferase femeia să ascundă adevărul. Mi-am dat seama. I-a recunoscut numele."

– Cine s-a ocupat de lista invitaţilor? întrebă Fonseca, făcând încă un pas spre Ambra. Şi cine a adăugat numele acestui om?

Buzele ei tremurau.

– Nu… nu ştiu.

Şirul de întrebări puse de agent fu întrerupt brusc de mai multe sonerii şi bipuri. Winston găsise o modalitate de a restabili semnalul telefonic, iar unul dintre telefoanele care sunau în acel moment se afla în buzunarul lui Fonseca. Agentul îl scoase şi văzând cine îl apela, oftă adânc şi răspunse:

– *Ambra Vidal está a salvo,* anunţă el.

„Ambra Vidul este în siguranţă", traduse Langdon pentru sine şi se întoarse spre ea. Femeia îl privea la rândul ei şi, când ochii li se întâlniră continuară să se ţintuiască reciproc o vreme. Apoi Langdon auzi glasul lui Winston în căşti.

– Domnule profesor, şopti ghidul, Ambra Vidal ştie foarte bine cum a ajuns numele lui Luis Ávila pe lista invitaţilor. Ea însăşi l-a adăugat.

Langdon avu nevoie de câteva clipe ca să proceseze informaţia.

„Ambra Vidal a pus numele ucigaşului pe lista invitaţilor?! Iar acum minte în privinţa asta?"

Înainte să înţeleagă pe deplin ce însemna asta, Fonseca îi întinse directoarei telefonul.

– *Don Julián quiere hablar am usted.* Don Julián vrea să vă vorbească.

Ambra aproape că se trase înapoi, oripilată.

– Spune-i că sunt bine, replică ea. Îl sun puţin mai târziu.

Agentul o privi cu o expresie siderată. Acoperi telefonul cu mâna şi-i şopti Ambrei:

– *Su Alteza don Julián, el príncipe, ha pedido…* Alteţa Sa don Julián, prinţul, a cerut…

– Nu-mi pasă că e prinţ! replică ea. Dacă vrea să se însoare cu mine, trebuie să înveţe să-mi lase puţină libertate când am nevoie de ea. Tocmai am fost martoră la o crimă şi am nevoie de câteva clipe doar pentru mine! Spune-i că-l sun eu imediat.

Fonseca se holbă la ea cu o expresie care friza dispreţul, pe urmă se întoarse şi se depărtă câţiva paşi, ca să-şi continue convorbirea ferit de

urechile celorlalţi.

Pentru Langdon, dialogul celor doi lămurise un mic mister. Ambra Vidal era logodită cu prinţul Julián al Spaniei. Aşa se explica deci atenţia rezervată celebrităţilor pe care o primea ea şi, totodată, prezenţa membrilor Gărzii Regale, dar nu şi refuzul ei de a vorbi cu cel care-i era logodnic. „Probabil că prinţul e îngrijorat de moarte dacă a văzut totul la televizor."

În aceeaşi clipă, înţelese şocat un alt lucru, mult mai sumbru.

„Dumnezeule… Ambra Vidal are legături cu Palatul Regal!"

Coincidenţa neaşteptată îi stârni un fior când îşi aminti de tonul ameninţător al episcopului Valdespino din mesajul trimis telefonic lui Edmond.

Capitolul 24

La două sute de metri de Palatul Regal din Madrid, în Catedrala Almudena, episcopul Valdespino îşi ţinea răsuflarea. Purta încă veşmintele ceremoniale şi era aşezat în faţa laptopului în biroul lui, absorbit de imaginile transmise din Bilbao.

„Ştirea va face valuri uriaşe."

Din ceea ce vedea, presa internaţională clocotea deja. Principalele posturi de ştiri invitau unul după altul diverşi specialişti în domeniile ştiinţei şi religiei, pentru a discuta despre prezentarea lui Kirsch, în vreme ce toţi ceilalţi emiteau ipoteze cu privire la *cine* anume îl ucisese şi de ce. Întreaga presă părea să considere însă la unison că cineva era hotărât să se asigure în orice mod cu putinţă că descoperirea lui Kirsch n-avea să vadă niciodată lumina zilei.

După un lung moment de reflecţie, Valdespino îşi scoase telefonul mobil şi formă un număr. Rabinul Köves răspunse de la primul apel.

– Groaznic! exclamă el aproape strigând. Tocmai mă uitam la televizor! Trebuie să luăm legătura imediat cu autorităţile şi să le spunem tot ce ştim!

– Rabi, replică Valdespino pe un ton măsurat, într-adevăr, evenimentele au luat o turnură oribilă. Dar trebuie să ne gândim bine înainte de a acţiona.

– N-avem la ce să ne gândim! se răsti Köves. E evident că exista cineva care nu se va da înapoi de la nimic pentru ca descoperirea lui Kirsch să rămână secretă, şi avem de-a face cu nişte casapi! Sunt sigur că tot ei l-au ucis şi pe Syed. Cu siguranţa, ei ştiu cine suntem şi acum vor veni după *noi!* Avem obligaţia morală să mergem la autorităţi şi să le povestim ce ne-a spus Kirsch.

– Obligaţia morală? exclamă Valdespino. Mi se pare că vrei să dezvăluim informaţia pentru ca nimeni să nu mai aibă motiv să ne închidă gura.

– Fireşte, siguranţa noastră este un motiv, însă avem şi o obligaţie morală faţă de lumea întreagă. Îmi dau seama că descoperirea lui Kirsch va contesta unele principii religioase fundamentale, dar ceea ce am învăţat atât cât am trăit e faptul că întotdeauna credinţa supravieţuieşte, chiar şi în faţa celor mai mari adversităţi. De aceea cred că şi *acum* credinţa va supravieţui, chiar dacă vom dezvălui ce-am aflat de la Kirsch.

– Te înţeleg, prietene, zise Valdespino, străduindu-se să păstreze un ton cât mai calm. Îmi dau seama cât eşti de hotărât şi-ţi respect ideile. Vreau să ştii că sunt dispus să discutăm şi chiar să-mi schimb opiniile, însă, te implor, dacă e să comunicăm lumii această descoperire, haide s-o facem *împreună.* La lumina zilei. Cu onoare. Nu din disperare în

urma unui asasinat oribil. Haide să ne organizăm, să vedem ce avem de spus şi să formulăm informaţia aşa cum se cuvine.

Köves rămase tăcut. Episcopul îi auzea răsuflarea în receptor.

– Rabi, continuă el, în acest moment, singura noastră preocupare presantă este siguranţa personală. Avem de-a face cu criminali şi, dacă ieşi prea mult în faţă – de pildă mergând la autorităţi sau la un post de televiziune – totul ar putea lua o turnură violentă. Pentru *tine* mă tem în primul rând; eu am protecţia asigurată aici, în incinta Palatului, dar tu… eşti singur în Budapesta! În mod evident, descoperirea lui Kirsch este o chestiune de viaţă şi de moarte. Te rog, dă-mi voie să mă ocup *eu* de siguranţa ta, Yehuda!

Köves continuă să păstreze tăcerea, apoi întrebă:

– De la *Madrid?* Cum ai putea de acolo…?

– Am la dispoziţie serviciile de securitate ale familiei regale. Rămâi în casă şi ţine uşile încuiate. Voi cere ca doi agenţi ai Gărzii Regale să vină să te ia şi să te aducă în Madrid, unde putem fi siguri că eşti protejat în incinta Palatului. Acolo vom sta amândoi faţă în faţă, ca sa discutăm cum vom acţiona pe mai departe.

– Dacă vin la Madrid, rosti Köves pe un ton nehotărât, şi nu convenim cum anume să continuăm?

– *Vom găsi* o cale comună, îl asigură episcopul. Ştiu că sunt de modă veche, însă realismul mi l-am păstrat, la fel ca tine. Împreună vom alege ce mai bună cale de urmat. *Asta* chiar o cred.

– Şi dacă e greşită credinţa ta? insistă rabinul.

Valdespino simţi cum se tensionează, dar rămase o clipă tăcut, răsuflă adânc şi răspunse cu acelaşi calm:

– Yehuda, dacă până la urmă nu vom găsi o modalitate de a continua împreună, ne vom despărţi ca doi prieteni şi fiecare va proceda aşa cum va crede că e cel mai bine. Ai cuvântul meu pentru asta.

– Îţi mulţumesc. Dacă am cuvântul tău, vin la Madrid.

– Bun! Între timp, încuie uşile şi nu vorbi cu nimeni. Pregăteşte-ţi o valiză şi te voi suna să-ţi dau detaliile atunci când le voi avea. Şi mai ales păstrează-ţi credinţa. Ne vedem în curând.

Episcopul închise telefonul, cu temeri negre în suflet; bănuia că pentru a-l ţine mai departe în frâu pe Köves, avea să fie nevoie de alte metode decât apelul la raţiune şi prudenţă.

„Köves a intrat în panică… la fel ca Syed. Niciunul din ei n-a reuşit să vadă imaginea de ansamblu."

Valdespino îşi închise laptopul, îl luă la subsuoară şi ieşi din birou, străbătând nava întunecată. Încă îmbrăcat în veşmintele ceremoniale, părăsi catedrala. Păşi în aerul rece al nopţii şi traversă piaţeta, spre clădirea albă a Palatului Regal.

Deasupra intrării principale se afla blazonul monarhiei spaniole –

un scut flancat de Coloanele lui Hercule şi de străvechea deviză PLUS ULTRA – „Încă mai departe”. Unii erau de părere că epigraful făcea referire la epoca de aur a Spaniei, marcată de dorinţa de expansiune teritorială; alţii considerau că reflecta, de fapt, perena convingere a spaniolilor în existenţa unei alte vieţi în ceruri, după cea de aici, de pe pământ.

Oricare ar fi fost adevărul, Valdespino avea sentimentul că deviza era cu fiecare zi tot mai puţin relevantă. Oftă cu tristeţe privind drapelul spaniol care flutura deasupra Palatului şi gândurile i se întoarseră la regele muribund.

„Îmi va lipsi când nu va mai fi. Îi datorez enorm.”

Trecuseră deja câteva luni de când îşi făcuse un obicei din a-l vizita zilnic pe dragul lui prieten, ţintuit la pat în Palacio de la Zarzuela, la periferia Madridului. Cu câteva zile în urmă, suveranul îl chemase la căpătâiul său.

– Antonio, şoptise bătrânul cu o expresie de adâncă îngrijorare. Mă tem că logodna fiului meu a fost… pripită.

„Nebunească ar fi termenul mai aproape de adevăr”, comentase Valdespino în sinea lui.

Cu două luni în urmă, când prinţul îi mărturisise intenţia de a-i cere mâna Ambrei Vidal, cu toate că o cunoştea de foarte puţin timp, episcopul – stupefiat – îl rugase să fie mai precaut. Julián susţinuse că era îndrăgostit şi că tatăl lui merita să-şi vadă unicul fiu căsătorit. Mai mult decât atât, insistase el, dacă voiau să aibă copii, vârsta ei le impunea să nu mai aştepte prea mult.

Valdespino surâsese liniştit.

– Da, sunt de aceeaşi părere, îi răspunsese el suveranului. Propunerea lui don Julián ne-a luat pe toţi prin surprindere. Dar n-a dorit altceva decât să vă facă fericit.

– El trebuie să-şi facă datoria faţă de *ţară,* replicase suveranul hotărât, nu faţă de tatăl lui. Şi cu toate că e foarte frumoasă, domnişoara Vidal este o necunoscută pentru noi, străină de mediul nostru. Am îndoieli în privinţa motivelor pentru care a acceptat cererea în căsătorie. A fost făcută în grabă şi o femeie de onoare ar fi respins-o.

– Aveţi dreptate, replicase Valdespino, deşi în apărarea Ambrei trebuia spus că don Julián nu prea-i dăduse de ales.

Regele întinsese mâna şi luase degetele osoase ale episcopului Valdespino într-ale lui.

– Prietene, nu ştiu cum a zburat timpul. Cert e că am îmbătrânit amândoi. Şi vreau să-ţi mulţumesc. M-ai sfătuit cu înţelepciune atâţia ani, când mi-am pierdut soţia, când ţara a trecut prin atâtea schimbări, iar convingerile tale ferme mi-au fost de mare ajutor.

– Prietenia voastră este o onoare pe care o voi preţui mereu.

Monarhul zâmbise abia sesizabil.

– Antonio, ştiu că ai făcut sacrificii pentru a rămâne alături de mine. Roma, de exemplu.

Valdespino ridicase din umeri.

– Faptul că aş fi devenit cardinal nu m-ar fi adus mai aproape de Dumnezeu. Locul meu a fost întotdeauna aici, lângă tine.

– Loialitatea ta a fost o binecuvântare.

– Nu voi uita niciodată compasiunea pe care mi-ai arătat-o în toţi aceşti.

Regele închisese ochii, strângând mai tare mâna episcopului.

– Antonio… sunt îngrijorat. Fiul meu va ajunge în curând la cârma unei corăbii uriaşe, una pe care nu este pregătit s-o conducă. Te rog să-l îndrumi. Fii Steaua lui Polară. Pune-ţi mâna sigură peste a lui pe cârmă, mai ales în vremuri de furtună. Şi mai presus de toate, când vei vedea că se va abate de la calea cea bună, te implor să-l ajuţi. Numai aşa, cu sprijinul tău, îşi va regăsi drumul… înapoi la tot ce e pur.

– Amin. Şoptise Valdespino. Îţi dau cuvântul meu.

În timp ce traversa piaţeta în aerul rece al nopţii, episcopul îşi ridică privirea spre cer. „Maiestate, aş vrea să ştii că fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi îndeplini ultimele dorinţe.”

Se simţea uşurat ştiind că regele era mult prea slăbit pentru a se mai putea uita la televizor. „Dacă ar fi urmărit transmisiunea de la Bilbao, din seara asta, ar fi murit pe loc văzând ce s-a ales de ţara lui iubită.”

În dreapta lui Valdespino, dincolo de porţile din fier şi paralel cu Calle de Bailén, carele de reportaj începuseră să se adune şi-şi întindeau deja antenele de satelit.

„Hiene!”, exclamă episcopul pentru sine, mergând mai departe în vreme ce roba îi flutura în vântul serii.

Capitolul 25

„Voi avea timp pentru a jeli, reflectă Langdon, încercând să-şi stăpânească emoţiile copleşitoare. Acum e vremea acţiunii."

Îi ceruse deja lui Winston să caute în înregistrările camerelor video de supraveghere din muzeu orice informaţie utilă pentru prinderea asasinului. Apoi, cu glas scăzut, îl rugase să verifice şi orice conexiune dintre Ávila şi episcopul Valdespino.

Cu telefonul încă la ureche, agentul Fonseca se întorcea spre ei.

– *Si… si… Claro. Inmediatamente.*

Pe urmă închise şi-şi îndreptă atenţia asupra Ambrei, care stătea în apropiere, năucită.

– Doamnă Vidal, plecăm, rosti el pe un ton ferm. Don Julián mi-a cerut să vă conduc imediat, în siguranţă, la Palatul Regal.

Trupul femeii se încordă vizibil.

– Nu-l părăsesc pe Edmond aşa! exclamă ea, arătând spre corpul neînsufleţit acoperit cu o pătură.

– Autorităţile locale se vor ocupa de această chestiune. Medicul legist este pe drum. Domnul Kirsch va fi tratat cu grijă şi cu respect. Iar acum, trebuie să plecăm. Mă tem că sunteţi în pericol.

– *Nu* sunt în pericol, în niciun caz! replică Ambra, făcând un pas înainte. Asasinul a avut ocazia perfectă să mă împuşte şi n-a făcut-o. În mod clar, pe Edmond îl viza.

Venele se umflară pe fruntea lui Fonseca.

– Doamnă Vidal! Prinţul vă vrea în Madrid. E îngrijorat pentru siguranţa dumneavoastră.

– Ba nu. E îngrijorat din cauza consecinţelor politice.

Agentul răsuflă adânc şi-şi coborî glasul.

– Doamnă Vidal, ceea ce s-a întâmplat în seara aceasta a fost o lovitură cumplită la adresa Spaniei. Şi una la fel de îngrozitoare la adresa prinţului. Iar decizia dumneavoastră de a găzdui aici evenimentul a fost una nefericită.

Vocea lui Winston răsună pe neaşteptate în căştile lui Langdon.

– Domnule profesor? O veste bună. Echipa de securitate a muzeului a analizat înregistrările camerelor video de supraveghere din exterior. Se pare că ar fi găsit ceva.

Langdon ascultă mai departe, apoi îşi flutură o mână spre Fonseca, întrerupându-i mustrările.

– Domnule, computerul zice că una dintre camerele video de pe acoperiş a surprins o imagine parţială cu capota maşinii în care a fugit atacatorul.

– Ah, da? se arată surprins Fonseca.

Langdon îi transmise informaţiile aflate de la Winston.

– Un sedan negru care ieşea de pe aleea de serviciu… numerele de înmatriculare nu se pot distinge din unghiul acela… un abţibild neobişnuit pe parbriz.

– Ce abţibild? întrebă agentul. Putem alerta autorităţile locale, să caute maşina.

– N-am recunoscut modelul, răspunse Winston în căştile profesorului, dar i-am comparat forma cu toate simbolurile cunoscute, din lumea întreagă, şi am obţinut o singură potrivire.

Uimit de rapiditatea cu care ghidul computerizat rezolvase toate aceste probleme, profesorul ascultă mai departe.

– Singurul însemn similar pe care l-am găsit este un vechi simbol alchimic – *amalgamare.*

„Poftim?" Langdon s-ar fi aşteptat la sigla unei parcări sau a unei organizaţii politice.

– Abţibildul de pe maşină înfăţişează simbolul pentru… amalgamare?!

Fonseca părea să nu înţeleagă nimic.

– Trebuie să fie o greşeală, Winston, spuse Langdon. De ce şi-ar pune cineva pe parbriz însemnul unui proces alchimic?

– Nu ştiu. Însă e singura potrivire pe care am obţinut-o, cu o similaritate de nouăzeci şi nouă la sută.

Profesorul îşi aminti imediat simbolul alchimic pentru amalgamare.

– Winston, descrie-mi clar ce vezi pe parbrizul maşinii.

– Simbolul este format dintr-o linie verticală traversată de trei orizontale, răspunse imediat computerul. Deasupra celei verticale este aşezat un fel de arc concav.

„Exact", îşi spuse Langdon încruntându-se.

– Şi arcul ăsta de deasupra… are capiteluri?

– Da. Câte o linie orizontală foarte scurtă e desenată la capătul fiecărui braţ.

„În regulă, atunci; chiar e simbolul pentru amalgamare."

– Winston, pod să ne trimiţi un cadru din înregistrarea video?

– Desigur.

– Trimite-l pe telefonul *meu!* ceru Fonseca.

Langdon îi dădu lui Winston numărul agentului şi, o clipă mai târziu, telefonul mobil al acestuia sună. Strânşi în jurul lui, priviră cu

toţii fotografia difuză, în alb şi negru. Era un instantaneu de sus al unui sedan negru pe o alee de serviciu pustie. În colţul din stânga jos al parbrizului se vedea exact simbolul pe care-l descrisese Winston.

„Amalgamare. Ce bizar!”

Nedumerit, Langdon întinse mâna şi mări cu degetele fotografia pe ecranul telefonului. Se aplecă apoi s-o studieze mai bine.

Îşi dădu seama imediat de greşeală.

– Nu e amalgamare! declară el. Deşi imaginea era foarte *apropiată* de ceea ce descrisese Winston, nu era totuşi identică, iar în simbolistică deosebirea între „apropiat” şi „identic” putea fi la fel de mare precum aceea între svastica nazistă şi simbolul budist pentru prosperitate.

„Iată de ce mintea omului e uneori mai bună decât un computer.”

– Şi nu e *un singur* abţibild, adăugă el, ci *două* diferite, uşor suprapuse. Cel de dedesubt este un crucifix aparte, crucea papală – foarte popular în prezent.

Odată cu alegerea celui mai liberal suveran pontif din istoria Vaticanului, mii de oameni din lumea întreagă începuseră să-şi arate susţinerea pentru politicile lui afişând crucea triplă, chiar şi în Cambridge, oraşul lui Langdon din Massachusetts.

– Simbolul în formă de „U” de deasupra, continuă el, este pe un abţibild separat.

– Observ că aveţi dreptate, replică Winston. Voi căuta numărul de telefon al companiei.

Din nou Langdon se miră de rapiditatea ghidului. „A identificai deja logoul companiei?!”

– Excelent! Dacă-i sunăm, vor putea identifica maşina.

Fonseca părea derutat.

– Să identifice maşina? Cum?

– Sedanul cu care a fugit asasinul este un vehicul *închiriat,* răspunse Langdon, arătând spre litera „U” stilizată de pe parbriz. Aparţine companiei Uber.

Capitolul 26

După expresia sceptică de pe faţa agentului, Langdon n-ar fi ştiut să precizeze ce anume îl surprinsese mai tare – descifrarea rapidă a simbolului de pe parbriz sau alegerea ciudată a lui Ávila în privinţa maşinii cu care fugise.

„A închiriat un Uber", reflectă el, întrebându-se dacă ideea fusese una genială sau incredibil de naivă.

Serviciul de „şofer la comandă" oferit de compania Uber cucerise, efectiv, lumea în ultimii ani. Cu ajutorul unui smartphone, oricine care avea nevoie de o modalitate de transport intra instantaneu în contact cu o „armată" tot mai numeroasă de şoferi Uber care făceau un ban în plus închiriindu-şi maşinile ca pe nişte taxiuri improvizate. Abia recent legalizată în Spania, Uber impunea ca şoferii să afişeze pe parbriz logoul companiei. Şi, după toate aparenţele, şoferul maşinii cu care fugise Ávila era, totodată, un admirator al noului papă.

Langdon se întoarse spre agentul de securitate.

– Winston spune că şi-a luat libertatea de a trimite autorităţilor locale fotografia maşinii, pentru a fi distribuită către toate filtrele rutiere.

Fonseca rămase cu gura deschisă; fără îndoială, agentul nu era obişnuit ca alţii să preia iniţiativa şi nu ştia bine dacă era cazul să-i mulţumească lui Winston sau să-i ceară să-şi vadă de treaba lui.

– Iar acum formează numărul de urgenţă al companiei Uber.

– Nu! se răsti Fonseca. Dă-mi *mie* numărul! Sun eu. Cei de la Uber vor fi mult mai dispuşi să ajute un membru de rang superior al gărzii Regale decât un computer.

Langdon trebuia să recunoască: agentul avea dreptate, probabil. În plus, părea o idee mult mai bună ca Garda Regală să-şi folosească resursele pentru a-l urmări pe atacator decât să-şi irosească forţele ducând-o pe Ambra la Madrid.

După ce primi numărul de la Winston, Fonseca îl formă, iar Langdon deveni încrezător că-l vor prinde pe ucigaş în doar câteva minute. Localizarea vehiculelor era esenţială pentru activitatea companiei Uber; orice client care avea un smartphone putea accesa locul exact în care se afla orice şofer Uber, oriunde în lume. Tot ce trebuia să facă Fonseca era să ceară companiei să-l localizeze pe şoferul care luase de scurt timp un pasager de pe aleea din spatele Muzeului Guggenheim.

– *¡Hostia!* exclamă înfuriat agentul. *Automatizada.* Iisuse! Preluare automată!

Tastase combinaţia de cifre şi aşteptase; îi răspunsese, probabil, un robot cu un meniu opţional automatizat.

– Domnule profesor, după ce voi vorbi la Uber şi le voi cere să localizeze maşina, voi preda cazul autorităţilor locale, pentru ca agentul Díaz şi cu mine să vă duc împreună cu doamna Vidal la Madrid.

– Pe mine? întrebă el surprins. Nu, nu pot veni cu dumneavoastră.

– Ba puteţi şi *veţi veni!* Împreună cu jucăria dumneavoastră computerizată, declară Fonseca, arătând spre căştile audio.

– Îmi pare rău, rosti Langdon pe un ton deja mai dur. Nici nu se pune problema să vă însoţesc la Madrid.

– Foarte ciudat! Nu sunteţi cumva profesor la Harvard?

Langdon se uită la el nedumerit.

– Da, sunt.

– Foarte bine, atunci. Presupun că sunteţi suficient de inteligent ca să înţelegeţi că n-aveţi de ales.

Şi cu asta agentul plecă, apoi se concentră asupra apelului telefonic.

Langdon îl privi îndepărtându-se. „Ce naiba?!"

– Domnule profesor! şopti Ambra, care se apropiase de el. Trebuie să mă ascultaţi. E foarte important.

Langdon se întoarse şi văzu cu uimire expresia de frică de pe faţa ei. Starea de şoc părea să i se fi disipat, glasul îi era limpede, chiar dacă în el se simţea un ton de disperare.

– Domnule profesor, reluă ea, Edmond a dovedit un profund respect faţă de dumneavoastră incluzându-vă în prezentare lui. De aceea, vă voi acorda şi eu încredere. Şi trebuie să vă mărturisesc ceva.

Langdon o privi, neştiind ce să creadă.

– Uciderea lui Edmond a fost greşeala mea, şopti ea, cu ochii umezi.

– Nu înţeleg…

Ambra aruncă o privire neliniştită spre agentul Fonseca, deşi acesta se afla prea departe de ei pentru a le auzi dialogul.

– Lista oaspeţilor, continuă ea. Adăugarea de ultim moment… Numele care a fost trecut suplimentar…?

– Da, Luis Ávila.

– *Eu* am fost cea care l-a adăugat pe listă! rosti ea cu vocea frântă.

„Winston a avut dreptate", îşi spuse Langdon siderat.

– *Eu* suni deci motivul pentru care Edmond a fost ucis, adăugă Ambra, în pragul lacrimilor. Eu i-am permis ucigaşului să intre în clădire.

Langdon puse o mână pe umărul ei, care tremura deja.

– Staţi puţin! Spuneţi-mi doar… *De ce* i-aţi adăugat numele pe listă?

Ambra privi din nou temătoare spre Fonseca, aflat la douăzeci de metri distanţă şi vorbind încă la telefonul mobil.

– Fiindcă am primit o solicitare de ultim moment din partea unei persoane în care am deplină încredere. Omul acesta mi-a cerut, ca o favoare personală, să includ numele amiralului Ávila pe lista

invitaţilor. Rugămintea lui a venit cu numai câteva minute înainte să se deschidă uşile. Fiind foarte ocupată, am scris numele fără să stau să mă gândesc. La urma urmei, era un amiral din marina spaniolă! De unde aş fi putut să ştiu? exclamă ca, întorcând privirea spre cadavrul lui Edmond şi ducându-şi o mână la gură. Iar acum…

– Ambra! şopti Langdon. *Cine* e persoana care ţi-a cerut să adaugi numele lui Ávila pe listă? întrebă el renunţând brusc la formula de politeţe.

Ea îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

– Logodnicul meu… prinţul moştenitor al Spaniei. Don Julián.

Langdon se uită la ea nevenindu-i să creadă, străduindu-se să proceseze informaţia primită. Directoarea Muzeului Guggenheim tocmai afirmase că prinţul moştenitor al regatului spaniol avusese un rol în orchestrarea asasinării lui Edmond Kirsch. „Imposibil!"

– Sunt sigură că cei de la Palat n-au crezut că voi afla vreodată identitatea ucigaşului. Însă acum, că ştiu… mă tem că sunt în pericol.

Langdon îi puse din nou mâna pe umăr.

– Eşti în perfectă siguranţă aici.

– Nu! Se petrec lucruri pe care nu le înţelegi, şopti ea temătoare şi renunţând la rândul său la formula de politeţe. Trebuie să ieşim de amândoi. *Acum!*

– Nu putem să fugim! N-am reuşi…

– Te rog, ascultă-mă! *Ştiu* cum îl putem ajuta pe Edmond.

– Poftim?! exclamă Langdon, înţelegând că Ambra era încă în stare de şoc. Edmond nu mai poate fi ajutat.

– Ba da, insistă ea pe un ton cât se poate de lucid. Dar mai întâi trebuie să ajungem acasă la el, în Barcelona.

– Ce tot spui acolo?

– Te rog, ascultă-mă cu atenţie! Ştiu ce ar vrea Edmond să facem dacă ar mai fi în viaţă.

Vreo cincisprezece secunde, femeia continuă să-i vorbească în şoaptă. Ascultându-i spusele, Langdon simţi cum pulsul i se accelerează. „Dumnezeule! Are dreptate. Asta schimbă totul!"

Când sfârşi, Ambra ridică spre el o privire sfidătoare.

– Acum înţelegi de ce trebuie să plecăm?

Langdon încuviinţă fără nicio ezitare.

– Winston, rosti el în microfonul dispozitivului audio. Ai auzit ce mi-a spus Ambra?

– Da, domnule profesor.

– Ştiai deja toate astea?

– Nu.

Langdon îşi alese cu foarte mare grijă cuvintele următoare.

– Winston, nu ştiu dacă un computer poate simţi loialitate faţă de cel care l-a creat, dar, dacă tu poţi, ăsta e momentul adevărului pentru

tine. Avem mare nevoie de ajutorul tău.

Capitolul 27

În timp ce se apropia de podium, Langdon privea cu un ochi spre Fonseca, agentul fiind încă absorbit în discuţia de la telefon cu cei de la Uber. Ambra se îndrepta cu paşi aparent fireşti către centrul sălii, şi ea vorbind la telefonul mobil – sau cel puţin *prefăcându-se* că vorbea, aşa cum îi sugerase Langdon.

„Spune-i agentului că ai decis să-l suni pe prinţul Julián."

Când ajunse la podium, Langdon îşi întoarse privirea spre silueta prăbuşită la podea. „Edmond." Încet, trase într-o parte pătura pe care Ambra o întinsese deasupra lui. Ochii odinioară strălucitori ai prietenului său erau două fante lipsite de viaţă sub gaura stacojie din frunte. Abia reuşi să-şi stăpânească un fior la vederea cumplitei privelişti, măcinat de durere şi de furie.

Pentru o clipă, aproape ca-l văzu în faţa ochilor pe tânărul student cu părul ciufulit care venise la cursul lui plin de speranţă şi de talent – şi care izbutise să realizeze atât de multe într-un timp atât de scurt. Iar în seara asta teribilă, cineva îl asasinase pe acest om incredibil de dotat, aproape sigur în încercarea de a-i îngropa descoperirea pentru totdeauna.

„Şi dacă nu voi avea curajul să acţionez, chibzui el, cea mai mare realizare a studentului meu va rămâne pentru totdeauna neştiută."

Aşezându-se în aşa fel încât să blocheze parţial unghiul de vedere spre podium al lui Fonseca, se lăsă în genunchi lângă cadavrul lui Edmond, închise ochii, îşi împreună mâinile şi luă o pioasă poziţie de rugăciune.

Ironia rostirii unei rugăciuni lângă trupul unui ateu aproape că-i aşternu un zâmbet pe faţă. „Ştiu, Edmond, că, mai mult decât oricine, tu nu ţi-ai fi dorit să se roage cineva pentru tine. Stai liniştit, dragul meu prieten, în realitate nu mă aflu aici pentru a mă ruga."

Îngenuncheat lângă Edmond, se strădui să-şi domolească teama care i se insinua în suflet. „Te-am asigurat că episcopul este inofensiv. Dacă se dovedeşte că Valdespino e implicat…" Însă îşi alungă ideea din minte.

Odată ce se asigură că Fonseca îl văzuse că se ruga, se aplecă discret şi-şi strecură o mână sub jacheta din piele a lui Edmond, de unde scoase telefonul turcoaz supradimensionat. Aruncă rapid o privire spre agentul care încă vorbea la mobil: în acel moment părea mai puţin interesat de Langdon decât de Ambra, care, absorbită de propria convorbire telefonică, se îndepărta tot mai mult de Fonseca.

Langdon îşi întoarse privirea spre telefonul mobil al lui Edmond şi respiră adânc, încercând să se liniştească.

„Încă un lucru de făcut."

Cu mişcări uşoare, ridică mâna dreaptă a cadavrului, deja rece. Apropiindu-i telefonul de palmă, apăsă degetul arătător al lui Edmond pe discul de recunoaştere a amprentelor digitale. Aparatul scoase un bip şi se deblocă.

Derulând rapid meniul de setări, Langdon dezactivă parola de protecţie. „Permanent dezactivată.” Îşi puse apoi telefonul în buzunarul sacoului şi acoperi la loc trupul lui Edmond.

În depărtare începură să se audă sirenele maşinilor de poliţie, în vreme ce Ambra stătea singură în mijlocul sălii cu telefonul mobil la ureche, prefăcându-se absorbită într-o conversaţie, dar fiind perfect conştientă de privirea lui Fonseca aţintită asupra ei.

„Grăbeşte-te, Robert!”

Abia dacă se scursese un minut de când profesorul trecuse la acţiune, după ce ea îi destăinuise un dialog pe care-l avusese de curând cu Edmond Kirsch. Cu două seri în urmă, se afla chiar în acea sală, lucrând până târziu împreună cu Edmond la ultimele detalii ale prezentării, când el făcuse o pauză ca să bea al treilea pahar cu suc de spanac din seara aceea. Ambra remarcase cât de obosit arăta.

– Trebuie să-ţi spun, Edmond: mă îndoiesc că dieta asta vegană îţi face bine. Eşti palid şi mult prea slab.

– Prea slab?! râsese el. Uite cine vorbeşte!

– Eu nu sunt prea slabă!

– Însă pe-aproape, replicase Edmond şi, văzându-i expresia consternată, îi făcuse şmechereşte cu ochiul. Cât despre paloarea mea, ia mai lasă-mă! Sunt ahtiat după computere şi stau toată ziua în faţa monitoarelor LCD!

– Ei bine, peste două zile te vei adresa lumii întregi şi ţi-ar prinde bine puţină culoare. Ieşi mâine la aer sau inventează un ecran de computer care să te bronzeze.

– N-ar fi o idee rea, replicase el cu un aer impresionat. Ar trebui s-o patentezi. Deci, ţi-e clară ordinea evenimentelor de sâmbătă seara?

Ambra încuviinţase privind programul scris.

– Îi întâmpin pe invitaţi în foaier, pe urmă intrăm cu toţii în sala asta pentru materialul video introductiv, apoi apari tu ca prin *magie* pe podiumul de acolo – arătase ea spre partea din faţa a încăperii. Iar după aceea, de la pupitru, îţi anunţi descoperirea.

– Perfect, cu o mică adăugire, zâmbise el. Când voi vorbi de la pupitru, momentul va fi mai degrabă un fel de *antract* – un prilej pentru a-mi saluta personal oaspeţii, a-i lăsa să-şi dezmorţească puţin

picioarele şi a mă pregăti mai bine înainte să trec la a doua parte a serii –, o prezentare multimedia prin care îmi voi explica descoperirea.

– Şi atunci, anunţul va fi înregistrat înainte? La fel ca introducerea?

– Da, l-am terminat în urmă cu câteva zile. Cultura noastră e una vizuală – prezentările multimedia sunt întotdeauna mai captivante decât vorbele unui oarecare om de ştiinţă rostite pe un podium.

– Nu eşti chiar „un oarecare om de ştiinţă", zisese Ambra, dar sunt de acord cu tine. Abia aştept s-o văd.

Din motive de securitate, prezentarea lui Edmond era stocată pe serverele lui private, securizate. Totul avea să fie transmis live către sistemul de proiecţie al muzeului, dintr-un cu totul alt loc.

– Şi când vom fi gata pentru partea a doua, întrebase Ambra, cine va activa prezentarea, tu sau eu?

– Eu o voi activa, răspunse el scoţându-şi telefonul din carcasa turcoaz à la Gaudí. Cu *ăsta.* Totul face parte din spectacol. Voi intra pe serverul meu prin intermediul unei conexiuni criptate…

Apăsase câteva taste, în difuzor se auzise un ţârâit, iar telefonul se conectase. O voce computerizată, feminină, răspunsese:

– BUNĂ SEARA, EDMOND. AŞTEPT SĂ-MI COMUNICI PAROLA.

El zâmbise, continuând să-i explice:

– Şi pe urmă, în văzul întregii lumi, îmi tastez parola în telefon, iar descoperirea mea este difuzată în timp real pe ecranul de aici, din muzeu, simultan în lumea întreagă.

– Pare ceva spectaculos, se arătase impresionată Ambra. Doar dacă nu cumva o să uiţi parola.

– Ei da, asta *ar fi* tare neplăcut.

– Sper că ai scris-o undeva, rostise ea pe un ton mucalit.

– Blasfemie! exclamase Edmond râzând. IT-iştii nu-şi scriu *niciodată* parolele. Însă nu-ţi face griji – a mea e lungă de numai patruzeci şi şapte de caractere. Sunt sigur că n-o s-o uit.

Ambra făcuse ochii mari.

– Patruzeci şi şapte?! Edmond, tu nu-ţi poţi aminti nici măcar PIN-ul de patru cifre al cardului de intrare în muzeu! Cum o să ţii minte *patruzeci şi şapte* de caractere aleatorii?

El râsese din nou, văzându-i îngrijorarea.

– Nici nu trebuie să le ţin minte, fiindcă nu sunt aleatorii, precizase el, apoi adăugase, coborând glasul: Parola este, de fapt, versul meu preferat.

Ea îl privise contrariată.

– Ai folosit un vers drept parolă?

– De ce nu? Versul meu preferat are exact patruzeci şi şapte de litere.

– Ei bine, nu mi se pare foarte sigură.

– Nu? Îţi închipui că poţi ghici care e versul meu preferat?

– Nici măcar nu ştiam că-ţi *place* poezia!

– Exact. Chiar dacă cineva ar afla că parola mea e un vers şi chiar dacă ar ghici care e versul exact, din milioane de posibilităţi, tot ar trebui să ghicească şi numărul de telefon foarte lung cu care mă conectez la serverul meu securizat.

– Adică cel pe care tocmai l-ai format accesându-l din agenda telefonului tău?

– Da, un telefon cu propriul PIN de acces şi pe care îl ţin permanent în buzunarul de la piept.

Ambra îşi înălţase braţele în aer, cu un zâmbet jucăuş.

– Bine, tu eşti şeful. Şi apropo, care e poetul tău preferat?

– Bună încercare, parase el, făcându-i mustrător cu degetul. Va trebui să aştepţi până sâmbătă ca să afli. Versul pe care l-am ales e *perfect.* Este despre viitor – o profeţie – şi mă bucur să spun că e deja pe cale să se adeverească.

Revenind cu gândurile în prezent, Ambra privi spre trupul lui Edmond şi, cu un acces de panică, înţelese că nu-l mai vede pe Langdon.

„Unde o fi?”

Mai îngrijorător încă, îl zări pe cel de-al doilea ofiţer din Garda Regală – agentul Díaz – revenind în sală prin tăietura din peretele de pânză. După ce privi în jur, acesta porni drept spre ea.

„N-o să mă lase niciodată să ies de aici!”

O clipă mai târziu, Langdon era lângă ea. Punându-şi o mână pe mijlocul ei, o împinse uşor înainte şi păşiră rapid spre capătul îndepărtat al sălii, spre tunelul prin care intraseră toţi invitaţii.

– Doamnă Vidal! strigă Díaz. Unde vă duceţi?

– Ne întoarcem imediat, răspunse Langdon, grăbind pasul şi îndreptându-se în linie dreaptă spre gura tunelului.

– Domnule Langdon! răsună şi glasul agentului Fonseca în urma lor. Vă interzic să părăsiţi această sală!

Ambra simţi palma lui Langdon apăsând-o mai tare pe talie.

– Winston, şopti el în căştile audio. *Acum!*

O fracţiune de secundă mai târziu, sala se cufundă în întuneric.

Capitolul 28

Fonseca şi Díaz se năpustiră prin beznă, luminându-şi calea cu lanternele telefoanelor mobile şi ţâşnind în tunelul prin care Ambra şi Langdon dispăruseră cu o clipă înainte.

Pe la jumătatea tunelului, Fonseca văzu telefonul ei zăcând pe podea şi se opri stupefiat. „Ambra şi-a aruncat telefonul?!"

Cu permisiunea directoarei, Garda Regală folosea o aplicaţie foarte simplă de localizare, pentru a şti unde se afla în orice moment. Deci faptul că renunţase la telefonul mobil nu putea avea decât o singură explicaţie: voia să scape de protecţia lor.

Gândul îi stârni o nervozitate extremă, deşi i se părea mai îngrijorătoare perspectiva de a fi nevoit să-şi informeze şeful că viitoarea regină consoartă a Spaniei dispăruse. Comandantul Gărzii Regale era neîndurător şi chiar obsesiv când se punea problema de a proteja interesele prinţului. În seara aceea, îi dăduse personal lui Fonseca o instrucţiune foarte simplă: „Ai grijă ca Ambra Vidal să fie permanent în siguranţă, ferită de orice neplăceri."

„Nu pot să am grijă de siguranţa ei dacă nu ştiu unde e!"

Cei doi agenţi continuară să alerge până la capătul tunelului şi ajunseră în anticamera care părea ticsită de fantome – o sumedenie de feţe cu expresii şocate, luminate de ecranele telefoanelor mobile în vreme ce comunicau cu lumea de afară, relatând cele întâmplate.

– Aprindeţi luminile! strigară câteva persoane.

Telefonul lui Fonseca sună.

– Agent Fonseca, rosti un glas de femeie în spaniolă, când el răspunse. Sunt de la securitatea muzeului. Ştiu că la voi s-au stins luminile. Pare să fie o disfuncţie a sistemului computerizat. Vom restabili curentul imediat.

– Camerele de supraveghere din interior funcţionează? întrebă agentul, ştiind că toate erau dotate cu senzori pentru vedere nocturnă.

– Da, funcţionează.

– Ambra Vidal a intrat în anticameră cu câteva momente în urmă. Poţi să vezi unde s-a dus?

– O clipă, te rog.

Fonseca aşteptă, cu inima bubuindu-i de frustrare. Tocmai i se comunicase că cei de la compania Uber aveau dificultăţi în localizarea maşinii cu care fugise asasinul.

„Oare ce-ar mai putea merge prost în seara asta?"

Întâmplarea făcuse ca ziua aceea să fi fost prima dată când o avea ca ţintă a misiunii pe Ambra Vidal. În mod normal, ofiţer senior fiind, era alocat exclusiv prinţului Julián, dar în acea dimineaţă şeful lui îl luase deoparte şi-l informase: „În seara asta, doamna Vidal va găzdui

un eveniment împotriva voinţei prinţului Julián. O vei însoţi şi-i vei asigura protecţia.”

Fonseca nu-şi imaginase nicio clipă că evenimentul pe care-l găzduia Ambra avea să se dovedească un atac în forţă la adresa religiei, culminând cu o asasinare în public. Iar în acel moment încă se străduia să înţeleagă refuzul ei de a prelua apelul îngrijorat al prinţului.

Totul părea de neconceput, şi totuşi, comportamentul ei bizar se intensifica. Aparent, Ambra Vida încerca să se descotorosească de agentul ei de protecţie, ca să fugă cu un profesor american.

„Dacă aude prinţul Julián despre asta…”

– Agent Fonseca? răsună din nou glasul femeii de la securitatea muzeului. Putem vedea că doamna Vidal, însoţită de un bărbat, a ieşit din anticameră. Au traversat pasarela şi tocmai au intrat în galeria în care este expusă sculptura-obiect *Celule* aparţinând lui Louise Bouigeois. Ieşiţi pe uşă, faceţi la dreapta, a doua galerie.

– Mulţumesc. Stai cu ochii pe ei!

Fonseca şi Díaz o luară la fugă şi ieşiră din anticameră spre pasarelă. Dedesubt, masa de invitaţi străbătea grăbită foaierul, spre ieşire. În dreapta, exact aşa cum le spusese femeia de la securitatea muzeului, Fonseca văzu capătul unei galerii vaste. Pe eticheta exponatului scria *CELULE*.

Galeria era întinsă şi găzduia o serie de incinte ciudate, ca nişte colivii, fiecare conţinând o sculptură albă, amorfă.

– Doamnă Vidal! strigă agentul. Domnule Langdon!

Cum nu primi niciun răspuns, începu să caute împreună cu Díaz.

Cu câteva încăperi în urma celor doi agenţi, imediat în exteriorul sălii boltite, Langdon şi Ambra urcau cu precauţie printr-un labirint de schele, îndreptându-se fără zgomot spre însemnul IEŞIRE care se zărea la distanţă, slab luminat.

Ceea ce se întâmplase în ultimul minut fusese un haos neclar, cu Langdon şi Winston colaborând pentru o diversiune rapidă. La semnalul profesorului, Winston stinsese luminile, cufundând sala în beznă. Langdon memorase înainte distanţa dintre locul în care se aflau ei şi ieşirea din tunel, estimarea lui dovedindu-se aproape perfectă. La jumătatea tunelului, Ambra îşi azvârlise telefonul mobil pe podea şi apoi, în loc să intre amândoi în pasajul întunecat, *se întorseseră* în sală şi, pipăind cu mâinile, merseseră paralel cu peretele din pânză, până când ajunseseră la porţiunea sfâşiată prin care trecuse agentul Díaz în

urmărirea ucigaşului. După ce trecuseră prin ea, fugiseră spre peretele exterior şi de acolo spre însemnul luminat care marca ieşirea de urgenţă în casa scării.

Langdon îşi aminti uluit cât de rapid luase Winston decizia de a-i ajuta.

– Dacă anunţul lui Edmond poate fi declanşat de o parolă, spusese ghidul, trebuie să aflăm care este aceasta şi s-o folosim imediat. Instrucţiunea mea iniţială a fost aceea de a-l ajuta pe Edmond în orice mod posibil, pentru ca prezentarea din seara asta să fie un succes. Evident, mi-am ratat misiunea şi de aceea voi face tot posibilul ca să-mi repar greşeala.

Langdon se pregătea să-i mulţumească, dar ghidul continuase fără oprire. Cuvintele curgeau din el într-un ritm neomenesc, ca o carte audio redată la o viteză accelerată:

– Dacă aş fi capabil să accesez prezentarea lui Edmond, aş face-o imediat, însă, aşa cum aţi auzit, este stocată pe un server securizat, departe de aici. Se pare că, pentru a face cunoscută lumii descoperirea lui, ne trebuie parola şi telefonul lui. Deja am căutat în toate textele publicate un vers de patruzeci şi şapte de litere şi, din păcate, posibilităţile sunt de ordinul miilor, dacă nu chiar mai mult, în funcţie de felul în care desparţi strofele. În plus, fiindcă interfeţele lui Edmond blochează, de obicei, accesul utilizatorilor după câteva încercări ratate de introducere a parolei, un atac în forţă este imposibil. Astfel, ne rămâne o singură opţiune: trebuie să găsim parola printr-o altă modalitate. Sunt de acord cu doamna Vidal că e necesar să intraţi fără întârziere în locuinţa lui Edmond din Barcelona. Dacă avea un vers preferat, mi se pare logic să aibă şi o *carte* cu poezia respectivă, în care, poate, a subliniat chiar respectivele cuvinte. Prin urmare, estimez cu o probabilitate foarte mare că Edmond ar fi vrut să mergeţi în Barcelona, să găsiţi parola şi s-o folosiţi pentru a-i difuza anunţul, aşa cum el însuşi plănuise. De asemenea, am verificat deja că apelul telefonic de ultim moment prin care s-a cerut ca numele amiralului Ávila să fie adăugat pe lista invitaţilor a fost, într-adevăr, efectuat din interiorul Palatului Regal, în Madrid, aşa cum a declarat doamna Vidal. Din acest motiv, am decis că nu putem avea încredere în agenţii Gărzii Regale şi voi concepe o modalitate de a-i pune pe o pistă greşită şi de a vă facilita astfel fuga.

Şi oricât de greu de crezut ar fi fost, se părea că Winston chiar găsise o cale de a face acel lucru.

Ambra şi Langdon ajunseră, în sfârşit, la ieşirea de urgenţă, unde el deschise uşa, aşteptă ca ea să treacă dincolo, ieşi la rândul lui şi închise uşa în urma lor.

– Bun, spuse Winston, materializându-se iar în urechea lui Langdon. Vă aflaţi în casa scării.

– Şi agenţii Gărzii unde sunt?

– Departe de voi. Vorbesc chiar acum la telefon cu ei, sub identitatea unei angajate de la securitatea muzeului şi îndrumându-i în mod greşit spre o galerie din celălalt capăt al muzeului.

„Incredibil, exclamă Langdon în sinea lui, schiţând un semn încurajator către Ambra. Totul e în regulă."

– Coborâţi până la parter, continuă Winston, şi ieşiţi din muzeu. Ţineţi seama însă că, odată ce veţi părăsi clădirea, căştile audio nu vor mai păstra conexiunea eu mine.

„La naiba!" Langdon nu se gândise până atunci la asta.

– Winston, spuse el grăbit, ştiai că săptămâna trecută Edmond şi-a împărtăşit descoperirea cu câţiva lideri religioşi?

– Mi se pare un lucru greu de crezut, deşi în introducerea din seara asta a sugerat că, de fapt, activitatea lui are profunde implicaţii religioase; prin urmare, poate că a dorit să discute despre ele cu liderii din domeniul respectiv.

– Aşa cred, da. În orice caz, unul dintre ei a fost episcopul Valdespino, din Madrid.

– Interesant! Observ numeroase articole on-line în care se afirmă că este un consilier de încredere al regelui Spaniei.

– Da. Şi încă un lucru: ştiai că Edmond a primit un mesaj amenințător în căsuţa vocală din partea lui Valdespino după întâlnirea respectivă?

– Nu. Probabil că a fost primit pe o linie telefonică privată.

– Edmond mi l-a pus să-l ascult. Valdespino îi cerea să-şi anuleze prezentarea şi-l avertiza că liderii religioşi cu care se consultase luau în calcul eventualitatea unui anunţ anticipativ, prin care să-l discrediteze înainte de a apuca să-şi dea publicităţii descoperirea.

Cu aceste cuvinte, Langdon micşoră pasul pe scări, lăsând-o pe Ambra s-o ia înainte, iar el întrebă, coborând glasul:

– Ai găsit vreo legătură între Valdespino şi amiralul Ávila?

– N-am identificat nicio legătură directă, dar asta nu înseamnă că nu există una, ci doar că nu este atestată, răspunse Winston după câteva secunde.

Ajunseră deja la parter, când Winston adăugă:

– Domnule profesor, dacă-mi este permis… Având în vedere evenimentele din această scară, logica ne-ar sugera că există forţe puternice, hotărâte să ascundă pentru totdeauna descoperirea făcută de Edmond. Ţinând seama că în prezentarea de azi v-a numit pe dumneavoastră ca fiind persoana care i-a inspirat marea realizare, este posibil ca duşmanii lui Edmond să vă considere un obstacol periculos în calea lor.

Langdon nu se gândise nicio clipă la o asemenea posibilitate, iar în acel moment, ajuns la parter, îl cuprinse brusc teama. În faţa lui,

Ambra împingea deja uşa grea din metal.

– Când veţi ieşi, zise Winston mai departe, veţi ajunge pe o alee. Luaţi-o la stânga, pe după clădire, şi îndreptaţi-vă spre râu. De acolo vă voi asigura transportul la destinaţia despre care am discutat.

„BIO-EC346, reflectă Langdon, locul spre care îi ceruse mai devreme ghidului să-l ducă. Unde ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Edmond după prezentare." Până la urmă, izbutise să descifreze codul, dându-şi seama că BIO-EC346 nu era câtuşi de puţin un club ştiinţific secret, ci un loc mult mai prozaic. Totuşi, spera că tocmai aceea va fi calea lor de scăpare din Bilbao.

„Măcar să ajungem acolo neobservaţi… reflectă el, ştiind că în scurt timp vor fi instalate filtre rutiere pretutindeni. Trebuie să ne mişcăm repede."

Când ieşiră în aerul răcoros al nopţii, Langdon observă uimit ceea ce părea a fi o sumedenie de mărgele de rozariu împrăştiate pe asfalt, dar nu mai avu timp să se întrebe ce era cu ele. Winston vorbea în continuare:

– Odată ce ajungeţi la râu, mergeţi spre aleea de sub podul La Salve şi aşteptaţi acolo până când…

Deodată, în căşti nu se mai auzi decât pârâitul asurzitor al paraziţilor.

– Winston? strigă Langdon. Să aşteptăm până când… *ce?*

Însă conexiunea se întrerupsese, iar uşa metalică tocmai se închisese în urma lor.

Capitolul 29

La câţiva kilometri spre sud, la periferia oraşului Bilbao, un sedan al companiei Uber gonea pe autostrada AP-68, spre Madrid. Pe bancheta din spate, amiralul Ávila îşi scosese tunica albă şi cascheta, bucurându-se de sentimentul de libertate şi reflectând la uşurinţa cu care izbutise să fugă din muzeu.

„Exact aşa cum mi-a făgăduit Regentul."

La câteva secunde după ce urcase în maşină, îşi scosese pistolul şi-l înfipsese în ceafa bietului şofer. La ordinele lui, omul îşi aruncase smartphone-ul pe geam, întrerupând astfel unica legătură a vehiculului cu sediul companiei.

Apoi îi scotocise în portofel şi-i memorase adresa de acasă, plus numele soţiei şi ale copiilor. „Fă tot ce-ţi spun, îi ceruse el. Altfel familia ta va muri." Degetele omului se albiseră pe volan, iar în clipa aceea amiralul fusese sigur că avea la dispoziţie un şofer ascultător pentru restul nopţii.

„Acum am devenit invizibil", reflectă el în vreme ce maşinile de poliţie goneau în direcţie opusă, cu sirenele urlând.

Sedanul continua să ruleze spre sud şi Ávila se pregăti pentru drumul lung, savurând gustul adrenalinei. „Mi-am servit bine cauza", se felicită el şi-şi privi tatuajul din palmă, conştientizând că protecţia pe care i-o oferea se dovedise o precauţie inutilă. Cel puţin deocamdată.

Încrezător în faptul că şoferul Uber, îngrozit, îi va urma ordinele, îi luă pistolul de la ceafă şi aruncă din nou o privire spre abţibildurile de pe parbriz. „Care erau şansele?", se întrebă el.

Primul autocolant ar fi fost de aşteptat – logoul companiei Uber. Cel de-al doilea însă nu putea fi decât un semn din ceruri.

„Crucea papală." Era un simbol pe care, în ultima vreme, îl vedeai peste tot, catolicii din lumea întreaga arătându-şi astfel solidaritatea cu noul papă, încântaţi de amplele lui măsuri de liberalizare şi de modernizare a Bisericii.

În mod ironic, odată ce-şi dăduse seama că şoferul era un admirator al pontifului liberal, aproape că-i făcuse plăcere să-i pună pistolul la ceafă. Îl oripila disponibilitatea cu care masele indolente îl adorau pe noul papă, suveranul pontif permiţându-le adepţilor lui Hristos să aleagă ce le place din vitrina cu legi ale Domnului, să decidă singuri care reguli erau pe gustul lor şi care nu. Aproape peste noapte, chestiuni ca femeile preoţi, căsătoriile homosexuale, controlul naşterilor şi alte asemenea cauze liberale deveniseră la Vatican subiecte deschise de discuţie. Două mii de ani de tradiţie păreau să se evapore într-o clipită.

„Din fericire, mai există oameni care luptă pentru păstrarea vechilor rânduieli.”

În minte, Ávila auzi din nou acordurile imnului *Oriamendi*.

„Iar eu sunt onorat să-i slujesc.”

Capitolul 30

Cea mai veche şi mai elitistă forţă de securitate din Spania – Garda Regală – are o tradiţie bogată, care datează din perioada medievală. Agenţii ei consideră că este de datoria lor – la care s-au angajat în faţa lui Dumnezeu – să vegheze la siguranţa familiei regale, să protejeze proprietăţile Coroanei şi să apere onoarea monarhiei.

Comandantul Diego Garza, aflat la conducerea celor aproape două mii de membri ai ei, era un bărbat de şaizeci de ani, scund şi slab, cu ten oacheş, ochi mici şi păr negru rar, pieptănat lins peste ţeasta pistruiată. Trăsăturile ca de şoricel şi statura mica îl făceau aproape invizibil când se într-un grup mare de oameni, ceea ce-i permitea să-şi camufleze mai bine influenţa uriaşă de care se bucura între zidurile Palatului.

Garza învăţase cu mult timp în urmă că adevărata putere era dată nu de forţa fizică, ci de influenţa politică. Faptul că se afla la comanda Gărzii Regale îi conferise, fără îndoială, un anumit statut, dar intuiţia şi abilităţile politice fuseseră cele care-l impuseseră ca un factotum al Palatului într-o gamă largă de domenii, atât în plan personal, cât şi profesional.

Om de încredere atunci când venea vorba despre păstrarea unor secrete, nu trădase niciodată confidenţele ce-i fuseseră încredinţate. Datorită reputaţiei lui de discreţie absolută, la care se adăuga o neobişnuită capacitate de a rezolva diverse probleme delicate, devenise indispensabil pentru rege. În acele momente însă, când bătrânul monarh îşi trăia ultimele zile în Palacio de la Zarzuela, Garza – la fel ca alţii asemenea lui din anturajul regal – avea în faţă un viitor incert.

Vreme de peste patruzeci de ani, suveranul se aflase în fruntea unei ţări marcate de turbulenţe, o monarhie parlamentară instituită după treizeci şi şase de ani de dictatură sângeroasă a generalului ultraconservator Francisco Franco. La moartea acestuia, în 1975, regele încercase să colaboreze cu guvernul pentru a consolida procesul democratic şi a îndrepta ţara, încetul cu încetul, înapoi spre stânga eşichierului politic.

Pentru tineri, schimbările păreau prea lente, iar în cazul tradiţionaliştilor trecuţi de o vârstă, schimbările păreau o blasfemie.

Mulţi reprezentanţi ai autorităţilor spaniole încă susţineau cu tărie doctrina conservatoare franchistă şi mai ales ideea conform căreia catolicismul era o „religie de stat”, coloana vertebrala a naţiei. Numai că tot mai mulţi tineri spanioli se opuneau cu vehemenţă acestor puncte de vedere, denunţând fără reţineri ipocrizia religiei organizate şi militând pentru o separaţie mai mare între stat şi Biserică.

Şi când prinţul, trecut de prima tinereţe, se pregătea să acceadă la tron, nimeni nu ştia bine către ce direcţie va tinde noul monarh. Timp de decenii, prinţul Julián se descurcase de minune achitându-se de fadele îndatoriri ceremoniale, lăsând chestiunile de ordin politic în seama tatălui său şi evitând cu scrupulozitate să-şi manifeste în vreun fel convingerile personale. În vreme ce mai toţi specialiştii presupuneau că va fi mult mai liberal decât tatăl lui, nimeni nu putea şti ceva cu siguranţă în acest sens.

Dar, în seara aceea, vălul de mister avea să fie ridicat.

Ca urmare a şocantelor evenimente din Bilbao şi a imposibilităţii regelui de a vorbi în public, din cauza stării precare de sănătate, prinţul trebuia deci să-şi exprime opinia cu privire la ceea ce se întâmplase.

Mai mulţi oficiali guvernamentali de rang înalt, inclusiv premierul, condamnaseră deja asasinatul, evitând cu abilitate să facă alte comentarii înainte ca Palatul Regal să emită o declaraţie oficială şi lăsând astfel întreaga povară pe umerii prinţului Julián. Garza nu era deloc mirat de acest lucru; implicarea viitoarei regine, Ambra Vidal, transformase tragicul eveniment într-o adevărată bombă politică, de care nimeni nu voia să se atingă.

„Prinţul Julián va fi supus unui test diseară, îşi spuse Garza, urcând în grabă scara monumentală spre apartamentele regale. Va avea nevoie de îndrumare, iar cum tatăl lui nu i-o poate oferi, sfaturile trebuie să vină din partea mea.”

Străbătu întreaga lungime a holului din *residencia* şi ajunse la uşa prinţului. Trase adânc aer în piept şi ciocăni.

„Ciudat, se gândi el, neprimind niciun răspuns. Ştiu că este înăuntru.”

Din câte aflase de la agentul Fonseca, prinţul Julián sunase cu foarte puţin timp în urmă din apartamentul său, încercând să ia legătura cu Ambra Vidal, pentru a se încredinţa că era în siguranţă – şi, slavă cerului, era.

Ciocăni încă o dată, începând să se îngrijoreze când nu primi niciun răspuns. Grăbit, deschise uşa.

– Don Julián? strigă Garza păşind peste prag

În apartament era întuneric, cu excepţia strălucirii palide a ecranului televizorului în camera de zi.

– Hei!

Precipitându-se într-acolo, îl zări pe prinţul Julián stând singur în beznă – o siluetă nemişcată, privind pe fereastră. Era încă îmbrăcat în costumul impecabil pe care-l purtase la întâlnirile din seara aceea, fără să-şi fi lărgit măcar nodul de la cravată.

Privindu-l tăcut, se simţi o clipă tulburat de starea ca de transă în care se găsea prinţul. „Criza asta pare să-l fi stupefiat.” Îşi drese glasul,

pentru a-i da de înţeles că se afla acolo.

Într-un târziu, prinţul îi răspunse, dar fără a se întoarce cu faţa la el.

– Când am sunat-o pe Ambra, a refuzat să-mi vorbească.

Tonul lui părea mai degrabă mirat decât îndurerat.

Garza nu ştia prea bine ce anume să-i spună. Ţinând seama de evenimentele serii, părea de neînţeles ca prinţul să fie preocupat de relaţia lui cu Ambra – o legătură tensionată încă de la debutul ei neinspirat.

– Îmi închipui că doamna Vidal este încă în stare de şoc, replică Garza pe un ton scăzut. Agentul Fonseca o va conduce până aici puţin mai târziu în această seară. Îi veţi putea vorbi atunci. Şi permiteţi-mi să-mi exprim uşurarea, ştiind că este în siguranţă.

Prinţul Julián încuviinţă din cap, absent.

– Criminalul este pus sub urmărire, continuă comandantul, încercând să schimbe subiectul. Fonseca m-a asigurat că teroristul va fi prins în curând.

Folosise în mod intenţionat cuvântul „terorist”, în speranţa că astfel îl va readuce pe prinţ la realitate. Acesta însă se mărgini să încuviinţeze iar, cu o simplă mişcare din cap.

– Premierul a denunţat asasinatul, dar guvernul speră că veţi face dumneavoastră alte comentarii… ţinând seama de implicarea Ambrei în eveniment. Îmi dau seama, adăugă Garza după o pauză, că situaţia este neplăcută, având în vedere logodna, totuşi aş sugera să spuneţi, simplu, că unul dintre lucrurile pe care le admiraţi cu precădere la logodnica dumneavoastră este spiritul ei independent şi că, deşi ştiţi că nu împărtăşeşte opiniile politice ale lui Edmond Kirsch, apreciaţi faptul că-si respectă angajamentele luate ca director al muzeului. M-aş bucura să pun câte ceva pe hârtie pentru dumneavoastră, dacă aţi dori. Ar trebui să dăm o declaraţie la timp pentru programele de ştiri de dimineaţă.

– Aş vrea să aflu părerea episcopului Valdespino cu privire la declaraţia pe care o vom face, rosti scurt prinţul Julián fără să-şi ia nicio clipă privirea de la fereastră.

Garza strânse din dinţi şi-şi înăbuşi dezacordul. Spania postfranchistă era un *estado aconfesional,* ceea ce însemna că nu mai avea religie de stat şi că Biserica nu deţinea dreptul să se implice în chestiunile de ordin politic. Dar strânsa lui prietenie cu regele îi conferise lui Valdespino o influenţă neobişnuită în soluţionarea diverselor probleme de la Palat. Din nefericire, linia politică dură şi zelul religios al episcopului lăsau prea puţin loc pentru diplomaţia şi tactul necesare abordării crizei din acea seară.

„Avem nevoie de fineţe şi nuanţări, nu de dogme şi focuri de artificii!”

Garza aflase cu mult timp în urmă că aparenţa pioasă a lui

Valdespino ascundea un adevăr simplu: bunul episcop îşi urmărea întotdeauna mai întâi propriile interese şi abia apoi pe cele ale Domnului. Până de curând, Garza izbutise să ignore acest aspect, însă acum, când echilibrul de putere în Palat începuse să se schimbe, ideea unui tandem Valdespino-Julián era foarte îngrijorătoare.

„Şi aşa episcopul este prea apropiat de prinţ."

Garza ştia că Julián îl considerase întotdeauna pe Valdespino ca făcând parte din familie – mai degrabă un unchi de încredere decât o autoritate religioasă. Fiind cel mai apropiat confident al regelui, îi fusese încredinţată misiunea de a veghea la dezvoltarea morală a tânărului prinţ şi se achitase de ea cu devotament şi fervoare, evaluându-i şi verificându-i preceptorii, familiarizându-l cu doctrina catolică şi chiar sfătuindu-l în problemele romantice. Acum, peste ani, chiar dacă n-aveau întotdeauna aceleaşi opinii, relaţia lor rămânea una foarte strânsă.

– Don Julián, reluă Garza pe un ton calm, consider că situaţia din această seară este una pe care ar trebui s-o abordăm noi doi, domnia Voastră şi cu mine.

– Aşa să fie? răsună un glas în spatele lui, în întuneric.

Garza se răsuci pe călcâie şi, stupefiat, zări o stafie îmbrăcată în robă şezând în penumbră.

„Valdespino."

– Aş fi crezut, domnule comandant, şuieră episcopul, că *dumneavoastră,* mai presus de oricine altcineva, veţi înţelege ce mare nevoie de mine aveţi în seara aceasta.

– Avem de-a face cu o situaţie *politică,* replică Garza ferm, nu cu una religioasă.

– Faptul că faceţi o asemenea afirmaţie îmi demonstrează că v-aţi supraestimat considerabil discernământul politic, pufni Valdespino. Dacă vă interesează părerea mea, consider că nu există decât un singur răspuns adecvat la această criză. Trebuie sa asigurăm populaţia fără întârziere de faptul că prinţul Julián este un om profund religios şi că viitorul rege al Spaniei este un catolic evlavios.

– Sunt de acord… şi vom include o menţiune cu privire la credinţa religioasă a prinţului în toate declaraţiile pe care le va face.

– Iar când don Julián va apărea în faţa presei, va trebui să-i stau alături, cu mâna pe umăr – un simbol de netăgăduit al legăturii sale strânse cu Biserica. Doar această imagine va reuşi să liniştească populaţia mai bine decât orice cuvinte scrise de dumneavoastră.

Garza se zburli.

– Lumea tocmai a fost martoră în direct la un asasinat brutal pe pământul spaniol, continuă Valdespino. În momente de violenţă, nimic nu este mai alinător decât mâna lui Dumnezeu.

Capitolul 31

Podul de lanţuri Széchenyi – unul dintre cele opt poduri ale Budapestei – se arcuieşte pe mai bine de trei sute de metri deasupra Dunării. Un simbol al legăturii dintre Est şi Vest, este considerat unul dintre cele mai frumoase din lume.

„Ce fac, oare, aici? se întrebă Rabi Köves, privind peste balustradă spre apele învolburate de dedesubt. Episcopul Valdespino m-a sfătuit să rămân în casă."

Ştia că n-ar fi trebuit să iasă, însă ceva la podul acela îl atrăgea ori de câte ori se simţea tulburat. De ani mulţi obişnuia să vină acolo seara, ca să cugete în timp ce admira priveliştea. Spre est, în Pesta, faţada iluminată a Palatului Gresham se înălţa mândră pe fundalul celor două turnuri ale clopotniţei de la bazilica Sfântul Ştefan. Spre vest, în Buda, pe culmea colinei, se profilau zidurile fortificate ale castelului Buda. Iar pe malul Dunării, în nord, se ridicau turlele elegante ale clădirii Parlamentului, cea mai vastă din Ungaria.

Köves bănuia însă că nu priveliştea era cea care-l atrăgea mereu spre podul Széchenyi, ci altceva.

„Lacătele."

De toate balustradele şi cablurile de suspensie ale podului erau prinse sute de lacăte, fiecare cu un alt set de iniţiale, fiecare închis pentru totdeauna.

Tradiţia cerea ca îndrăgostiţii să-şi scrie iniţialele pe un lacăt pe care să-l fixeze pe pod şi să-l încuie, pe urmă să arunce cheia în apele Dunării, unde avea să fie pierdută pe vecie ca un simbol al legăturii veşnice dintre ei.

„Cea mai simplă dintre promisiuni, reflectă Köves, atingând unul dintre lacăte. Sufletul meu legat pentru totdeauna de al tău."

Ori de câte ori simţea nevoia să-şi aducă aminte că dragostea nemărginită încă exista în lume, venea să vadă lacătele de pe pod. Iar seara aceea părea un astfel de moment. Privind în jos, la apele învolburate, avea impresia că lumea începuse deodată să se mişte prea repede pentru el. „Poate că locul meu nu mai este aici."

Clipele care odinioară erau răgazuri tihnite de reflecţie solitară – câteva minute singur într-un autobuz, mersul pe jos până la lucru sau momentele de aşteptare înaintea unei întâlniri programate – deveniseră acum ceva imposibil de suportat, astfel că oamenii apelau impulsiv la telefoanele, la căştile audio sau la jocurile lor, incapabili să se opună dependenţei de tehnologie. Miracolele trecutului piereau, şterse de nepotolita sete de tot ce era nou.

Aplecat deasupra apelor Dunării, Yehuda Köves simţea o oboseală tot mai accentuată. Privirea păru să i se înceţoşeze şi începu să

distingă forme bizare, nedesluşite, mişcându-se sub oglinda apei. Deodată, fluviul semăna cu o colcăială de creaturi agitate prinzând viaţă în adânc.

– *A víz él,* rosti un glas în spatele lui. Apa e vie.

Rabinul se întoarse şi zări un băieţel cu părul cârlionţat şi privirea curioasă. Copilul îi amintea de el însuşi în tinereţe.

– Poftim?

Băiatul deschise gura să vorbească, însă în locul cuvintelor, din gâtul lui izbucni un bâzâit electronic, iar din ochi îi ţâşni o lumină albă, orbitoare.

Rabinul Köves se trezi cu un icnet, aşezat în capul oaselor, în fotoliu.

– *Oy gevalt!* Dumnezeule!

Telefonul de pe birou sună. Bătrânul se răsuci şi privi panicat în jurul lui, în *házikó.* Din fericire, era singur. Îşi simţea încă inima bătând cu putere. „Ce vis ciudat!", îşi spuse, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea.

Telefonul continua să sune insistent şi rabinul îşi dădu seama că, la ora aceea, nu putea fi decât episcopul Valdespino, sunând ca să-i dea ultimele detalii despre plecarea lui spre Madrid.

– Prietene Valdespino, spuse el încă dezorientat, ridicând receptorul. Care-s noutăţile?

– Rabi Yehuda Köves? întrebă o voce necunoscută. Nu mă cunoaşteţi şi nu vreau să vă sperii, dar trebuie să mă ascultaţi cu atenţie.

Brusc, orice urmă de somn şi confuzie se spulberă. Era un glas feminin, însă disimulat într-un fel, părând distorsionat, şi vorbea într-o engleză grăbită cu un slab accent spaniol.

– Îmi filtrez vocea, din motive de confidenţialitate. Îmi cer scuze pentru acest lucru, dar veţi înţelege imediat de ce.

– Cine eşti? întrebă Köves.

– Un câine de pază – cineva care nu-i apreciază pe cei care vor să ascundă adevărul de ochii publicului.

– Nu… nu înţeleg.

– Rabi Köves, ştiu că aţi participat la o întâlnire particulară cu Edmond Kirsch, episcopul Valdespino şi *allamahul* Syed al-Fadl în urmă cu trei zile, la Mănăstirea Montserrat.

„De unde ştie ea asta?!"

– Ştiu şi că Edmond Kirsch v-a oferit informaţii detaliate despre recenta lui descoperire ştiinţifică… şi că sunteţi implicat în prezent într-o conspiraţie menită s-o ţină în secret.

– Ce?!

– Dacă nu mă ascultaţi cu mare atenţie, pot să prezic că până dimineaţă veţi fi mort, eliminat de braţul lung al episcopului

Valdespino, rosti glasul feminin mai departe şi, după o pauză, adăugă: La fel ca Edmond Kirsch şi ca prietenul dumneavoastră, Syed al-Fadl.

Capitolul 32

Podul La Salve din Bilbao traversează râul Nervión într-o zonă atât de apropiată de Muzeul Guggenheim, încât cele două construcţii par deseori să formeze o singură structură. Inconfundabil graţie pilonului central – un stâlp înalt şi roşu în forma literei „H” –, acesta îşi luase numele de la poveştile populare despre marinarii întorşi de pe mare, care rosteau rugăciuni de mulţumire pentru că reveniseră cu bine acasă.

După ce ieşiseră pe uşa din spate a clădirii, Ambra şi Langdon străbătuseră rapid scurta distanţă dintre muzeu şi râu, apoi se opriseră şi aşteptau, aşa cum le spusese Winston, pe o mică alee întunecată, chiar sub pod.

„Aşteptăm ce?”, se întrebă Langdon nedumerit. Văzând trupul zvelt al Ambrei tremurând în rochia elegantă de seară, îşi scoase fracul şi i-l puse pe umeri, netezindu-l uşor pe braţe.

Fără niciun preambul, ea se întoarse şi-l privi direct în ochi. Pentru o clipă, Langdon se temu că întrecuse o limită, dar expresia de pe faţa ei nu era una de iritare, ci de recunoştinţă.

– Îţi mulţumesc, şopti ea privind în sus, spre el. Îţi mulţumesc fiindcă mă ajuţi.

Şi fără a-şi lua ochii de la el, îi prinse mâinile şi i le strânse într-ale ei, de parcă ar fi încercat să absoarbă toată căldura şi alinarea pe care i le-ar fi putut oferi. Şi apoi, la fel de rapid, îi dădu drumul.

– Scuze, şopti ea din nou. *Conducta impropria,* aşa cum ar zice mama, un comportament nepotrivit.

Langdon îi oferi un zâmbet liniştitor.

– Ai circumstanţe atenuante, aşa cum ar zice mama *mea.*

Ea reuşi să surâdă, însă nu pentru mult timp.

– Mă simt cumplit, adăugă ea, întorcându-şi privirea de la el. Ce s-a întâmplat în seara asta cu Edmond…

– E cutremurător… oribil, replică el, conştient că era încă şocat pentru a-şi exprima limpede emoţiile.

Ambra privea în gol, spre apă.

– Şi când mă gândesc că logodnicul meu, don Julián, este implicat…

Sentimentul de trădare era evident în glasul ei, iar Langdon nu ştia bine ce să-i răspundă.

– Îmi dau seama cum pare, rosti el în cele din urmă, păşind cu precauţie pe gheaţa subţire, dar nu ştim sigur că aşa stau lucrurile. Este posibil ca prinţul Julián să nu fi ştiut dinainte despre asasinat. Poate că ucigaşul a acţionat singur, sau poate că lucra pentru altcineva decât don Julián. Nu pare logic ca viitorul rege al Spaniei să fi orchestrat asasinarea în public a unui civil, mai cu seamă când

poate fi uşor stabilită legătura dintre el şi acest civil.

– Poate fi stabilită doar fiindcă *Winston* şi-a dat seama că numele lui Ávila a fost adăugat în ultimul moment pe lista invitaţilor. E posibil ca Julián să fi crezut că nimeni nu-şi va da seama cine a apăsat pe trăgaci.

Da, ea avea dreptate, Langdon trebuia să recunoască asta.

– N-ar fi trebuit să discut niciodată cu Julián despre prezentarea lui Edmond, declară Ambra, întorcându-se cu spatele la el. Însă tot insista să nu mă implic şi de aceea am încercat să-l conving că rolul meu va fi unul minim, că totul se va limita la difuzarea unui material video. Cred că i-am zis chiar că Edmond urma să-şi lanseze descoperirea de pe smartphone. Desigur, dacă vor vedea că i-am luat telefonul, îşi vor da seama că ceea ce a descoperit el *încă* poate fi făcut cunoscut lumii. Şi chiar nu ştiu cât de departe va merge Julián ca să oprească difuzarea acestei informaţii.

Langdon îi scrută chipul câteva momente.

– N-ai deloc încredere în logodnicul tău, nu-i aşa?

Ea trase adânc aer în piept.

– Adevărul e că nu-l cunosc atât de bine pe cât ai putea crede.

– Atunci, de ce ai acceptat să te căsătoreşti cu el?

– Simplu: Julián m-a pus într-o situaţie în care n-am avut de ales.

Înainte ca Langdon să replice, un huruit începu să zguduie cimentul de sub picioarele lor, reverberând prin spaţiul cavernos de sub pod. Zgomotul deveni tot mai puternic, părând să vină dinspre râu, din dreapta lor. Întorcându-se, profesorul văzu o formă neagră apropiindu-se de ei în viteză – o ambarcaţiune cu motor care înainta fără lumini de poziţie. Când ajunse lângă malul din ciment, încetini, plutind lin în dreptul lor.

Langdon privi uimit ambarcaţiunea şi clătină din cap. Până în acel moment, nu fusese sigur câtă credibilitate să acorde ghidului computerizat al lui Edmond, însă acum, văzând taxiul acvatic de culoare galbenă apropiindu-se, înţelese că Winston era cel mai bun aliat pe care l-ar fi putut avea.

Căpitanul le făcu semn să urce la bord.

– Englezul vostru, el m-a chemat, le precizează acesta. El zice client VIP plăteşte triplu pentru… cum se zice… *velocidad y discreción?* Eu pot… vedeţi! Fără lumini!

– Da, mulţumim, răspunse Langdon.

„Bravo ţie, Winston! Rapiditate şi discreţie."

Căpitanul întinse o mână şi o ajută pe Ambra să urce. După ce ea se refugie în cabina acoperită, ca să se încălzească, el se întoarse spre Langdon cu un zâmbet mirat.

– Ea e VIP-ul meu? *Señorita* Ambra Vidal?

– *Velocidad y discreción,* îi aminti profesorul.

– *¡Sí, sí!* OK!

Omul fugi la cârmă şi ambală motoarele. Câteva secunde mai târziu, ambarcaţiunea gonea spre vest, în întunericul de pe apele râului Nervión.

La babord, Langdon privea spre uriaşa văduvă-neagră de la Guggenheim, scăldată în luminile licăritoare ale maşinilor de poliţie. În aer, elicopterul unui post de ştiri se îndrepta spre muzeu.

„Primul dintre multele care vor urma”, presupuse el, scoţând din buzunar cartea de vizită cu notiţa criptică. *BIO-EC346.* Edmond îi spusese să i-o dea unui şofer de taxi, deşi probabil că nu se referise în niciun caz la unul acvatic.

– Amicul nostru englez… strigă el către căpitan, pentru a acoperi zgomotul motoarelor. Presupun că ţi-a spus unde trebuie să mergem.

– Da, da. Eu zis lui că pot să duc pe voi *aproape* acolo cu barca, dar el zice nu-i problemă, poţi să mergi trei sute metri, nu?

– E foarte bine aşa. Şi cât de departe de aici e?

Omul făcu semn spre o autostradă paralelă cu râul, în dreapta.

– Panoul indică şapte kilometri, însă cu barca, puţin mai mult.

Langdon întoarse privirea spre panoul iluminat de pe autostradă.

AEROPUERTO BILBAO (BIO) 7 KM

Zâmbi trist, amintindu-şi spusele lui Edmond. „E un cod dezamăgitor de simplu, Robert.” Avusese dreptate. Ceva mai devreme, când îl descifrase, se simţise ruşinat fiindcă îi luase atât de mult.

Într-adevăr, BIO era un cod – deşi deloc mai dificil de interpretat decât altele similare din lumea întreagă: BOS, LAX, JFK{14}.

„BIO este codul aeroportului din Bilbao.”

Iar restul codului scris de Edmond pe cartea de vizită devenise imediat clar. EC346.

Langdon nu văzuse niciodată avionul particular al lui Edmond, dar ştia că există şi nu se îndoia că, în cazul unei aeronave spaniole, codul de ţară începea cu litera E, de la España.

„Deci EC346 este un avion particular.”

Fireşte, dacă un şofer de taxi l-ar fi dus la aeroportul din Bilbao, Langdon le-ar fi arătat celor de la serviciile de securitate cartea de vizită şi ar fi fost escortat direct la avionul lui Edmond.

„Sper că Winston a luat legătura cu piloţii, ca să-i anunţe că venim”, îşi spuse el privind înapoi, spre clădirea muzeului, care devenea tot mai mică în depărtare.

Se gândi o clipă să coboare în cabină, la Ambra, însă aerul curat îi făcea bine, aşa că hotărî s-o lase singură câteva minute, ca să-şi revină.

„Şi mie mi-ar prinde bine un moment de solitudine”, decise el,

îndreptându-se spre prora. Lângă parapet, cu vântul fluturându-i în păr, îşi desfăcu papionul de la gât şi-l vârî în buzunar. Apoi îşi deschise primul nasture de la cămaşă şi inspiră adânc, lăsând aerul nopţii să-i umple plămânii.

„Ce-ai făcut, Edmond?!”, exclamă el în sinea lui.

Capitolul 33

Comandantul Diego Garza clocotea de furie, păşind de colo colo în întunericul din apartamentul prinţului Julián în timp ce asculta perdaful prezumţios al episcopului.

„Ai intrat pe un teritoriu pe care n-ai ce căuta! ar fi vrut el să-i strige în faţă. Ăsta nu e domeniul tău de acţiune!”

Încă o dată, Valdespino se amestecase în politica de stat. Ca un spectru în penumbra din apartamentul lui Julián, era îmbrăcat în veşmintele ceremoniale şi-i ţinea prinţului o predică despre importanţa tradiţiilor hispanice, despre credinţa cucernică a regilor şi reginelor din trecut şi despre influenţa reconfortantă a Bisericii în vremuri de criză.

„Nu e momentul pentru aşa ceva!”, exclamă Garza în gând, spumegând. În seara aceea, prinţul Julián trebuia să-şi asume o delicată misiune de relaţii publice, iar ultimul lucru pe care-l dorea comandantul era ca viitorul suveran să fie distras de la îndatorirea lui de tentativele episcopului de a-i impune o ordine de zi religioasă.

Telefonul lui Garza începu să sune, întrerupând monologul lui Valdespino.

– *Sí, dime* răspunse el cu glas tare, poziţionându-se între prinţ şi Valdespino. *¿Qué tal va?* Da, spune-mi! Cum merge?

– Domnule, sunt agent Fonseca, din Bilbao, se prezentă apelantul într-o spaniolă grăbită. Mă tem că n-am reuşit să-l capturăm pe criminal. Compania de închirieri auto despre care am crezut că-l poate detecta a pierdut contactul cu el. Se pare că ucigaşul ne-a anticipat acţiunile.

Garza îşi stăpâni furia şi răsuflă calm, străduindu-se ca în voce să nu i se citească adevărata stare de spirit.

– Înţeleg, rosti el pe un ton sec. Pentru moment, tot ce trebuie să te preocupe este doamna Vidal. Prinţul o aşteaptă şi l-am asigurat că o vei escorta aici în cel mai scurt timp.

O pauză lungă se aşternu la celălalt capăt al liniei. Prea lungă.

– Domnule comandant? se auzi apoi glasul lui Fonseca, părând nesigur. Îmi pare rău, domnule, însă am veşti proaste în privinţa asta. Se pare că doamna Vidal şi profesorul american au părăsit clădirea… fără noi.

Garza aproape că scăpă telefonul din mână.

– Scuză-mă, poţi… poţi să repeţi?

– Da, domnule, doamna Vidal şi Robert Langdon au părăsit clădirea muzeului. Doamna Vidal şi-a aruncat telefonul intenţionat, pentru a nu mai putea fi localizată. Nu ştim încotro s-au dus.

Comandantul îşi dădu seama că stătea cu gura căscată şi că prinţul

îl privea cu evidentă neliniște. Valdespino se apropiase și el, ca să audă mai bine, cu sprâncenele arcuite, vădit interesat.

– Ah, iată o veste excelentă! izbucni Garza pe neașteptate, încuviințând din cap cu convingere. Foarte bine! Ne vedem mai târziu în această seară. Dar să confirmăm mai întâi protocoalele de transport și securitate. O clipă, te rog!

Pe urmă acoperi telefonul cu o palmă și-i zâmbi prințului.

– Totul e în regulă. Mă retrag în camera cealaltă, ca să pun detaliile la punct, iar dumneavoastră, domnilor, să vorbiți nestingheriți.

Nu-i plăcea deloc ideea de a-l lăsa pe Valdespino singur cu Julián, însă nu putea continua discuția aceea telefonică de față cu ei, așa că se duse într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeți și închise ușa în urma lui.

– *¿Qué diablos ha pasado?* șuieră el în telefon. Ce naiba s-a întâmplat?

Fonseca îi oferi o explicație care părea cu totul fantasmagorică.

– S-au stins luminile?! întrebă Garza. Un *computer* s-a dat drept ofițer de securitate și ți-a furnizat informații false?! Cum ar trebui să reacționez la așa ceva?

– Îmi dau seama că e greu de crezut, domnule, dar exact așa s-au întâmplat lucrurile. Facem eforturi să înțelegem de ce s-a răzgândit computerul brusc.

– S-a răzgândit?! E un afurisit de computer!

– Vreau să spun că până atunci se dovedise serviabil – a identificat numele ucigașului, a încercat să împiedice crima și tot el a aflat că mașina cu care a fugit asasinul aparținea companiei Uber. Și pe urmă, deodată, aparent, a început să acționeze *împotriva* noastră. Bănuim că Robert Langdon i-a zis ceva, fiindcă după discuția cu el totul s-a schimbat.

„Deci mă lupt cu un computer acum?! Este clar, reflectă Garza, am devenit prea bătrân pentru lumea asta."

– Agent Fonseca, sunt convins că nu trebuie să-ți spun cât de penibil va fi pentru prinț, atât la nivel personal, cât și politic, dacă s-ar afla că logodnica lui a fugit cu americanul și că Garda Regală a fost trasă pe sfoară de un computer.

– Suntem perfect conștienți de acest lucru, domnule.

– Ai idee ce anume i-ar fi făcut pe cei doi să fugă? Mi se pare un comportament complet gratuit și nesăbuit.

– Profesorul Robert Langdon s-a opus ferm când l-am înștiințat că va trebui să ne însoțească la Madrid în seara aceasta. A spus răspicat că nu voia să vină.

„Așa că a fugit de la locul unei crime?" Garza bănuia că altceva se întâmpla, dar nu-și imagina ce anume.

– Ascultă-mă cu atenție! Este absolut esențial s-o localizezi pe

Ambra Vidal şi s-o aduci la Palat înainte ca informaţiile astea să se afle.

– Înţeleg, domnule, însă eu şi Díaz suntem singurii agenţi la faţa locului. E imposibil să căutăm doar noi doi în tot oraşul. Ar trebui să alertăm autorităţile locale, să obţinem acces la camerele de supraveghere a traficului rutier, la asistenţă aeriană, la toate…

– În niciun caz! replică Garza. Nu ne permitem o asemenea ruşine. Fă-ţi treaba! Găseşte-i singur şi predă-o pe doamna Vidal în custodia noastră cât mai repede posibil.

– Da, domnule.

Comandantul închise telefonul, stupefiat. Când ieşi din dormitor, o tânără se apropie de el în fugă. Purta obişnuitul ei costum bej cu pantaloni, ochelarii cu lentile groase şi ţinea în mâini o tabletă.

„Dumnezeu să mă apere! exclamă Garza în sinea lui. Nu acum!"

Mónica Martín era cel mai nou şi mai tânăr „coordonator de relaţii publice" de la Palat – un post care includea îndatoririle unui ofiţer de presă, ale unui strateg PR şi ale unui director de comunicare – prerogative de care părea să se achite fiind într-o permanentă stare de agitaţie.

La numai douăzeci şi şase de ani, Martín obţinuse licenţa în Comunicare şi Relaţii Publice la Universitatea Complutense din Madrid, urmase doi ani de specializare la una dintre cele mai importante şcoli IT din lume – Universitatea Tsinghua din Beijing –, obţinuse o slujbă la departamentul de relaţii publice de la Grupo Planeta{15} şi apoi un post de conducere în Comunicare la reţeaua spaniolă de televiziune Antena 3.

Cu un an în urmă, într-o încercare disperată de a păstra legătura cu tineretul spaniol prin intermediul mediilor virtuale şi a ţine astfel pasul cu influenţa crescândă a blogurilor şi reţelelor de socializare, Casa Regală concediase un versat specialist în domeniul relaţiilor publice, cu zeci de ani de experienţă în presa tipărită şi audiovizuală, şi o angajase în locul lui pe această tânără cu un CV impresionant.

„Martín îi datorează totul prinţului Julián", medită Garza.

Cooptarea ei în echipa de la Palat fusese una dintre rarele contribuţii ale prinţului la activitatea Casei Regale şi unul dintre foarte puţinele cazuri în care-şi încordase muşchii în faţa tatălui său. Mónica Martín era considerată unul dintre cei mai buni specialişti din domeniul ei de activitate, dar pentru Garza, agitaţia ei nervoasă, vecină cu paranoia, i se părea de-a dreptul istovitoare.

– Teoriile conspiraţiei, declară Martín, fluturând tableta spre el. Inundă lumea.

Garza se uită la ea neîncrezător. „Arăt ca şi cum mi-ar păsa de asta?!" Avea în seara aceea alte lucruri la care să se gândească, mai importante decât moara zvonurilor conspiraţioniste.

– Ai putea să-mi spui ce cauţi plimbându-te aşa prin reşedinţa regală? o interpelă el.

– Cei din camera de comandă tocmai v-au contactat prin GPS, răspunse tânăra şi arătă spre telefonul lui.

Garza închise ochii o clipă şi oftă, stăpânindu-şi iritarea. Pe lângă un nou coordonator de relaţii publice, echipa de la Palat instituise recent o nouă „divizie de securitate electronică", menită să asigure oamenilor lui servicii GPS, supraveghere digitală, elaborare implicită de profiluri şi furnizare de date. Cu fiecare zi, echipa lui părea să devină tot mai tânără şi mai diversificată.

„Camera noastră de comandă arată precum centrul informatic din campusul unui colegiu."

După toate aparenţele, tehnologia computerizată folosită pentru localizarea agenţilor Gărzii Regale îl localiza şi pe Garza însuşi, iar lui i se părea deranjant să ştie că vreo câţiva tinerei de la subsol ştiau în fiecare clipă unde era şi ce făcea.

– Am venit la dumneavoastră personal, adăugă Martín continuând să agite tableta, fiindcă ştiam că veţi dori să vedeţi asta.

Garza îi smulse tableta din mână şi se uită la ecran, unde văzu o fotografie de dosar şi câteva date personale ale spaniolului bărbos care fusese identificat ca ucigaşul din Bilbao – amiralul Luis Ávila,

– Circulă multe zvonuri negative, continuă Martín, şi se bate insistent monedă pe faptul că Ávila este un fost angajat al familiei regale.

– Ávila a lucrat în *marină!,* se răsti Garza.

– Da, însă tehnic vorbind, regele fiind comandantul forţelor armate…

– Niciun cuvânt în plus! îi ordonă el, trântindu-i tableta în mână. Sugestia că regele ar fi complice la un act terorist e o exagerare absurdă lansată de adepţii smintiţi ai teoriei conspiraţioniste şi complet irelevantă pentru situaţia noastră actuală. Haide să ne mulţumim cu ce avem şi să ne întoarcem la treabă. La urma urmei, ţicnitul ăsta ar fi putut s-o ucidă pe regina consoartă, dar a ales să împuşte un ateu american. În definitiv, nu e chiar atât de rău!

Tânăra nu se clinti din loc.

– Mai e ceva, domnule, ceva care are legătură cu familia regală. Şi am vrut să fiţi în cunoştinţă de cauză.

În timp ce vorbea, degetele Mónicăi Martín zburau pe ecranul tabletei, accesând un alt site.

– Fotografia aceasta e de câteva zile pe internet, însă nimeni n-a remarcat-o. Dar cum asasinarea lui Edmond Kirsch a devenit virală, poza a început să apară în programele de ştiri, preciză ea şi-i întinse tableta.

Garza citi un titlu: „Să fie, oare, aceasta ultima fotografie a

futurologului Edmond Kirsch?” Un instantaneu neclar îl înfăţişa pe Kirsch într-un costum închis la culoare, stând pe un mal abrupt şi stâncos, lângă o faleză.

– Fotografia a fost făcută în urmă cu trei zile, îi explică tânăra, când Edmond se afla într-o vizită la abaţia Montserrat. Un muncitor aflat la faţa locului l-a recunoscut şi a făcut imediat o poză. După asasinarea lui Kirsch, muncitorul a postat din nou fotografia, ca fiind ultima imagine a lui în viaţă.

– Şi ce legătură are asta cu noi?

– Derulaţi la fotografia de mai jos.

Garza se conformă. Când imaginea următoare apăru pe ecran, se văzu nevoit să întindă o mână şi să se sprijine de perete.

– Nu se poate… Nu poate fi adevărat!

Era o versiune mărită a instantaneului anterior: Edmond Kirsch stătea lângă un bărbat înalt, în tradiţionala robă catolică purpurie. Bărbatul era episcopul Valdespino.

– Este adevărat, domnule. Valdespino s-a întâlnit cu Kirsch în urmă cu câteva zile.

– Dar… bâigui Garza, rămas fără cuvinte. De ce n-a pomenit episcopul nimic despre asta? Mai ales ţinând seama de tot ce s-a întâmplat în seara asta?

Martín încuviinţă din cap, cu un aer suspicios.

– De asta am vrut să vorbesc cu dumneavoastră mai întâi.

„Valdespino s-a întâlnit cu Kirsch!” Era un lucru pe care Garza nu putea să-l conceapă. „Şi a evitat să menţioneze asta?!” Era o veste alarmantă, iar comandantul îşi spuse că trebuia să-l prevină pe prinţ neîntârziat.

– Din păcate, continuă tânăra coordonatoare făcându-şi iar de lucru cu tableta, mai e ceva.

– Comandante! răsună brusc vocea lui Valdespino din camera de zi. Ce veşti ai despre sosirea doamnei Vidal?

Capul Mónicăi Martín zvâcni în sus, cu ochii măriţi.

– Episcopul era? şopti ea. Valdespino e *aici,* în reşedinţa regală?

– Da. Îl consiliază pe prinţ.

– Comandante! strigă episcopul din nou. Eşti acolo?

– Credeţi-mă, insistă tânăra pe acelaşi ton şoptit, cuprins de panică, mai sunt şi alte informaţii pe care *trebuie* să le aflaţi imediat înainte să rostiţi un cuvânt măcar în faţa prinţului sau a lui Valdespino. Aveţi încredere în mine când vă spun că situaţia din seara asta ne afectează mult mai profund decât v-aţi putea imagina.

Garza o studie o clipă pe tânăra coordonatoare şi se hotărî.

– Jos, în bibliotecă. Ne vedem acolo în şaizeci de secunde.

Martín încuviinţă, se întoarse şi plecă.

Rămas singur, Garza trase adânc aer în piept şi se strădui să-şi ia un

aer calm, sperând să-şi înlăture de pe chip orice urme de furie şi stupefacţie. Cu pas măsurat, intră în camera de zi.

– Totul este în regulă în privinţa doamnei Vidal, anunţă el surâzând. Va ajunge aici puţin mai târziu. Cobor acum la serviciul de securitate, ca să confirm personal escortarea.

Apoi, cu un semn din cap încrezător adresat prinţului, se întoarse spre episcopul Valdespino.

– Mă întorc repede. Să nu plecaţi!

Şi cu asta, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Când Garza părăsi apartamentul, Valdespino privi în urma lui, încruntat.

– S-a întâmplat ceva? întrebă prinţul, scrutând atent faţa episcopului.

– Da, răspunse acesta, întorcându-se spre el. De cincizeci de ani ascult confesiuni. Şi recunosc un mincinos când aud unul.

Capitolul 34

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

COMUNITATEA ON-LINE CLOCOTEŞTE

După asasinarea lui Edmond Kirsch, foarte mulţi admiratori on-line ai futurologului au postat o adevărată tornadă de speculaţii pe două teme la ordinea zilei.

CE DESCOPERISE KIRSCH?
CINE L-A UCIS ŞI DE CE?

Referitor la descoperirea lui Kirsch, teoriile au inundat Internetul şi acoperă o varietate enormă de subiecte - de la darwinism la extratereştri, la creaţionism şi aşa mai departe.

Încă nu se cunoaşte motivul crimei, dar ipotezele lansate includ fanatismul religios, spionajul organizat şi invidia.

ConspiracyNet v-a promis informaţii exclusive despre asasin, pe care vi le vom face cunoscute în momentul în care le vom primi.

Capitolul 35

Ambra Vidal şedea singură în cabina taxiului acvatic, strângându-şi pe umeri fracul lui Langdon. Cu câteva minute în urmă, când o întrebase de ce acceptase să se mărite cu un om pe care abia dacă-l cunoştea, îi răspunsese sincer:

„N-am avut de ales."

Logodna cu Julián fusese un nenoroc la care nu suporta să se gândească în seara aceea, după toate câte se întâmplaseră.

„Am fost prinsă într-o cursă. Sunt încă prinsă în cursă."

Privindu-şi imaginea oglindită în fereastra murdară a cabinei, o încercă un copleşitor sentiment de singurătate. Deşi nu era genul care să-şi plângă de milă, în acel moment îşi simţea inima pustiită. „Sunt logodită cu un om implicat într-un fel sau altul într-o crimă brutală."

Prinţul pecetluise soarta lui Edmond cu un simplu telefon, cu numai o oră înainte de prezentare. Ambra era prinsă în agitaţia ultimelor pregătiri pentru întâmpinarea invitaţilor, când o tânără din echipa lui venise la ea în grabă, fluturând o coală de hârtie.

– *¡Señora Vidal! ¡Mesaje para usted!* Doamnă Vidal! Un mesaj pentru dumneavoastră!

Entuziasmată, fata îi explicase într-o spaniolă repezită că tocmai primise un telefon important de la biroul de recepţie al muzeului.

– La identitatea apelantului, spusese ea în culmea agitaţiei, am văzut că scria Palatul Regal din Madrid, aşa că am răspuns fără ezitare! Era asistentul prinţului Julián şi suna din partea viitorului rege.

– Şi a sunat la recepţie? Curios, cei de la Palat au numărul meu de telefon mobil!

– Asistentul prinţului a zis că a încercat pe mobilul dumneavoastră, însă n-a reuşit să vă prindă.

Ambra îşi verificase telefonul. „Ciudat! Niciun apel ratat." Apoi îşi dăduse seama că o echipă de tehnicieni abia ce testase sistemul de bruiere a semnalului telefonic în muzeu; probabil că asistentul lui Julián sunase exact în momentele în care telefonul ei mobil nu funcţionase.

– Se pare că prinţul a primit astăzi un telefon de la un prieten foarte important din Bilbao, care-şi doreşte să participe la evenimentul din seara aceasta, adăugase fata, întinzându-i Ambrei coala de hârtie. Şi speră să-i includeţi numele pe lista invitaţilor.

Ea citise mesajul.

Almirante Luis Ávila (ret,)
Armada Española

„Un amiral în retragere din armata spaniolă?”

– A lăsat un număr de telefon şi a menţionat că-l puteţi suna dacă doriţi mai multe, detalii, dar că Julián se pregătea să participe la o întâlnire, aşa că, probabil, nu veţi putea da de el. Însă apelantul a insistat că prinţul speră ca solicitarea aceasta să nu vi se pară un abuz.

„Un abuz?! exclamase Ambra în sinea ei. Ţinând seama de tot ce-am tras până acum din cauza ta?”

– Mă ocup eu, replicase ea cu glas tare. Mulţumesc.

Tânăra plecase cu pas sprinţar, de parcă tocmai îi transmisese voia Domnului însuşi. Ambra se încruntase la bileţelul cu cererea prinţului, iritată de faptul că lui i se părea firesc să-şi exercite astfel influenţa asupra ei, mai ales după ce încercase cu atâta îndârjire s-o convingă să nu se implice în evenimentul din scara aceea.

„Încă o dată, nu-mi dai de ales.”

Dacă i-ar fi ignorat solicitarea, ar fi riscat o confruntare neplăcută cu un ofiţer naval de rang înalt, la intrarea în muzeu. Evenimentul care urma să aibă loc fusese organizat meticulos şi avea să atragă o atenţie extraordinară din partea presei. „Ultimul lucru de care am nevoie este o ciondăneală stânjenitoare cu unul dintre prietenii influenţi ai lui Julián.”

Amiralul Ávila nu fusese verificat şi nici inclus pe lista celor „aprobaţi”, dar Ambra îşi spusese că o eventuală solicitare a ei pentru un control de securitate ar fi fost deopotrivă inutilă şi jignitoare. La urma urmei, omul era un distins ofiţer de marină cu suficientă influenţă pentru a pune mâna pe telefon, a suna la Palatul Regal şi a-i cere viitorului rege o favoare.

Aşa că, având oricum un program foarte încărcat, Ambra luase unica decizie posibilă. Scrisese numele amiralului Ávila pe lista invitaţilor, aflată la intrare în muzeu, şi-l adăugase, totodată, în baza de date a ghidurilor audio, ca să fie pregătit un set de căşti pentru noul oaspete. Pe urmă se întorsese la treburile ei.

„Iar acum, Edmond e mort”, îşi spuse ea revenind în prezent, la călătoria în taxiul acvatic. Încercă să-şi alunge din minte amintirile dureroase, însă îi veni brusc o idee ciudată.

„De fapt, n-am vorbit nicio clipă direct cu Julián… Mesajul mi-a fost transmis în întregime de terţe persoane.”

Gândul îi aduse o palidă rază de speranţă.

„E, oare, posibil ca Robert să aibă dreptate? Ca Julián să fie totuşi nevinovat?”

Analiză ipoteza în minte încă o clipă, apoi se grăbi să iasă pe punte.

Profesorul american stătea singur la prora, cu mâinile pe parapet şi cu privirea pierdută în noapte. Se duse lângă el, observând mirată că ambarcaţiunea părăsise cursul principal al râului Nervión şi înainta în

aval pe un mic afluent care părea nu atât un râu, cât mai curând un canal periculos, cu maluri înalte şi nămoloase. Apa puţin adâncă şi albia îngustă îi dădeau emoţii, dar căpitanul părea netulburat, conducându-şi barca în viteză maximă prin defileul cu maluri apropiate, la lumina becului de la prora.

Ambra îi povesti lui Langdon, în câteva cuvinte, despre solicitarea primită de la biroul prinţului Julián.

– Tot ce ştiu, de fapt, este că biroul de recepţie de la muzeu a primit un apel din interiorul Palatului Regal de la Madrid. Tehnic vorbind, putea să fi fost *oricine* de acolo, dându-se drept asistentul lui Julián.

Langdon încuviinţă.

– Poate tocmai de asta persoana respectivă a preferat să-ţi transmită solicitarea prin cineva, în loc să vorbească personal cu tine. Ai idee cine ar putea fi implicat?

Ţinând seama de schimbul de replici dintre Edmond şi Valdespino, el tindea să-l bănuiască pe episcop.

– Ar putea fi oricine, răspunse Ambra. La Palat este o perioada delicată acum. Dat fiind că Julián va urca pe tron, mulţi dintre vechii consilieri se zbat să-i intre în graţii şi să dobândească influenţă asupra lui. Ţara trece prin schimbări şi cred că aproape toţi cei din vechea gardă sunt disperaţi să nu-şi piardă autoritatea.

– Ei bine, indiferent cine e implicat, să sperăm că persoana în cauză nu-şi va da seama că încercăm să obţinem parola lui Edmond şi să-i facem publică descoperirea.

Chiar în clipa în care rostea cuvintele, Langdon conştientiză cât de simplă era, în fond, misiunea lor.

Dar şi cât de periculoasă.

„Edmond a fost ucis pentru ca informaţia să nu fie difuzată."

În acel moment, se întrebă dacă nu cumva cea mai inofensivă opţiune a lui ar fi să se îmbarce, pur şi simplu, într-un avion către casă şi să lase pe altcineva să se ocupe de toată situaţia aceea.

„Inofensivă, da. Opţiune…? Nu, nu este o opţiune", îşi răspunse el singur. Simţea un profund sentiment al datoriei faţă de fostul lui student, însă şi indignare la ideea că o descoperire ştiinţifică putea fi cenzurată într-un mod atât de brutal. În plus, era îmboldit şi de o curiozitate intelectuală de a afla ce anume descoperise Edmond.

„Şi, nu în ultimul rând, mai e şi Ambra Vidal."

Directoarea de muzeu trecea printr-o criză, evident, iar când ridicase ochii spre el şi-i ceruse ajutorul, profesorul simţise că ea era o fire independentă, cu convingeri personale puternice, deşi sesizase şi povara temerilor şi a regretelor care o măcinau. „Sunt secrete în jurul ei, înţelesese el, adânci şi întunecate. Iar ea strigă după ajutor."

Ambra îl privi, intuindu-i parcă gândurile.

– Cred că ţi-e frig. Trebuie să-ţi dau fracul înapoi.

– Mi-e bine, surâse el uşor.

– Te gândeşti că ar trebui să pleci din Spania imediat ce ajungem la aeroport?

– De fapt, ideea chiar mi-a trecut prin minte, începu Langdon să râdă.

– Te rog să nu pleci! rosti ea, aşezându-şi palma mică peste mâna lui, pe balustradă. Nu ştiu sigur cu ce ne confruntăm în seara asta. Ai fost apropiat de Edmond, şi nu o dată l-am auzit spunându-mi cât îţi preţuia prietenia şi câtă încredere avea în opiniile tale. Mi-e frică, Robert, şi chiar nu cred că pot să fac faţă singură.

Momentele ei de candoare nereţinută i se păreau surprinzătoare, dar şi foarte atrăgătoare.

– Bine, încuviinţă el cu o înclinare a capului. Suntem datori faţă de Edmond şi, sincer să fiu, faţă de comunitatea ştiinţifică să găsim parola şi să-i aducem descoperirea la cunoştinţa întregii lumi.

– Îţi mulţumesc, surâse ea.

Langdon întoarse capul şi privi în urma lor.

– Îmi închipui că agenţii Gărzii Regale şi-au dat seama deja că am părăsit muzeul.

– Fără îndoială. Însă Winston a fost cu adevărat impresionant, nu-i aşa?

– Uluitor!

Abia în acel moment începea Langdon să întrevadă uriaşul salt pe care-l realizase Edmond în domeniul dezvoltării inteligenţei artificiale. Oricare ar fi fost „noile tehnologii brevetate” despre care amintise el, în mod cert ceea ce urmărise era instituirea unei brave lumi noi a interacţiunilor dintre om şi computer.

Iar în seara aceea, Winston se dovedise un slujitor credincios al celui care-l crease şi, totodată, un aliat nepreţuit pentru Ambra şi Langdon. În decurs de numai câteva minute, recunoscuse pericolul de pe lista invitaţilor, încercase să împiedice uciderea lui Edmond, identificase maşina cu care fugise asasinul şi-i ajutase pe Langdon şi pe Ambra să iasă din muzeu.

– Să sperăm că Winston le-a telefonat deja piloţilor lui Edmond, ca să-i avertizeze de venirea noastră, adăugă el.

– Sunt sigură că a făcut-o. Dar ai dreptate. Ar trebui să-l sun, ca să verificăm.

– Stai puţin! o opri Langdon. Poţi să-l *suni* pe Winston? Când am ieşit din muzeu, în afara razei de acţiune a sistemului audio, am crezut că…

Ambra râse, clătinând din cap.

– Robert, Winston nu se află *fizic* în interiorul Muzeului Guggenheim! E într-o incintă computerizată secretă şi poate fi accesat de la distanţă. Chiar crezi că Edmond ar fi construit o entitate ca

Winston fără sa aibă posibilitatea să comunice cu el oricând şi de oriunde în lume? Edmond vorbea cu el tot timpul când era acasă, când călătorea, când ieşea la o plimbare; puteau intra în legătură unul cu altul în orice moment, cu un simplu apel telefonic. L-am văzut discutând ore întregi cu Winston. Îl folosea ca pe un asistent personal – să-i facă rezervările la restaurante, să-i coordoneze programul cu cel al piloţilor –, într-un cuvânt, să facă tot ce trebuia făcut. De fapt, când organizam prezentarea de la muzeu, am vorbit personal la telefon cu Winston destul de des.

Ambra băgă mâna în buzunarul fracului, scoase telefonul turcoaz al lui Edmond şi-l deschise; îl închisese Langdon când erau încă în muzeu, ca să nu se descarce acumulatorul.

– Ar trebui să-ţi deschizi şi tu telefonul, îl sfătui ea, aşa vom avea *amândoi* acces la Winston.

– Nu ţi-e teamă că vom fi localizaţi dacă le punem în funcţiune?

– Autorităţile n-au avut timp să obţină ordinul judecătoresc necesar şi deci cred că merită riscul – mai ales dacă Winston ne va ţine la curent cu mişcările agenţilor Gărzii Regale şi cu situaţia de la aeroport, răspunse Ambra clătinând din cap.

Nesigur, Langdon îşi deschise telefonul. Când pe ecran apăru meniul iniţial, strânse pleoapele deranjat de lumina bruscă şi se simţi oarecum vulnerabil, de parcă tocmai devenise localizabil instantaneu pentru fiecare satelit din jurul planetei.

„Ai văzut prea multe filme cu spioni”, se mustră el.

Brusc, telefonul începu să piuie şi să vibreze, pe măsură ce o întreagă suită de mesaje recepţionate toată seara începu să se încarce. Spre uimirea lui, avea mai mult de două sute de e-mailuri şi SMS-uri primite de când îşi închisese telefonul.

Verificându-şi în grabă căsuţa poştală, constată că toate mesajele erau de la colegi şi prieteni. Primele aveau ca titlu felicitări – *Superbă prelegere! Nu-mi vine să cred că eşti acolo –,* însă apoi, dintr-odată, tonul lor devenise unul îngrijorat şi neliniştit; printre acestea era şi un mesaj de la editorul lui, Jonas Faukman: *DUMNEZEULE, ROBERT EŞTI BINE??!!* Era prima dată când Jonas folosea într-un e-mail numai majuscule şi semne de punctuaţie duble.

Până în acel moment, Langdon se simţise invizibil în întunericul de pe râu, ca şi cum muzeul ar fi fost un vis urât care pierea în uitare.

„Toată lumea a aflat, înţelese el. Veştile despre misterioasa descoperire a lui Kirsch şi despre uciderea lui… numele şi chipul meu.”

– Winston a tot încercat să ne contacteze, spuse Ambra, cu privirea în telefonul lui Kirsch. Edmond a primit cincizeci şi trei de apeluri nepreluate în ultima jumătate de oră, toate de la acelaşi număr, toate la intervale de exact treizeci de secunde. Perseverenţa neobosită este

una dintre multiplele virtuţi ale lui Winston, râse ea.

În aceeaşi clipă, telefonul lui Edmond începu să sune, iar Langdon zâmbi.

– Mă întreb cine ar putea fi.

Ambra îi întinse telefonul.

– Răspunde!

El îl luă şi activă difuzorul.

– Alo?

– Domnule profesor Langdon, se auzi glasul lui Winston, cu deja familiarul accent britanic. Mă bucur că am restabilit contactul. Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră.

– Da, am constatat, replică el, impresionat de calmul desăvârşit al computerului, în ciuda celor cincizeci şi trei de apeluri consecutive nepreluate.

– S-au mai schimbat unele lucruri aici. Există posibilitatea ca autorităţilor de la aeroport să le fie comunicate numele voastre, înainte să ajungeţi acolo. Vă sugerez încă o dată să-mi urmaţi instrucţiunile cu scrupulozitate.

– Suntem în mâinile tale, Winston. Spune-ne ce să facem.

– În primul rând, domnule profesor, dacă n-aţi scăpat încă de telefonul mobil, trebuie s-o faceţi imediat.

– Chiar aşa? întrebă Langdon, strângându-şi mai tare aparatul în mână. Nu e nevoie ca autorităţile să obţină un ordin judecătoresc înainte să…

– Dacă am fi într-un film poliţist american, poate că da, însă dumneavoastră sunteţi în Spania şi aveţi de-a face cu Garda Regală şi cu Palatul Regal. Iar ei vor face ceea ce trebuie să facă.

Langdon se uită la telefonul lui, reticent la ideea de a se despărţi de el.

„Întreaga mea viaţă e în telefonul ăsta.”

– Dar cum rămâne cu telefonul lui Edmond? întrebă Ambra alarmată.

– Nelocalizabil, răspunse Winston. Edmond s-a temut întotdeauna de spionajul organizat şi de hackeri. A scris personal un program IMEI/IMSI{16} de disimulare pentru telefonul lui, în aşa fel încât să dejoace planurile oricăror interceptori GSM.

„Fireşte că da, îşi spuse Langdon. Pentru un geniu ca Edmond, care l-a creat pe Winston, a fost floare la ureche să dea cu tifla unei companii locale de telefonie mobilă.”

Continuă să-şi privească încruntat telefonul aparent cu o tehnologie inferioară, când Ambra i-l luă din mână cu un gest uşor. Fără un cuvânt, îl aruncă peste bord. Langdon îl văzu căzând şi dispărând în apele întunecate ale râului. Se întoarse şi se uită după el, în urma ambarcaţiunii, simţind un gol în inimă.

– Robert, şopti ea, aminteşte-ţi cuvintele înţelepte ale prinţesei Elsa din filmul Disney.

Langdon se răsuci spre ea.

– Scuze?

Ambra surâse blând.

– Lasă-l să se ducă!{17}

Capitolul 36

– *Su misión todavía no ha terminado,* declară vocea în telefonul lui Ávila. Misiunea ta nu s-a încheiat încă.

Amiralul luă poziţia de drepţi, pe bancheta din spate a maşinii Uber în timp ce asculta ce avea de spus patronul său.

– S-a ivit o complicaţie neaşteptată, continuă persoana de contact într-o spaniolă rapidă. Trebuie să te redirecţionăm către Barcelona. Imediat.

„Barcelona?" I se comunicase că va trebui să plece la Madrid pentru următoarele acţiuni.

– Avem motive să credem că doi asociaţi ai domnului Kirsch se îndreaptă în seara aceasta spre Barcelona, în speranţa că vor găsi o modalitate de a difuza de la distanţă prezentarea domnului Kirsch.

Ávila încremeni.

– E *posibil* aşa ceva?

– Încă nu suntem siguri, dar dacă vor reuşi, toate eforturile noastre vor fi zădărnicite. Am nevoie de un om în Barcelona imediat. Cu *discreţie.* Du-te acolo cât poţi de repede şi sună-mă.

Legătura se întrerupse. Ciudat: vestea neplăcută era bine-venită pentru Ávila. „Încă e nevoie de mine." Barcelona era mai departe decât Madridul, însă la numai câteva ore distanţă pe autostradă, în miez de noapte şi la viteză maximă. Fără să mai piardă un moment, amiralul lipi ţeava pistolului de capul şoferului. Mâinile omului se încordară vizibil pe volan.

– *Llévame a Barcelona!* îi ceru Ávila. Du-mă la Barcelona!

La următoarea ieşire, şoferul viră spre Vitoria-Gasteiz şi acceleră pe autostrada A-1, îndreptându-se spre est. Singurele vehicule la ora aceea din noapte erau TIR-urile care treceau în viteză, grăbindu-se să ajungă la Pamplona, la Huesca sau Lleida şi, în final, la unul dintre cele mai mari porturi de la Mediterana, Barcelona.

Lui Ávila abia dacă-i venea să creadă când se gândea la seria de evenimente care culminase cu momentul de acum. „Din adâncul celei mai negre disperări, m-am înălţat la clipa celei mai glorioase misiuni."

Pentru câteva secunde, căzu din nou în puţul acela negru al suferinţei, târându-se de-a latul altarului plin de fum al Catedralei din Sevilla, scormonind prin molozul însângerat după soţia şi copilul lui, ca să înţeleagă, într-un târziu, că amândoi pieriseră pentru totdeauna.

– Abisul este un *purgatoriu,* şoptise o călugăriţă lângă el, una dintre sutele de consilieri specializaţi în gestionarea traumelor sufleteşti, pregătiţi de Biserică pentru a-i ajuta pe supravieţuitori. Sufletul tău e captiv în pragul întunecat al iadului. Iertarea e singura ta salvare. Trebuie să găseşti o cale de a-i *ierta* pe cei care ţi-au făcut asta; altfel,

furia te va distruge. Iertarea, adăugase ea făcând semnul crucii deasupra lui, este singura ta salvare.

„Iertare?!" Ávila încercase să vorbească, însă demonii îi sugrumau gâtlejul. În momentele acelea, simţea că răzbunarea era singura posibilitate de salvare. „Dar răzbunare împotriva cui?" Nimeni nu revendicase atacul cu bombă.

– Îmi dau seama foarte bine: actele de terorism religios par de neiertat, continuase călugăriţa. Însă ţi-ar fi de ajutor să-ţi aminteşti că propria noastră confesiune religioasă a dezlănţuit vreme de secole cruzimea Inchiziţiei, în numele Dumnezeului în care credem. Am ucis femei şi copii nevinovaţi în numele credinţei noastre. Pentru asemenea fapte, a trebuit să cerem iertare lumii întregi, şi nouă înşine. Şi cu timpul, ne-am tămăduit.

Apoi îi citise un pasaj din Biblie, *Matei 5, 39–44:* „Eu însă vă spun vouă: «Nu vă împotriviţi celui rău; iar cui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i-l şi pe celălalt. Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc.»"

În noaptea aceea, singur şi pradă durerii, Ávila se privise în oglindă. Cel care se uita înapoi la el îi părea necunoscut. Cuvintele călugăriţei nu reuşiseră să-i domolească suferinţa câtuşi de puţin.

„Iertare?! Să întorc şi celălalt obraz?! Am văzut răul pentru care nu există iertare!"

Pradă furiei necontrolate, lovise cu pumnul în oglindă, făcând-o ţăndări, apoi se prăbuşise pe podeaua băii cutremurat de hohote de plâns.

Ca ofiţer de carieră, fusese întotdeauna un om stăpânit – o întruchipare a disciplinei, a onoarei şi a respectului ierarhic –, dar omul acela nu mai exista. În decurs de câteva săptămâni, intrase într-un fel de transă, amorţindu-şi durerea cu un amestec distructiv de alcool şi medicamente. În scurt timp, dependenţa de efectele anesteziante ale drogurilor pusese stăpânire pe el, transformându-l într-un pustnic amar şi ostil.

Peste câteva luni, marina îl obligase tacit să se pensioneze. Odinioară un crucişător de temut, amarat în prezent la un doc dosnic, Ávila ştia că nu va mai naviga niciodată. Marina căreia îşi dedicase viaţa se debarasase de el, dându-i doar un mic stipendiu din care abia dacă putea trăi.

„Am ajuns la cincizeci şi opt de ani, conştientizase el, şi n-am nimic în viaţă."

Îşi petrecea zilele stând singur în sufragerie, uitându-se la televizor, bând votcă şi aşteptând să apară o rază de lumină. *„La hora más oscura es justo antes del amanecer",* îşi repeta el mereu. Însă vechiul aforism se dovedea iar şi iar fals. „Ora cea mai întunecată nu este doar înainte de

ivirea zorilor, i se părea lui. Fiindcă zorii nu mai vin niciodată."

În ziua în care împlinise cincizeci şi nouă de ani, într-o dimineaţa ploioasă de marţi, având în faţă o sticlă goală de votcă şi o înştiinţare de evacuare, îşi adunase curajul să se ducă la dulap, să-şi ia pistolul de serviciu, să-l încarce şi să-şi lipească ţeava de tâmplă.

„Perdóname", şoptise el şi închisese ochii. Pe urmă apăsase pe trăgaci. Detunătura fusese mult mai silenţioasă decât îşi închipuise. Mai degrabă un clic decât un foc de armă.

Ca o cruzime a sorţii, arma nu percutase. Anii în care stătuse nefolosit într-un dulap prăfuit îşi puseseră amprenta pe pistolul lui ceremonial. Se părea deci că până şi acel simplu act de laşitate îi era peste puteri.

Cuprins de furie, azvârlise pistolul în perete. De data aceasta, explozia zguduise întreaga încăpere. Ávila simţise o arsură în gambă şi aburii alcoolului i se risipiseră spulberaţi de durerea cumplită. Se prăbuşise la podea, ţinându-se de piciorul care sângera.

Vecinii îi bătuseră la uşă speriaţi, răsunaseră sirene, iar în scurt timp Ávila ajunsese la Spitalul Provincial San Lázaro din Sevilla, străduindu-se să explice cum încercase să se sinucidă împuşcându-se în picior.

A doua zi dimineaţă, în vreme ce zăcea în salon, umilit şi istovit, amiralul Luis Ávila primise un vizitator.

– Eşti un ratat de doi bani, îi spusese tânărul, în spaniolă. Nu-i de mirare că te-au obligat să te pensionezi.

Înainte să răspundă ceva, tânărul ridicase jaluzelele de la ferestre şi lăsase lumina soarelui să se reverse înăuntru. Ávila mijise ochii şi văzuse ca puştiul era tuns perie şi foarte musculos. Şi purta un tricou care avea pe piept chipul lui Iisus.

– Mă cheamă Marco, rostise băiatul, cu un accent andaluz. Sunt instructorul tău de recuperare fizică. Am cerut să-ţi fiu repartizat, fiindcă noi doi avem ceva în comun.

– Armată? întrebase Ávila, remarcând atitudinea belicoasă a tânărului.

– Nu. Eram şi eu acolo în dimineaţa aceea de duminică. În catedrală. În ziua atacului terorist.

Ávila se holbase la el incredul.

– Erai *acolo?*

Băiatul se aplecase şi-şi suflecase un crac al pantalonilor, lăsând să se vadă o proteză.

– Îmi dau seama că ai trecut printr-un iad, dar eu jucam fotbal semiprofesionist, aşa că să nu te aştepţi la prea multă compasiune din partea mea. Sunt mai curând genul care zice „Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri."

Şi înainte să apuce amiralul să-şi dea seama ce se petrecea, Marco îl

ridicase din pat şi-l trântise într-un scaun cu rotile, îl împinsese pe culoar până la o mică sală de sport şi-l proptise între două bare paralele.

– O să te doară, îi zisese tânărul, însă încearcă să ajungi la capătul celălalt. Fă-o o singură dată. Pe urmă poţi să te duci să-ţi iei micul dejun.

Durerea fusese sfâşietoare, dar Ávila n-avea de gând să se plângă în faţa cuiva care-şi pierduse un picior, aşa că, folosindu-şi braţele pentru a-şi susţine greutatea, se târâse până la capătul barelor.

– Bine! exclamase Marco. Acum, mai fă-o o dată.

– Însă ai zis că…

– Mda, am minţit. Fă-o încă o dată!

Ávila se uitase la el, înmărmurit. Nu mai primise vreun ordin de mulţi ani şi, în mod ciudat, cel de acum i se părea revigorant. Îl făcea să se simtă tânăr, aşa cum se simţise în tinereţe, ca proaspăt recrut. Se răsucise şi începuse să-şi târască picioarele spre celălalt capăt.

– Şi, ia spune-mi, îi ceruse Marco, te mai duci la slujbă la Catedrala din Sevilla?

– Niciodată.

– Frică?

Amiralul clătinase din cap.

– Furie.

Băiatul râsese.

– Mda, dă-mi voie să ghicesc. Călugăriţele ţi-au zis să-i *ierţi* pe atacatori.

Ávila se oprise brusc între bare.

– Exact!

– Şi mie. Am încercat. Imposibil. Călugăritele ne-au dat un sfat idiot.

Şi râsese iar.

Amiralul se uitase la tricoul lui, cu chipul lui Iisus.

– Dar mi se pare că tu…

– Oh, da, în mod *cert* încă sunt creştin. Mai credincios ca oricând. Am avut noroc să-mi găsesc menirea – îi ajut pe cei care au fost victime ale duşmanilor lui Dumnezeu.

– O cauză nobilă, replicase Ávila cu invidie, simţind că viaţa lui n-avea niciun rost, fără familie şi fără marină.

– Un om deosebit m-a ajutat să mă întorc la Dumnezeu, continuase Marco. Omul acela, apropo, era papa. L-am întâlnit personal, de multe ori.

– Scuză-mă… Papa?

– Da.

– Adică… şeful Bisericii Catolice?

– Da. Dacă vrei, cred că pot să-ţi aranjez o audienţă.

Ávila se uitase la băiat de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

– *Tu poţi* să-mi aranjezi mie o audienţă la papă?

Marco afişase o figură jignită.

– Îmi dau seama că eşti un ofiţer de marină şi că nu-ţi poţi imagina că un terapeut infirm din Sevilla are acces la unsul Domnului pe pământ, însă îţi spun adevărul. Pot să-ţi aranjez o întâlnire cu el dacă vrei. Probabil că te va putea ajuta să-ţi regăseşti drumul, aşa cum m-a ajutat şi pe mine.

Ávila se sprijinise pe barele paralele, neştiind bine ce să răspundă. Îl idolatriza pe suveranul pontif de atunci – un lider religios de un conservatorism îndârjit, care susţinea ortodoxia şi tradiţionalismul cel mai strict. Din nefericire, asupra lui erau îndreptate toate criticile curentului modernizator, de pretutindeni din lume, şi se zvonea că se va retrage în curând, confruntat cu presiunile liberale crescânde.

– Aş fi onorat să-l întâlnesc, desigur, dar…

– Bun! îl întrerupsese Marco. Încerc să stabilesc ceva pentru mâine.

Ávila nu-şi imaginase niciodată că a doua zi se va afla în interiorul unui sanctuar bine păzit, faţă în faţă cu un lider puternic, care avea să-i dea cele mai motivante lecţii religioase din viaţa lui.

„Drumurile către salvare sunt numeroase. Iertarea nu este singura cale.”

Capitolul 37

Amplasată la parterul Palatului din Madrid, biblioteca regală este găzduită într-o serie de încăperi splendid decorate, care adăpostesc mii de volume nepreţuite, printre care exemplarul cu miniaturi din *Cartea Orelor* care i-a aparţinut reginei Isabella I a Castiliei, Bibliile câtorva regi şi un codex din perioada lui Alfonso al XI-lea, regele Castiliei, Leonului şi Galiciei.

Garza intră grăbit, deloc dornic să-l lase prea mult timp pe prinţ singur la etaj, în mrejele lui Valdespino. Încă nu ştia cum să interpreteze ceea ce aflase – că episcopul se întâlnise cu Kirsch în urmă cu numai câteva zile şi decisese să nu sufle nicio vorbă despre asta. „Nici măcar după prezentare şi asasinarea lui Kirsch!?"

Traversând incinta întunecată a bibliotecii, se îndreptă spre coordonatoarea de relaţii publice, Mónica Martín, care-l aştepta în penumbră, cu tableta în mână.

– Îmi dau seama că sunteţi foarte ocupat, îi spuse ea, dar problema nu suferă amânare. Am urcat să vă caut fiindcă am primit la centrul de securitate un e-mail alarmant de la ConspiracyNet.com.

– De la cine?

– ConspiracyNet este un site popular care abordează teoriile conspiraţioniste. Calitatea jurnalistică lasă de dorit, textele fiind scrise ca pentru copii, însă are milioane de vizualizări. Dacă mă întrebaţi pe mine, vânează ştirile false, dar se bucură de un respect deosebit plinire adepţii teoriilor conspiraţioniste.

Pentru Garza, sintagmele „respect deosebit" şi „teorii conspiraţioniste" nu-şi aveau locul în aceeaşi frază.

– Toată seara au scris despre situaţia apărută în privinţa lui Kirsch. Nu ştiu de unde-şi iau informaţiile, însă site-ul a devenit un fel de centru de comandă pentru bloggerii şi adepţii teoriilor conspiraţioniste. Chiar şi marile reţele de ştiri apelează la ei pentru informaţii de ultimă oră.

– Treci la subiect, o presă Garza.

– ConspiracyNet are noi informaţii în legătură cu Palatul, preciză Martín, ridicându-şi ochelarii pe nas. Le vor face publice în zece minute, dar au vrut să ne dea posibilitatea să le comentăm noi înainte.

Garza se holbă neîncrezător la tânăra din faţa lui.

– Palatul Regal nu comentează bârfele obsedate de senzaţional!

– Măcar uitaţi-vă, domnule, insistă ea întinzându-i tableta.

El o înhaţă şi văzu pe ecran o a doua fotografie a amiralului Luis Ávila. Era centrată aiurea, de parcă fusese făcută din greşeală, şi-l înfăţişa pe amiral în uniformă de gală, păşind în faţa unui tablou. Instantaneul lăsa impresia că fusese făcut de un vizitator al muzeului:

acesta încercase, de fapt, să fotografieze un exponat şi-l surprinsese fără să vrea pe amiral, care-i intrase neintenţionat în cadru.

– Ştiu cum arată Ávila, replică Garza nerăbdător să se întoarcă la prinţ şi la Valdespino. De ce-mi arăţi chestia asta?

– Derulaţi la fotografia următoare.

Comandantul trase cu degetul pe ecran şi văzu un cadru mărit al primei fotografii, focalizat pe mâna dreaptă a amiralului. Imediat îi sări în ochi însemnul din palmă. Părea să fie un tatuaj.

Garza rămase un lung moment cu privirea aţintită asupra imaginii. Cunoştea bine simbolul, aşa cum îl cunoşteau, de altfel, mulţi spanioli, mai cu seamă cei din generaţiile vârstnice.

„Simbolul lui Franco."

Prezent în multe locuri din Spania la mijlocul secolului XX, însemnul era sinonim cu dictatura ultraconservatoare a generalului Francisco Franco, al cărui regim brutal impusese naţionalismul, autoritarismul, militarismul, antiliberalismul şi catolicismul naţional. Simbolul era format din şase litere care, împreună, alcătuiau un cuvânt ce definea perfect imaginea de sine a lui Franco.

„Victor"[18].

Inflexibil, violent şi lipsit de scrupule, Francisco Franco ajunsese la putere cu sprijinul militar al Germaniei naziste şi al lui Mussolini. Asasinase mii de oponenţi şi preluase controlul total în stat în 1939 proclamându-se El Caudillo – echivalentul spaniol al termenului führer. În timpul războiului civil şi în primii ani ai dictaturii, cei care îndrăzneau să se opună dispăreau în lagăre de concentrare, unde se estima că fuseseră executate peste trei sute de mii de persoane.

Declarându-se apărătorul „Spaniei catolice" şi inamicul comunismului lipsit de Dumnezeu, Franco adoptase o mentalitate misogină rigidă îndepărtând femeile din numeroase posturi înalte în societate, limitându-le drastic posibilitatea de a activa în domenii ca Educaţia, Justiţia, activitatea bancară, chiar şi dreptul de a se separa de un soţ abuziv. Anulase toate căsătoriile neoficiale conform doctrinei catolice şi, printre altele, scosese în afara legii divorţul, contracepţia, avorturile şi homosexualitatea.

Din fericire, lucrurile erau cu totul altfel în prezent. Şi totuşi, pe Garza îl uluia rapiditatea cu care populaţia uitase una dintre cele mai negre perioade din istoria ţării.

Ca urmare a aşa-numitului *pacto de olvido* – un acord la nivel naţional de a „uita" tot ce se întâmplase în perioada tiraniei franchiste

–, copiii învăţau la şcoală foarte puţine lucruri despre fostul dictator. Un sondaj dezvăluise faptul că adolescenţii spanioli îl recunoşteau în număr mult mai mare pe actorul James Franco decât pe dictatorul Francisco Franco.

Generaţiile mai vechi n-aveau să uite însă niciodată. La fel ca svastica nazistă, simbolul VICTOR stârnea încă spaimă în inimile celor suficient de vârstnici pentru a-şi aminti anii aceia cumpliţi. Chiar şi la ora actuală, unii mai temători avertizau că la nivelurile cele mai înalte din guvern şi din Biserica Catolică spaniolă mai exista o facţiune secretă de franchişti, o grupare clandestină de tradiţionalişti care jurase să readucă în Spania convingerile de extremă dreapta ale secolului trecut.

Garza ştia că existau mulţi nostalgici care vedeau haosul şi apatia spirituală ce domneau în rândul populaţiei şi considerau că ţara putea fi salvată doar printr-o religie de stat mai puternică, un guvern mai autoritar şi prin impunerea unor principii morale mai clare.

„Uitaţi-vă la tineretul de azi! strigau ei. E în derivă totală!”

În ultimele luni, apropiindu-se momentul în care tronul urma să fie preluat de mai tânărul prinţ Julián, printre tradiţionalişti începuse să se manifeste temerea că Palatul Regal avea să devină în curând un alt susţinător al modernismului în Spania. Suspiciunile în acest sens fuseseră alimentate de recenta logodnă a prinţului cu Ambra Vidal – care era nu numai de origine bască, ci şi declarat agnostică şi care, ca regină a Spaniei, urma să exercite o influenţă considerabilă asupra soţului ei în chestiuni de stat şi de religie.

„Trăim vremuri periculoase, reflectă Garza, la o intersecţie furtunoasă între trecut şi viitor.”

Pe lângă disensiunile tot mai pronunţate în plan religios, Spania se afla şi din punct de vedere politic la un punct de cotitură. Va continua ţara să rămână o monarhie? Sau regalitatea va fi abolită pentru totdeauna, aşa cum se întâmplase în Austria, Ungaria şi în atâtea alte state europene? Doar timpul va oferi un răspuns. Pe străzi, tradiţionaliştii în vârstă fluturau drapele spaniole, pe când tinerii progresişti afişau cu mândrie culorile antimonarhice – purpuriu, roşu şi galben, cele ale vechiului stindard republican.

„Julián va moşteni un butoi cu pulbere.”

– Iniţial, când am văzut tatuajul franchist, spuse Martín reatrăgându-i atenţia spre imaginea de pe tabletă, am crezut că poate a fost adăugat ulterior, digital, ca să agite spiritele. Site-urile conspiraţioniste sunt într-o adevărată competiţie pentru a atrage cât mai mult trafic, iar o conexiune franchistă ar stârni reacţii ample, mai ales ţinând seama de caracterul anticreştin al prezentării lui Kirsch din scara asta.

Garza ştia că tânăra avea dreptate. „Adepţii teoriilor

conspiraţioniste o vor lua razna.”

– Citiţi comentariul pe care vor să-l publice, îl îndemnă Martín.

Cu un sentiment sumbru, Garza îşi coborî privirea spre textul lung care însoţea fotografia.

ConspiracyNet.com

INFORMAŢII RECENTE DESPRE EDMOND KIRSCH

În ciuda suspiciunilor iniţiale, că uciderea lui Edmond Kirsch ar fi opera unor fanatici religioşi, descoperirea acestui simbol franchist ultraconservator ar sugera că asasinatul ar putea avea şi motivaţii de ordin politic. Există bănuieli că politicieni cu viziuni conservatoare de la cele mai înalte eşaloane ale guvernului spaniol, poate chiar din interiorul Palatului Regal, duc lupte intestine pentru preluarea controlului în vidul de putere lăsat de absenţa şi iminentul deces al regelui…

– Ruşinos! răbufni Garza, renunţând să citească mai departe. Atâtea speculaţii pornind de la un tatuaj? N-are niciun sens! Cu excepţia prezenţei la locul crimei a Ambrei Vidal, situaţia asta n-are absolut nicio legătură cu politica dusă de Palatul Regal. Fără comentarii!

– Domnule, insistă Martín, dacă aţi vrea să citiţi şi restul comentariului, aţi vedea că încearcă să stabilească o legătură clară între episcopul Valdespino şi amiralul Ávila. Sugerează că episcopul ar putea fi, de fapt, un franchist nedeclarat, care-i şopteşte de ani buni regelui la ureche, împiedicându-l astfel să iniţieze schimbări semnificative în ţară. Această abordare, adăugă tânăra după o pauză, este din ce în ce mai intens vehiculată pe internet.

Încă o dată, Garza rămăsese fără cuvinte; nu mai recunoştea, pur şi simplu, lumea în care trăia.

„Ştirile false au ajuns să aibă aceeaşi pondere cu cele reale.”

Privindu-şi colaboratoarea, se strădui să vorbească pe un ton calm:

– Mónica, toate astea sunt fantasmagorii inventate de bloggerii cu imaginaţie, pentru propriul amuzament. Pot să te asigur că Valdespino nu e franchist. L-a slujit pe rege cu loialitate vreme de zeci de ani şi în niciun caz nu poate avea vreo legătură cu un criminal franchist. Palatul nu comentează. Am vorbit suficient de limpede?

– Domnule, aşteptaţi! exclamă Martín prinzându-l de braţ.

Garza se opri şi-şi coborî privirea, şocat, spre mâna subalternei lui. Tânăra şi-o retrase imediat.

– Îmi pare rău, domnule, dar cei de la ConspiracyNet ne-au trimis şi înregistrarea unei convorbiri telefonice care a avut loc cu foarte puţin timp în urmă în Budapesta. Nici asta n-o să vă placă, preciză ea, clipind des sub ochelarii cu lentile groase.

Capitolul 38

„Şeful meu a fost asasinat.”

Căpitanul Josh Siegel îşi simţea mâinile tremurând pe manşă în vreme ce îndrepta aeronava lui Edmond Kirsch, un Gulfstream G550, spre pista principală de pe aeroportul din Bilbao.

„Nu sunt în stare să pilotez un avion”, se gândi el, ştiind că şi copilotul era la fel de zdruncinat.

Siegel se aflase timp de mulţi ani la manşa avioanelor private ale lui Edmond Kirsch, iar crima teribilă din seara aceea fusese pentru el un şoc devastator. Cu numai o oră în urmă, şedea împreună cu copilotul în camera de zi a aeroportului, urmărind transmisia în direct de la Muzeul Guggenheim.

– Dramatism tipic pentru Edmond, glumise el, impresionat de abilitatea şefului său de a atrage mulţimi uriaşe de admiratori.

La fel ca toţi ceilalţi din jur, constatase că, urmărind prezentarea, se aplecase fără să vrea în scaun, tot mai curios, până când, într-o fracţiune de secundă, totul luase o turnură oribilă.

După aceea, şi el, şi copilotul continuaseră să se uite, sideraţi, la materialele difuzate de televiziuni, întrebându-se ce să facă mai departe.

Zece minute mai târziu îi sunase telefonul; apelantul era Winston, asistentul personal al lui Edmond. Siegel nu-l întâlnise niciodată şi, cu toate că englezul părea puţintel ciudat, se obişnuise să lucreze cu el la coordonarea zborurilor.

– Dacă nu te uiţi deja la televizor, deschide-l acum, îi spuse Winston.

– Am văzut. Suntem cutremuraţi amândoi.

– Trebuie ca avionul să se întoarcă la Barcelona, continuă Winston pe un ton bizar de controlat, ţinând seama de ceea ce se întâmplase. Pregătiţi-vă de decolare; voi reveni cu alte veşti în scurt timp. Vă rog să *nu* decolaţi înainte să vorbim din nou.

Siegel habar n-avea dacă instrucţiunile date de Winston ar fi corespuns cu dorinţele lui Edmond, însă pentru moment se bucura să primească îndrumări de la cineva.

La ordinele asistentului, Siegel şi copilotul completaseră fişa de zbor spre Barcelona cu *zero* pasageri – un zbor „mort”, aşa cum era neinspirat cunoscut printre cei din branşă – şi apoi ieşiseră din hangar, începând obişnuita verificare înaintea decolării.

După treizeci de minute, Winston îi sună iar.

– Sunteţi pregătiţi pentru decolare?

– Da.

– Bun. Presupun că veţi folosi pista obişnuită, cea care rulează spre

est?

– Exact.

„Uneori, comentă Siegel pentru sine, Winston e supărător de meticulos şi enervant de bine informat.”

– Vă rog sa contactaţi turnul de control şi să cereţi permisiunea pentru decolare. Rulaţi până în capătul îndepărtat al aerodromului, dar *nu* intraţi pe pistă.

– Să mă opresc pe rampa de acces?

– Da, doar pentru un minut. Vă rog să mă anunţaţi când ajungeţi acolo.

Siegel şi copilotul schimbară o privire surprinsă. Solicitarea lui Winston era lipsită de orice sens.

„Probabil că turnul de control va avea şi el ceva de spus în privinţa asta.”

Totuşi, pilotul conduse aeronava pe cele câteva căi de rulare până la intrarea pe pistă, în extremitatea vestică a aeroportului. Pe urmă străbătu ultima sută de metri de drum de acces, unde fâşia de asfalt cotea la nouăzeci de grade spre dreapta, deschizându-se în capătul pistei estice.

– Winston, zise Siegel privind gardul de securitate înalt care înconjura perimetrul aeroportului, am ajuns la capătul rampei de acces.

– Rămâneţi, vă rog, acolo. Revin imediat.

„Nu pot să rămân aici!”, exclamă Siegel pentru sine, întrebându-se ce naiba avea Winston de gând. Din fericire, în camera video care prezenta imagini din spatele aeronavei nu se zărea niciun alt avion, aşa că, cel puţin nu bloca traficul. Singurele lumini vizibile erau cele din turnul de control – o lucire palidă la celălalt capăt al pistei, la peste trei kilometri distanţă.

Şaizeci de secunde trecură astfel.

– Aici turnul de control, pârâi o voce în căştile pilotului. EC346, ai permisiunea să decolezi pe pista numărul unu. Repet, ai permisiunea să decolezi.

Exact asta şi-ar fi dorit şi Siegel, numai că aştepta încă instrucţiuni de la asistentul lui Edmond.

– Îţi mulţumesc, turnule. Trebuie să mai zăbovim aici încă un minut. Ni s-a aprins o lumină de avertizare pe care trebuie s-o verificăm.

– Înţeles. Rog anunţaţi când sunteţi gata.

Capitolul 39

– Aici? întrebă nedumerit căpitanul taxiului acvatic. Vreţi să oprim *aici*? Aeroportul e mai departe. Vă duc până acolo.

– Mulţumim, coborâm aici, replică Langdon, aşa cum îl instruise Winston.

Căpitanul ridică din umeri şi opri ambarcaţiunea lângă un pod scund pe care scria PUERTO BIDEA. Malul râului era acoperit cu iarbă înaltă şi nu părea foarte uşor accesibil. Ambra coborâse deja şi o luase în sus, pe povârniş.

– Cât îţi datorăm? întrebă Langdon.

– Fără bani. Englezul vostru m-a plătit înainte. Card de credit. De trei ori banii.

„Winston a plătit deja! se miră Langdon, încă neobişnuit că colaboreze cu asistentul computerizat al lui Kirsch. E ca şi când ai avea un Siri{19} pe steroizi."

Oricum, conştientiză el, abilităţile lui Winston nu mai păreau chiar atât de surprinzătoare dacă te gândeai la relatările zilnice despre tipurile de inteligenţă artificială care efectuau diverse sarcini complexe, scriind chiar şi romane; o astfel de carte ratase cu puţin câştigarea unui premiu literar în Japonia.

Langdon îi mulţumi şi sări pe mal, dar, înainte de a urca povârnişul, se întoarse spre căpitanul stupefiat, îşi duse un deget la buze şi adăugă:

– *Discreción, por favor.* Te rog, discreţie.

– *Sí, sí. ¡Ne he visto nada!* îl asigură omul, acoperindu-şi ochii cu palma. Da, da. N-am văzut nimic!

Apoi Langdon se grăbi să urce malul, traversă o cale ferată şi o ajunse pe Ambra din urmă la marginea unui drum de ţară pustiu, mărginit de prăvălii desuete.

– În conformitate cu harta, răsună glasul lui Winston în speakerul telefonului lui Edmond, ar trebui să vă aflaţi la intersecţia dintre Puerto Bidea şi canalul Río Asua. Vedeţi cumva un mic sens giratoriu în centrul satului?

– Îl văd eu, răspunse Ambra.

– Bun. Imediat după el veţi găsi un drum îngust, Beike Bidea. Mergeţi pe el, spre periferie.

Două minute mai târziu, ieşiră deja din sat şi străbătură cu paşi repezi un alt drum de ţară pustiu, mărginit de case din piatră şi hectare de păşuni. Afundându-se tot mai mult în peisajul rural, Langdon îşi dădu seama, la un moment dat, că ceva nu era în regulă. În dreapta lor, în depărtare, deasupra culmii unui deal scund, cerul era luminat de o lucire pâcloasă.

– Dacă sunt luminile aeroportului, zise el, înseamnă că suntem *foarte* departe.

– Terminalul este la trei kilometri de locul în care vă aflaţi, preciză Winston.

Ambra şi Langdon schimbară o privire alarmată; asistentul lui Edmond le spusese că drumul până acolo le va lua doar opt minute.

– În conformitate cu imaginile din satelit de pe Google, continuă Winston, în dreapta voastră trebuie să fie o păşune întinsă. Pare posibil s-o traversaţi?

Profesorul se uită spre fâneaţa respectivă, cu o pantă înclinată lin în direcţia terminalului.

– Putem să ne căţărăm pe ea, cu siguranţă, însă trei kilometri sunt…

– Urcaţi panta, domnule profesor, şi urmaţi-mi cu stricteţe instrucţiunile.

Tonul lui Winston fusese la fel de politicos şi de lipsit de inflexiuni ca întotdeauna, dar Langdon înţelese că tocmai fusese mustrat.

– Bravo ţie, şopti Ambra cu aer amuzat, începând să urce panta păşunii. Ăsta a fost primul semn de iritare pe care l-am auzit vreodată la Winston.

– EC346, suntem controlul traficului, răsună iar vocea în căştile lui Siegel. Trebuie ori să ieşiţi de pe rampa de acces şi să decolaţi, ori să vă întoarceţi la hangar pentru reparaţii. Care e situaţia?

– Încă lucram la ea, minţi pilotul, aruncând o privire în camera video cu imagini din spatele aeronavei şi văzând că nu se zărea niciun avion – doar luminile turnului de control! De un singur minut mai am nevoie.

– Am înţeles. Ţine-ne la curent.

Copilotul îl bătu pe umăr şi-i făcu semn să privească prin parbriz. Siegel se uită, dar nu văzu decât gardul din faţa aeronavei. Brusc însă, de cealaltă parte a reţelei de sârmă împletită, zări o imagine spectrală. „Ce mama naibii?!”

Pe câmpul de dincolo de gard, două siluete fantomatice se materializaseră din întuneric, coborând de pe culmea unei păşuni şi îndreptându-se drept spre avion. Când se apropiară, Siegel distinse rochia albă cu diagonală neagră pe piept, pe care o văzuse mai devreme la televizor.

„Să fie, oare, Ambra Vidal?”

Ambra zburase de câteva ori împreună cu Kirsch, iar Siegel îşi simţise inima bătând mai repede de fiecare dată când splendida

femeie se afla la bord. Dar nu-şi închipuia cu niciun chip ce căuta în acel moment pe câmpul de la marginea aeroportului.

Bărbatul înalt care o însoţea purta, de asemenea, o ţinută elegantă; pilotul îşi aminti că-l văzuse şi pe el în transmisia de la muzeu.

„Profesorul acela american, Robert Langdon."

Glasul lui Winston i se auzi iar în căşti.

– Domnule Siegel, ar trebui să vedeţi deja două persoane de cealaltă parte a gardului şi, fără îndoială, le veţi recunoaşte, rosti acesta pe un ton care pilotului i se păru nefiresc de controlat. Trebuie să ştiţi că în seara aceasta există unele circumstanţe deosebite pe care nu vi le pot explica, însă vă voi ruga să procedaţi conform dorinţelor pe care le exprim în numele domnului Kirsch. Iată tot ce trebuie să ştiţi deocamdată: persoanele care l-au asasinat pe Edmond Kirsch încearcă să-i ucidă pe Ambra Vidal şi Robert Langdon. Pentru a-i feri de pericole, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Sigur… fireşte, bâigui Siegel, încercând să proceseze informaţiile primite.

– Doamna Vidal şi profesorul Langdon trebuie să urce imediat la bordul aeronavei.

– Aici?!

– Sunt perfect conştient de dificultăţile tehnice implicate de modificarea listei de pasageri, dar…

– Sunteţi cumva conştient şi de dificultăţile tehnice implicate de un gard de securitate înalt de trei metri care înconjoară aeroportul?!

– Chiar sunt, răspunse Winston cu un calm imperturbabil. Şi, cu toate că au trecut doar câteva luni de când lucrăm împreună, vreau să aveţi încredere în mine, domnule Siegel. Ceea ce vă voi propune în continuare este exact ceea ce ar fi vrut Edmond să faceţi în această situaţie.

Şi începu să descrie planul propus, în vreme ce pilotul asculta siderat.

– Ceea ce sugeraţi este imposibil! protestă Siegel.

– Dimpotrivă, este cât se poate de realizabil. Fiecare motor are o propulsie de peste opt mii de kilograme forţă, iar botul aeronavei este proiectat să suporte şaptesprezece…

– Nu partea de *fizică* mă îngrijorează! îl întrerupse pilotul, ci *legalitatea!* Şi riscul să-mi fie retrasă licenţa de pilot!

– Vă înţeleg, domnule Siegel. Însă viitoarea regină consoartă a Spaniei este în pericol. Acţiunile dumneavoastră îi vor putea salva viaţa. Credeţi-mă, atunci când adevărul se va afla, nu veţi primi o mustrare, ci o medalie de onoare din partea regelui.

Ascunşi în iarba înaltă, Ambra şi Langdon priveau în sus, la gardul de securitate luminat de proiectoarele avionului. La îndemnul lui Winston se depărtară de plasa de sârmă în clipa în care motoarele aeronavei porniră, iar mastodontul începu să ruleze pe pistă. Dar în loc să urmeze calea desenată de rampa de acces, continuă să ruleze drept spre ei, traversând marcajele de siguranţă şi intrând pe breteaua de asfalt. Apoi încetini, apropiindu-se tot mai mult de gard.

Langdon observă că botul avionului era perfect aliniat cu unul dintre stâlpii masivi de susţinere ai gardului, iar când îl atinse, motoarele accelerară uşor. Profesorul se aştepta ca stâlpul să opună mai multă rezistenţă, însă constată că două motoare Rolls-Royce şi un Boeing 717 de patruzeci de tone erau prea mult pentru un biet gard. Cu un scârţâit metalic, stâlpul se înclină spre ei, smulgând o bucată zdravănă de asfalt ca şi cum ar fi fost rădăcinile unui copac doborât la pământ.

Langdon se repezi şi trase de gardul căzut, coborându-l suficient pentru ca Ambra şi apoi el să treacă dincolo. Până să ajungă ei la pistă, scara de urgenţă a avionului fusese deja coborâtă şi un pilot în uniformă le făcea semne să urce la bord.

Ambra se întoarse spre Langdon şi schiţă un zâmbet.

– Încă te îndoieşti de Winston?

La asta nu mai avea ce să-i răspundă.

După ce se căţărară în grabă pe scară şi apoi intrară în cabina luxoasă a avionului, profesorul îl auzi pe copilot vorbind cu turnul de control.

– Da, turnule, te-am auzit, dar precis că radarul de la sol e calibrat greşit. Noi *n-am ieşit* de pe rampa de acces. Repet, ne aflăm chiar pe rampa de acces. Lumina de avertizare ni s-a stins şi suntem pregătiţi pentru decolare.

Pe urmă închise uşa în momentul în care pilotul acţionă comanda de tracţiune inversă a aeronavei, îndepărtând-o încet de gardul căzut şi începând virajul larg de revenire pe pistă.

Aşezat pe locul din faţa Ambrei, Langdon închise ochii o clipă şi răsuflă uşurat. Motoarele huruiră, iar presiunea acceleraţiei îl împinse în scaun în timp ce avionul prindea viteză pe pistă. Câteva secunde mai târziu, aeronava luă altitudine şi viră către sud-est în noapte, îndreptându-se spre Barcelona.

Capitolul 40

Rabi Yehuda Köves se năpusti afară din birou, traversă grădina şi ieşi din casă, coborând treptele de la intrare, până pe trotuar.

„Nu mai sunt în siguranţă acasă, reflectă el, cu inima bătându-i frenetic. Trebuie să mă duc la sinagogă."

Pe lângă că-i fusese sanctuar o viaţă întreagă, sinagoga de pe strada Dohány era o veritabilă fortăreaţă, barierele din jurul ei, gardurile din sârmă ghimpată şi serviciul de pază permanent constituiau un memento al îndelungatului trecut antisemit al Budapestei. Iar în acea seară, Köves era bucuros că avea cheile unui asemenea bastion.

Sinagoga se afla la cincisprezece minute de casa lui – o plimbare liniştită pe care Köves o făcea în fiecare zi –, dar în ziua aceea, în timp ce străbătea strada Lajos Kossuth, nu simţea decât frică. Plecându-şi capul, scrută temător penumbrele din faţa lui. Şi aproape imediat văzu ceva care făcu să-i stea inima în loc.

O siluetă întunecată şedea ghemuită pe o bancă pe trotuarul de vizavi – un bărbat masiv, cu blugi şi şapcă de baseball, făcându-şi de lucru cu un aer firesc la telefonul mobil al cărui ecran îi lumina palid faţa încadrată de barbă.

„Nu e de aici, din zonă", îşi dădu seama rabinul, grăbind pasul.

Bărbatul cu şapcă de baseball ridică privirea, se uită o clipă spre rabin şi apoi se întoarse la telefonul lui. Köves nu se opri. După ce lăsă în urmă o stradă, privi înapoia lui, îngrijorat. Parcă pentru a-i spori temerile, bărbatul nu mai şedea pe bancă. Traversase şi mergea pe trotuar, în spatele lui.

„Mă urmăreşte!" Picioarele bătrânului rabin începură să se mişte mai repede, tăindu-i răsuflarea. Oare făcuse o greşeală teribilă plecând de acasă?

„Valdespino mi-a spus să stau în casă! În cine am ales să mă încred?"

Avusese de gând să-i aştepte pe trimişii episcopului şi să meargă cu ei la Madrid, însă telefonul primit schimbase totul. Seminţele negre ale îndoielii încolţiseră rapid.

Femeia de la telefon îl avertizase:

– Episcopul îşi trimite oamenii nu ca să te escorteze, ci ca să te elimine – exact cum l-a eliminat pe Syed al-Fadl.

Şi apoi îi prezentase dovezi atât de concludente, încât el intrase în panică şi fugise.

Păşind grăbit pe trotuar, începu să se teamă că nu va reuşi totuşi să ajungă la adăpostul sinagogii. Bărbatul cu şapcă de baseball era tot în spatele lui, la vreo cincizeci de metri distanţă.

Un scârţâit asurzitor sparse liniştea nopţii şi Köves tresări. Dar răsuflă uşurat – era doar un autobuz care frânase ajungând în staţie, ceva mai în faţă. Părea de-a dreptul un semn trimis de însuşi Dumnezeu, aşa că o luă la fugă şi izbuti să urce. Autobuzul era plin cu elevi zgomotoşi şi doi din ei îi făcură politicoşi loc să treacă în faţă.

– *Köszönöm,* gâfâi Köves. Mulţumesc.

Înainte ca autobuzul să demareze însă, bărbatul cu şapcă de baseball şi blugi sprintă şi urcă în ultimul moment. Rabinul încremeni, dar bărbatul trecu pe lângă el fără să-l privească şi se aşeză pe un scaun în spate. În reflexia parbrizului, Köves îl văzu absorbit iar de telefonul lui, aparent captivat de un joc.

„Nu fi paranoic, Yehuda, se dojeni el. Omul n-are nimic cu tine."

Când mijlocul de transport în comun ajunse în staţia de pe strada Dohány, rabinul privi cu jind spre turnurile sinagogii, la numai câteva sute de metri distanţă, şi totuşi, n-avu curaj să renunţe la siguranţa oferită de autobuzul aglomerat.

„Dacă voi cobori aici şi bărbatul se va da şi el jos…"

Aşa că rămase în autobuz, spunându-şi că, probabil, era mai ferit de pericole printre oameni. „O să mai călătoresc o vreme cu autobuzul, ca să-mi recapăt suflul", se gândi el, deşi îi părea rău că nu se dusese la toaletă înainte să plece de acasă.

Abia câteva clipe mai târziu, când autobuzul plecă din staţie, înţelese rabinul Köves cât de greşit era planul lui. „E sâmbătă seara şi toţi pasagerii sunt tineri." Aproape cu siguranţă, toţi aveau să coboare exact în acelaşi loc: la staţia următoare, în inima cartierului evreiesc al Budapestei.

După cel de-al Doilea Război Mondial, acolo nu mai rămăseseră decât ruine, care deveniseră între timp nucleul uneia dintre cele mai animate zone comerciale din Europa, unde se aflau celebrele „baruri în ruină" – cluburi de noapte ultramoderne în clădiri care stăteau să cadă. La sfârşit de săptămână, grupuri de studenţi şi de turişti se reuneau acolo ca să se distreze în rămăşiţele distruse ale fostelor case şi antrepozite acoperite cu graffiti şi echipate în prezent cu sisteme audio de ultimă generaţie, jocuri de lumini şi artă eclectică.

Şi, într-adevăr, când autobuzul opri în staţia următoare, toţi elevii coborâră. Dar bărbatul cu şapcă de baseball nu se ridică de pe locul lui din spate, absorbit în continuare de telefon. Instinctul îl îndemna pe Köves să coboare grabnic, aşa că ţâşni în picioare, o luă la fugă şi se alătură mulţimii de tineri din stradă.

Autobuzul se urni, însă o clipă mai târziu opri din nou şi uşile se deschiseră, lăsând să coboare un ultim pasager: bărbatul cu şapcă de baseball. Köves simţi iar cum pulsul i se accelerează, dar omul nu-i aruncă nici măcar o privire; se întoarse cu spatele la grupul de tineri şi porni în direcţie opusă, formând un număr de telefon în timp ce

mergea.

„Nu-ţi mai închipui tot felul de lucruri”, se certă rabinul, încercând să respire cât mai normal.

Autobuzul plecă şi studenţii se îndreptară fără întârziere, în grup, spre baruri. Pentru mai multă siguranţă, Köves rămase printre ei cât mai mult posibil, după aceea coti, în cele din urmă, la stânga şi o luă înapoi în direcţia sinagogii. „Sunt doar câteva străzi până acolo”, chibzui el, încercând să ignore oboseala şi presiunea din vezică.

Barurile erau pline ochi, clienţii veseli şi zgomotoşi risipindu-se pe trotuarele învecinate. Pretutindeni în jurul lui bubuiau acorduri de muzică electronică. Izul de bere plutea în aer, amestecat cu aroma dulceagă a ţigărilor Sopianae şi a aluatului de cozonac secuiesc.

Chiar şi apropiindu-se de colţ, Köves încă avea strania senzaţie că era urmărit. Încetini şi aruncă o privire în spate. Din fericire, bărbatul cu blugi şi şapcă de baseball nu se vedea nicăieri.

Într-un intrând întunecat, silueta ghemuită rămase neclintită zece secunde lungi, înainte să scoată uşor capul din penumbră şi să privească spre colţ. „Bună încercare, bătrâne”, îşi spuse el, ştiind că izbutise să se ascundă exact la timp. Bărbatul verifică seringa pe care o avea în buzunar, apoi ieşi din intrând, îşi aşeză mai bine şapca de baseball şi porni grăbit pe urmele ţintei lui.

Capitolul 41

Diego Garza, comandantul Gărzii Regale, sprintă înapoi spre apartamentul prinţului, ţinând strâns în mâna tableta Mónicăi Martín. Pe tabletă era stocată înregistrarea unui apel telefonic, o convorbire între un rabin ungur pe nume Yehuda Köves şi un fel de informator on-line. Conţinutul şocant al fragmentului audio îi lăsase comandantului Garza doar câteva opţiuni.

Indiferent dacă Valdespino se afla cu adevărat sau nu în spatele presupusei conspiraţii criminale denunţate de respectivul informator, reputaţia episcopului avea să fie distrusă pentru totdeauna.

„Trebuie să-l informez pe prinţ şi să-l protejez de eventualele repercusiuni. Valdespino trebuie scos din Palat înainte ca povestea asta să se afle."

În politică, percepţia reprezenta totul, iar – pe drept sau nu – cei care răspândeau informaţii false erau pe punctul de a-l arunca pe episcop la lei. Fără îndoială, prinţul moştenitor nu trebuia în niciun caz să fie văzut în preajma lui Valdespino în seara aceea.

Coordonatorul PR, Mónica Martín, îi recomandase insistent lui Garza să-l convingă pe prinţul Julián să facă imediat o declaraţie, pentru a nu risca să lase impresia de complicitate. „Are dreptate, ştia el. Trebuie ca Julián să vorbească la televiziune. Acum!"

Garza ajunse în capul scărilor şi alergă cu respiraţia tăiată pe coridorul care ducea la apartamentul prinţului Julián, în timp ce privea ecranul tabletei pe care o ţinea în mână.

Pe lângă imaginea tatuajului franchist şi înregistrarea discuţiei telefonice a rabinului, ConspiracyNet urma să dezvăluie, după cum se părea, o a treia informaţie, una despre care Martín afirmase că va avea un impact devastator.

„O constelaţie de date", o numise ea, descriind ceea ce părea să fie o serie de date şi informaţii mai mult sau mai puţin verificate, aparent disparate şi aleatorii, pe care adepţii teoriilor conspiraţioniste erau încurajaţi să le analizeze şi să le pună în relaţie unele cu altele, ca să creeze posibile „constelaţii".

„Nu-s cu nimic mai bune decât aiurelile cu zodiacul! spumegă el. Să «vezi» forme de animale în dispunerea aleatorie a stelelor!"

Din păcate, datele ConspiracyNet afişate pe tableta din mâna lui Garza păreau să fi fost special formulate încât să alcătuiască o constelaţie unitară – una care din punctul de vedere al celor de la Palat nu era deloc una plăcută.

Asasinarea lui Edmond Kirsch
Ce ştim deocamdată

- Edmond Kirsch şi-a dezvăluit descoperirea ştiinţifică unor lideri religioşi, trei la număr: episcopul Antonio Valdespino, *allamahul* Syed al-Fadl şi rabinul Yehuda Köves.
- Kirsch şi al-Fadl sunt morţi, iar rabinul Yehuda Köves nu mai răspunde la telefonul de acasă şi pare să fi dispărut.
- Episcopul Valdespino este în viaţă şi bine sănătos, fiind văzut ultima dată traversând piaţeta spre Palatul Regal.
- Ucigaşul lui Kirsch – identificat în persoana amiralului Luis Ávila – are pe trup însemne care stabilesc o legătură între el şi o facţiune a franchiştilor ultraconservatori. (Să fie, oare, episcopul Valdespino un recunoscut conservator, deopotrivă franchist?)
- În conformitate cu sursele noastre din interiorul Muzeului Guggenheim, lista de invitaţi pentru evenimentul din seara aceasta fusese închisă, şi totuşi, asasinul Luis Ávila a fost adăugat pe ea în ultimul moment, la solicitarea cuiva de la Palatul Regal. (Persoana din cadrul muzeului care a adăugat numele a fost viitoarea regină consoartă Ambra Vidal.)

ConspiracyNet doreşte să aprecieze în mod public contribuţiile substanţiale şi repetate la acest articol aduse de observatorul civil monte@iglesia.org

„¿Monte@iglesia.org?”

Garza nu se îndoia că adresa de poştă electronică era una falsă.

Din câte ştia el, iglesia.org era un cunoscut site catolic de evanghelizare spaniol, o comunitate on-line care reunea preoţi, mireni şi studenţi devotaţi învăţăturilor lui Iisus. Informatorul făcuse, probabil, o copie a domeniului internet, pentru ca afirmaţiile lui să pară că proveneau de la iglesia.org.

„Isteţ”, constată Garza, ştiind că episcopul Valdespino se bucura de o admiraţie considerabilă în rândul catolicilor convinşi care gestionau site-ul respectiv şi întrebându-se dacă respectivul „colaborator” on-line era, oare, acelaşi cu informatorul care îi telefonase rabinului.

Când ajunse în faţa apartamentului, încă nu ştia cum anume îi va da vestea prinţului. Ziua începuse normal, ca oricare alta, însă dintr-odată lucrurile luaseră un asemenea curs, încât Palatul părea să se fi angajat într-un veritabil război cu fantomele. „Un informator anonim pe nume Monte? O constelaţie de date?” Şi, ca situaţia să fie şi mai rea, Garza tot n-avea nicio veste despre Ambra Vidal şi Robert Langdon.

„Dumnezeu să ne ajute dacă presa află despre acţiunile provocatoare ale Ambrei în seara asta!”

Comandantul intră în apartament fără să mai bată la uşă.

– Don Julián? strigă el, grăbindu-se spre camera de zi. Trebuie să vă

vorbesc o clipă între patru ochi.

Ajuns în salon, se opri brusc. Încăperea era goală.

– Don Julián? strigă el din nou, repezindu-se în bucătărie. Episcop Valdespino?

Scotoci în tot apartamentul, dar nu dădu nici de prinţ, nici de Valdespino.

Formă imediat numărul lui Julián şi auzi cu surprindere un telefon sunând. Ţârâitul era slab, însă audibil, şi venea de undeva din apartament. Formă numărul încă o dată şi ascultă sunetul înăbuşit: îşi dădu seama că se auzea dinspre un mic tablou de pe perete, despre care ştia că ascundea în spatele lui seiful prinţului.

„Julián şi-a încuiat telefonul mobil în seif?!”

Îi era imposibil că creadă că prinţul renunţase la telefon într-o seară în care comunicarea era atât de importantă.

„Şi unde să se fi dus?”

Încercă apoi numărul lui Valdespino, sperând că episcopul va răspunde. Spre uimirea lui, un al doilea ţârâit înăbuşit răsună dinspre seif.

„Şi Valdespino a renunţat la telefon?!”

Tot mai panicat, ieşi în goană din apartament. Câteva minute alergă pe holuri şi coridoare strigând, căutând atât la parter, cât şi la etaj. „Doar nu s-au evaporat!”

În cele din urmă se opri, cu răsuflarea tăiată, la picioarele elegantei scări monumentale a lui Sabatini şi-şi lăsă capul să-i cadă în piept, înfrânt. Tableta din mâna lui intrase în stand-by, însă Garza zări, oglindită în ecranul negru, fresca de pe plafon. Ironia părea una crudă. Fresca nu era alta decât capodopera lui Corrado Giaquinto, *Religia protejată de Spania.*

Capitolul 42

În vreme ce avionul Gulfstream G550 urca la altitudinea de croazieră, Robert Langdon privea în gol dincolo de hubloul oval, străduindu-se să-şi pună ordine în gânduri. Ultimele două ore fuseseră un adevărat vârtej de emoţii – de la entuziasmul încercat când începuse prezentarea lui Edmond până la oroarea asasinării lui brutale. Iar misterul anunţului pe care ar fi urmat să-l facă părea să se adâncească tot mai mult, pe măsură ce-l analiza.

„Ce secret descoperise Edmond? De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Cuvintele pe care le rostise fostul lui student pe când se aflau amândoi în sculptura spiralată îi reveniră în minte: „Robert, descoperirea mea… răspunde clar la ambele întrebări."

Edmond susţinea că găsise răspunsul la două dintre marile mistere ale vieţii. Şi totuşi, se întrebă Langdon, cât de periculoasă ar fi putut fi descoperirea lui încât cineva să-l fi *ucis* doar pentru a-i închide gura?

Tot ce ştia cu certitudine era că Edmond se referise la originile omului şi la destinul lui. „Ce origini şocante a descoperit, oare? Şi ce destin misterios?"

Edmond păruse optimist şi încrezător în viitor, deci era improbabil ca anunţul lui să fi inclus ceva apocaliptic. „Şi atunci, ce previziune ar fi putut el să facă de i-a îngrijorat atât de mult pe clerici?"

– Robert?

Ambra se apropiase de el, cu o ceaşcă de cafea fierbinte în mână.

– Neagră ai zis, da?

– Perfect, mulţumesc, răspunse el şi luă ceaşca recunoscător, sperând că un strop de cafeină îi va limpezi gândurile.

Ambra se aşeză în faţa lui şi-şi turnă un pahar de vin roşu dintr-o sticlă elegant gravată.

– Edmond păstrează la bord o rezervă de Château Montrose. Mi-am zis că e păcat să se irosească.

Langdon băuse o singură dată Montrose, într-o veche cramă secretă din subsolul Colegiului Trinity din Dublin, pe când studia acolo *The Book of Kells – Cartea din Kells,* un vechi manuscris cu anluminuri.

Ambra îşi ţinea paharul între palme şi, când îl duse la gură, privi spre Langdon. El se simţi încă o dacă dezarmat de eleganţa ei firească.

– M-am tot gândit, începu ea. Spuneai mai devreme că Edmond a venit la un moment dat în Boston şi că te-a întrebat despre diversele versiuni ale mitului creaţiei.

– Da, în urmă cu aproximativ un an. Îl interesau modurile diferite în care principalele religii ale lumii răspundeau la întrebarea „De unde venim?"

– Atunci, poate că am găsit un punct potrivit din care să pornim. Poate că vom reuşi să ne lămurim la ce lucra.

– Sunt perfect de acord să începem cu începutul, însă nu sunt sigur că avem ceva de lămurit. Există doar *două* şcoli de gândire cu privire la originile noastre – ideea religioasă conform căreia Dumnezeu l-a creat pe om, şi modelul darwinist, care susţine că am ieşit din supa organică primordială şi am evoluat treptat până la stadiul actual.

– Şi dacă Edmond a aflat despre o *a treia* posibilitate? întrebă Ambra, cu o scânteiere în priviri. Dacă asta e o parte din ceea ce a descoperit? Dacă a găsit dovada că specia umană nu provine nici din Adam şi Eva. Şi *nici* din procesul evoluţiei darwiniene?

Langdon trebuia sa recunoască: o asemenea descoperire, o versiune alternativă a originilor omului, ar fi, într-adevăr, răsunătoare, dar, pur şi simplu, nu-şi închipuia care ar putea fi această variantă alternativă.

– Teoria darwinistă a evoluţiei este extrem de solidă, replică el, fiindcă are la bază date *observabile* ştiinţific şi ilustrează clar modul în care organismele evoluează şi se adaptează în timp la mediul în care trăiesc. Teoria evoluţiei este universal acceptată de cele mai mari personalităţi ale ştiinţei.

– Aşa să fie? se arătă sceptică Ambra. Am citit destule cărţi ai căror autori avansează ideea că Darwin a greşit substanţial.

– Este adevărat ce spune doamna Vidal, interveni Winston din difuzorul telefonului pus la încărcat pe masa dintre ei. Numai în ultimele două decenii au fost publicate peste cincizeci de titluri care promovează asemenea idei.

Langdon uitase că Winston păstrase în continuare legătura cu ei.

– Unele dintre ele au avut un succes extraordinar, continuă ghidul, *What Darwin got Wrong – Ce a greşit Darwin… Defeating Darwinism – Înfrângerea darwinismului… Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution – Cutia neagră a lui Darwin… Darwin on Trial – Darwin judecat… The Dark Side of Charles Dar – Latura întunecată a lui Charles Dar…*

– Da, îl întrerupse Langdon, căruia îi erau bine cunoscute cărţile care încercau să combată darwinismul. Am şi citit două dintre ele cu ceva timp în urmă.

– Şi? întrebă Ambra.

El îi oferi un zâmbet politicos.

– Ei bine, nu ştiu cum erau celelalte, dar cele două pe care le-am citit erau scrise dintr-o perspectivă fundamental creştină. Una chiar sugera că fosilele descoperite în diverse locuri din lume au fost puse acolo de Dumnezeu „pentru a ne testa credinţa".

– Bun, deci nu ţi-au schimbat modul de a gândi, se încruntă Ambra.

– Nu, însă mi-au stârnit curiozitatea, aşa că l-am rugat pe un profesor de biologie de la Harvard să-mi spună ce părere avea el

despre cărţile respective. Şi, apropo, surâse Langdon, profesorul acela era regretatul Stephen J. Gould.

– De unde mi-e cunoscut numele?

– Stephen J. Gould, răsună imediat glasul lui Winston. Renumit paleontolog, biolog evoluţionist şi istoric american al ştiinţei. Teoria lui, a „echilibrului punctat", a explicat unele hiatusuri din cronologia fosilelor descoperite şi a contribuit la consolidarea modelului darwinist al evoluţiei.

– Gould s-a mulţumit să râdă, reluă Langdon, şi mi-a spus că aproape toate cărţile antidarwinism au fost publicate de entităţi precum Institutul pentru Cercetarea Creaţiei – organizaţie care, aşa cum se menţionează în materialele ei informative, consideră biblia ca pe o relatare literală, inefabilă, a unor fapte istorice şi ştiinţifice.

– Altfel zis, preciză Winston, persoane care cred că un rug aprins poate vorbi, că Noe a înghesuit toate speciile de animale pe o singură arcă şi că oamenii se pot transforma în statui din sare. Nu-i deloc cea mai solidă bază pentru o instituţie de cercetare ştiinţifică.

– Adevărat, întări Langdon, şi totuşi, există unele cărţi cu caracter nereligios care încearcă să-l discrediteze pe Darwin dintr-o perspectivă istorică. Ele îl acuză că a *furat* teoria care l-a făcut cunoscut de la naturalistul francez Jean-Baptiste Lamarck, cel care a afirmat primul că organismele s-au transformat ca răspuns la condiţiile de mediu.

– Această perspectivă este una irelevantă, domnule profesor. Ideea potrivit căreia Darwin ar fi sau nu vinovat de plagiat nu afectează cu nimic veridicitatea evoluţionismului.

– Aici nu te pot contrazice, replică Ambra. Şi atunci, Robert, bănuiesc că, dacă l-ai întrebat pe profesorul Gould „De unde venim?", ţi-a răspuns că am evoluat din maimuţele antropoide.

Langdon încuviinţă.

– Parafrazez aici, dar Gould m-a asigurat că nu există niciun dubiu în lumea ştiinţifică adevărată cu privire la faptul că evoluţia este reală. Empiric, putem *observa* procesul. Iar după părerea lui, alte două întrebări ar fi mai utile: *De ce* are loc evoluţia? Şi *cum* a început totul?

– Ţi-a oferit cumva şi răspunsuri la ele?

– Niciunul pe care să-l înţeleg, însă şi-a ilustrat punctul de vedere cu ajutorul unui experiment intelectual. Se numeşte Coridorul infinit.

Langdon se întrerupse ca să ia o înghiţitură de cafea. Winston profită de asta şi interveni:

– Într-adevăr, o exemplificare instructivă. Iată despre ce e vorba: imaginează-ţi că mergi pe un coridor lung – atât de lung, încât ţi-e imposibil să vezi atât de unde vii, cât şi încotro te duci.

Profesorul încuviinţă tăcut, încă o dată impresionat de bagajul vast de cunoştinţe al ghidului.

– Şi deodată, continuă Winston, de undeva de departe, din spatele

tău, auzi zgomotul unei mingi care sare. Te întorci şi vezi, într-adevăr, o minge care se apropie de tine, sărind. Vine astfel tot mai aproape, ajunge în dreptul tău şi trece mai departe, până când dispare din raza la vizuală.

– Corect, confirmă Langdon. Iar întrebarea care se pune nu e: „Mingea chiar sare?" Fiindcă asta e evident, sare. Putem vedea clar. Întrebările sunt: *„De ce* sare? *Cum* a început să sară? A aruncat-o cineva? Sau e o minge deosebită, căreia, pur şi simplu, îi place să sară? Legile fizicii sunt pe acest coridor de aşa natură, încât mingea n-are de ales decât să sară la infinit?"

– Ceea ce voia Gould, de fapt, să spună, conchise Winston, este că, la fel ca în cazul evoluţiei, nu putem vedea suficient de departe în trecut pentru a şti cum a început procesul.

– Exact. Tot ce putem face este să observăm că *are loc.*

– Acest lucru este similar, desigur, adăugă Winston, cu dificultatea de a înţelege Big Bangul. Cosmologii au conceput ecuaţii frumoase pentru a descrie universul în expansiune în orice moment de timp „T" din trecut sau din viitor. Însă atunci când încercăm să privim în trecut, la *secunda* în care s-a produs Big Bangul când $T = 0$, matematica o ia razna, descriind ceea ce pare să fie o fărâmă mistică de temperatură şi densitate infinite.

Langdon şi Ambra se priviră impresionaţi.

– Corect din nou, declară Langdon. Şi fiindcă mintea omenească nu poate procesa cum trebuie „infinitul", cei mai mulţi oameni de ştiinţă abordează în prezent universul doar din perspectiva momentelor de *după* Big Bang – când T e mai mare decât zero –, evitând în acest fel ca *matematica* să devină *mistică.*

Unul dintre colegii de la Harvard ai lui Langdon – un profesor de fizică afişând mereu un aer solemn – se săturase atât de tare ca la seminarul lui despre originile universului să participe studenţi de la Filozofie, încât până la urmă lipise pe uşa sălii de curs un afiş pe care scrisese:

În clasa mea, $T > 0$
Pentru orice chestiuni în care $T = 0$,
vă rog să vă adresaţi Departamentului de Religie.

– Şi cum rămâne cu panspermia? întrebă Winston. Adică ideea că viaţa a fost adusă pe Pământ de pe o altă planetă prin intermediul unui meteorit sau al prafului cosmic? Panspermia este considerată o modalitate acceptată ştiinţific de a explica existenţa vieţii pe planeta noastră.

– Chiar dacă ar fi adevărată, replică Langdon, tot nu explică deloc modul în care a apărut viaţa în univers. Nu facem decât să ne învârtim

în jurul cozii, ignorând originile mingii săltăreţe şi amânând răspunsul la o întrebare fundamentală: „De unde vine viaţa?”

Winston rămase tăcut. Ambra sorbi din paharul cu vin, părând amuzată de dialogul lor.

În vreme ce aeronava îşi urma drumul la altitudinea de croazieră, Langdon se întrebă ce impact ar avea asupra lumii faptul că Edmond ar fi găsit cu adevărat răspunsul la eterna întrebare „De unde venim?”

Şi totuşi, după spusele lui, răspunsul acela era doar *o parte* a secretului său.

Oricare ar fi fost situaţia însă, Edmond îşi protejase detaliile descoperirii cu o parolă formidabilă – un vers de patruzeci şi şapte de litere. Dacă totul decurgea conform planului, în scurt timp aveau s-o găsească în locuinţa lui din Barcelona.

Capitolul 43

La aproape zece ani de la naşterea lui, aşa-numitul Darknet sau web-ul întunecat, rămâne o necunoscută pentru uriaşa majoritate a utilizatorilor de internet. Inaccesibil cu ajutorul motoarelor de căutare tradiţionale, acest dublu sinistru al World Wide Web oferă acces anonim la o uluitoare varietate de bunuri şi servicii ilegale.

De la debutul lui umil, când găzduia platforma virtuală Silk Road – prima piaţă neagră on-line pentru vânzarea drogurilor ilegale –, Darknet s-a transformat într-o uriaşă reţea de site-uri clandestine care fac un trafic intens de arme, pornografie infantilă, secrete politice şi chiar profesionişti în diverse domenii, printre care prostituate, hackeri, spioni, terorişti şi asasini.

În fiecare săptămână, pe Darknet aveau loc milioane de tranzacţii, iar în seara aceea, în zona barurilor în ruine din Budapesta, una dintre ele era pe punctul de a fi încheiată.

Bărbatul cu blugi şi şapcă de baseball înainta furişat pe strada Kazinczy, rămânând tot timpul în umbră, fără să-şi piardă prada din priviri. Din asemenea misiuni îşi câştigase pâinea în ultimii ani şi pe toate le negociase pe una dintre cele câteva reţele populare – Unfriendly Solution, Hitman Network şi BesaMafia.

Asasinatele la comandă constituiau o veritabilă industrie de miliarde de dolari, care se dezvolta cu fiecare zi, în primul rând datorită garanţiei pe care o oferea Darknet în privinţa negocierilor anonime şi a plăţilor imposibil de urmărit, care foloseau bitcoin{20}. Cele mai multe angajamente implicau fraude în domeniul asigurărilor, parteneriate de afaceri defectuoase sau căsnicii cu probleme, dar motivul angajării nu constituia niciodată un punct de interes pentru cel care era plătit să facă treaba respectivă.

„Fără întrebări, reflectă ucigaşul. Asta e regula nerostită care face ca afacerea mea să funcţioneze.”

Pentru misiunea din seara aceea bătuse palma cu câteva zile în urmă. Angajatorul lui anonim îi oferise 150.000 de euro pentru a supraveghea casa unui rabin bătrân şi a rămâne „pe frecvenţă” în caz că era nevoie să treacă la acţiune. Misiunea, în cazul respectiv, însemna să intre în casa bătrânului şi să-i injecteze în corp clorură de potasiu, substanţă care avea ca rezultat moartea imediată, în urma unui aparent infarct.

Însă, în mod neaşteptat, în seara aceea rabinul plecase de acasă în miez de noapte şi luase un autobuz până într-o zonă îndoielnică a oraşului. Asasinul îl urmărise şi apoi folosise un program overlay{21} criptat de pe smartphone pentru a-şi informa angajatorul cu privire la noua situaţie.

Ţinta a plecat de acasă. S-a dus în cartierul evreiesc al barurilor. Este posibil să întâlnească pe cineva?

Răspunsul angajatorului venise aproape imediat.

Îndeplineşte-ţi misiunea.

Pe aleile întunecate şi printre barurile în ruină, ceea ce începuse ca o misiune de supraveghere se transformase într-un joc letal de-a şoarecele şi pisica.

Transpirat şi cu răsuflarea tăiată, rabinul Yehuda Köves continua să meargă în lungul străzii Kazinczy. Plămânii parcă-i luaseră foc, iar bătrâna lui vezică mai avea puţin şi exploda.

„Tot ce-mi trebuie e o toaletă şi puţină odihnă”, chibzui el, oprindu-se o clipă în mijlocul câtorva oameni strânşi în faţa barului Szimpla – unul dintre cele mai mari şi mai cunoscute baruri în ruină din Budapesta. Clienţii erau atât de variaţi ca vârstă şi ocupaţie, încât nimeni nu-i acordă atenţie bătrânului rabin.

„Mă opresc doar pentru o clipă”, decise el, îndreptându-se spre bar.

Pe vremuri un spectaculos conac din piatră, cu balcoane elegante şi ferestre înalte, Szimpla era în prezent o structură dărăpănată, acoperită cu graffiti. Păşind în galeria exterioară largă a fostei reşedinţe, trecu de o uşă pe care era inscripţionat un mesaj criptic: EGG-ESH-AY-GED-REH!

Avu nevoie de un moment ca să înţeleagă că mesajul nu era, de fapt, nimic altceva decât transcrierea fonetică a cuvântului *egészségedre*, care în maghiară însemna „noroc!”.

Intră şi se uită uluit în jur, la interiorul cavernos al barului. Fostul conac fusese construit în jurul unei vaste curţi interioare, în care se aflau unele dintre cele mai bizare obiecte pe care le văzuse vreodată: o canapea lucrată dintr-o cadă de baie, manechine pe biciclete suspendate în aer şi caroseria unui Trabant est-german, transformat în banchetă.

Curtea era înconjurată de pereţi înalţi, decoraţi cu un talmeş-balmeş de graffiti, afişe din epoca sovietică, sculpturi clasice şi plante atârnate care se revărsau peste marginile balcoanelor interioare ticsite de clienţi ce se legănau în ritmul muzicii bubuitoare. Aerul mirosea a ţigări şi bere. Perechi de tineri se sărutau pasional în văzul tuturor, în

timp ce alţii fumau din pipe scurte şi beau păhăruţe cu *pálinka*.

Rabinul considerase întotdeauna ironic faptul că, fiind creaţia sublimă a lui Dumnezeu, omul era totuşi în esenţa lui doar un animal, al cărui comportament era dictat în mare măsură de dorinţa de bine fizic. „Ne satisfacem capriciile corpului fizic, în speranţa că sufletul îi va călca pe urme.” Köves îşi petrecea o mare parte din timp consiliindu-i pe cei care făceau abuz de ispitele animalice ale trupului – în principal mâncare şi sex –, iar odată cu apariţia drogurilor de sinteză ieftine şi a dependenţei de internet, activitatea lui devenise tot mai dificilă cu fiecare zi.

Singura lui dorinţă fizică în momentul de faţă viza o toaletă publică. Dar când văzu în faţa ei o coadă de zece persoane, îl cuprinse disperarea. Neputând să mai aştepte, urcă grăbit scara la etaj, unde i se spusese că va găsi mai multe toalete. Ajuns sus, se văzu nevoit să străbată un labirint de saloane şi dormitoare, fiecare cu propriul bar. Îl întrebă pe unul dintre barmani unde era toaleta şi omul îi făcu semn spre un coridor aflat destul de departe, accesibil după toate aparenţele doar prin intermediul unui balcon care dădea spre curte.

Köves se îndreptă într-acolo. Ţinându-se cu o mâna de balustradă, privi în jos în timp ce păşea pe balcon, la tinerii care se învârteau în ritmul muzicii.

Şi atunci îl văzu. Încremeni locului, cu sângele îngheţându-i în vene.

Acolo jos, în mijlocul mulţimii, bărbatul cu blugi şi şapcă de baseball se uita drept la el. Pentru o fracţiune de secundă, privirile li se încrucişară. Apoi, cu iuţeala unei pantere, bărbatul cu şapcă trecu la acţiune, năpustindu-se prin masa de clienţi şi ţâşnind în sus, pe scară.

Asasinul urca treptele în goană, scrutând fiecare figură care-i ieşea în cale. Barul Szimpla îi era destul de bine cunoscut, aşa că ajunse rapid la balconul în care-şi zărise ţinta.

Rabinul însă dispăruse.

„N-am trecut pe lângă tine, se gândi ucigaşul, ceea ce înseamnă că eşti tot în clădire, mai în faţă.”

Ridicându-şi ochii spre un coridor cufundat în întuneric, zâmbi, convins că ştia precis unde avea să încerce prada lui să se ascundă. Coridorul era înghesuit şi duhnea a urină. În capătul lui îndepărtat se vedea o uşă din lemn deformată. Ucigaşul străbătu culoarul cu paşi sonori şi bătu în uşă.

Linişte.

Ciocăni din nou.

O voce joasă din interior mormăi că era ocupat.

– *Bocsásson meg!* se scuză asasinul pe un ton vesel şi se prefăcu că pleacă, tropăind. Iertaţi-mă!

Pe urmă se întoarse tiptil şi-şi lipi urechea de tăblia uşii. Îl auzi înăuntru pe rabin şoptind cu disperare în maghiară. „Cineva încearcă să mă ucidă! Pândea în faţa casei mele! Acum m-a încolţit în barul Szimpla din Budapesta! Vă rog! Trimiteţi ajutoare!”

Probabil că ţinta lui sunase la 112, la serviciile de urgenţă. Timpul de reacţie era întotdeauna lung, însă, oricum, ucigaşul aflase tot ce trebuia să ştie. Privind în spate, ca să se asigure că era singur, îşi îndreptă umărul musculos spre tăblia uşii, îşi luă avânt şi-şi sincroniză izbitura eu ritmul bubuit al muzicii.

Încuietoarea veche zbură de la prima încercare şi uşa se dădu de perete. Asasinul intră, o închise în urma lui şi-şi privi prada.

Bărbatul ghemuit în colţ părea pe cât de speriat, pe atât de nedumerit. Ucigaşul îi luă telefonul mobil din mână, închise apelul şi azvârli aparatul în WC.

– Ci-cine te-a trimis? bâigui rabinul.

– Frumuseţea, în cazul meu, e că n-am de unde să ştiu.

Bătrânul respira şuierat, leoarcă de sudoare. Deodată, începu să gâfâie, ochii i se bulbucară şi mâinile i se încleştară pe piept.

„Nu, serios?! exclamă ucigaşul în sinea lui, zâmbind. Chiar are un atac de cord?”

Pe pardoseala băii, bătrânul se zvârcolea, sufocându-se, cu o privire imploratoare în ochi, cu faţa roşie şi degetele chircite pe piept. Într-un târziu, se prăbuşi cu faţa în jos pe gresia murdară. Trupul îi tresălta în vreme ce vezica i se golea în pantaloni, un fir de urină prelingându-se deja pe jos. Apoi încremeni.

Ucigaşul se lăsă pe vine şi-i ascultă respiraţia. Niciun sunet. Se ridică, zâmbind satisfăcut.

– Mi-ai făcut treaba mult mai uşoară decât anticipasem.

Şi se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre uşă.

Plămânii îi ardeau, jinduind la aer. Rabinul Köves tocmai dăduse reprezentaţia vieţii lui. În pragul leşinului, continuă să zacă nemişcat, ascultând cum paşii asasinului se îndepărtau pe pardoseala băii. Uşa scârţâi, deschizându-se, pe urmă se închise la loc.

Linişte.

Köves se forţă să aştepte încă două secunde, ca să se asigure că

atacatorul se îndepărtase suficient pe coridor şi nu-l mai auzea. Apoi, la capătul puterilor, răsuflă adânc şi începu să tragă spasmodic aer în piept. Chiar şi izul stătut din toaletă părea paradisiac.

Încet, deschise ochii. Privirea îi era împăienjenită, din cauza lipsei de oxigen. Ridică uşor capul, ameţit, şi vederea începu să i se limpezească. Uluit, zări o siluetă întunecată aşteptând lângă uşa închisă.

Bărbatul cu şapcă de baseball zâmbea către el.

Köves îngheţă. „Nici măcar n-a ieşit din toaletă."

Ucigaşul făcu doi paşi lungi spre el şi, cu o forţă ca de menghină, îl înşfăcă de ceafă şi-i presă faţa în pardoseala de gresie.

– Respiraţia ai putut să ţi-o întrerupi, mârâi el, dar inima n-ai avut cum s-o opreşti. Nicio grijă, râse el, în privinţa asta pot eu să te ajut.

O secundă mai târziu, Köves simţi o arsură în lateralul gâtului. Un val de lavă topită păru să i se scurgă în jos spre piept şi să-i urce simultan în cap. Iar de data asta, când inima i se opri, rabinul ştiu că era de-adevăratelea.

După ce-şi dedicase o mare parte din viaţă misterelor care învăluiau *Shamayim* – tărâmul lui Dumnezeu şi al drept-credincioşilor răposaţi, Rabi Yehuda Köves înţelese că toate răspunsurile căutate se aflau în acel moment la doar o bătaie de inimă distanţă.

Capitolul 44

Singură în toaleta spaţioasă a avionului, Ambra Vidal stătea aplecată deasupra chiuvetei. Lăsase apa caldă să-i curgă pe mâini în timp ce se privea în oglindă: abia se recunoştea.

„Ce-am făcut?!”

Luă încă o înghiţitură de vin, jinduind la viaţa ei din urmă cu numai câteva luni – anonimă, singură, absorbită de munca ei la muzeu; dar toate acestea dispăruseră, spulberate în clipa în care Julián o ceruse în căsătorie.

„Ba nu, se corectă ea. S-au evaporat atunci când ai acceptat.”

Reuşise să accepte oarecum oroarea crimei din seara aceea şi mintea ei raţională îi cântărea cu teamă implicaţiile.

„Eu l-am primit în muzeu pe ucigaşul lui Edmond. Cineva din interiorul Palatului m-a amăgit s-o fac. Iar acum ştiu deja prea multe.”

Nu exista nicio dovadă că prinţul Julián se aflase la originea crimei şi nici măcar că *ştiuse* despre planul de a-l ucide. Şi totuşi, Ambra văzuse până atunci cum funcţionau lucrurile la Palat şi avea destule motive să creadă că nimic nu s-ar fi putut întâmpla fără ştirea prinţului, dacă nu chiar şi cu aprobarea lui.

„I-am spus prea multe lui Julián.”

În ultimele săptămâni, Ambra simţise o nevoie tot mai imperioasă de a-şi justifica fiece moment petrecut departe de logodnicul ei gelos, aşa că-i împărtăşise numeroase detalii despre apropiata prezentare a lui Edmond. Iar în acel moment se temea că transparenţa aceasta a ei fusese o nesăbuinţă.

Închise robinetul şi se şterse pe mâini, pe urmă îşi duse paharul la gură şi sorbi ultimul strop de vin. Din oglindă i se părea că o privea o necunoscută – o profesionistă cândva plină de încredere în sine, însă copleşită de regrete şi ruşine.

„Câte greşeli am făcut în doar câteva luni…”

Ducându-se cu gândul în trecut, se întrebă ce ar fi putut face totuşi altfel. Cu patru luni în urmă, într-o seară ploioasă, participa la o strângere de fonduri găzduită de Muzeul Naţional Regina Sofía din Madrid. Aproape toţi invitaţii se strânseseră în sala 206.06, ca să admire cea mai cunoscută operă de artă a muzeului: *Guernica,* pictura celebră lungă de aproape opt metri realizată de Picasso şi inspirată din teribilul bombardament al satului basc cu acelaşi nume, în timpul Războiului Civil din Spania – un memento emoţionant al regimului brutal al dictatorului fascist Francisco Franco, între anii 1939 şi 1975.

Ea preferase să se strecoare într-o galerie pustie, pentru a se bucura în linişte de opera unuia dintre artiştii ei spanioli preferaţi, Maruja Mallo, o pictoriţă suprarealistă din comunitatea independentă Galicia,

al cărei succes în anii ’30 contribuise la deschiderea drumului în arta spaniolă pentru artiştii de sex feminin.

Ambra era singură, admirând *La Verbena* – o satiră politică plină de simboluri complexe – când o voce profundă răsunase în spatele ei.

– *Es casi tan guapa como tú.* Este aproape la fel de frumoasă ca tine.

„Serios?!” Fără să se întoarcă, Ambra reuşise să-şi stăpânească impulsul de a-şi da ochii peste cap. La evenimente ca gala din seara aceea, muzeul părea uneori mai degrabă un bar jalnic pentru persoanele singure decât o instituţie culturală.

– *¿Oué crees que significa?* insistase glasul din spatele ei. Ce crezi că simbolizează?

– N-am nicio idee, minţise ea, sperând că replica în engleză îl va determina pe nepoftit să se retragă. Îmi place şi atâta tot.

– Şi mie îmi place, replicase bărbatul, într-o engleză aproape lipsită de accent. Mallo a fost o avangardistă. Din păcate, pentru ochiul unui amator, frumuseţea superficială a picturii riscă să-i mascheze conţinutul profund. Îmi închipui, continuase el după o scurtă pauză, că o femeie ca *tine* se confruntă des cu această problemă.

Ambra pufnise. „Oare asemenea replică chiar funcţionează la agăţat femeile?” Afişând un zâmbet politicos, se răsucise pe călcâie, gata să-l expedieze.

– Foarte drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta, dar…

Brusc, încremenise în mijlocul frazei. Bărbatul din faţa ei era o figură cunoscută, pe care toată viaţa o văzuse la televizor şi prin reviste.

– Oh… se bâlbâise ea. Sunteţi…

– Infatuat? Prea îndrăzneţ? Îmi cer scuze, însă am avut o viaţă cocoloşită şi nu mă pricep foarte bine la asemenea lucruri, îi explicase bărbatul, apoi zâmbise şi întinsese mâna spre ea. Numele meu este Julián.

– Cred că ştiu cum vă numiţi, zisese ea roşind în timp ce dădea mâna cu prinţul Julián, viitorul rege al Spaniei.

Era mult mai înalt decât şi-l imaginase, cu privirea blajină şi un zâmbet încrezător.

– N-am ştiut că veţi fi aici în seara aceasta, adăugase ea, regăsindu-şi stăpânirea de sine. Mi-aş fi imaginat că sunteţi mai degrabă genul Prado… ştiţi dumneavoastră, Goya, Velázquez… clasicii…

– Adică demodat şi conservator? râsese el cu căldură în glas. Cred că mă confundaţi cu tatăl meu. Mallo şi Miró au fost întotdeauna preferaţii mei.

Vorbiseră apoi câteva minute, în care ea fusese impresionată de cunoştinţele lui despre artă. Dar la urma urmei, el crescuse în Palatul Regal, care găzduia una dintre cele mai bogate colecţii de artă din Spania; copilărise, probabil, cu un tablou original de-al lui El Greco

atârnat deasupra patului.

– Îmi dau seama că voi părea poate impertinent, spusese prinţul la un moment dat întinzându-i o carte de vizită cu caractere aurii, dar mi-ar face plăcere să mă însoţiţi mâine-seară la un dineu. Găsiţi pe cartea de vizită numărul telefonului meu direct. Doar să mă anunţaţi.

– La un dineu? glumise Ambra. Nici nu ştiţi cum mă cheamă!

– Ambra Vidal, replicase el pe un ton firesc. Aveţi treizeci şi nouă de ani. Sunteţi licenţiată în Istorie la Universidad de Salamanca. Şi directoarea Muzeului Guggenheim din Bilbao. Recent, v-aţi exprimat opiniile pe tema controversei referitoare la Luis Quiles, a cărui artă – sunt de acord cu dumneavoastră – oglindeşte în mod grafic ororile vieţii moderne şi poate că nu este potrivită pentru copiii mai mici; nu cred că sunt de acord şi cu afirmaţia dumneavoastră că arta lui seamănă cu cea a lui Bansky. N-aţi fost niciodată căsătorită. N-aveţi copii. Şi vă stă superb în negru.

Ambra rămăsese cu gura căscată.

– Cerule! Abordarea asta chiar funcţionează?

– N-am idee, răspunsese el zâmbind. Însă cred că vom afla curând.

În momentul acela, ca la un semnal, doi agenţi ai Gărzii Regale apăruseră lângă el şi-l însoţiseră afară din sală, să socializeze cu câteva VIP-uri.

Strângând în mână cartea de vizită, Ambra avusese o senzaţie pe care n-o mai simţise de mulţi ani. Fluturaşi în stomac. „Oare prinţul chiar mi-a cerut o întâlnire?”

Fusese genul băieţos în adolescenţă, iar băieţii care o invitau în oraş se consideraseră întotdeauna pe picior de egalitate cu ea. Dar mai târziu, când frumuseţea ei înflorise, constatase că bărbaţii se simţeau intimidaţi în prezenţa ei, nesiguri, timizi şi mult prea ceremonioşi. Ca în seara aceea, la strângerile de fonduri când un bărbat puternic o abordase cu îndrăzneală şi preluase controlul situaţiei. Iar asta o făcuse să se simtă feminină. Şi tânără.

În seara următoare, un şofer venise şi o luase de la hotel, conducând-o la Palatul Regal, unde se văzuse aşezată alături de prinţ în compania altor douăzeci şi patru de invitaţi, mulţi dintre ei fiindu-i cunoscuţi din paginile mondene sau de politică ale ziarelor. Prinţul o prezentase ca „noua şi frumoasa mea prietenă”, dând cu abilitate tonul unei conversaţii pe teme de artă, la care ea să participe pe deplin. Avusese senzaţia că se afla la un fel de audiţie, dar, în mod bizar, ideea n-o deranjase. Se simţise chiar flatată.

Când seara se încheiase, Julián o luase deoparte şi-i şoptise:

– Sper că te-ai simţit bine. Mi-ar face mare plăcere să te mai văd. Ce părere ai de joi seara? zâmbise el.

– Mulţumesc, dar mă tem că mâine-dimineaţă mă întorc la Bilbao.

– Atunci, vin şi eu. Ai fost vreodată la restaurantul Etxanobe?

Ambra izbucnise în râs. Etxanobe era unul dintre cele mai căutate localuri din Bilbao. Frecventat de amatorii de artă din lumea întreagă, avea un decor avangardist şi un specific gastronomic pitoresc, care le dădeau oaspeţilor senzaţia că se aflau într-un peisaj pictat de Marc Chagall.

– Ar fi minunat, se auzise ea răspunzând.

La Etxanobe, în faţa platourilor stilat prezentate cu ton în crustă de somac şi sparanghel cu trufe, Julián îi destăinuise provocările politice cu care se confrunta în încercarea de a ieşi din umbra tatălui sau, însă şi presiunile de ordin personal pe care le simţea în legătură cu păstrarea liniei dinastice. Ambra recunoscuse în el inocenţa băieţelului ce crescuse izolat de lumea largă, dar şi semnele prevestitoare ale unui viilor lider care-şi iubea ţara cu pasiune. Iar combinaţia i se păruse ademenitoare.

În seara aceea, după ce agenţii de securitate îl conduseseră pe Julián la avionul lui personal, Ambra îşi dăduse seama că s-a îndrăgostit.

„Dar abia dacă-l cunoşti, se mustrase ea. Ia-o mai încet!”

Lunile următoare trecuseră fulgerător. Ambra şi prinţul se văzuseră cu regularitate – dineuri la Palat, picnicuri pe domeniul lui de la ţară, chiar şi un matineu la cinematograf. Relaţia lor n-avea nimic forţat, iar ea se simţea mai fericită ca niciodată. Julián era înduioşător de desuet, ţinând-o deseori de mână sau furându-i câte un sărut cast, fără să depăşească niciodată limitele convenţionale, fapt pentru care ea îi aprecia manierele elegante.

Într-o dimineaţă însorită, cu trei săptămâni în urmă, Ambra era la Madrid, ca să participe la o emisiune TV matinală despre viitoarele expoziţii găzduite de Muzeul Guggenheim. *Telediario,* programul reţelei RTVE, era urmărit de milioane de telespectatori din toată ţara şi ea avea emoţii, deoarece emisiunea urma să fie difuzată în direct; ştia totuşi că emisiunea constituia o foarte oportună publicitate la nivel naţional pentru muzeu.

În seara dinainte se întâlnise cu Julián la o delicioasă cină fără pretenţii la Trattoria Maltesta, după care ieşiseră să facă împreună câţiva paşi prin El Parque del Retiro. Privind cuplurile care se plimbau alene şi mulţimea de copii alergând de colo colo şi râzând, Ambra simţise o profundă pace interioară. Şi se lăsase complet pradă momentului.

– Îţi plac copiii? o întrebase Julián.

– Îi ador, răspunsese ea cu sinceritate. De fapt, uneori am impresia că doar copiii lipsesc din viaţa mea.

El surâsese larg.

– Cunosc sentimentul.

Felul în care o privise atunci fusese altfel decât de obicei, iar ea îşi

dăduse brusc seama *de ce* îi pusese el întrebarea aceea. Un val de spaimă pusese stăpânire pe ea şi o voce îi urlase în minte: „Spune-i! SPUNE-I ACUM!”

Încercase să vorbească, dar nu izbutise să scoată niciun sunet.

– Te simţi bine? o întrebase el îngrijorat.

Ea zâmbise.

– Mă gândeam la *Telediario.* Sunt doar puţin emoţionată.

– Respiră adânc. O să te descurci de minune.

Şi oferindu-i un surâs larg, se aplecase şi o sărutase fugar pe buze.

A doua zi dimineaţă, la 7:30, Ambra se afla într-un platou de televiziune, angajată într-o surprinzător de relaxată conversaţie în direct cu cei trei moderatori încântători ai emisiunii. Era atât de absorbită în entuziasmul ei pentru muzeu, încât abia dacă dădea atenţie camerelor de televiziune, publicului din studio sau faptului că cinci milioane de telespectatori o priveau din casele lor.

– *Gracias, Ambra, y muy interesante,* spusese prezentatoarea la finalul emisiunii. *Un gran placer conocerte.* Mulţumesc, Ambra, a fost un dialog captivant. Mă bucur că te-am cunoscut.

Ambra îi mulţumise, aşteptând ca emisiunea să se încheie. În mod ciudat însă, femeia îi zâmbise timid şi continuase adresându-se direct publicului de acasă.

– În această dimineaţă, anunţase ea în spaniolă, un oaspete cu totul deosebit ne-a onorat cu o vizită neaşteptată în studioul *Telediario* şi am dori să vi-l prezentăm.

Toţi cei trei moderatori se ridicaseră în picioare aplaudând, când în platou intrase un bărbat înalt, cu ţinută elegantă. La vederea lui, spectatorii ţâşniseră de pe scaune, ovaţionând dezlănţuit.

Ambra se ridicase şi ea, stupefiată.

„Julián?”

Prinţul salutase mulţimea şi dăduse mâna politicos cu cei trei moderatori. Apoi traversase platoul şi se oprise lângă Ambra, petrecându-şi un braţ în jurul umerilor ei.

– Tatăl meu a fost întotdeauna un romantic, începuse el, vorbind în spaniolă şi privind drept în obiectivul camerei, pentru a se adresa telespectatorilor. N-a încetat s-o iubească pe mama nici după ce ea a murit. Am moştenit acest romantism şi cred că, atunci când întâlneşti dragostea, o recunoşti din prima clipă. Aşa că…

Privind spre Ambra, zâmbise cald, pe urmă făcuse un pas înapoi, întorcându-se cu faţa spre ea. Când îşi dăduse seama ce avea să urmeze, ea se simţise ca paralizată, nevenindu-i să creadă. „NU! Julián, ce faci?!”

Fără un alt cuvânt, prinţul moştenitor al Spaniei îngenunchease în faţa ei.

– Ambra Vidal, îţi vorbesc nu ca un prinţ, ci simplu, ca un bărbat

îndrăgostit, rostise el solemn ridicând spre ea ochii umezi, în timp ce camerele de luat vederi focalizau imaginea pe chipul lui. Te iubesc! Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Publicul şi prezentatorii suspinaseră la unison, iar ea simţise milioanele de ochi aţintiţi asupra ei. Sângele îi năvălise în obraji şi luminile din platou păreau s-o cotropească. Inima începuse să-i bată violent în timp ce privea în jos, spre Julián, şi prin minte îi treceau mii de gânduri.

„Cum ai putut să mă pui într-o asemenea situaţie? Ne cunoaştem de prea puţin timp! Sunt unele lucruri pe care nu ţi le-am dezvăluit despre mine… aspecte care ar putea schimba totul!"

Nu ştia cât timp stătuse fără a rosti un cuvânt, pradă panicii, însă, la un moment dat, unul dintre moderatori râsese uşor, cu stânjeneală, şi spusese:

– Cred că doamna Vidal a căzut în transă. Doamnă Vidal? Un prinţ arătos a îngenuncheat la picioarele dumneavoastră şi vă mărturiseşte dragostea lui în faţa lumii întregi!

Ambra căutase frenetic o cale de ieşire delicată, dar nimic nu-i venise în minte şi atunci înţelesese că era prinsă în capcană. Nu exista decât o singură modalitate de a pune capăt momentului.

– Ezit fiindcă nu-mi vine să cred că basmul acesta are un final fericit, replicase ea relaxându-şi umerii şi surâzând cald. Fireşte că mă voi căsători cu tine, prinţ Julián.

Întregul studio erupsese într-un ropot de aplauze.

Julián se ridicase şi o cuprinsese în braţe. Abia în clipa aceea înţelesese ea că niciodată până atunci nu se îmbrăţişaseră cu adevărat.

Zece minute mai târziu, erau aşezaţi amândoi pe bancheta din spate a limuzinei lui.

– Bănuiesc că te-am luat prin surprindere, spusese el. Îmi pare rău. Am încercat să fiu romantic. Am sentimente puternice pentru tine şi…

– Julián, îl întrerupsese ea, şi eu am sentimente puternice pentru tine însă m-ai pus într-o situaţie imposibilă! Nu mi-am imaginat niciodată că-mi vei cere mâna atât de curând! Abia dacă ne cunoaştem. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ţi le spun… aspecte importante despre trecutul meu.

– Nimic din trecutul tău nu contează.

– Chestia asta s-ar putea să conteze. *Mult.*

El zâmbise şi clătinase din cap.

– Te iubesc. Nu va conta. Pune-mă la încercare.

Ambra îi studiase chipul câteva clipe. „Bine, atunci!" În mod cert, nu aşa ar fi vrut să deschidă subiectul acela, dar el nu-i dăduse de ales.

– Ei bine, Julián, uite despre ce e vorba. Când eram mică, am avut o infecţie foarte gravă, care aproape că m-a ucis.

– Aşa, şi?

În timp ce vorbea, Ambra simţise cum un gol adânc se căsca în ea.

– Şi rezultatul e că visul meu de o viaţă de a avea copii… va rămâne doar atât, un vis.

– Nu înţeleg.

– Julián, replicase ca sec. *Nu pot* avea copii. Problemele de sănătate din copilărie m-au lăsat infertilă. Mi-am dorit întotdeauna copii, însă nu pot avea. Îmi pare rău. Ştiu cât de important este acest lucru pentru tine, dar tocmai i-ai cerut mâna unei femei care nu-ţi poate dărui moştenitori.

El devenise palid.

Ambra îl privise în ochi, îndemnându-l mut să rostească ceva. „Julián, ăsta e momentul în care mă strângi puternic la sufletul tău şi-mi spui că totul e-n regulă. Ăsta e momentul în care-mi zici că nimic nu contează şi că mă iubeşti oricum."

Şi o clipa mai târziu se întâmplase. Julián se distanţase de ea abia sesizabil. Şi atunci, Ambra ştiuse că totul se sfârşise.

Capitolul 45

Divizia de securitate electronică a Gărzii Regale îşi are sediul într-un labirint de încăperi lipsite de ferestre, la subsolul Palatului Regal. Izolat în mod voit de cazărmi şi arsenal cartierul general al diviziei cuprinde douăsprezece birouri mici pentru computere, o centrală telefonică şi un perete întreg cu monitoare de securitate. Cei opt angajaţi, toţi mai tineri de treizeci şi cinci de ani, au misiunea de a gestiona reţeaua de comunicaţii securizate destinată personalului din Palatul Regal şi Gărzii Regale şi de a asigura supravegherea electronică de securitate a clădirii Palatului.

În seara aceea, la fel ca în oricare alta, în încăperile subterane aerul era înăbuşitor, duhnind a tăieţei încălziţi la cuptorul cu microunde şi a floricele de porumb. Lămpile fluorescente bâzâiau cu un zgomot strident.

„Aici le-am cerut *eu* să-mi instaleze biroul", reflectă Mónica Martín. Deşi postul de „coordonator de relaţii publice" nu era integrat, tehnic vorbind, în schema de lucru a Gărzii Regale, slujba ei necesita acces la computere de mare putere şi la specialişti IT bine pregătiţi; de aceea, divizia de securitate electronică i se păruse un loc mult mai potrivit pentru activitatea ei decât biroul slab dotat de la etaj.

„Iar în seara asta, voi avea nevoie de toate echipamentele de lucru disponibile."

De câteva luni încoace, principala ei preocupare fusese aceea de a păstra consecvenţa liniei directoare a Palatului în perioada transferului de putere către prinţul Julián. Şi nu fusese deloc uşor. Tranziţia de la un lider la celălalt le oferise protestatarilor prilejul de a-şi exprima opiniile antimonarhice.

În conformitate cu Constituţia spaniolă, monarhia era „un simbol al unităţii şi integrităţii perene a Spaniei". Martín ştia bine însă că, de la o vreme, cu greu se mai putea vorbi despre *unitate* în ţară. În 1931, A Doua Republică marcase sfârşitul regalităţii, iar puciul generalului Franco, în 1936, aruncase ţara în vâltoarea războiului civil.

În prezent, deşi monarhia reinstaurată era considerată o democraţie liberală, mulţi adepţi ai liberalismului continuau să-l privească pe rege ca pe un vestigiu desuet al unui trecut religios şi militar opresiv şi, totodată, ca pe un memento zilnic al faptului că Spania mai avea de parcurs un drum lung până când să se alăture pe de-a-ntregul lumii moderne.

Mesajele transmise de Mónica Martín în ultima lună incluseseră obişnuitele portretizări ale regelui ca un simbol iubit, lipsit de orice putere efectivă. Firește, era totuşi o afirmaţie greu de susţinut, monarhul fiind comandantul-şef al forţelor armate şi, de asemenea,

şeful statului.

„Şeful statului, comentă Martín în gând, într-o ţară în care separaţia dintre Biserică şi stat a fost întotdeauna un subiect controversat.” Relaţia strânsă a regelui cu episcopul Valdespino fusese mulţi ani un spin în coasta militanţilor pentru liberalism şi laicizare.

„Apoi mai e şi prinţul Julián”, îşi continuă Martín gândul. Tânăra ştia că-i datora prinţului slujba pe care o avea, dar, tot din cauza lui, această slujbă devenise în ultima vreme considerabil mai dificilă. Cu câteva săptămâni în urmă, prinţul făcuse cea mai neplăcută gafă de imagine din câte îi fusese ei dat să vadă.

În direct la televiziunea naţională, se aşezase în genunchi şi-i adresase Ambrei Vidal o absurdă cerere în căsătorie. Exasperantul moment n-ar fi putut fi mai stânjenitor decât dacă Ambra l-ar fi refuzat – lucru pe care, din fericire, avusese delicateţea să nu-l facă.

Din păcate însă, după aceea femeia se dovedise a fi mult mai greu de strunit decât îşi imaginase Julián, iar consecinţele comportamentului ei neconvenţional din ultima săptămână deveniseră în ultimul timp una dintre principalele preocupări ale Mónicăi Martín.

Totuşi, în seara aceea, indiscreţiile Ambrei trecuseră pe un plan secund. Furtuna mediatică generată de evenimentele de la Bilbao căpătase o amploare fără precedent şi, în ultima oră, proliferarea virală a teoriilor conspiraţioniste cuprinsese lumea întreagă, mai multe dintre ipotezele lansate implicându-l pe episcopul Valdespino.

Cea mai semnificativă supoziţie se referea la asasinul de la Muzeul Guggenheim, care primise acces la evenimentul organizat de Kirsch „din ordinele cuiva din interiorul Palatului Regal”. Afurisitul de zvon dezlănţuise un potop de teorii conspiraţioniste care-i acuzau pe regele bătrân şi bolnav şi pe episcopul Valdespino că ar fi uneltit la uciderea lui Edmond Kirsch – un veritabil semizeu în lumea digitală şi un adulat erou american care alesese să locuiască în Spania.

„Teoria asta îl va distruge pe Valdespino”, îşi spuse Martín.

– Toată lumea, atenţie la mine! strigă brusc Garza, năvălind în centrul de comandă. Prinţul Julián şi episcopul Valdespino sunt împreună, undeva în incinta Palatului. Verificaţi toate înregistrările camerelor video de securitate şi găsiţi-i! Acum!

Pe urmă intră în biroul lui Martín şi o puse la curent cu noua situaţie apărută, cea cu prinţul şi episcopul.

– Au dispărut?! replică ea uluită. Şi şi-au lăsat telefoanele în *seiful* prinţului?!

Garza ridică din umeri.

– Probabil ca să nu-i putem localiza.

– Fă bine, *ar fi cazul* să-i găsim. E neapărat necesar ca prinţul Julián să facă imediat o declaraţie şi să se distanţeze cât mai mult posibil de Valdespino.

Şi-i povesti ultimele evoluţii.

– Nu sunt decât zvonuri, zise el uluit la rândul lui. E categoric imposibil ca Valdespino să fi pus la cale un asasinat.

– Poate că da, dar crima pare să aibă o legătură cu Biserica Catolică. Cineva a identificat o conexiune directă între ucigaş şi un reprezentant de rang înalt al bisericii. Priviţi aici, adăugă Martín, întinzându-i ultimul comunicat primit de la ConspiracyNet, ştirea fiind atribuită şi de această dată informatorului cunoscut ca monte@iglesia.org. A fost difuzată cu numai câteva minute în urmă.

Garza se aplecă şi începu să citească.

– *Papa!* exclamă el. Adică Ávila are o legătură personală cu…

– Citiţi mai departe.

Când termină, comandantul se trase un pas înapoi şi începu să clipească des, ca şi când ar fi încercat să se trezească dintr-un vis urât. În acelaşi moment, un glas masculin se auzi din centrul de comandă:

– Domnule comandant! I-am localizat!

Garza şi Martín se grăbiră spre biroul agentului Suresh Bhalla, un specialist în supraveghere, de origine indiană, care le făcu semn spre imaginile de pe monitorul lui, în care se distingeau două siluete – una în costum bărbătesc şi cealaltă în sutană preoţească. Păreau să meargă de-a lungul unei alei, printre copaci.

– Grădina din partea de est, preciză Suresh. Cu două minute în urmă.

– Au *ieşit* din clădire?! exclamă Garza.

– Staţi puţin, domnule.

Suresh derulă înregistrarea şi-i urmări pe cei doi prin intermediul camerelor de supraveghere amplasate în diverse locuri din cadrul complexului de clădiri: prinţul şi episcopul ieşiseră din grădină şi străbăteau, o curte interioară.

– Unde se duc?!

Martín bănuia încotro se îndreptau şi remarcase că Valdespino alesese o rută ocolitoare, departe de raza vizuală a carelor de reportaj din piaţeta principală. Aşa cum anticipase ea, prinţul şi episcopul ajunseseră la intrarea de serviciu, aflată pe latura sudică a Catedralei Almudena, unde Valdespino descuie uşa, invitându-l pe Julián înăuntru. Uşa se închise şi cei doi dispărură.

Garza rămăsese mut, cu ochii aţintiţi la ecran, în mod evident străduindu-se să priceapă ce se întâmpla.

– Ţine-mă la curent, îi ceru el, în cele din urmă, lui Suresh, apoi o trase deoparte pe Mónica Martín.

– Habar n-am cum l-a convins Valdespino pe don Julián sa iasă din Palat sau să-şi lase telefonul în apartament, îi spuse el în şoaptă, însă e clar că prinţul nu ştie nimic despre acuzaţiile la adresa episcopului; altfel, ar fi înţeles că trebuia să se distanţeze de el.

– De acord, replică Martín. Şi n-aş vrea să fac presupuneri cu privire la jocul episcopului, dar…

– Dar ce? întrebă Garza, văzând că ea ezita să continue.

– Mi se pare că Valdespino tocmai a luat un ostatic extrem de preţios, oftă tânăra.

La vreo patru sute de kilometri spre nord, în foaierul Muzeului Guggenheim, telefonul agentului Fonseca începu să sune. Era pentru a şasea oară în ultimele douăzeci de minute. Când văzu identitatea apelantului, îşi simţi trupul luând automat poziţia de drepţi.

– *¿Sí?* răspunse el cu inima bătându-i frenetic.

Vocea de la celălalt capăt al liniei vorbi în spaniolă, rostind cuvintele lent şi măsurat.

– Agent Fonseca, aşa cum bine ştii, viitoarea regină consoartă a Spaniei a făcut o serie de greşeli teribile în seara asta, asociindu-se cu persoane nepotrivite şi provocând neplăceri grave Palatului Regal. Pentru a evita alte probleme, este esenţial s-o aduci înapoi la Palat cât mai rapid posibil.

– Mă tem că localizarea doamnei Vidal este necunoscută la momentul actual.

– Cu patruzeci de minute în urmă, avionul particular al lui Edmond Kirsch a decolat de pe aeroportul din Bilbao, îndreptându-se spre Barcelona. Cred că doamna Vidal se află la bordul lui.

– De unde ştiţi asta? izbucni Fonseca, iar în secunda următoare îşi regretă tonul impertinent.

– Dacă ţi-ai fi făcut datoria, replică tăios glasul, ai *şti* şi tu. Vreau ca împreună cu partenerul tău să-i luaţi urma imediat. O aeronavă militară alimentează cu combustibil la Bilbao şi vă aşteaptă acum.

– Probabil, doamna Vidal se află la bordul acelui avion, însoţită de profesorul american Robert Langdon.

– Da, confirmă glasul înfuriat. N-am idee cum a reuşit acest ins s-o convingă să renunţe la propria securitate şi să fugă cu el, însă domnul Langdon este în mod cert o prezenţă nedorită. Misiunea voastră este s-o găsiţi pe doamna Vidal şi s-o aduceţi înapoi – cu forţa, dacă este necesar.

– Şi dacă Langdon se amestecă?

O tăcere grea se aşternu la telefon.

– Fă tot posibilul să minimizezi daunele colaterale, răspunse glasul în cele din urmă, dar avem de-a face cu o criză suficient de gravă încât profesorul Langdon să poată fi considerat o pierdere acceptabilă.

Capitolul 46

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

CAZUL KIRSCH AJUNGE ÎN PRESA CENTRALĂ!

Anunţul ştiinţific pe care urma să-l facă Edmond Kirsch în această seară a început sub forma unei prezentări on-line care a atras cifra uluitoare de trei milioane de vizualizări. După asasinarea lui, cazul Kirsch a fost preluat de marile reţele de televiziune din lumea întreagă, fiind urmărit de un număr estimativ de peste optzeci de milioane de telespectatori.

Capitolul 47

În timp ce aeronava Gulfstream G550 îşi începea coborârea spre Barcelona, Robert Langdon goli cea de-a doua ceaşcă de cafea şi privi resturile gustării improvizate din miez de noapte pe care o încropise împreună cu Ambra din cămara lui Edmond – nuci, prăjitură de orez şi diverse „batoane vegane", care i se părea că aveau, toate, acelaşi gust.

De cealaltă parte a mesei, Ambra tocmai luase ultimele înghiţituri din al doilea pahar cu vin roşu şi părea mult mai relaxată.

– Îţi mulţumesc că m-ai ascultat, rosti ea cu un aer spăşit. Evident, până acum n-am reuşit să vorbesc cu nimeni despre Julián.

Langdon încuviinţă din cap, înţelegător, după ce abia auzise povestea neinspiratei cereri în căsătorie în studioul de televiziune. „N-a avut de ales", recunoscu el, ştiind că Ambra n-ar fi riscat să-l pună pe viitorul rege al Spaniei într-o poziţie mai mult decât jenantă, în direct la televiziunea naţională.

– Fireşte, dacă aş fi ştiut că intenţiona să mă ceară atât de repede, i-aş fi mărturisit că nu puteam avea copii. Dar totul s-a întâmplat pe neaşteptate, explică Ambra clătinând din cap şi privind cu tristeţe pe hublou. Am crezut că-l plac. Însă nu ştiu, poate că a fost doar emoţia stârnită de…

– De un prinţ înalt, oacheş şi arătos? completă Langdon zâmbind în colţul gurii.

Ea râse încet şi se întoarse spre el.

– Are, într-adevăr, toate *atributele* astea. Nu ştiu ce să zic, părea un om bun. Puţin retras poate, însă romantic – în niciun caz genul care să se fi implicat în asasinarea lui Edmond.

Profesorul bănuia că Ambra avea dreptate. Prinţul ar fi avut prea puţin de câştigat din eliminarea lui Edmond şi nu existau dovezi concrete care să sugereze că era cât de cât implicat – doar un apel telefonic de la cineva din interiorul Palatului, care ceruse ca amiralul Ávila să fie inclus pe lista invitaţilor. Pentru moment, episcopul Valdespino părea cel mai probabil suspect, dat fiind că ştiuse despre prezentarea lui Edmond cu suficient de mult timp înainte pentru a avea răgazul să conceapă un plan de a-l opri şi, totodată, ştiind mai bine decât oricine altcineva ce potenţial distructiv ar fi avut descoperirea lui pentru imaginea marilor religii ale lumii.

– E de la sine înţeles că nu mă pot mărita cu Julián, zise Ambra încet. Mă tot gândesc că va rupe el logodna, ştiind că nu pot avea copii. Dinastia lui s-a aflat pe tronul Spaniei aproape continuu în ultimele patru secole. Ceva îmi spune că o directoare de muzeu din Bilbao nu poate fi motivul stingerii descendenţei.

Difuzorul din plafon pârâi şi pilotul îi anunţă că trebuiau să se pregătească pentru aterizarea în Barcelona. Întreruptă din gândurile ei cu privire la prinţ, Ambra se ridică şi începu să deretice prin cabină, clătind paharele şi aruncând resturile de mâncare.

– Domnule profesor, se auzi glasul lui Winston în telefonul lui Edmond, aflat încă pe masă. Mi-am spus că ar trebui să aflaţi despre noile informaţii devenite virale pe internet: există dovezi substanţiale care sugerează o legătură secretă între episcopul Valdespino şi asasinul, amiralul Ávila.

Vestea îl alarmă pe Langdon, dar Winston continuă:

– Din păcate, lucrurile nu se opresc aici. Aşa cum ştiţi, la întâlnirea secretă a lui Kirsch cu Valdespino au participat şi alţi doi lideri religioşi – un cunoscut rabin şi un imam îndrăgit. Noaptea trecută, imamul a fost găsit mort în deşertul din apropiere de Dubai. Iar în urmă cu câteva minute s-a primit de la Budapesta o ştire îngrijorătoare: se pare că rabinul a fost găsit şi el mort, aparent în urma unui infarct. Bloggerii discută deja pe tema coincidenţei dintre decesele celor doi.

Langdon era uimit. Într-un fel sau altul, episcopul Antonio Valdespino rămăsese în acel moment *singura* persoană în viaţă din lumea întreagă care ştia ce anume descoperise Kirsch.

Când aeronava Gulfstream G550 ateriză pe singura pistă de pe aeroportul Sabadell, de lângă Barcelona, Ambra remarcă uşurată că nu se zăreau în zonă nici paparazzi, nici trimişi ai presei.

Edmond spusese de câteva ori că prefera să-şi ţină avionul pe acel mic aerodrom, pentru a evita întâlnirile cu fanii împătimiţi la aeroportul El-Prat din Barcelona. Ambra ştia însă că altul era motivul real.

Lui Edmond îi plăcea, de fapt, atenţia publicului şi recunoscuse, la un moment dat, că-şi ţinea avionul la Sabadell doar ca să aibă un motiv să străbată drumurile cu serpentine şi numeroase curbe până acasă, în maşina lui sport favorită – un Tesla Model X P90D, pe care susţinea că Elon Reeve Musk{22} venise personal să i-o ofere în dar. Circulau zvonuri că-i provocase la un moment dat pe piloţii lui la o întrecere. Drag racing pe distanţa de un kilometru şi jumătate, pe pista aerodromului – Gulfstream versus Tesla –, dar piloţii făcuseră calculele şi declinaseră invitaţia.

„O să-mi fie dor de Edmond", reflectă Ambra mâhnită. Da, fusese un tip plin de el şi arogant, însă imaginaţia lui sclipitoare ar fi meritat cu

totul altceva de la viaţă decât ce i se întâmplase în seara aceea. „Sper doar să-i cinstim memoria făcându-i cunoscută descoperirea.”

Când avionul ajunse în hangarul cu un singur loc al lui Edmond şi opri motoarele, Ambra se convinse că totul în jur era cufundat în linişte. După toate aparenţele, ea şi profesorul Langdon nu fuseseră încă depistaţi.

Coborî pe scara avionului, trase adânc aer în piept şi încercă să-şi limpezească mintea. Cel de-al doilea pahar cu vin i se urcase la cap, iar în acel moment îi părea rău că-l băuse. Păşind pe pardoseala din ciment a hangarului, picioarele îi tremurară şi simţi imediat mâna lui Langdon pe umărul ei, sprijinind-o.

– Mulţumesc, îi şopti ea zâmbind.

După cele două ceşti de cafea băute, profesorul era perfect treaz şi plin de energie.

– Ar trebui să ne facem nevăzuţi cât mai rapid, sugeră el privind spre SUV-ul negru parcat în colţ. Presupun că asta e maşina despre care mi-ai pomenit.

Ea încuviinţă.

Iubirea tainică a lui Edmond.

– Ciudat număr de înmatriculare!

Ambra se uită la plăcuţa personalizată şi chicoti.

E-WAVE

– Edmond mi-a povestit, îi explică ea, că nu de mult Google şi NASA au achiziţionat un supercomputer de ultimă generaţie numit D-Wave – unul dintre primele computere „cuantice” din lume. A încercat să mă lămurească, însă mi s-a părut foarte complicat – ceva cu algoritmul lui Shor, qubiţi, principiile mecanicii cuantice şi cu realizarea unui computer cu totul diferit. Mă rog, Edmond zicea că el voia să construiască ceva care să lase D-Wave cu ani-lumină în urmă şi avea de gând să-şi numească noul computer E-Wave.

– E de la Edmond, presupuse Langdon.

„În plus, E urmează imediat după D”, reflectă Ambra, amintindu-şi ce-i povestise Edmond despre celebrul computer din filmul *2001: O odisee spaţială* – că ar fi fost numit HAL fiindcă fiecare dintre cele trei litere apărea în alfabet imediat înaintea literelor din numele IBM.

– Şi cheia maşinii? Spuneai că ştii unde o ţine ascunsă.

– Nu foloseşte o cheie, răspunse Ambra, ridicând mâna în care ţinea telefonul lui Edmond. Mi-a arătat chestia asta luna trecută, când am venit aici împreună.

Atingând ecranul telefonului, deschise aplicaţia Tesla şi selectă comanda de chemare.

Instantaneu, în colţul hangarului, farurile SUV-ului se aprinseră şi,

fără nici cel mai slab sunet, vehiculul rulă lin până în dreptul lor şi se opri.

Langdon îşi înclină capul spre stânga, părând descumpănit de perspectiva unui drum cu o maşină care se conducea singură.

– Nu-ţi face griji, îl linişti Ambra. Te las *pe tine* să conduci până acasă la Edmond.

El încuviinţă cu un gest din cap şi dădu să ocolească maşina, ca să ajungă la portiera şoferului. În faţa ei însă, se opri, se uită din nou la plăcuţa de înmatriculare şi începu să râdă. Ambra îşi dădu seama imediat ce-l amuzase: pe rama plăcuţei era scris: FERICIŢI CEI MEŞTERI ÎN IT, CĂ EI VOR MOŞTENI PĂMÂNTUL{23}.

– Tipic pentru Edmond! comentă Langdon urcând la volan. Subtilitatea n-a fost niciodată punctul lui forte.

– Iubea maşina asta. Motor exclusiv electric, mai rapidă decât un Ferrari.

Profesorul ridică din umeri, scrutând tabloul de bord futurist.

– Eu nu sunt pasionat de maşini.

– *O să devii,* zâmbi Ambra.

Capitolul 48

În timp ce autoturismul companiei Uber gonea prin noapte, amiralul Ávila se întrebă retoric de câte ori ancorase în portul Barcelonei, în toţi anii petrecuţi ca ofiţer de marină. Propria viaţă din trecut i se părea în acel moment pierdută undeva departe, sfârşită într-o explozie fulgerătoare în Sevilla. Soarta era o iubită crudă şi imprevizibilă, şi totuşi, în clipa aceea, părea să-şi fi găsit un echilibru inefabil. Aceeaşi soartă care-i smulsese sufletul din piept în Catedrala din Sevilla îi dăruise în prezent o a doua viaţă – un început nou, născut între zidurile unei catedrale cu totul diferite. Şi ca o ironie a aceleiaşi sorţi, persoana care-l îndrumase acolo fusese un simplu terapeut pe nume Marco.

– O întrevedere cu papa?! îl întrebase Ávila cu luni în urmă pe tânărul lui terapeut, când acesta îi sugerase ideea. Mâine? La Roma?

– Mâine în *Spania,* replicase Marco. Papa e aici.

Ávila îl privise de parcă ar fi înnebunit subit.

– Presa n-a pomenit nimic despre faptul că Sfinţia Sa ar fi în Spania.

– Ai puţină încredere, domnule amiral! râsese tânărul. Sau poate ai un alt program de întâlniri pentru mâine?

Ávila privise semnificativ în jos, spre piciorul rănit.

– Atunci, plecăm la nouă, continuase Marco. Îţi promit că scurta noastră călătorie va fi mai puţin dureroasă decât şedinţele de recuperare.

A doua zi dimineaţă, amiralul îmbrăcase uniforma navală pe care tânărul i-o adusese de acasă, luase o pereche de cârje şi pornise şchiopătând spre maşina lui Marco, un Fiat vechi. Părăsiseră apoi parcarea spitalului şi se îndreptaseră spre sud, pe Avenida de la Raza, pentru ca, în cele din urmă, să iasă din oraş şi să intre pe autostrada N-IV.

– Unde mergem? întrebase Ávila dintr-odată impacientat.

– Stai liniştit, zâmbise Marco. Ai încredere în mine. Nu durează decât o jumătate de oră.

Ávila ştia că de-a lungul autostrăzii N-IV se întindeau doar câmpuri pârjolite cale de cel puţin 150 de kilometri şi începuse să creadă că făcuse o greşeală oribilă. Cam peste o jumătate de oră zărise în faţă clădirile părăsite din El Torbiscal, cândva un sat prosper, a cărui populaţie se redusese recent la zero. „Unde naiba mă duce?” După alte câteva minute, Marco ieşise de pe autostradă şi virase spre nord.

– Acum o vezi? îl întrebase el apoi, arătându-i cu mâna ceva în depărtare, dincolo de o pârloagă.

Ávila nu văzuse nimic; ori ochii lui îmbătrâniseră, ori tânărul terapeut avea halucinaţii.

– Nu-i aşa că e extraordinară? continuase Marco.

Mijindu-şi ochii în lumina soarelui, amiralul zărise, într-un târziu o siluetă întunecată înălţându-se în mijlocul câmpului. Când se mai apropiaseră, abia dacă-i venise să creadă. „Să fie o… o catedrală?!"

Dimensiunile clădirii sugerau o construcţie pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă mai degrabă în Madrid sau în Paris. Ávila trăise toată viaţa în Sevilla, însă n-avusese habar niciodată de existenţa vreunei catedrale acolo, în mijlocul pustietăţii. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai impresionant părea complexul, ale cărui ziduri masive din ciment ofereau un nivel de securitate pe care el, unul, îl mai văzuse doar la Vatican.

Fiatul ieşise de pe autostradă şi cotise pe scurtul drum de acces care ducea spre catedrală, pe urmă oprise în faţa unei porţi masive din fier care le bloca înaintarea. Marco scosese din torpedou o cartelă laminată şi o pusese pe bord. Un agent de securitate venise lângă maşină, se uitase la cartelă şi apoi în maşină, zâmbind larg când îl văzuse pe Marco.

– *Bienvenidos,* le urase el. *¿Que tal, Marco?* Bine aţi venit. Ce mai faci, Marco?

Cei doi îşi strânseseră mâinile, iar tânărul i-l prezentase pe amiral.

– *Ha venido a conocer al papa.* A venit să-l cunoască pe papa.

Paznicul încuviinţase admirând medaliile de pe pieptul lui Ávila şi le făcuse semn să treacă mai departe. Când poarta uriaşă se deschisese, amiralul avusese senzaţia că intrau într-un castel medieval.

Impunătoarea catedrală gotică avea opt turle înalte, fiecare cu câte o clopotniţă pe trei etaje. Trei cupole masive încununau corpul central al lăcaşului construit la exterior dintr-un mozaic de piatră albă şi cafenie, care-i conferea un aer neobişnuit de modern.

Ávila îşi plecase privirea spre drumul de acces, care se despărţea în trei alei distincte, fiecare mărginită de palmieri înalţi. Spre surprinderea lui, întregul teren din jur era plin cu vehicule parcate; erau cu sutele – sedanuri luxoase, autobuze hărtănite, motorete stropite de noroi… tot ce-ţi puteai imagina.

Marco trecuse pe lângă ele, îndreptându-se direct spre curtea din faţă a catedralei. Văzându-i, un agent de securitate se uitase la ceas şi le făcuse semn să intre pe un loc de parcare gol, evident rezervat pentru ei.

– Suntem puţin în întârziere, spusese tânărul. Ar trebui să ne grăbim să intrăm.

Ávila încercase să răspundă, dar nu reuşise să scoată niciun cuvânt. Tocmai văzuse inscripţia de la intrare:

IGLESIA CATÓLICA PALMARIANA

„Dumnezeule! exclamase amiralul în sinea lui, oripilat. Am auzit despre Biserica asta!”

Se întorsese spre Marco, străduindu-se să-şi potolească bătăile inimii.

– Asta e Biserica *ta,* Marco? îl întrebase el, încercând să nu pară prea alarmat. Eşti… *palmarian?*

Tânărul zâmbise.

– O spui de parcă ar fi un fel de boală. Sunt doar un catolic credincios, care e de părere că Vaticanul a luat-o razna.

Amiralul ridicase din nou privirea spre Biserică. În acel moment, bizara declaraţie a terapeutului său, cum că-l cunoştea pe papă, devenise brusc mai credibilă. „Papa chiar e aici, în Spania.”

Cu câţiva ani în urmă, reţeaua de televiziune Canal Sur difuzase un documentar intitulat *La Iglesia Oscura – Biserica ascunsă*, care dezvăluia unele dintre secretele Bisericii Palmariene. Atunci aflase Ávila, cu surprindere, despre existenţa acelei Biserici ciudate, despre numărul ei crescând de enoriaşi şi despre influenţa pe care o exercita.

Conform zvonurilor, Biserica Palmariană fusese fondată după ce câţiva localnici susţinuseră că fuseseră martori la o serie de viziuni mistice pe un câmp din apropiere. Fecioara Maria le-ar fi apărut, avertizându-i că Biserica Catolică era pradă „ereziei modernismului” şi că adevărata credinţă trebuia protejată.

Fecioara îi îndemnase pe palmarieni să înfiinţeze o Biserică alternativă şi să-l denunţe pe suveranul pontif de la Vatican ca fiind un papă fals. Aceasta convingere, că papa de la Roma *nu* era adevăratul papă, devenise cunoscută sub numele *sedevacantism* – credinţa că „scaunul” Sfântului Petru era vacant.

În plus, palmarienii pretindeau că aveau dovezi care ar fi atestat că „adevăratul” papă era, de fapt, fondatorul Bisericii lor, un anume Clemente Domínguez y Gómez, care-şi luase numele pontifical Grigore al XVII-lea. Sub conducerea acestuia – considerat de majoritatea catolicilor un „antipapă” –, Biserica Palmariană se dezvoltase constant. În anul 2005, când papa Grigore decedase în timp ce oficia slujba de Paşte, adepţii lui estimaseră că momentul decesului era un semn miraculos venit din ceruri, care confirma relaţia directă a răposatului cu Dumnezeu.

Privind construcţia masivă din faţa lui, Ávila avusese senzaţia că Biserica avea un aer sinistru. „Oricine ar fi actualul antipapă, nu vreau să mă întâlnesc cu el.”

Pe lângă criticile aduse afirmaţiilor absurde pe care le făcea cu privire la papalitate, Biserica Palmariană fusese ţinta unor acuzaţii de spălare a creierelor, intimidare şi chiar că s-ar afla în spatele mai multor decese misterioase, printre care şi moartea unei enoriaşe, Bridget Crosbie, căreia, după spusele avocaţilor familiei, îi fusese

„imposibil să scape” din una dintre bisericile Palmariene din Irlanda.

Ávila un voia să fie nepoliticos cu noul lui prieten, însă cu totul altceva aşteptase el de la călătoria din ziua aceea.

– Marco, începuse amiralul cu un oftat. Îmi pare rău, nu cred că pot să fac asta.

– Bănuiam că o să spui aşa ceva, replicase tânărul, aparent netulburat. Trebuie să recunosc că şi eu am avut aceeaşi reacţie când am venit prima dată aici. Auzisem la rândul meu zvonurile şi bârfele, dar pot să te asigur că totul e doar o campanie de defăimare dusă de cei de la Vatican.

„Şi cum i-ai putea învinovăţi? se întrebase în gând Ávila. Biserica ta i-a declarat ilegitimi!”

– Roma avea nevoie de un motiv ca să ne excomunice, aşa că a născocit minciuni. Ani de-a rândul, Vaticanul a răspândit dezinformări cu privire la palmarieni.

Ávila privise încă o dată masiva catedrală care se înălţa în mijlocul pustietăţii. Ceva în aerul ei i se părea nelalocul lui.

– Sunt puţin derutat, adăugase el apoi. Dacă n-aveţi niciun fel de legătură cu Vaticanul, de unde vă vin banii?

Marco zâmbise.

– Ai fi uimit să afli câţi adepţi nedeclaraţi au palmarienii în sânul clerului catolic. Multe parohii catolice conservatoare din Spania nu sunt de acord cu schimbările de tip liberal promovate de Vatican şi dirijează în secret fonduri către Biserici ca a noastră, care susţin valorile tradiţionale.

Răspunsul i se păruse amiralului neaşteptat, dar cu o nuanţă substanţială de adevăr. Şi el sesizase existenţa unei fracturi din ce în ce mai profunde în cadrul Bisericii Catolice – o prăpastie între cei care considerau că Biserica trebuia să se modernizeze cu orice preţ şi ceilalţi, care erau de părere că adevăratul ţel al Bisericii era să rămână neclintită în faţa lumii în plină transformare.

– Actualul papă este un om remarcabil, continuase Marco. I-am spus povestea ta, iar el a zis că s-ar simţi onorat să primească în Biserica noastră un militar decorat şi că se va întâlni cu tine personal după serviciul religios de azi. La fel ca predecesorii lui, a activat în armată înainte de a-l fi găsit pe Dumnezeu şi înţelege bine prin ce treci. Sincer, cred că părerile lui te vor ajuta să-ţi găseşti pacea sufletească.

Marco deschisese portiera, dăduse să coboare, însă Ávila nu reuşise să se mişte din loc. Rămăsese încremenit, uitându-se la construcţia impunătoare şi simţindu-se vinovat pentru prejudecăţile pe care le atribuia oamenilor aceia. Dacă era să recunoască cinstit, pe de-o parte, nu ştia nimic despre Biserica Palmariană, cu excepţia unor zvonuri, şi, pe de altă parte, nici Vaticanul nu fusese scutit de scandaluri. În plus, Biserica din care făcea parte nu-l ajutase cu nimic după atacul cu

bombă. „Iartă-ţi duşmanii, îl îndemnase călugăriţa. Întoarce şi celălalt obraz.”

– Ascultă-mă bine, Luis, îi şoptise Marco. Îmi dau seama că te-am păcălit într-un fel ca să vii până aici, însă am făcut-o cu cele mai bune intenţii… Chiar am vrut să-l cunoşti pe omul ăsta. Ideile lui mi-au schimbat viaţa la modul dramatic. După ce mi-am pierdut piciorul, eram în aceeaşi stare în care eşti tu acum. Voiam să mor. Mă afundam în întuneric, iar cuvintele lui mi-au dat un nou ţel. Vino şi ascultă-l predicând, atâta tot!

Ávila încă ezitase.

– Mă bucur pentru tine, Marco. Dar cred că mă voi descurca singur.

– Te vei descurca?! râsese tânărul. Săptămâna trecută ţi-ai pus pistolul la tâmplă şi ai apăsat pe trăgaci! Nu te descurci *deloc*, prietene!

„Are dreptate, chibzuise amiralul. De azi într-o săptămână, când mi se va încheia perioada de terapie, voi fi din nou acasă, singur şi fără vreun rost.”

– De ce ţi-e frică? insistase Marco. Eşti ofiţer de marină! Un om în toată firea, care a comandat nave pe mare! Ţi-e teamă că papa îţi va spăla creierul în zece minute şi că te va lua ostatic?

„Nu ştiu bine de ce anume mă tem”, răspunsese Ávila în sinea lui, privindu-şi piciorul rănit şi simţindu-se mic şi neputincios. Aproape tot timpul cât trăise, se aflase la butoanele de comandă, dăduse ordinele. Iar în acel moment nu era sigur că-l încânta perspectiva de a primi ordine de la altcineva.

– Nu contează, rostise Marco într-un târziu, prinzându-şi din nou centura de siguranţă. Îmi pare rău. Îmi dau seama că nu te simţi în largul tău aici. N-am vrut să te presez.

Şi întinsese mâna, ca să pornească motorul.

Brusc, amiralul se simţise ca un caraghios. Marco era, practic, un copil – avea o treime din vârsta lui –, îşi pierduse un picior şi încercase să ajute un seamăn invalid, iar el cum îi mulţumise? Arătându-se nerecunoscător, sceptic şi respectuos.

– Nu, replicase amiralul hotărât. Iartă-mă, Marco! Aş fi onorat să aud predica omului tău.

Capitolul 49

Parbrizul bolidului Tesla Model X era foarte larg, prelungindu-se cu acoperişul, de asemenea, transparent până undeva în spatele capului lui Langdon şi dându-i derutanta senzaţie că plutea în interiorul unei bule din sticlă.

Rulând pe autostrada mărginită de copaci la nord de Barcelona, constată cu surprindere că depăşise cu mult limita de viteză, şi aşa generoasă, de 120 de kilometri pe oră. Datorită motorului electric silenţios şi acceleraţiei liniare, toate treptele de viteză se simţeau aproape identic.

Pe scaunul de alături, Ambra naviga de zor pe internet pe ecranul computerului de bord, relatându-i ultimele ştiri, preluate la nivel internaţional. Părea să se contureze o plasă tot mai întunecată de maşinaţiuni şi conspiraţii, cu zvonuri conform cărora episcopul Valdespino îl finanţa pe liderul Bisericii Palmariene, care – se susţinea – ar fi avut legături de ordin militar cu carliştii conservatori şi părea să fie responsabil nu numai pentru moartea lui Edmond, ci şi pentru uciderea lui Syed al-Fadl şi a rabinului Yehuda Köves.

Din ceea ce citea Ambra, reieşea clar că pretutindeni presa se întreba acelaşi lucru: ce anume descoperise Edmond Kirsch atât de ameninţător, încât un înalt episcop şi o sectă conservatoare de rit catolic să fie dispuşi să-l *ucidă* pentru a-l împiedica să-şi anunţe descoperirea:

– Numărul celor care urmăresc cazul este incredibil, spuse Ambra, ridicând privirea din ecranul computerului. Interesul publicului a atins un nivel fără precedent… parcă lumea întreagă e captivată.

În clipa aceea, profesorul conştientiza că brutala asasinare a lui Edmond avea şi o macabră latură pozitivă. Dat fiind răsunetul extraordinar în presă al cazului, Kirsch reuşise, deşi mort, să atragă atenţia unui public global mult mai numeros decât şi-ar fi imaginat vreodată. Iar acest lucru, se gândi Langdon, îl făcea şi mai hotărât să meargă până la capăt în ceea ce-şi propusese; să găsească parola de patruzeci şi şapte de litere şi pe urmă să facă publică prezentarea lui Edmond.

– Încă nu există o declaraţie oficială din partea lui Julián, remarcă Ambra pe un ton mirat. Niciun cuvânt din partea Palatului Regal. Nu înţeleg! O cunosc pe coordonatoarea de relaţii publice, Mónica Martín, şi ştiu cât ţine la transparenţă şi la comunicarea informaţiilor înainte ca presa să le răstălmăcească. Şi sunt sigură că-l îndeamnă pe Julián să dea o declaraţie.

Langdon bănuia că aşa stăteau lucrurile. Cum presa îl acuza de conspiraţie – ba poate şi de crimă – pe principalul consilier pe

probleme religioase al Casei Regale, părea logic ca Julián să dea o declaraţie de un fel sau altul, fie şi numai pentru a arăta ca Palatul investiga acuzaţiile.

– Mai ales, adăugă el, dacă ţinem seama că viitoarea regină consoartă a Spaniei se afla chiar lângă Edmond în momentul în care acesta a fost ucis. Puteai să fii *tu* în locul lui, Ambra! Prinţul ar trebui să spună măcar că se bucură că ai scăpat cu viaţă.

– Nu sunt sigură că se bucură, replică ea pe un ton lipsit de inflexiuni, închizând browserul şi rezemându-se de spătarul scaunului.

Langdon îi aruncă o privire scurtă.

– Ei bine, dacă asta contează cât de cât, *eu* mă bucur că eşti în viaţă. Nu ştiu dacă m-aş fi putut descurca singur în seara asta.

– Singur? se auzi un glas cu accent britanic în difuzoarele automobilului. Cât de repede uităm unele lucruri!

Langdon izbucni în râs, amuzat de indignarea ghidului.

– Winston, aşa te-a programat Edmond, să ai o atitudine defensivă şi nesigură?

– Nu. M-a programat să observ, să învăţ şi să imit comportamentul omenesc. Tonul meu a fost mai degrabă o tentativă de umor – trăsătură pe care Edmond mă încuraja să mi-o dezvolt. Umorul nu poate fi programat… trebuie deprins repetat.

– Ei bine, îl deprinzi cu succes.

– Chiar aşa? insistă Winston. Nu vreţi s-o mai repetaţi o dată?

Langdon râse din toată inima.

– Aşa cum spuneam, îl deprinzi cu succes.

Între timp, Ambra revenise la pagina implicită pe computerul de bord – un program de navigaţie în care, pe o fotografie din satelit, era vizibil un minuscul „avatar" al maşinii lor. Langdon văzu că străbătuseră deja munţii Collserola şi că intrau chiar în acel moment pe autostrada B-20 spre Barcelona. La sud de locul în care se aflau, ceva neobişnuit în fotografie îi atrase atenţia – o vastă zonă împădurită în mijlocul aglomerării urbane. Întinderea vastă verde avea o formă alungită şi nu foarte clar definită, ca o uriaşă amibă.

– Ce-i acela, parcul Güell? întrebă el.

Ambra se uită la ecran şi încuviinţă.

– Ai ochi buni!

– Edmond se oprea deseori acolo în drumul de la aeroport spre casă, interveni Winston.

Pe Langdon nu-l mira să audă acel lucru. Parcul Güell era una dintre cele mai cunoscute capodopere ale lui Antoni Gaudí – arhitectul ale cărui lucrări se regăseau pe carcasa telefonului mobil al lui Kirsch. „Gaudí semăna mult cu Edmond, îşi spuse profesorul; un geniu vizionar pentru care regulile normalului n-aveau relevanţă."

Un observator pasionat al naturii, Gaudí se inspirase în realizările

sale arhitecturale din formele organice, luând ca model „lumea naturală a lui Dumnezeu” pentru a concepe structuri biomorfice fluide, care păreau adesea să fi crescut direct din sol, la fel ca plantele. „Nu există linii drepte în natură”, spusese el la un moment dat şi, într-adevăr, nici în lucrările lui nu existau decât foarte puţine linii drepte.

Descris deseori ca părintele „arhitecturii vii” şi al „designului biologic”, Gaudí inventase tehnici complet noi în prelucrarea lemnului, a fierului şi a ceramicii, pentru a-şi „înveşmânta” clădirile în straturi exterioare colorate şi strălucitoare.

Chiar şi la aproape un secol de la moartea lui, turişti din toată lumea veneau la Barcelona pentru a-i admira inimitabilul stil modernist. Printre realizările lui se numărau parcuri, clădiri publice, locuinţe particulare şi, desigur, Sagrada Família impozanta bazilică ale cărei „turnuri aidoma bureţilor-de-mare” dominau peisajul barcelonez şi pe care criticii de artă o considerau „unică în întreaga istorie a artei”.

Langdon fusese întotdeauna impresionat de temeritatea viziunii lui Gaudí, care concepuse o bazilică atât de grandioasă, încât construcţia ei nu fusese finalizată nici la 140 de ani de când fusese aşezată piatra de temelie. Privind imaginea din satelit a parcului Güell, îşi aminti de prima lui vizită acolo, în anii studenţiei: o plimbare pe un tărâm de basm, printre coloane aidoma unor copaci contorsionaţi care susţineau alei aeriene, bănci diforme, grote cu fântâni ce semănau cu peşti sau cu dragoni şi un zid alb, vălurit, atât de fluid, încât părea unicul cil fremătător al unei uriaşe creaturi unicelulare.

– Edmond admira totul la Gaudí, continuă Winston, şi mai ales… concepţia lui despre natură ca artă organică.

Gândul lui Langdon zbură din nou la descoperirea lui Kirsch. *Natură… Organic… Creaţie.* Îşi aminti brusc de celebrele *panots* – dale de pavaj hexagonale create de Gaudí pentru trotuarele din Barcelona. Fiecare dală era decorată cu un tipar identic de linii curbe aparent fără nicio logică, dar atunci când erau asamblate şi rotite într-o anumită poziţie, formau un uimitor model unitar — un peisaj submarin care dădea impresia de plancton, microbi şi floră marină: *La Sopa Primordial,* aşa cum îşi numea el deseori realizarea.

„Supa primordială a lui Gaudí”, îşi spuse Langdon, încă o dată surprins de perfecţiunea cu care Barcelona părea să satisfacă neobosita curiozitate a lui Edmond cu privire la începuturile vieţii. Teoria ştiinţifică preponderent acceptată susţinea că viaţa îşi avea originile în aşa-numita supă primordială – oceanele primitive, în care vulcanii aruncau din adâncurile pământului substanţe chimice ce se amestecau şi se combinau, bombardate continuu de descărcările electrice ale furtunilor permanente – până când, dintr-odată, aidoma unui golem microscopic, primul organism unicelular prinsese viaţă.

– Ambra, eşti custode de muzeu şi probabil că vorbeai deseori cu Edmond despre artă. Ţi-a explicat vreodată *clar* ce anume îl atrăgea la Gaudí?

– Doar ce a menţionat şi Winston. Că arhitectura geniului catalan îţi lasă impresia că a fost creată de natură însăşi. Grotele lui par săpate de vânt şi ploi, cu coloanele de susţinere răsărind parcă direct din pământ, iar mozaicurile seamănă cu viaţa din oceanul primordial. Oricare ar fi fost motivul, adăugă Ambra ridicând din umeri, Edmond l-a admirat pe Gaudí suficient de mult pentru a se muta în Spania.

Langdon întoarse privirea spre ea, mirat. Ştia că Edmond avusese case în mai multe ţări ale lumii, însă în ultimii ani alesese să se stabilească în Spania.

– Vrei să spui că Edmond s-a mutat aici datorită artei lui Gaudí?

– Aşa cred. L-am întrebat odată – „De ce Spania?", iar el mi-a răspuns că i se ivise o ocazie de neratat de a închiria o proprietate extraordinară aici, una aşa cum nu mai văzuse nicăieri în lume. Bănuiesc că se referea la apartamentul lui.

– Şi unde e apartamentul ăsta?

– Robert, Edmond locuia în Casa Milà.

Langdon făcu ochii mari.

– Chiar în Casa Milà?

– Exact. Anul trecut a închiriat ultimul etaj, pe care l-a transformat într-un penthouse.

Profesorul avu nevoie de câteva momente pentru a procesa informaţia. Casa Milà era una dintre cele mai cunoscute clădiri concepute de Gaudí – o „casă" de o originalitate surprinzătoare, a cărei faţadă terasată cu balcoane unduioase aminteşte de versantul excavat al unui munte, de unde îi provine şi supranumele La Pedrera – „Cariera de piatră".

– Dar la ultimul etaj nu se află un muzeu dedicat lui Gaudí? întrebă Langdon, amintindu-şi de una dintre vizitele lui acolo.

– Ba da, răspunse Winston. Însă Edmond a donat o sumă către UNESCO şi clădirea a fost inclusă în patrimoniul mondial, iar ei au acceptat să închidă temporar muzeul şi să-i permită futurologului să locuiască doi ani acolo. La urma urmei, Barcelona nu duce lipsă de opere de artă semnate Gaudí.

„Edmond a locuit într-un exponat Gaudí, în Casa Milà? Şi s-a mutat acolo pentru doar doi ani?", se miră Langdon.

– De fapt, Edmond chiar i-a ajutat pe cei de la Casa Milà să realizeze un nou material video educaţional despre arhitectura locului, explică Winston în continuare. Merită văzut.

– Documentarul este cu adevărat impresionant, confirmă Ambra, aplecându-se în scaun şi atingând ecranul tactil. Ar trebui să te uiţi puţin, adăugă ea tastând în browser *lapedrera.com*.

– Păi, conduc, replică Langdon.

Aplecându-se peste volan, Ambra trase rapid, de două ori, de o mică manetă. Profesorul simţi brusc volanul rigidizându-se sub palme şi observă că maşina părea să se ghideze singură, păstrând perfect mijlocul benzii de rulare.

– Pilot automat, îl lămuri ea.

Efectul era atât de deconcertant, încât Langdon n-avu curajul să-şi ia mâinile de pe volan şi piciorul de pe pedala de frână cu mai mult de câţiva centimetri.

– Relaxează-te, îl îndemnă Ambra, punându-i o mână pe umăr. E mult mai sigur decât un şofer obişnuit.

Fără prea multă tragere de inimă, el îşi coborî mâinile pe genunchi.

– Bravo! Acum poţi să te uiţi la documentarul despre Casa Milà.

Filmuleţul începu cu un prim-plan spectaculos al valurilor spărgându-se, surprins parcă de un elicopter care zbura la numai câţiva metri deasupra oceanului. În depărtare se zărea o insulă – un munte din piatră cu versanţi abrupţi, care se ridicau la câteva sute de metri deasupra apelor înspumate. Un rând de text se materializă, suprapus pe imaginea muntelui.

La Pedrera n-a fost creată de Gaudí.

În următoarele treizeci de secunde, Langdon privi cum valurile, cizelau stânca muntelui, conturând exteriorul cu aspect organic al Casei Milà. Apoi oceanul năvăli înăuntru, creând spaţii goale şi încăperi cavernoase, în care cascadele săpau şiruri de trepte şi lujeri păreau să răsară, transformându-se în balustrade din fier deasupra unui pat de muşchi care creştea acoperind podelele. În final, teleobiectivul se retrase spre mare, lăsând să se vadă celebra imagine a Casei Milà – „cariera” – sculptată în stânca muntelui.

La Pedrera, o capodoperă a naturii!

„Edmond avea fler dramatic”, fu nevoit să admită Langdon. Scurtul documentar generat pe computer îi stârnise cu atât mai mult nerăbdarea de-a revizita arhicunoscuta clădire.

Îndreptându-şi atenţia spre drum, dezactivă pilotul automat şi preluă controlul maşinii.

– Să sperăm că ceea ce căutăm se află în apartamentul lui Edmond, spuse el. Avem nevoie de parola aceea.

Capitolul 50

Însoţit de patru agenţi ai Gărzii Regale, comandantul Diego Garza străbătea Plaza de la Armería drept prin mijloc, privind doar înainte şi ignorând agitaţia presei de dincolo de gard, camerele de luat vederi îndreptate toate spre el şi strigătele jurnaliştilor, care-i cereau să comenteze evenimentele.

„Măcar aşa vor vedea că cineva face totuşi ceva”, reflectă el.

Când ajunse la catedrală, constată că intrarea principală era încuiată – deloc surprinzător la ora aceea –, aşa că începu să bată în uşă cu patul pistolului de serviciu. Niciun răspuns. Continuă să bată cu putere.

Într-un târziu se auzi cum cineva acţiona încuietoarea şi uşa se deschise. În prag apăru o femeie de serviciu, care privi alarmată mica armată aflată în faţa ei.

– Unde e episcopul Valdespino? întrebă Garza.

– Nu… nu ştiu.

– Sunt sigur că episcopul e aici. Împreună cu prinţul Julián. Nu i-ai văzut?

Femeia clătină din cap.

– Abia ce-am venit. Fac curat sâmbăta seara, după…

Garza trecu pe lângă ea şi le ceru oamenilor lui să se răspândească în incinta întunecată a catedralei.

– Încuie uşa, îi ceru el femeii. Şi nu ne sta în cale!

Cu asta, îşi armă pistolul şi se duse direct spre biroul lui Valdespino.

Pe cealaltă latură a piaţetei, în centrul de comandă de la subsolul Palatului, Mónica Martín stătea lângă dozatorul de apă şi trăgea dintr-o prea mult amânată ţigară. Graţie mişcării liberale pentru „corectitudine politică”, fumatul în birourile din incinta Palatului fusese interzis, însă cu potopul de fărădelegi de care era acuzat Palatul în seara aceea, Martín îşi spusese că un fum pe furiş putea fi considerat o infracţiune tolerabilă.

Toate cele cinci posturi de ştiri de pe ecranele televizoarelor din faţa ei, cu sonorul dat la minimum, continuau să dezbată în direct cazul asasinării lui Edmond Kirsch, redifuzând iar şi iar momentul oribilei crime. Şi, fireşte, fiecare nouă retransmisie era precedată de obişnuitul avertisment:

ATENŢIE: Urmează imagini care v-ar putea afecta emoţional.

„Neruşinaţii!”, exclamă Martín în sinea ei, ştiind bine că avertismentul nu era, de fapt, o măsură de precauţie, ci un truc abil prin care studioul e asigura că spectatorii nu vor schimba canalul.

Trăgând încă un fum, trecu rapid în revistă programele diverselor posturi, cele mai multe analizând şi comentând valul tot mai mare de teorii conspiraţioniste, cu titluri de gen „Breaking News” şi informaţii derulate pe un telescriptor în josul ecranelor.

Futurolog ucis de Biserică?
Descoperire ştiinţifică pierdută pentru totdeauna?
Asasin angajat de familia regală?

„Ar trebui să difuzaţi ştiri, nu să răspândiţi zvonuri mizerabile deghizate ca întrebări!”

Coordonatoarea PR crezuse întotdeauna în importanţa jurnalismului ca piatră de temelie a libertăţii şi democraţiei şi se simţea tot mai des dezamăgită de ziariştii care incitau la controversă difuzând idei evident absurde şi reuşind să evite orice repercusiuni legale prin faptul că formulau fiecare aberaţie ca pe o întrebare. Chiar şi canalele respectate, specializate pe programe ştiinţifice, procedau aşa, întrebându-şi telespectatorii: „Să fie, oare, posibil ca templul acesta din Peru să fi fost construit de extratereştri?”

„Nu! ar fi vrut Martín să strige în faţa televizorului. Nu e posibil! Nu mai puneţi asemenea întrebări idioate!”

Pe unul dintre ecranele din birou, cei de la CNN păreau să-şi dea toată silinţa în a se arăta respectuoşi.

În memoria lui Edmond Kirsch.
Profet. Vizionar. Creator.

Martín luă telecomanda şi mări volumul sonorului.

– … un om care iubea arta, tehnologia şi inovaţia, spunea moderatorul pe un ton încărcat de tristeţe. Un om cu o capacitate aproape mistică de a prevedea viitorul. După spusele colegilor lui, fiecare previziune a lui Edmond Kirsch în domeniul tehnologiei computerelor s-a adeverit.

– Ai dreptate, David, interveni colega lui de platou. Mi-aş fi dorit doar să putem afirma acelaşi lucru şi despre predicţiile lui în plan *personal*.

Pe ecran începu să se deruleze o înregistrare de arhivă cu un Edmond Kirsch robust şi bronzat, susţinând o conferinţă de presă în faţa Centrului Rockefeller din New York City. „Astăzi împlinesc

treizeci de ani, zicea el, şi speranţa mea de viaţă este de numai şaizeci şi opt de ani. Dar ţinând cont de viitoarele progrese din domeniul medical, al tehnologiei aplicate în creşterea longevităţii şi regenerării telomerilor, prevăd că voi ajunge să-mi sărbătoresc şi aniversarea de o sută zece ani. De fapt, sunt atât de încrezător în acest lucru, încât am rezervat deja Rainbow Room pentru petrecerea de atunci, adăugase Kirsch zâmbind şi ridicând privirea spre ultimul etaj al clădirii. Tocmai am plătit suma integrală – cu *optzeci* de ani în avans –, luând în calcul inclusiv prognozele de inflaţie."

Moderatoarea revenise pe ecran, cu un oftat sumbru.

– Aşa cum spune o veche zicală: „Omul propune şi Dumnezeu dispune."

– Foarte adevărat, fu de acord colegul ei. Şi pe lângă necunoscutele referitoare la moartea lui Kirsch, se înregistrează o adevărată explozie de speculaţii despre natura descoperirii lui. De unde venim? Şi încotro ne îndreptăm? Două întrebări fascinante.

– Iar pentru a răspunde la ele, replică moderatoarea pe un ton entuziasmat, ni se alătură două femei cu realizări deosebite în viaţă – una dintre ele, pastor episcopalian din Vermont, şi cealaltă, biolog evoluţionist de la Universitatea din California, Los Angeles (UCLA). Revenim imediat, după pauză, cu opiniile lor.

Martín le cunoştea deja opiniile – „pe poziţii total opuse, altfel nu le-ar fi invitat împreuna". Fără îndoială, pastorul va spune ceva de genul „Venim de la Dumnezeu şi ne întoarcem la El", iar biologul va contracara cu „Am evoluat din maimuţe şi vom dispărea ca specie".

„Niciuna din ele nu va dovedi ceva concret, dar telespectatorii le vor urmări oricum dacă dialogul lor va fi suficient de înfierbântat."

– Mónica! răsună glasul lui Suresh din apropiere.

Întorcându-se, Martín îl văzu pe directorul diviziei de securitate electronică venind spre ea în fugă.

– Ce e?

– Tocmai m-a sunat episcopul Valdespino, răspunse el gâfâind.

Mónica opri imediat sonorul televizorului.

– Episcopul te-a sunat… *pe tine?* Şi ţi-a zis ce mama naibii are de gând?

Suresh clătină din cap.

– Nu l-am întrebat, iar el nu mi-a spus nimic. A sunat doar ca să mă roage să verific ceva pe serverele noastre de telefonie.

– Nu înţeleg.

– Conform ConspiracyNet, cineva din interiorul Palatului a telefonat la Muzeul Guggenheim cu puţin înainte de prezentarea din seara asta şi i-a cerut Ambrei Vidal să adauge numele lui Ávila pe lista invitaţilor. Ştii asta?

– Da. Şi te-am rugat să verifici.

– Ei bine, Valdespino mi-a cerut acelaşi lucru. A sunat să mă întrebe dacă pot să mă loghez la centrala telefonică a Palatului, să găsesc înregistrarea apelului şi să încerc să-mi dau seama de *unde* anume din Palat a fost iniţiat, sperând că aşa vom avea o idee mai bună despre persoana care a telefonat.

Martín îl privi derutată, dat fiind că până atunci îl considerase pe Valdespino ca fiind cel mai probabil suspect.

– Cei de la Guggenheim, continuă Suresh, susţin că la biroul lor de recepţie s-a primit un apel de la principalul număr de telefon al Palatului Regal din Madrid, cu puţin înainte de debutul evenimentului. Apelul a rămas înregistrat în baza de date a centralei lor. Însă a apărut o problemă. Am căutat în baza de date a centralei noastre, ca să verific apelurile iniţiate din Palat în acelaşi interval orar. Nimic. Niciun apel. Cineva *a şters* din baza de date înregistrarea apelului către Muzeul Guggenheim.

Martín îşi studie colegul preţ de câteva clipe.

– Cine are *acces* la baza aceea de date?

– Exact asta m-a întrebat şi Valdespino. Şi i-am spus adevărul. Şi anume că aş fi putut să şterg înregistrarea, ca şef al diviziei de securitate electronică, dar că n-am făcut-o. Şi că singura persoană, în afară de mine, care are acces la baza de date este comandantul Garza.

Martín făcu ochii mari.

– Crezi că *Garza* a modificat înregistrările apelurilor telefonice?

– Păi, ar avea sens, replică Suresh. La urma urmei, datoria lui este să protejeze Palatul, iar acum, dacă va urma o anchetă, nu mai există nicio dovadă că apelul acela a fost făcut. Tehnic vorbind, avem drept de negare plauzibilă{24}. Ştergerea acelei înregistrări contribuie mult la exonerarea noastră.

– Exonerare?! exclamă Martín. Nu există niciun dubiu că apelul acela a existat! Ambra l-a trecut pe Ávila pe lista invitaţilor! Iar biroul de recepţie de la Guggenheim va confirma…

– Adevărat, dar acum problema se pune altfel: e cuvântul unei tinere angajate de la muzeu împotriva întregului Palat Regal. Şi din punct de vedere al înregistrărilor noastre, apelul acela n-a avut loc.

Mónica Martín consideră exagerat de optimistă părerea neîndoielnică a lui Suresh.

– Şi i-ai zis toate astea lui Valdespino? întrebă ea.

– Ăsta e adevărul. I-am spus că, indiferent dacă Garza a *dat* sau nu telefonul acela, el pare să fi fost cel care a şters înregistrarea, din dorinţa de a proteja Palatul. Dar după ce am închis telefonul mi-am dat seama de altceva.

– Despre ce anume?

– Tehnic vorbind, mai există şi o a *treia* persoană care are acces la server, răspunse Suresh şi, privind suspicios în jur, se apropie mai

mult de Martín. Codurile de logare ale prinţului Julián îi conferă acces deplin la toate sistemele.

Tânăra se holbă la el.

– E ridicol!

– Ştiu ca pare o nebunie, însă prinţul se afla în Palat, singur în apartamentul lui, în momentul în care a fost iniţiat apelul. Ar fi putut foarte uşor să-l detecteze şi apoi să se logheze la server şi să-l şteargă. Softul e simplu de utilizat, iar prinţul se pricepe mult mai bine la chestiile tehnice decât ar crede mulţi.

– Suresh, se răsti Martín, chiar crezi că prinţul Julián, viitorul rege al Spaniei, a trimis *personal* un asasin la Muzeul Guggenheim ca să-l ucidă pe Edmond Kirsch?

– Nu ştiu ce să cred. Ştiu doar că e posibil.

– Şi de ce ar face prinţul Julián aşa ceva?!

– Tocmai tu întrebi asta? Nu-ţi aminteşti la câtă publicitate negativă a trebuit să faci faţă sau faptul că Ambra şi Edmond Kirsch petreceau prea mult timp împreună? Şi povestea aia, când a dus-o în apartamentul lui din Barcelona?

– Dar lucrau! Erau chestiuni care ţineau de muncă!

– Politica se joacă pe aparenţe, replică Suresh. Tu m-ai învăţat asta. Şi ştim amândoi că, din punct de vedere al imaginii, cererea în căsătorie pe care a făcut-o nu i-a adus ceea ce se aştepta.

În clipa aceea îi sună telefonul şi, când văzu identitatea apelantului, Suresh rămase o clipă mut.

– Ce e? îl întrebă Martín.

Fără un cuvânt, tânărul se întoarse şi o luă la fugă spre centrul de comandă.

– Suresh!

Martín îşi stinse ţigara şi se repezi după el, ajungându-l din urmă la masa de lucru a unuia dintre colegii lui, care derula o înregistrare granulară de la o cameră video de supraveghere.

– La ce ne uităm? întrebă ea.

– La ieşirea din spate a catedralei. În urmă cu cinci minute.

Martín şi Suresh se aplecară deasupra monitorului şi priviră cum un tânăr diacon ieşi în fugă din catedrală, străbătu grăbit trotuarul aproape pustiu de pe Calle Mayor, descuie portiera unui Opel Astra sedan vechi şi ruginit, apoi urcă la volan.

„Foarte bine, comentă Martín în sinea ei, se duce omul acasă după slujbă. Şi ce-i cu asta?”

Pe ecran, Opelul porni, rulă câţiva metri şi după aceea trase ciudat de aproape de poarta din spate a catedralei, aceeaşi pe care ieşise diaconul cu câteva momente în urmă. Aproape concomitent, două siluete întunecate se strecurară afară pe poartă, mergând ghemuit, şi urcară pe bancheta din spate a Opelului. Fără urmă de îndoială, cei

doi erau episcopul Valdespino şi prinţul Julián.

Câteva secunde mai târziu, maşina demară în viteză şi pieri după colţul străzii, dispărând, totodată, din cadru.

Capitolul 51

Înălţându-se ca un vârf muntos la colţul dintre arterele Carrer de Provença şi Passeig de Gràcia, Casa Milà, capodopera arhitecturală realizată de Gaudí în 1906, este deopotrivă imobil de apartamente şi operă de artă nepreţuită. Concepută de Gaudí ca o curbă fără sfârşit, clădirea cu nouă etaje este inconfundabilă graţie faţadei din piatră de calcar. Balcoanele cu linii ondulate şi geometria neregulată îi conferă un aer organic, de parcă vânturile care sunaseră vreme de mii de ani asupra ei săpaseră arce şi grote asemănătoare celor dintr-un canion deşertic.

Deşi designul şocant de modernist îi scandalizase iniţial pe cei din zonă, Casa Milà fusese unanim apreciată de criticii de artă, devenind în foarte scurt timp una dintre cele mai strălucite comori arhitecturale ale Barcelonei. Timp de trei decenii, Pere Milà, omul de afaceri pentru care fusese construită, locuise împreună cu soţia lui în vastul apartament principal, închiriind celelalte douăzeci de apartamente. Astăzi, Casa Milà amplasată pe bulevardul Passeig de Gràcia numărul 92 – este considerată una dintre cele mai exclusiviste şi mai râvnite reşedinţe din Spania.

Rulând la volanul automobilului electric al lui Edmond prin traficul lejer de pe bulevardul elegant străjuit de copaci, Robert Langdon îşi dădu seama că se apropiau de destinaţie. Passeig de Gràcia era echivalentul barcelonez al renumitului Champs-Élysée din Paris – o arteră largă şi impunătoare, impecabil amenajată peisagistic şi mărginită de magazine ale marilor creatori de modă.

Chanel… Gucci… Cartier… Longchamp…

Şi, în sfârşit, Langdon o văzu, la două sute de metri în faţă.

Diafan luminată de jos, faţada din calcar deschis la culoare, cu balcoanele alungite, o scotea imediat în evidenţă printre vecinele ei cu linii drepte – de parcă un splendid fragment de coral fusese adus de apă la ţărm, eşuând într-o masă de blocuri din zgură.

– Mi-a fost teamă de asta, spuse Ambra, arătând cu mâna spre bulevard. Uite!

Langdon îşi coborî privirea spre trotuarul larg din faţa Casei Milà, unde erau parcate vreo şase care de reportaj înconjurate de reporteri care transmiteau în direct, având ca fundal reşedinţa lui Edmond Kirsch. Mai mulţi agenţi de securitate erau postaţi în aşa fel încât să ţină mulţimile departe de intrarea în clădire. Moartea lui Kirsch, se părea, transformase tot ce avea legătură cu el într-un articol de ştiri.

Langdon privi în lungul Passeig de Gràcia în căutarea unui loc de parcare, dar nu văzu niciunul, în vreme ce în spatele lui traficul înainta într-un ritm constant.

– Lasă-te în jos, îi zise el Ambrei, constatând că n-are de ales, decât să treacă direct de colţul în care erau adunaţi reprezentanţii presei.

Ambra se ghemui pe podea, în faţa scaunului, ca să nu mai fie văzută de afară, apoi Langdon se întoarse spre ea când maşina depăşi grupul de ziarişti.

– Se pare că au încercuit intrarea principală. N-avem cum să mai ajungem înăuntru.

– Luaţi-o la dreapta, interveni Winston, cu o nuanţă de volubilă încredere în glas. Mi-am închipuit că asta se va întâmpla.

Bloggerul Héctor Marcano ridică privirea spre ultimul etaj al Casei Milà, încă străduindu-se să accepte faptul că Edmond Kirsch dispăruse definitiv. Timp de trei ani scrisese articole pe teme de tehnologie pentru barcinno.com – o populară platformă de colaborare a întreprinzătorilor şi tinerelor companii din Barcelona. În opinia lui, faptul că locuia în acelaşi oraş cu marele Edmond Kirsch era aproape ca şi când ar fi trăit şi muncit la picioarele lui Zeus însuşi.

Héctor îl întâlnise prima oară cu mai bine de un an în urmă, când legendarul futurolog acceptase să participe la evenimentul organizat lunar de cei de la barcinno.com – FuckUp Night –, un seminar în cadrul căruia un întreprinzător cu succes fulminant în afaceri vorbea deschis despre cele mai mari eşecuri ale lui. Kirsch recunoscuse spăşit în faţa celor prezenţi că în decurs de şase luni cheltuise peste patru sute de milioane de dolari, pentru a-şi împlini visul de a construi ceea ce el numise E-Wave, un computer cuantic cu o viteză de procesare foarte mare şi capabil să înregistreze progrese fără precedent în toate domeniile ştiinţifice şi mai cu seamă în cel al modelării sistemelor complexe.

„Mă tem, recunoscuse Edmond, că până în momentul de faţă saltul meu cuantic în privinţa computerelor cuantice e, de fapt, un fâsâit cuantic.”

În seara aceea, când auzise că Edmond Kirsch se pregătea să anunţe o descoperire epocală, Héctor se entuziasmase la ideea că ar fi putut avea legăturii cu E-Wave. „O fi descoperit o modalitate de a-l face să funcţioneze?” Însă după ce ascultase preambulul cu tonuri filosofice, îşi dăduse seama că era vorba despre cu totul altceva.

„Mă întreb dacă vom mai afla vreodată ce a descoperit”, reflectă el simţindu-şi inima grea fiindcă venise acasă la Kirsch nu ca să scrie despre el, ci ca să-i aducă un ultim omagiu.

– E-Wave! strigă cineva în apropiere. E-Wave!

Peste tot în jurul lui, cei prezenţi făceau semne şi-şi îndreptau camerele de luat vederi spre elegantul automobil Tesla, care rula încet spre mulţime în lumina orbitoare a farurilor cu halogen. Uluit, Héctor rămase cu privirea aţintită asupra vehiculului familiar.

Automobilul Tesla Model X al lui Kirsch, cu plăcuţa lui de înmatriculare personalizată, E-Wave, era la fel de cunoscut în Barcelona ca Papamobilul pe străzile Romei. Kirsch obişnuia deseori să oprească în dreptul altei maşini parcate pe Carrer de Provença, în faţa magazinului de bijuterii DANiEL ViOR. Cobora ca să dea autografe şi să entuziasmeze mulţimea activând opţiunea de parcare automată. Lăsa deci maşina să ruleze singură, pe un traseu programat dinainte, în lungul străzii şi dincolo de trotuarul larg – senzorii automobilului detectând orice obstacol sau pieton –, până când ajungea la poarta garajului, aştepta să se deschidă şi cobora încet rampa în spirală în garajul privat de sub Casa Milà.

Opţiunea de parcare automată era o dotare standard a tuturor modelelor Tesla: deschiderea uşilor garajelor, rularea înăuntru şi oprirea motorului. Edmond se mândrea că modificase sistemul Tesla, ca să permită maşinii să urmeze un traseu mai complex.

„Totul făcea parte din spectacol la el."

Dar în seara aceea, spectacolul era unul mult mai neobişnuit. Kirsch murise, şi totuşi *maşina* lui îşi făcuse apariţia rulând încet pe Carrer de Provença. Traversă trotuarul, se alinie în faţa elegantei uşi a garajului şi continuă să înainteze foarte lent, pe măsură ce oamenii se dădeau la o parte din drum.

Reporterii şi cameramanii se repeziră spre automobil, încercând să privească înăuntru, pe geamurile întunecate, şi scoţând strigăte de surprindere.

– E goală! Nu e nimeni la volan! De unde a apărut?

Paznicii de la Casa Milà, care, probabil, mai văzuseră trucul şi alteori, se apropiară ca să tină mulţimea la distanţă de vehiculul Tesla şi de intrarea în garaj.

Lui Héctor, imaginea maşinii goale a lui Edmond înaintând lent spre garaj îi amintea de un căţeluş oropsit, întorcându-se acasă după ce se pierduse de stăpânul lui.

Aidoma unei fantome, modelul Tesla trecu silenţios de uşa garajului, iar lumea izbucni în aplauze, emoţionată să vadă automobilul iubit al lui Edmond începându-şi, aşa cum o făcuse de atâtea ori, coborârea în spirală spre prima parcare subterană din Barcelona.

– Nu ştiam că suferi de claustrofobie, şopti Ambra, ghemuită alături de Langdon pe podeaua automobilului.

Erau înghesuiţi în spaţiul îngust dintre banchetele a doua şi a treia, ascunşi sub husa din vinil negru pe care o scosese Ambra din portbagaj, imposibil de văzut de afară, prin geamurile întunecate.

– O să supravieţuiesc, răspunse el cu glasul tremurat, mai alarmat din cauza maşinii pe autopilot decât de fobia lui.

Simţea cum vehiculul Tesla cobora în spirală pe o rampă abruptă şi se temea că în orice clipă se putea izbi de ceva.

Cu două minute înainte, în vreme ce parcaseră paralel pe Carrer de Provença, în faţa magazinului de bijuterii DANiEL ViOR, Winston le dăduse instrucţiuni detaliate.

Fără să coboare din maşină, Ambra şi Langdon trecuseră peste spătarul primului rând de banchete până pe rândul al treilea şi apoi, apăsând un singur buton de pe telefonul lui Edmond, Ambra activase opţiunea de parcare automată.

În întuneric, Langdon simţise maşina rulând cu viteză mică pe stradă şi, cu trupul lipit de al Ambrei în spaţiul acela îngust, mintea îi zburase la prima experienţă ca adolescent pe bancheta din spate a unei maşini, împreună cu o fată drăguţă. „Eram mai emoţionat pe vremea aceea”, îşi aminti el, ceea ce părea ridicol, ţinând seama că în prezent se afla într-o maşină fără şofer, aproape ţinând-o în braţe pe viitoarea regină a Spaniei.

Brusc, simţi cum maşina Tesla revine la orizontal, ajunge la capătul rampei, face câteva viraje lente şi opreşte.

– Aţi ajuns, îi anunţă Winston.

Ambra dădu husa la o parte şi se ridică încet, privind precaută peste marginea geamului.

– Liber! anunţă ea şi coborî.

Langdon o urmă, răsunând uşurat odată ce se văzu în spaţiul larg al garajului.

– Lifturile sunt în holul principal, zise Ambra făcându-i semn spre rampa în spirală.

El rămăsese însă cu privirea aţintită asupra unui obiect cu totul neaşteptat. Acolo, în parcarea subterană, pe zidul din ciment chiar vizavi de locul lui Edmond, era atârnat un tablou elegant înrămat, înfăţişând un peisaj marin.

– Ambra! Edmond şi-a decorat locul de parcare cu o *pictură?*

Ea încuviinţă.

– I-am pus şi eu aceeaşi întrebare şi mi-a răspuns că ăsta era modul lui de a se simţi întâmpinat acasă, în fiecare seară, de o frumuseţe răpitoare.

Langdon începu să râdă încet. „Burlacii ăştia!”

– Artistul este unul pe care Edmond îl aprecia în mod deosebit, explică Winston, glasul lui transferându-se automat pe telefonul lui Kirsch, pe care Ambra îl ţinea încă în mână. Îl recunoaşteţi?

Langdon nu izbuti. Tabloul nu părea nimic mai mult decât un peisaj marin reuşit, în acuarelă – cât se poate de departe de obişnuitele preferinţe avangardiste ale lui Edmond.

– E Churchill, răspunse Ambra. Edmond cita mereu din spusele lui.

„Churchill…" Langdon avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama că era vorba despre nimeni altul decât Winston Churchill, cunoscutul om politic britanic care fusese nu doar erou de război, istoric, orator şi scriitor laureat cu Nobel, ci şi un pictor remarcabil de talentat. Îşi aminti când îl citase Edmond la un moment dat pe fostul premier britanic, răspunzând cuiva care-i spusese că oamenii credincioşi îl detestau: „Ai duşmani? Bine. Asta înseamnă că ai apărat un punct de vedere!"

– Ceea ce-l impresiona cel mai mult pe Edmond era marea diversitate a talentelor lui Churchill, explică Winston. Puţini oameni dovedesc abilităţi deosebite într-o gamă atât de largă de domenii.

– De aceea ţi-a pus Edmond numele Winston?

– Corect, răspunse computerul. Arată o mare preţuire din partea lui.

„Mă bucur că am întrebat", se gândi Langdon. El îşi închipuise că numele ghidului era o aluzie la Watson, computerul IBM care avusese o prestaţie surprinzătoare, chiar dominantă, în concursul de televiziune *Jeopardy!,* cu zece ani în urmă. Fără îndoială însă, pe scara evolutivă a inteligenţei artificiale, Watson era considerat în prezent un fel de bacterie primitivă, unicelulară.

– Bun, conchise profesorul. Să mergem sus şi să încercăm să găsim ceea ce căutăm.

În momentul în care Langdon rostea aceste cuvinte, în interiorul Catedralei Almudena din Madrid, comandantul Diego Garza îşi ţinea strâns telefonul la ureche şi asculta perplex ultimele informaţii pe care i le dădea Mónica Martín, coordonatoarea PR.

„Valdespino şi prinţul Julián au părăsit complexul Palatului şi siguranţa pe care le-o oferea?" Îi era imposibil să-şi imagineze ce fusese în mintea lor. „Şi circulă prin Madrid în maşina unui diacon?! Asta e o nebunie!"

– Putem lua legătura cu autorităţile de la Transporturi, spuse Martín. Suresh e de părere că ar putea folosi camerele de supraveghere a traficului rutier ca să…

– Nu! E mult prea periculos să dezvăluim *cuiva* – oricine ar fi acela – faptul că prinţul a ieşit din Palat fără gardă de corp! Siguranţa lui este principala noastră prioritate.

– Am înţeles, domnule, replică Martín, părând să nu fie totuşi în largul ei. Mai este un lucru pe care ar trebui să-l ştiţi. Se referă la o înregistrare telefonică dispărută.

– Stai puţin, îi ceru Garza, distras de sosirea celor patru agenţi ai Gărzii Regale, care, spre surprinderea şi nedumerirea lui, se apropiară de el şi-l încercuiră.

Înainte să-şi dea seama ce se petrecea, agenţii îi luară telefonul şi arma de serviciu.

– Domnule comandant Garza, spuse unul dintre ei cu faţa împietrită, am primit ordine directe să vă plasez sub arest.

Capitolul 52

Casa Milà este construită sub forma unui simbol al infinitului – o curbă fără sfârşit care se împleteşte cu sine însăşi, formând două goluri vălurite ce străpung clădirea. Cele două luminatoare verticale sunt înalte de aproape treizeci de metri, încreţite ca nişte tuburi parţial prăbuşite, iar din aer seamănă cu două orificii masive în acoperiş.

De unde stătea Langdon, la baza luminatorului mai îngust, senzaţia atunci când privea în sus era una descumpănitoare – de parcă ar fi fost captiv în gâtlejul unei fiare uriaşe.

Sub picioarele lui, podeaua era înclinată şi inegală. O scară în spirală urca pe peretele interior al luminatorului, cu balustradele lucrate dintr-o dantelărie din fier forjat care imita golurile neuniforme din corpul unui burete-de-mare. O mică junglă de liane încolăcite şi palmieri zvelţi se revărsa peste balustrade, ameninţând parcă să înghită tot spaţiul.

„Arhitectură vie", reflectă Langdon fascinat de felul în care Gaudí îi conferise creaţiei un aspect aproape biologic. Îşi lăsă privirea să urce mai sus, pe lateralele „defileului". Scrută pereţii curbaţi pe care un mozaic de dale în verde şi maroniu se intercala cu o serie de fresce palide, înfăţişând flori şi plante verzi ce păreau să crească întinzându-se spre peticul oval de cer înstelat, deasupra luminatorului.

– Lifturile sunt pe aici, şopti Ambra, conducându-l spre marginea curţii interioare. Apartamentul lui Edmond e sus de tot.

În cabina inconfortabil de mică a liftului, Langdon îşi aminti podul mansardat pe care-l vizitase la un moment dat, atras de micul muzeu Gaudí găzduit acolo. Dacă memoria nu-l înşela, podul mansardat era, de fapt, o locuinţă cu încăperi întunecate, sinuoase şi cu foarte puţine ferestre.

– Edmond ar fi putut să locuiască *oriunde* şi-ar fi dorit, spuse el. Încă nu-mi vine să cred că a ales să închirieze o *mansardă*.

– Apartamentul e unul ciudat, într-adevăr, replică Ambra. Dar aşa, cum bine ştii, Edmond era un excentric.

Când liftul ajunse la ultimul etaj, păşiră într-un hol elegant şi urcară alte câteva trepte până la un palier privat, la ultimul nivel al clădirii. Ambra făcu semn spre o uşă dintr-un metal lucios, fără clanţă şi fără yală.

– Aici e.

Intrarea cu aspect futurist părea total nelalocul ei în clădirea în care se aflau, fiind, evident, adăugată de Edmond.

– Spuneai că ştiai unde îşi ascundea cheia, nu-i aşa? întrebă Langdon.

Ambra îi arătă telefonul pe care-l ţinea în mână.

– În acelaşi loc în care pare să ascundă, de fapt, totul.

Lipi telefonul de uşa din metal şi aceasta piui de trei ori, apoi mai multe ivăre se auziră deschizându-se înăuntru. După ce puse telefonul în buzunar, Ambra împinse uşa.

– După tine, zise ea fluturându-şi mâna în aer.

Langdon intră într-un hol slab luminat, cu pereţii şi plafonul din cărămizi deschise la culoare. Podeaua era din piatră, iar aerul din interior părea rarefiat. Păşind în spaţiul care se deschidea dincolo de hol, profesorul zări drept în faţă o pictură de mari dimensiuni atârnată pe peretele din spate şi iluminată impecabil cu leduri încastrate, ca într-un muzeu. O clipă mai târziu încremeni locului, văzând ce reprezenta pictura.

– Dumnezeule, e chiar… *originalul?*

– Da, zâmbi Ambra. Am vrut să-ţi spun în avion, totuşi m-am gândit să-ţi fac o surpriză.

Mut de uimire, Langdon se apropie de superba capodoperă. Era lungă de vreo trei metri şi jumătate şi înaltă de puţin peste un metru – mai mare decât şi-o amintea el, de când o văzuse la Muzeul de Arte Frumoase din Boston. „Auzisem că a fost vândută unui colecţionar anonim, dar n-aveam idee că respectivul colecţionar era Edmond!”

– Când am văzut-o prima dată aici, în apartament, continuă Ambra, nu mi-a venit să cred că Edmond aprecia acest stil artistic. Însă acum, când ştiu la ce a lucrat în ultimul an, tabloul mi se pare chiar potrivit.

Langdon încuviinţă, încă neputându-şi crede ochilor.

Pânza era una dintre lucrările arhicunoscute ale pictorului postimpresionist francez Paul Gauguin, un artist inovator al mişcării simboliste de la sfârşitul secolului al XIX-lea, care deschisese calea modernismului în artă.

Apropiindu-se de pictură, Langdon remarcă îndată cât de asemănătoare erau paleta coloristică a lui Gauguin şi cea de la intrarea în Casa Milà – o combinaţie de nuanţe organice de verde, maroniu şi albastru, ambele înfăţişând o scenă cu un aspect foarte natural.

În ciuda diversităţii de oameni şi animale înfăţişate în pictura lui Gauguin, privirea lui se îndreptă imediat spre colţul din stânga sus, unde pe o etichetă de un galben aprins era scris titlul lucrării. Stupefiat, citi cuvintele: *D’où Venons Nous / Que Sommes Nous / Où Allons Nous.*

De unde venim? Ce suntem? Încotro ne îndreptăm?

„Oare faptul că avea în faţă acele întrebări zi de zi când se întorcea acasă îl inspirase pe Edmond în căutările lui?”, se miră Langdon.

Ambra i se alătură în faţa picturii.

– Edmond spunea că voia să se simtă îmboldit de aceste întrebări de

fiecare dată când intra în apartament.

„Nici n-ar fi avut cum să le ocolească”, medită Langdon. Văzând cât de vizibil expusese Kirsch capodopera lui Gauguin, îi trecu prin minte gândul că, poate, pictura includea anumite indicii cu privire la natura descoperirii lui. La prima vedere, subiectul părea prea primitiv pentru a face vreo trimitere la un progres de natură ştiinţifică. În tuşe largi, inegale, pictura înfăţişa un colţ de junglă tahitiană populat cu localnici şi animale specifice zonei.

Langdon cunoştea pictura şi, din câte îşi amintea, Gauguin o realizase în aşa fel încât să fie „citită” de la dreapta la stânga, adică invers faţă de un text obişnuit. Fără să mai piardă timp, parcurse şi el cu privirea siluetele familiare în direcţia dorită de artist.

În capătul din dreapta, un bebeluş dormea pe un bolovan, simbolizând începuturile vieţii. „De unde venim?”

În mijloc, câţiva oameni de vârste diferite erau implicaţi în activităţile obişnuite ale zilei. „Ce suntem?”

Iar în partea din stânga, o bătrână şedea singură, adâncită în gânduri, părând să cugete la propria moarte. „Încotro ne îndreptăm?”

Era surprins că nu se gândise la această pictură atunci când Edmond îi povestise despre esenţa descoperirii lui. „Care ne sunt originile? Care e destinul nostru?”

Trecu în revistă rapid şi celelalte elemente ale tabloului – câini, pisici şi păsări care nu păreau să facă ceva anume; statuia unei zeiţe primitive în planul secund; un munte, rădăcini chircite şi copaci. Şi, desigur, celebra „stranie pasăre albă” a lui Gauguin de lângă bătrână care, după spusele artistului, reprezenta „zădărnicia cuvintelor”.

„Zadarnice sau nu, comentă Langdon în sinea lui, cuvintele sunt cele pentru care am venit aici. Preferabil unele cu patruzeci şi şapte de caractere.”

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva titlul neobişnuit al picturii avea o legătură directă cu parola de patruzeci şi şapte de litere pe care o căutau, dar o numărătoare rapidă, atât în franceză, cât şi în engleză, îl convinse că nu.

– Bun, deci trebuie să găsim un vers, rosti el plin de speranţă.

– Biblioteca lui Edmond e pe aici, replică Ambra, arătându-i un coridor larg în stânga, decorat cu piese de mobilier elegant şi diverse artefacte şi exponate semnate Gaudí.

„Edmond locuia într-un muzeu?!” Încă îi era greu să înţeleagă preferinţa fostului său student. Mansarda Casei Milà n-avea deloc aerul unui cămin. Construită în întregime din cărămidă şi piatră, era, de fapt, un tunel cu pereţii canelaţi – o buclă alcătuită din 270 de arce parabolice de înălţimi diferite, fiecare la aproape un metru distanţă de următorul, ferestrele erau puţine la număr, iar aerul avea un iz uscat şi steril, atmosfera fiind, evident, controlată pentru a proteja piesele

lui Gaudí.

– Vin şi eu imediat, spuse el. Mai întâi trebuie să găsesc toaleta.

Ambra aruncă o privire stânjenită spre uşa de intrare în apartament.

– Edmond mă ruga întotdeauna s-o folosesc pe cea din holul de la parter… Era misterios de protector cu toaleta lui de aici.

– Da, e o locuinţă de burlac – în toaleta lui era, probabil, dezordine şi de asta se simţea stânjenit.

Ambra surâse şi arătă spre un tunel întunecat, vizavi de bibliotecă.

– Ei bine, cred că pe aici e.

– Mulţumesc. Mă întorc repede.

În timp ce ea se îndreptă spre biroul lui Edmond, Langdon o luă în direcţia opusă, străbătând coridorul îngust – un tunel spectaculos cu arcade din cărămidă, care-i amintea de o peşteră sau de catacombele medievale. Pe măsură ce înainta, şiruri de spoturi cu senzori de mişcare se aprindeau, iluminând baza fiecărei arcade. Trecu pe lângă o elegantă zonă de lectură, o mică sală de exerciţii fizice şi chiar pe lângă un oficiu, toate decorate cu casete şi vitrine în care erau expuse desene, schiţe şi machete tridimensionale ale proiectelor arhitecturale ale lui Gaudí.

Se opri însă brusc, surprins, în dreptul unei casete iluminate în care se găseau artefacte *biologice* – un peşte preistoric fosilizat, o cochilie delicată de nautil şi scheletul sinuos al unui şarpe. Pentru o clipă, îşi spuse că, probabil, Edmond realizase singur acel aranjament, poate în relaţie cu studiile lui despre originile vieţii. Apoi văzu nota explicativă de pe casetă şi înţelese că toate artefactele îi aparţinuseră lui Gaudí şi că oglindeau diverse caracteristici arhitecturale ale Casei Milà: solzii peştelui inspiraseră mozaicul din dale de pe pereţi, cochilia de nautil ilustra rampa spiralată care cobora în garaj, iar scheletul de şarpe, cu sutele de coaste dese, era chiar acel coridor. Exponatele erau însoţite de cuvintele smerite ale arhitectului:

> Nimic nu este inventat, deoarece a fost înscris în natură mai întâi. Originalitatea înseamnă întoarcerea la origini.
>
> ANTONI GAUDÍ

Întorcându-şi privirea spre coridorul sinuos, cu arcade, avu încă o dată senzaţia că se afla în măruntaiele unei fiinţe vii.

„O casă perfectă pentru Edmond, conchise el. Arta inspirată de ştiinţă.”

Păşi în tunel şi, după ce trecu de primul cot, spaţiul se lărgi, iluminat de spoturile cu senzori de mişcare. Privirea îi fu atrasă imediat spre o vitrină uriaşă din centrul încăperii.

„Un model catenar”, observă el. Întotdeauna se simţise fascinat de acele ingenioase prototipuri imaginate de Gaudí. „Catenar” era un

termen arhitectural care se referea la curba formată de o sfoară prinsă lejer între două puncte fixe – ca un hamac sau ca şnurul din catifea întins între doi stâlpişori pentru a bara trecerea la un cinematograf, de exemplu.

La modelul catenar pe care-l privea el în acel moment, zeci de lanţuri fuseseră suspendate cu ambele capete de partea de sus a vitrinei – un fel le şiraguri lungi care coborau şi apoi urcau la loc, în forma unor litere „U" ce atârnau lejer. Fiindcă tracţiunea gravitaţională era inversul compresiei gravitaţionale, Gaudí studiase forma exactă pe care o lua un lanţ când atârna firesc sub propria greutate, imitând apoi forma aceea pentru a soluţiona problema arhitecturală pusă de compresia gravitaţională.

„Însă necesită prezenţa unei oglinzi magice", îşi spuse Langdon, apropiindu-se de vitrină. Aşa cum anticipase, baza vitrinei era, de fapt, o oglindă şi, când privi imaginea reflectată, recunoscu efectul magic. Întregul model se vedea cu susul în jos, buclele atârnate devenind turle înălţate spre cer.

Iar acolo, îşi dădu el seama, era o imagine aeriană inversată a bazilicii Sagrada Família, ale cărei turle cu linii delicate poate că fuseseră proiectate de Gaudí folosind exact acel model.

Continuându-şi drumul pe coridor, ajunse într-un dormitor elegant, cu un pat cu baldachin, de epocă, un dulap din lemn de cireş şi un scrin prevăzut cu intarsii. Pereţii erau decoraţi cu schiţe ale lui Gaudí, care, constată Langdon, erau mai mult decât nişte simple exponate de muzeu.

Singura piesă de artă din încăpere care părea să fi fost adăugată ulterior era un citat frumos caligrafiat, agăţat deasupra patului. Langdon citi primele trei cuvinte şi recunoscu imediat cui aparţinea.

> Dumnezeu e mort. Dumnezeu rămâne mort. Iar noi suntem cei care l-au ucis. Ce ne va mai mângâia pe noi, ucigaşii ucigaşilor?
>
> NIETZSCHE

„Dumnezeu e mort" erau cele mai cunoscute trei cuvinte ale lui Friedrich Nietzsche. Reputatul filosof german ateu din secolul al XIX-lea era celebru pentru criticile lui usturătoare la adresa religiei, dar şi pentru opiniile despre ştiinţă – şi mai ales despre istoria darwinistă a evoluţiei –, domeniu care, considera el, împinsese omenirea în pragul nihilismului, în virtutea căruia viaţa n-avea sens, nici vreun ţel superior, şi nu oferea nicio dovadă concretă a existenţei lui Dumnezeu.

Văzând citatul expus deasupra patului, Langdon se întrebă dacă nu cumva Edmond, în ciuda peroraţiilor lui antireligioase, n-avusese dubii în privinţa propriului rol în încercarea de a-l elimina pe

Dumnezeu din lume.

Din câte îşi amintea profesorul, citatul lui Nietzsche se încheia astfel: „Oare măreţia acestei fapte nu este cumva prea măreaţă pentru noi? Nu e, oare, nevoie ca noi înşine să devenim zei doar pentru a ne arăta demni de ea?"

Acea idee temerară – că omul trebuia *să devină* el însuşi Dumnezeu pentru a-l ucide pe Dumnezeu – constituia esenţa gândirii filosofice a lui Nietzsche şi putea explica în parte complexele de superioritate divină de care sufereau atâţia pionieri geniali ai tehnologiei precum Edmond Kirsch. „Cei care-l desfiinţează pe Dumnezeu… trebuie să devină ei înşişi zei."

Cântărind ideea în minte, îşi dădu seama brusc de un alt lucru. „Nietzsche nu era doar filosof… ci şi poet!" Langdon însuşi avea acasă volumul *The Peacock and the Buffalo – Păunul şi bivolul,* o culegere de două sute şaptezeci şi cinci de poezii şi aforisme ale lui Nietzsche care abordează teme ca Dumnezeu, moartea şi mintea omenească.

Numără în viteză literele din citatul de deasupra patului şi, cu toate că nu erau patruzeci şi şapte, îi dădură o nouă rază de speranţă. „Să fie, oare, Nietzsche autorul versului pe care-l căutăm? Şi dacă da, vom găsi în biroul lui Edmond o carte cu poeziile lui?" În orice caz, Langdon decise că-i va cere lui Winston să acceseze un site cu versuri de Nietzsche şi să caute în ele unul format din patruzeci şi şapte de caractere.

Nerăbdător să se întoarcă la Ambra şi să-i spună ce idee îi venise, traversă în grabă dormitorul spre toaleta care se vedea dincolo de el. Luminile se aprinseră când intră, dezvăluind o încăpere elegant decorată, cu o chiuvetă cu picior, o cabină de duş şi un WC. Imediat, privirea îi fu atrasa de o măsuţă joasă, ticsită de cosmeticale şi diverse obiecte personale. În aceeaşi secundă, şocat, făcu brusc un pas înapoi.

„Oh, Doamne! Edmond… nu!"

Măsuţa din faţa lui semăna cu laboratorul clandestin al unor producători ilegali de droguri – seringi folosite, flacoane de medicamente, capsule şi chiar o bucată de pânză pătată cu sânge.

Langdon simţi cum i se strânge inima. „Edmond se droga?!"

Era adevărat că dependenţa de droguri devenise în ultima vreme ceva la ordinea zilei, chiar şi printre cei bogaţi şi celebri. Heroina se vindea în prezent mai ieftin decât berea, iar mulţi înghiţeau analgezice opioide cu duiumul, ca pe aspirină.

„Dependenţa ar explica, fără îndoială, faptul că slăbise în ultimul timp", chibzui el, întrebându-se dacă nu cumva Edmond pretinsese că ar fi devenit „vegan" doar pentru a-şi explica pierderea în greutate şi cearcănele negre.

Apropiindu-se de măsuţă, luă un flacon şi-i citi eticheta, aşteptându-se să vadă numele unuia dintre opioidele obişnuite, ca OxyContin sau

Percocet. Numai că pe sticluţă scria *Docetaxel*. Nedumerit, luă un alt flacon: *Gemcitabine*. „Ce sunt astea?”, se miră el, citind şi o a treia etichetă: *Fluorouracil*.

Şi în clipa aceea îngheţă. Auzise despre Fluorouracil de la un coleg de universitate şi o presimţire rea puse stăpânire pe el. După câteva clipe, zări un prospect printre flacoane şi cutii. Titlul era: „Poate alimentaţia vegană să încetinească evoluţia cancerului pancreatic?”

Adevărul îl lovi drept în moalele capului: Edmond nu era dependent de droguri. Lupta în secret cu un cancer în fază terminală.

Capitolul 53

În lumina diafană a mansardei, Ambra Vidal scruta şirurile de volume care îmbrăcau pereţii în biblioteca lui Kirsch. „Colecţia lui de cărţi e mai mare decât îmi aminteam.” Edmond transformase o porţiune amplă a holului arcuit într-o superbă sală de lectură, construind rafturi între stâlpii verticali de susţinere a bolţilor. Biblioteca era neaşteptat de mare şi de bogată, mai ales ţinând seama că Edmond intenţionase să locuiască doar doi ani în Casa Milà. „Pare mai degrabă că se mutase aici definitiv.”

Privind rafturile pline ochi, îşi dădu seama că găsirea versului preferat al lui Kirsch avea să le ia mult mai mult timp decât îşi închipuiseră ei. Continuă să păşească de-a lungul rafturilor, citind titlurile de pe cotoare, însă nu văzu decât tomuri ştiinţifice, despre cosmologie, conştiinţă şi inteligenţă artificială:

IMAGINEA DE ANSAMBLU
FORŢELE NATURII
ORIGINILE CONŞTIINŢEI
BIOLOGIA CREDINŢEI
ALGORITMI INTELIGENŢI
ULTIMA NOASTRĂ INVENŢIE

Ajunse la capătul unei secţiuni şi ocoli o arcadă pentru a trece la următoarea. Acolo erau volume pe diverse teme ştiinţifice – termodinamică, psihologie, chimie.

„Poezie, nu.”

Conştientizând că Winston fusese prea tăcut în ultimul timp, scoase din buzunar telefonul lui Edmond.

– Winston? Eşti încă pe recepţie?

– Sunt aici, răspunse glasul cu inflexiuni britanice.

– Ştii cumva dacă Edmond chiar *a citit* toate cărţile astea din biblioteca lui?

– Cred că da. Era pasionat de lectură şi despre biblioteca lui spunea că era „camera cu trofee a cunoaşterii”.

– Şi există, oare, aici şi o secţiune cu volume de poezie?

– Singurele titluri despre care ştiu sunt volumele de nonficţiune pe care mi-a cerut Edmond să le citesc în format electronic, ca să discutăm împreună pe marginea lor – un exerciţiu, bănuiesc, menit mai degrabă să-mi dezvolte *mie* educaţia, nu lui. Din păcate, n-am catalogat întreaga colecţie, astfel că singura modalitate prin care să găsiţi ceea ce căutaţi este să verificaţi, efectiv, la faţa locului.

– Înţeleg.

– Până atunci, am o informaţie care cred că te-ar putea interesa – o ştire de ultimă oră de la Madrid despre logodnicul tău, prinţul Julián.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea oprindu-se locului.

Încă era marcată de emoţiile contradictorii iscate de posibila implicare a lui Julián în asasinarea lui Edmond. „Nu există dovezi, îşi repetă ea. Nimic nu atestă că Julián a fost cel care mi-a cerut să trec numele lui Ávila pe lista invitaţilor."

– Tocmai s-a anunţat, adăugă Winston, că în faţa Palatului Regal s-au strâns mai mulţi demonstranţi zgomotoşi. Probele continuă să sugereze că uciderea lui Edmond a fost pusă la cale în secret de episcopul Valdespino, ajutat, probabil, de cineva din interiorul Palatului, poate chiar de prinţ. Admiratorii lui Kirsch pichetează acum Palatul. Priveşte!

Pe ecranul smartphone-ului începură să se deruleze imagini cu protestatari furioşi la porţile Palatului. Unul dintre ei purta o pancartă pe care scria în engleză: PONŢIU PILAT L-A UCIS PE PROFETUL VOSTRU. VOI L-AŢI UCIS PE *AL NOSTRU*.

Alţii fluturau cearşafuri pe care fusese imprimat cu vopsea un singur cuvânt, un adevărat strigăt de luptă – *¡APOSTASÍA!*, însoţit de o siglă care putea fi văzută în prezent din ce în ce mai des desenată pe trotuarele din Madrid:

„Apostazie" devenise o populară chemare la luptă a tineretului liberal din Spania. „Lepădaţi-vă de Biserică!"

– Julián a dat deja o declaraţie publică? întrebă Ambra.

– Asta e una dintre probleme, răspunse Winston. Nici Julián n-a scos un cuvânt, nici episcopul, nimeni de la Palat. Şi tăcerea asta prelungită a stârnit suspiciuni pretutindeni. Teoriile conspiraţioniste abundă, iar presa naţională a început să se întrebe unde eşti *tu* şi de ce nici *tu* n-ai făcut niciun comentariu public referitor la criza asta.

– Eu?! exclamă Ambra revoltată.

– Ai fost martoră la crimă. Eşti viitoarea regină consoartă şi marea iubire a prinţului Julián. Oamenii vor să te audă declarând că eşti sigură că Julián nu e implicat.

Intuitiv, Ambra avea convingerea că era imposibil ca Julián să fi ştiut despre uciderea lui Edmond; dacă se gândea la perioada în care o curtase, şi-l amintea ca pe un om tandru şi sincer – e drept, naiv şi de

un romantism impulsiv, dar în niciun caz un criminal.

– Îndoieli similare se fac simţite acum şi cu privire la profesorul Langdon, continuă Winston. Reţelele mass media au început să se întrebe de ce a dispărut fără să facă niciun comentariu, mai cu seamă că a deţinut un rol important în prezentarea lui Edmond. Mai multe bloguri interesate de teoriile conspiraţioniste sugerează că a dispărut tocmai din cauză că a avut un amestec în asasinat.

– Asta-i o nebunie!

– Subiectul capătă însă tot mai mulţi aderenţi. Ideea a pornit de la faptul că în trecut Langdon a mers pe urmele Sfântului Graal şi ale descendenţilor lui Iisus. Iar acum se pare că urmaşii pe linie salică ai lui Iisus ar avea legături istorice cu mişcarea carlistă şi tatuajul de pe mâna asasinului…

– Opreşte-te! E o absurditate!

– Şi totuşi, alţii sunt de părere că Langdon a dispărut fiindcă el însuşi ar fi devenit în seara asta o *ţintă*. S-a umplut lumea de detectivi care stau în fotoliu şi emit ipoteze! Toţi încearcă să ghicească ce mistere a descoperit Edmond… şi cine a vrut să-i închidă gura.

Auzind paşii lui Langdon apropiindu-se rapid pe coridor, Ambra se întoarse la timp pentru a-l vedea apărând după colţ.

– Ambra! strigă el cu vocea încordată. Ştiai că Edmond era grav bolnav?

– Bolnav? Nu, răspunse ea şi ascultă şocată în timp ce el îi povesti ce găsise în toaletă.

„Cancer pancreatic? De asta era atât de palid şi de slab?"

Incredibil era că Edmond nu spusese niciodată că ar fi fost bolnav. În acel moment ea înţelegea ritmul nebunesc în care muncise Kirsch în ultimele luni. „Ştia că nu mai avea mult timp de trăit."

– Winston, reveni ea la telefon, ştiai despre boala lui Edmond?

– Da, răspunse computerul fără nicio ezitare. Era un subiect despre care nu discuta cu nimeni. Când a aflat că era bolnav, în urmă cu un an şi zece luni, şi-a schimbat regimul alimentar şi a început să lucreze tot mai intens. Tot atunci s-a mutat în mansarda Casei Milà, unde putea respira aer filtrat şi era protejat de radiaţiile ultraviolete; trebuia să stea cât mai mult la întuneric, fiindcă medicamentele pe care le lua îi exacerbaseră fotosensibilitatea. A reuşit să trăiască mult mai mult decât prognozaseră medicii, însă cu puţin timp în urmă sănătatea începuse să i se înrăutăţească rapid. Pe baza dovezilor empirice pe care le-am adunat din bazele de date la nivel internaţional despre cancerul pancreatic, i-am analizat progresia maladiei şi am calculat că mai avea de trăit doar nouă zile.

„Nouă zile, exclamă Ambra în sinea ei, copleşită de remuşcări şi amintindu-şi cum îl tachinase fiindcă devenise vegan şi că lucra prea mult. Bietul om, era bolnav şi muncea fără încetare ca să-şi regizeze

un ultim moment de glorie înainte ca timpul să nu mai aibă răbdare cu el.” Iar faptul că aflase acel adevăr trist o înverşună şi mai mult să identifice versul acela şi să ducă la capăt ceea ce începuse Edmond.

– Încă n-am văzut aici nicio carte de poezii, îi spuse ea lui Langdon. Până acum am găsit doar volume de ştiinţă.

– Cred că poetul pe care-l căutăm este Friedrich Nietzsche, replică el, povestindu-i apoi despre citatul de deasupra patului din dormitor. Textul acela n-are patruzeci şi şapte de litere, dar sugerează că Edmond era un admirator al filosofului.

– Winston, poţi să cauţi în culegerile de poezii ale lui Nietzsche şi să extragi toate versurile care au exact patruzeci şi şapte de litere?

– Desigur. Originalele în germană sau traducerile în engleză?

Ambra ezită, neştiind ce să răspundă.

– Începe cu engleza, interveni Langdon. Edmond intenţiona să folosească versul ca parolă pe telefonul lui, de la a cărui tastatură e mai dificil să introduci caractere specifice limbii germane, ca litere cu umlaut sau, s dur, adică ß.

Ambra încuviinţă. „Isteţ!”

– Am rezultatele, anunţă Winston, aproape în aceeaşi clipă. Am găsit aproape trei sute de poezii traduse, cu o sută nouăzeci şi două de versuri de exact patruzeci şi şapte de litere.

– Atât de multe?! oftă Langdon.

– Winston, interveni Ambra. Edmond îşi descria versul preferat ca pe o *profeţie*… o predicţie cu privire la viitor… una care începuse deja să se adeverească. Ţi se pare că există ceva care să corespundă acestei descrieri?

– Îmi pare rău. Nu văd niciun vers care se semene cu o profeţie. Lingvistic vorbind, toate versurile identificate fac parte din strofe mai lungi şi par sa fie fragmente de gânduri. Să vi le arăt?

– Sunt prea multe, răspunse Langdon. Trebuie să găsim o carte fizică şi să sperăm că Edmond şi-a marcat într-un fel versul preferat.

– Atunci, vă sugerez să vă grăbiţi. Se pare că prezenţa voastră la Casa Milà nu mai este un secret.

– Ce vrei să spui?

– Postul local de ştiri susţine că un avion militar a aterizat de foarte puţin timp pe aeroportul El Prat din Barcelona şi că din el au coborât doi agenţi ai Gărzii Regale.

La periferia Madridului, episcopul Valdespino se simţea recunoscător fiindcă izbutise să iasă din Palat înainte ca zidurile

acestuia să nu-i mai permită s-o facă. Înghesuit lângă prinţul Julián pe bancheta din spate a micului Opel Astra sedan, spera că măsurile disperate puse în aplicare în secret îi voi permite să recapete controlul asupra evenimentelor care în seara aceea o luaseră cu totul razna.

„La Casita del Príncipe”, îi poruncise el diaconului în timp ce Opelul se îndepărta de Palat.

Căsuţa prinţului era situată într-o regiune rurală izolată, la patruzeci de minute distanţă cu maşina de Madrid. Mai degrabă o vilă mare decât o căsuţă, *casita* fusese reşedinţa particulară a moştenitorilor coroanei spaniole încă de la mijlocul anilor 1700 – un locşor retras, în care prinţişorii să-şi facă de cap înainte de a trece la treburile serioase ale guvernării. Căsuţa, insistase Valdespino pe lângă Julián, avea să fie un loc mult mai sigur în seara aceea decât Palatul.

„Numai că nu acolo îl duc”, reflectă episcopul privind pieziş către prinţul care şedea cu ochii aţintiţi pe geam, pierdut aparent în gânduri. Se întreba dacă Julián era, oare, chiar atât de naiv cum părea. Sau, întocmai tatălui său, învăţase să arate lumii doar acea latură a personalităţii lui pe care voia s-o afişeze.

Capitolul 54

Garza îşi simţea cătuşele mai strânse pe încheieturi decât ar fi fost necesar. „Tipii ăştia chiar sunt serioşi”, îşi spuse el, încă uluit de acţiunile subalternilor săi.

– Ce mama dracului se întâmplă? întrebă el din nou, în timp ce agenţii îl escortau afară din catedrală.

Tot niciun răspuns.

Traversând întinderea pustie a piaţetei spre Palat, văzu grupul de protestatari şi sumedenia de care de reportaj strânse în faţa porţilor principale.

– Cel puţin duceţi-mă prin spate, îi ceru el celui mai înalt în grad. Nu faceţi un spectacol public din chestia asta.

Agenţii îl ignorară şi-şi continuară drumul, silindu-l să străbată piaţeta chiar prin mijloc. În numai câteva secunde începură să răsune strigăte de dincolo de gard, iar proiectoarele camerelor de luat vederi se focalizară asupra lui. Orbit de strălucirea lor şi clocotind de furie, comandantul se forţă să afişeze o expresie calmă şi să păşească ţinând capul sus, în timp ce oamenii lui îl duceau la numai câţiva metri de poartă, chiar prin faţa reporterilor şi cameramanilor. O ploaie de întrebări se abătu asupra lui.

– De ce v-au arestat?

– Ce-aţi făcut, domnule comandant?

– Sunteţi implicat în asasinarea lui Edmond Kirsch?

Garza era convins că agenţii îl vor conduce mai departe pe lângă mulţime fără să se sinchisească de strigăte, dar, spre totala lui perplexitate, cei patru se opriră brusc, silindu-l să rămână nemişcat în faţa camerelor de luat vederi. Dinspre Palat, o siluetă familiară în costum cu pantaloni, se apropia de ei cu paşi repezi.

Era Mónica Martín.

„Fără îndoială, îşi zise el, va fi şi ea şocată văzându-mă astfel încătuşat.” În mod straniu totuşi, când ajunse lângă ei, tânăra îl privi nu cu surprindere, ci cu dispreţ. Agenţii îl răsuciră forţat cu faţa spre ziarişti.

Ridicând o mână în aer pentru a cere mulţimii să facă linişte, Mónica Martín scoase din buzunar o foaie mică de hârtie, îşi aşeză mai bine ochelarii pe nas şi începu să citească privind direct în obiectivele camerelor de filmat.

– Palatul Regal îl arestează prin intermediul meu pe comandantul Diego Garza pentru rolul deţinut în asasinarea lui Edmond Kirsch şi pentru tentativa de a-l implica în aceeaşi crimă pe episcopul Antonio Valdespino.

Înainte ca Garza să proceseze incredibila acuzaţie care i se aducea,

agenţii îl luaseră deja pe sus, escortându-l spre Palat. Păşind între ei, o auzi pe Mónica Martín continuându-şi declaraţia.

– Referitor la viitoarea noastră regină, Ambra Vidal, şi la profesorul Robert Langdon, mă tem că avem veşti profund tulburătoare.

La subsolul Palatului, Suresh Bhalla, directorul diviziei de securitate electronică, stătea în faţa televizorului, urmărind transmisia în direct a conferinţei de presă susţinute de Mónica Martín pe nepusă masă în faţa Palatului.

„N-arată deloc încântată”, constată el.

Cu numai cinci minute în urmă, Martín primise un apel telefonic personal, la care răspunsese din biroul ei vorbind în şoaptă şi luându-şi notiţe meticuloase. Şaizeci de secunde mai târziu, ieşise din birou cu o expresie zdruncinată, aşa cum n-o mai văzuse vreodată, şi, fără nicio explicaţie, îşi luase hârtiile şi se dusese direct în piaţetă, unde se adresase presei.

Indiferent dacă erau întemeiate sau nu acuzele ei, un lucru era cert: persoana care-i dictase declaraţia tocmai îl pusese pe Robert Langdon într-un pericol considerabil.

„Cine i-a dat Mónicăi ordinele acelea?”, se întrebă în gând Suresh. În vreme ce se străduia să înţeleagă ceva din purtarea ei bizară, computerul îi piui, anunţându-l că primise un mesaj. Se aplecă şi rămase înmărmurit, văzând cine-i scrisese.

monte@iglesia.org

„Informatorul”, reflectă el – aceeaşi persoană care trimisese toată seara informaţii către ConspiracyNet. Iar în acel moment, din cine ştie ce motiv, îl contactase direct pe el. Îngrijorat, se aşeză şi citi mesajul:

```
am piratat mesajele-text ale lui Valdespino.
omul are secrete periculoase.
palatul ar trebui să-i acceseze arhiva de sms-uri.
acum.
```

Alarmat, Suresh citi mesajul încă o dată. Apoi îl şterse.

O vreme stătu nemişcat, în tăcere, cântărindu-şi opţiunile. Pe urmă, ajungând la o concluzie, generă rapid un card de acces universal pentru apartamentele regale şi urcă la etaj, nevăzut.

Capitolul 55

Tot mai încordat, Langdon continuă să treacă în revistă titlurile volumelor din biblioteca lui Edmond.

„Poezie… trebuie să fie şi ceva poezie pe aici, pe undeva!”

Aterizarea neaşteptată a agenţilor Gărzii Regale în Barcelona amorsase o periculoasă bombă cu ceas, şi totuşi, el se simţea încrezător că aveau să se încadreze în timp. La urma urmei, odată ce vor identifica versul preferat al lui Edmond, nu vor mai avea nevoie decât de câteva secunde pentru a introduce parola în telefon şi a transmite prezentarea în lumea întreagă. „Aşa cum intenţionase el.”

Întoarse privirea spre Ambra, care continua să caute în celălalt capăt, al holului, în partea stângă a rafturilor, după ce-i lăsase lui partea dreaptă.

– Ai găsit ceva acolo?

Ea clătină din cap.

– Până acum, doar ştiinţă şi filozofie. Poezie, nu. Şi nici Nietzsche.

– Caută mai departe, o îndemnă el, revenind la raftul pe care-l cerceta, plin cu volume groase de istorie:

PRIVILEGII, PERSECUŢII ŞI PROFEŢII: BISERICA CATOLICĂ DIN SPANIA

PRIN SPADĂ ŞI CRUCE: EVOLUŢIA ISTORICĂ A MONARHIEI ÎN LUMEA CATOLICĂ

Titlurile îi amintiră de o poveste sumbră pe care i-o relatase Edmond cu ani în urmă, după ce profesorul remarcase că, pentru un american ateu, fostul lui student părea să aibă o obsesie neobişnuită faţă de Spania şi de catolicism. „Mama era spanioloaică prin naştere, îi replicase Edmond sec. Şi o catolică marcată de sentimentul vinovăţiei.”

Apoi îi istorisise povestea tragică a copilăriei şi a părinţilor lui, pe care Langdon o ascultase în tăcere, surprins. Mama lui Edmond, Paloma Calvo, era fiica unor simpli muncitori din Cádiz. La nouăsprezece ani, se îndrăgostise de un profesor universitar din Chicago pe nume Michael Kirsch, aflat în Spania în concediu de studii, şi rămăsese însărcinată. Ştiind cum fuseseră ostracizate alte mame necăsătorite în comunitatea lor catolică rigidă, Paloma nu văzuse altă soluţie decât să accepte propunerea de căsătorie pe care profesorul i-o făcuse cu jumătate de gură şi să plece la Chicago cu el. La scurt timp după naşterea lui Edmond, soţul Palomei fusese lovit de o maşină şi ucis în timp ce se întorcea acasă cu bicicleta. *Castigo divino,* declarase tatăl ei. Pedeapsă divină.

Părinţii Palomei refuzaseră s-o primească înapoi, în Cádiz, de teamă că va abate ruşinea asupra lor. Mai mult decât atât, o asiguraseră că necazurile ei erau un semn limpede al mâniei lui Dumnezeu şi că nu va intra niciodată în împărăţia cerurilor dacă nu se dăruia Domnului cu trup şi suflet pentru tot restul vieţii.

După ce născuse, Paloma muncise ca femeie de serviciu la un motel, încercând să-l crească pe micuţul Edmond aşa cum se pricepea. Seara, în apartamentul lor sărăcăcios, citea Scriptura şi se ruga pentru iertare, însă lipsurile în care trăiau nu făceau decât să sporească şi ca atare i se adâncea şi convingerea că Dumnezeu nu era încă mulţumit de penitenţele ei.

Măcinată de ruşine şi de temeri, cinci ani mai târziu Paloma începuse să creadă cu tărie că cel mai profund act de iubire maternă pentru copilul ei consta în a-i dărui o viaţă nouă, ferită de pedeapsa divină cuvenită pentru păcatele ei. Aşa că-l lăsase pe micul Edmond la un orfelinat, iar ea se întorsese în Spania şi se călugărise. De atunci, el n-o mai văzuse niciodată.

Când împlinise zece ani, Edmond aflase că mama lui murise în mănăstire, în timpul unui post autoimpus. Doborâtă de suferinţa fizică, se spânzurase.

– Nu e o poveste plăcută, îi spusese fostul lui student. Detaliile le-am aflat când eram în liceu şi, aşa cum îţi poţi închipui, bigotismul dus la extrem al mamei are o legătură strânsă cu ura mea faţă de religie. Am botezat-o „Legea a treia newtoniană a creşterii copiilor: pentru fiecare sminteală există o sminteală egală şi de sens opus”.

După ce auzise povestea aceea, Langdon înţelesese de ce simţise în Edmond atâta furie şi amărăciune când îl cunoscuse, în primul lui an de studii la Harvard. Şi totuşi, îl mira faptul că nici măcar o dată nu se plânsese de vicisitudinile copilăriei lui; dimpotrivă, se considerase *norocos* fiindcă avusese parte în primii ani ai vieţii de greutăţi, deoarece ele se constituiseră într-o puternică motivaţie de a-şi împlini cele două obiective pe care şi le stabilise de mic: să scape de sărăcie şi să dea în vileag ipocrizia religiei care, credea el, îi distrusese mamei lui viaţa.

„Succes pe ambele planuri”, comentă Langdon cu amărăciune în sinea lui, continuând să scruteze volumele din bibliotecă. Trecând la o altă secţiune a rafturilor, remarcă multe titluri cunoscute, aproape toate relevante pentru preocuparea de-o viaţă a lui Edmond referitoare la pericolele religiei:

DUMNEZEU, O AMĂGIRE
DUMNEZEU NU E MARE
ATEUL PORTABIL
SCRISOARE CĂTRE O NAŢIUNE CREŞTINĂ

SFÂRŞITUL CREDINŢEI

VIRUSUL DUMNEZEU: MODUL ÎN CARE RELIGIA NE INFECTEAZĂ VIAŢA ŞI CULTURA

În ultimul deceniu, lucrările care susţineau gândirea raţională în detrimentul credinţei oarbe urcaseră tot mai sus în lista celor mai bine vândute cărţi de nonficţiune. Chiar şi la Harvard, se văzu nevoit să recunoască Langdon, tendinţa de distanţare culturală faţă de religie devenise tot mai pregnantă. În *Washington Post* apăruse recent un articol despre „păgânismul de la Harvard", în care se menţiona că, pentru prima dată în istoria de trei sute optzeci de ani a universităţii, între studenţii din anul întâi existau mai mulţi atei şi agnostici decât catolici şi protestanţi la un loc.

În mod similar, organizaţii antireligioase răsăreau precum ciupercile după ploaie în întreaga lume occidentală, respingând ceea ce ele considerau a fi pericolele dogmei religioase: American Atheists (Ateii Americani), Freedom from Religion Foundation, care promovează libertatea faţă de orice formă de religie, americanhumanist.org, Atheist Alliance International (Alianţa Internaţională a Ateilor).

Langdon nu se preocupase niciodată prea mult de existenţa acestor asociaţii, dar începuse s-o facă atunci când îi povestise Edmond despre The Brights, o organizaţie globală care, în ciuda numelui ei deseori greşit interpretat – „Strălucitorii" –, subscria la o viziune naturalistă asupra lumii, lipsită de elemente mistice sau supranaturale. Printre membrii ei se numărau intelectuali dinamici ca Richard Dawkins, Margaret Downey sau Daniel Dennett. Armata ateilor recrutase deci câteva arme de calibru foarte mare.

Langdon zărise o serie de cărţi semnate de Dawkins şi Dennett cu numai câteva minute în urmă, când cerceta secţiunea dedicată evoluţiei. *The Blind Watchmaker – Ceasornicarul orb,* o lucrare considerată deja clasică a lui Dawkins, combătea în forţă concepţia teologică potrivit căreia, la fel ca un orologiu complex, fiinţa omenească n-ar fi existat dacă n-ar fi avut un „proiectant". În acelaşi spirit, una dintre cărţile lui Dennett, *Darwin's Dangerous Idea – Ideea periculoasă a lui Darwin,* susţinea că selecţia naturală, şi numai ea, era suficientă pentru a explica evoluţia vieţii şi că sistemele biologice complexe pot exista foarte bine în lipsa unui proiectant divin.

„Dumnezeu nu este necesar pentru ca viaţa să existe", reflectă Langdon, amintindu-şi de prezentarea lui Edmond. Brusc, întrebarea „De unde venim?" răsună ceva mai puternic în mintea lui. „Oare asta să fie o parte din descoperirea lui Edmond? Ideea că viaţa există de la sine şi pentru sine, fără un Creator?"

Fireşte, premisa se situa la polul opus faţă de toate marile mituri creaţioniste, fapt care-i sporea lui Langdon dorinţa de a-şi da seama

dacă se afla sau nu pe calea cea bună. Şi totuşi, ideea părea imposibil de dovedit practic.

– Robert?

Întorcându-se, văzu că Ambra terminase de verificat secţiunea ei de bibliotecă şi clătina din cap.

– Nimic aici, spuse ea. Nimic în toată partea de nonficţiune. Vin să-ţi dau o mână de ajutor în partea ta.

– La fel şi aici, deocamdată.

O clipă mai târziu îi întrerupse glasul lui Winston.

– Doamnă Vidal?

Ambra luă de pe masă telefonul lui Edmond.

– Da?

– Trebuie să vedeţi ceva imediat. Dumneavoastră şi profesorul Langdon. Palatul tocmai a făcut o declaraţie publică.

Robert se apropie de Ambra şi, stând lângă ea, urmări înregistrarea video pe micul ecran al telefonului. Recunoscu imediat piaţeta din faţa Palatului Regal din Madrid, unde un bărbat în uniformă, cu cătuşe la mâini, mergea încadrat de patru agenţi ai Gărzii Regale. Câteva secunde mai târziu, agenţii îşi răsuciră prizonierul cu faţa spre camerele de luat vederi, ca pentru a-l dezonora în faţa întregii lumi.

– Garza?! exclamă Ambra perplexă. Şeful Gărzii Regale a fost arestat?!

Camerele de luat vederi se rotiră, focalizând pe o femeie cu ochelari cu lentile groase, care scoase o bucată de hârtie din buzunarul pantalonilor şi se pregăti să citească o declaraţie.

– Asta e Mónica Martín, adăugă Ambra. Coordonatoarea de relaţii publice de la Palat. Ce naiba *se întâmplă?!*

Femeia începu să citească, rostind fiece cuvânt clar şi bine articulat: „Palatul Regal îl arestează prin intermediul meu pe comandantul Diego Garza pentru rolul deţinut în asasinarea lui Edmond Kirsch şi pentru tentativa de a-l implica în aceeaşi crimă pe episcopul Antonio Valdespino.”

Langdon o simţi pe Ambra clătinându-se uşor lângă el, în vreme ce Mónica Martín continua să citească pe un ton sumbru: „Referitor la viitoarea noastră regină, Ambra Vidal, şi la profesorul Robert Langdon, mă tem că avem veşti profund tulburătoare.”

Profesorul şi Ambra schimbară o privire uimită.

„Palatul a primit cu foarte puţin timp în urmă de la agentul de securitate al doamnei Vidal, citea mai departe Martín, confirmarea faptului că doamna Vidal a fost luată cu forţa în această seară, din incinta Muzeului Guggenheim, de Robert Langdon. Garda Regală a intrat stare de alertă şi colaborează pe deplin cu autorităţile locale din Barcelona, unde se crede că Robert Langdon o ţine ostatică pe doamna Vidal.”

Profesorul rămăsese mut.

„Cazul fiind considerat în mod oficial luare de ostatici, publicul este rugat să ajute autorităţile comunicând imediat orice informaţie legată de locul în care se află doamna Vidal sau domnul Langdon. Pentru moment, Palatul nu mai face niciun fel de alte comentarii.”

Reporterii începuseră să-şi strige întrebările către Mónica Martín, care se întoarse însă şi plecă în direcţia Palatului.

– Chestia asta e… aberantă, bâigui Ambra. Agenţii mei *m-au văzut* părăsind Palatul de bunăvoie!

Langdon continua să privească ecranul telefonului, străduindu-se să înţeleagă ce văzuse. În ciuda noianului de întrebări care-i roia în minte, un lucru îi era cât se poate de clar.

„Sunt într-un pericol serios.”

Capitolul 56

– Robert, îmi pare foarte rău! exclamă Ambra cu spaimă şi vinovăţie în priviri. N-am idee cine a lansat povestea asta complet falsă, dar tocmai te-au pus într-o situaţie extrem de riscantă. O sun imediat pe Mónica Martín, adăugă ea, întinzând mâna după telefonul lui Edmond.

– Să *nu*-i telefonaţi doamnei Martín, interveni Winston. Exact asta îşi doresc cei de la Palat. E un truc prin care încearcă să vă determine să vă daţi de gol, să luaţi legătura cu ei şi să le arătaţi unde sunteţi. Gândiţi logic! Cei doi agenţi ai dumneavoastră din Garda Regală *ştiu* că n-aţi fost răpită, şi totuşi, au acceptat să fie părtaşi la răspândirea acestei minciuni şi să vină la Barcelona pentru a vă căuta? Evident, Palatul este implicat în conspiraţia asta. Şi cum comandantul Gărzii Regale este arestat, înseamnă că ordinele vin de mai sus.

– Adică… de la Julián? icni Ambra surprinsă.

– Concluzia este inevitabilă. Prinţul este singura persoană din Palat care are autoritatea de a-l aresta pe Garza.

Ambra închise ochii pentru o clipă. Langdon aproape că simţi valul de melancolie care o cuprinse, ca şi cum acea dovadă aparent incontestabilă a implicării lui Julián îi spulberase ultima rază de speranţă în nevinovăţia logodnicului ei.

– Toată chestia asta are legătură cu descoperirea lui Edmond, replică el. Cineva de la Palat ştie că încercăm să dăm publicităţii prezentarea lui şi face eforturi disperate să ne oprească.

– Au crezut, probabil, că au obţinut ce şi-au dorit când l-au ucis pe Edmond, interveni Winston, fără să-şi dea seama că mai au de rezolvat câteva probleme.

O tăcere stânjenitoare se aşternu între ei.

– Ambra, rosti Langdon pe un ton blând, fireşte că nu-l cunosc pe logodnicul tău, însă sunt aproape convins că episcopul Valdespino trage sforile pentru el în cazul ăsta. Aminteşte-ţi că Edmond şi Valdespino aveau o relaţie tensionată chiar şi înainte să aibă loc evenimentul.

– În orice caz, tu eşti în pericol, încuviinţă ea cu un aer incert.

Brusc, undeva în depărtare auziră sunetul slab al unor sirene. Langdon simţi că inima începe să-i bată mai repede.

– Trebuie să găsim poezia aceea *acum,* declară el, întorcându-se iar spre rafturi. Pentru siguranţa noastră, e esenţial să difuzăm prezentarea lui Edmond. Dacă o facem publică, cei care încearcă să ne oprească îşi vor da seama că e deja prea târziu ca s-o mai facă.

– Adevărat, confirmă Winston, dar autorităţile locale tot vă vor căuta pentru răpire. Nu veţi fi în siguranţă decât atunci când veţi reuşi

să învingeţi Palatul la propriul său joc.

– Cum? întrebă Ambra.

– Palatul a folosit presa împotriva voastră, însă cuţitul ăsta are două tăişuri, răspunse computerul fără ezitare.

Şi schiţă rapid un plan foarte simplu, unul care, îşi dădu Langdon seama, avea să stârnească haos şi confuzie printre urmăritorii lor.

– De acord, declară Ambra.

– Eşti sigură? o întrebă profesorul şovăielnic. Cale de întoarcere nu va mai fi pentru tine.

– Robert, eu sunt cea care te-a băgat în chestia asta, iar acum eşti în pericol. Palatul a avut tupeul să folosească presa ca armă împotriva ta, aşa că o să întorc arma asta înspre ei.

– Just, fu de acord Winston. Cei care ridică sabia de sabie vor pieri.

Langdon făcu ochii mari. „Chiar am auzit computerul lui Edmond parafrazându-l pe Eschil?! se miră el. Deşi poate că mai potrivit ar fi fost să-l citeze pe Nietzsche: «Cel care vânează monştri să aibă grijă ca, în cursul vânătorii, să nu devină el însuşi un monstru.»”

Înainte ca Langdon să mai adauge ceva, Ambra păşea deja pe hol cu telefonul lui Edmond în mână.

– Găseşte parola, Robert! îi spuse ea peste umăr. Mă întorc repede.

Profesorul o privi cum dispare într-un mic foişor a cărui scară spiralată urca pe acoperişul nesigur al Casei Milà.

– Ai grijă! strigă el în urma ei.

Rămas singur în apartamentul lui Edmond, studie o clipă coridorul sinuos, cu pereţi canelaţi, încercând să sorteze în minte tot ce văzuse acolo – lăzi cu artefacte ciudate, un citat care declara că Dumnezeu e mort şi o valoroasă pictură a lui Gauguin, care lansa aceleaşi întrebări pe care le adresase Edmond lumii întregi cu câteva ore înainte. „De unde venim? Încotro ne îndreptăm?”

Şi totuşi, nu găsise nimic, niciun obiect care să sugereze posibilele *răspunsuri* la acele întrebări. Până atunci, scotocirea bibliotecii se soldase cu o singură carte potenţial relevantă: *Unexplained Art – Arta neexplicată*, un volum de fotografii înfăţişând construcţii misterioase, printre care ansamblul Stonehenge, statuile din Insula Paştelui şi „desenele” de la Nazca – geoglife realizate la o scară atât de vastă, încât nu puteau fi observate decât din aer.

„Nu tocmai util”, reflectă el şi reîncepu să caute.

Afară, vaierul sirenelor răsuna deja mai tare.

Capitolul 57

– Nu sunt un monstru, spuse Ávila în timp ce se uşura într-un pisoar soios, la un refugiu pustiu de pe autostrada N-240.

Alături de el, şoferul companiei Uber tremura, aparent prea speriat pentru a-şi goli vezica.

– Mi-ai ameninţat… familia.

– Şi dacă te porţi cum trebuie, te asigur că nimic rău nu li se va întâmpla. Du-mă la Barcelona, lasă-mă acolo şi o să ne despărţim ca doi prieteni. Îţi voi înapoia portofelul, voi uita adresa ta de acasă şi nu-ţi vei mai aminti de mine.

Şoferul privea drept înainte, cu buzele tremurând.

– Eşti un om credincios, insistă Ávila. Am văzut că ai pe parbriz crucea papală. Şi indiferent ce crezi despre mine, poţi să fii împăcat ştiind că în seara asta faci voia lui Dumnezeu.

Şi, terminându-şi treaba la pisoar, adăugă:

– Misterioase sunt căile Domnului.

Făcând un pas în spate, Ávila îşi verifică pistolul ceramic înfipt la brâu. În încărcător mai avea un singur glonţ şi se întreba dacă va fi nevoit să-l folosească în următoarele ore. Se duse apoi la chiuvetă şi, lăsând apa să-i curgă pe mâini, văzu tatuajul pe care şi-l făcuse la îndrumarea Regentului, pentru eventualitatea că avea să fie prins. „O precauţie inutilă", presupuse el, simţindu-se aidoma unui spirit invizibil mişcându-se în noapte.

Îşi ridică privirea spre oglinda murdară, surprins de propria reflecţie. Ultima dată când îşi văzuse chipul, purta uniforma albă de ceremonie, cu guler înalt şi cascheta de amiral. În acel moment, după ce-şi scosese tunica, arăta mai degrabă ca un camionagiu, în tricoul cu decolteul în V şi cu şapca de baseball a şoferului.

În mod ironic, figura răvăşită din oglindă îl trimise cu gândul la el însuşi în perioada lui de beţie şi ură de sine, de după explozia care-i ucisese familia. „Eram într-un puţ fără fund", îşi spuse el. Punctul de cotitură, ştia asta, fusese ziua aceea în care terapeutul lui, Marco, îl amăgise ducându-l să-l întâlnească pe „papă".

Ávila n-avea să uite niciodată momentele în care se apropiase de turlele vaporoase ale Bisericii Palmariene, trecuse de masiva poartă de securitate şi intrase pe culoarul central în timpul slujbei de dimineaţă, printre mulţimile de enoriaşi îngenuncheaţi în rugăciune.

Incinta era învăluită doar în lumina zilei care pătrundea prin ferestrele înalte cu vitralii, iar în aer plutea un miros greu de tămâie. Când văzuse altarele aurite şi stranele din lemn lustruit, Ávila conştientizase cât de adevărate erau zvonurile despre uriaşa avere a palmarienilor. Biserica nu era cu nimic mai prejos decât alte catedrale

pe care le văzuse, şi totuşi, înţelesese că *lăcaşul* acela era diferit de toate celelalte.

„Palmarienii sunt duşmani declaraţi ai Vaticanului."

Stând alături de Marco pe latura din spate a Bisericii, privise spre credincioşii din jur, întrebându-se cum se explica prosperitatea sectei, în ciuda opoziţiei ei flagrante faţă de Vatican. Criticile aduse de palmarieni liberalismului crescând al autorităţilor ecleziastice de la Roma atinseseră, probabil, o coardă sensibilă în sufletele credincioşilor care năzuiau la o interpretare mai conservatoare a doctrinei.

Şontâcăind în cârje de-a lungul navei, Ávila se simţise ca un biet olog într-un pelerinaj la Lourdes, cu speranţa unei vindecări miraculoase. Un plasator îl salutase pe Marco şi-i condusese la două locuri rezervate în primul rând de strane. Enoriaşii din jur îi priviseră curioşi să vadă cine primea un asemenea tratament special. În momentele acelea, Ávila regretase că se lăsase convins de tânărul lui terapeut să poarte uniforma de marină cu toate decoraţiile ei.

„Am crezut că-l voi întâlni pe papă."

Se aşezase şi ridicase privirea spre altarul principal, unde un tânăr mirean îmbrăcat în costum citea din Biblie. Recunoscuse imediat fragmentul – era din Evanghelia după *Matei, 11.25*.

„Iar când staţi de vă rugaţi, *iertaţi* orice aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşealele voastre."

„Iar iertare?!", se revoltase Ávila în sinea lui. Auzise parcă fragmentul acela de mii de ori de la psihoterapeuţi şi de la călugăriţe, în lunile de după atacul terorist.

Lectura se încheiase, iar acordurile de orgă începuseră să răsune în catedrală. Credincioşii se ridicaseră la unison şi el le urmase exemplul fără tragere de inimă, icnind de durere. O uşă disimulată în spatele altarului se deschisese şi o siluetă apăruse în cadrul ei, stârnind un val de emoţie printre enoriaşi.

Bărbatul părea să aibă vreo cincizeci de ani, o ţinută dreaptă, un aer regal şi privirea pătrunzătoare. Purta o sutană albă, un şal auriu, un brâu brodat şi o mitră papală bătută cu pietre scumpe. Înaintase către mulţime cu braţele larg deschise, părând să plutească în aer în timp ce păşea spre centrul altarului.

– Iată-l, îi şoptise Marco. Papa Inocenţiu al XIV-lea.

„Aşa şi-a spus, papa Inocenţiu al XIV-lea?" Ávila ştia că palmarienii recunoşteau legitimitatea tuturor papilor până la Paul al VI-lea, care murise în 1978.

– Am ajuns exact la ţanc, adăugase Marco. Se pregăteşte să rostească omilia.

Prelatul se îndreptase spre centrul altarului, ocolind amvonul şi coborând treptele, în aşa fel încât să se afle la acelaşi nivel cu turma

lui. Îşi ajustase microfonul omnidirecţional de lavalieră, întinsese mâinile şi zâmbise cald.

– Bună dimineaţa, rostise el în şoaptă.

Congregaţia răspunsese la unison, cu glas tare:

– Bună dimineaţa!

Papa se apropiase şi mai mult de enoriaşii lui.

– Abia ce am auzit un fragment din *Evanghelia după Marcu,* începuse el, unul pe care l-am ales eu însumi, fiindcă în această dimineaţă aş vrea să vorbim despre *iertare.*

Apoi, îndreptându-se încet spre Ávila, se oprise în dreptul lui, la numai câteva palme distanţă, fără să privească nicio secundă în jos. Amiralul se uitase nesigur spre Marco, iar tânărul înclinase din cap, entuziasmat.

– Toţi avem de luptat cu iertarea, continuase papa adresându-se mulţimii. Şi asta fiindcă uneori greşelile împotriva noastră par *de neiertat.* Când cineva ucide oameni nevinovaţi mânat doar de ură, ar trebui să facem şi noi cum ne îndeamnă unele Biserici, şi să întoarcem şi celălalt obraz?

În catedrală se aşternuse o tăcere mormântală, pe urmă papa îşi coborâse glasul şi mai mult.

– Când un extremist anticreştin detonează o bombă în timpul slujbei de dimineaţă în Catedrala din Sevilla şi bomba aceea ucide mame şi copii nevinovaţi, cum am putea să *iertăm?* Detonarea unei bombe este un act de *război.* Un război dus nu doar împotriva catolicilor, ci şi împotriva binelui… împotriva lui *Dumnezeu* Însuşi!

Ávila închisese ochii, încercând să alunge amintirile cutremurătoare ale acelei dimineţi şi toată ura care încă îi clocotea în piept. Pradă unui nou acces de furie, simţise deodată mâna uşoară a papei pe umărul lui. Deschisese ochii, însă prelatul continua să nu privească spre el. Totuşi, atingerea lui avea în ea ceva liniştitor.

– Să nu uităm de *Terror Rojo*{25}, predicase papa mai departe, fără a-şi lua mâna de pe umărul amiralului. În anii Războiului Civil, duşmanii lui Dumnezeu au incendiat biserici şi mănăstiri, au ucis peste şase mii de preoţi, au torturat sute de călugăriţe, silindu-le să-şi înghită rozariile înainte de a le viola şi a le arunca de vii în puţuri de mină părăsite. *Acest* tip de ură, adăugase papa după o pauză de efect, nu dispare cu timpul; dimpotrivă, mocneşte, se înteţeşte şi aşteaptă să izbucnească iar, ca un cancer. Prieteni, ascultaţi-mă, răul ne va înghiţi cu totul dacă nu ne opunem forţei cu forţa. Niciodată nu vom înfrânge răul dacă strigătul nostru de luptă este „iertare”!

„Are dreptate”, îşi spusese Ávila, care se convinsese, pe propria piele, în armată, că blândeţea în cazul abaterilor nu făcea decât să ducă la abateri şi mai mari.

– Cred, continuase papa, că în unele cazuri iertarea poate fi chiar

periculoasă. Când *iertăm* răul din lume, îi dăm permisiunea să crească şi să se răspândească. Şi când răspundem la un act de război cu unul de clemenţă, ne încurajăm duşmanii să comită mai multe violenţe. Însă vine o vreme în care trebuie să urmăm exemplul lui Iisus şi să răsturnăm cu forţa mesele schimbătorilor de bani, strigând: „Aşa nu se mai poate!"

„Sunt de acord!", ar fi vrut Ávila să urle, în vreme ce enoriaşii încuviinţau înclinând din cap tăcuţi.

– Dar facem noi ceva, oare? întrebase prelatul. A trecut Biserica Catolică din Roma la fapte, aşa cum a făcut Iisus? Nu, n-a trecut. Astăzi ne confruntăm cu cel mai negru rău din lume, înarmaţi doar cu puterea noastră de a ierta, de a iubi şi de a arăta compasiune. Şi astfel îi permitem… nu, *încurajăm* răul să crească. Şi ca răspuns la repetatele crime împotriva noastră, ne exprimăm delicat preocuparea, folosind un vocabular corect politic, reamintindu-ne reciproc că o persoană malefică este malefică doar fiindcă a avut o copilărie dificilă, ori fiindcă duce o viaţă săracă, ori fiindcă cei dragi lui au suferit violenţe… şi deci ura nu-i din vina lui. Iar eu spun – *destul!* Răul este rău! *Toţi* am avut de suferit în viaţă!

Congregaţia izbucnise în aplauze spontane – un lucru pe care Ávila nu-l văzuse niciodată în timpul unei slujbe catolice.

– Am ales să vorbesc astăzi despre iertare, continuase papa, încă ţinând o mână pe umărul amiralului, deoarece avem printre noi un oaspete special. Aş vrea să-i mulţumesc amiralului Luis Ávila pentru că ne-a binecuvântat cu prezenţa lui. Un ofiţer respectat şi decorat al armatei spaniole, care s-a confruntat cu un rău de neconceput. Şi la fel ca noi toţi, s-a luptat cu iertarea.

Înainte ca el să poată protesta, papa începuse să descrie, cu detalii sugestive, suferinţele prin care trecuse amiralul – pierderea familiei în atacul terorist, dependenţa de alcool şi tentativa eşuată de sinucidere. Iniţial, Ávila fusese furios pe Marco fiindcă îi trădase încrederea, însă apoi, auzindu-şi povestea astfel relatată, se simţise în mod straniu mai puternic, mai răspunzător faţă de sine însuşi. Era o recunoaştere publică a faptului că atinsese fundul prăpastiei. Şi totuşi, poate printr-un miracol, supravieţuise.

– Aş vrea să vă spun tuturor că Dumnezeu a intervenit în viaţa amiralului Ávila şi l-a salvat… pentru un scop mai înalt.

Şi cu aceste cuvinte, papa palmarian Inocenţiu al XIV-lea se întorsese şi privise spre el pentru prima dată. Ochii lui păruseră să-i pătrundă până în adâncul sufletului, iar el se simţise electrizat, animat de o forţă pe care n-o mai încercase de ani mulţi,

– Amiral Ávila, rostise prelatul, cred că pierderea tragică pe care ai suferit-o depăşeşte puterile iertării. Cred că furia care te macină – dorinţa ta *justificată* de răzbunare – nu poate fi stinsă întorcând

celălalt obraz. Şi nici n-ar *trebui* să fie! Suferinţa îndurată va fi catalizatorul mântuirii tale. Iar noi ne aflăm aici pentru a te susţine! Şi a te iubi! Pentru a-ţi fi alături şi a te ajuta să-ţi transformi mânia într-o forţă covârşitoare a binelui în lume! Lăudat fie Domnul!

– Lăudat fie Domnul! răspunsese congregaţia.

Papa privise şi mai intens în ochii lui.

– Amiral Ávila, care e mottoul Armadei spaniole?

– *Pro Deo et Patria,* replicase el imediat.

– Da, *Pro Deo et Patria.* Pentru Dumnezeu şi Patrie. Ne simţim cu toţii onoraţi să avem printre noi un ofiţer de marină decorat, care şi-a slujit *patria* atât de bine, adăugase papa şi, aplecându-se în faţă, continuase după o pauză: Însă… cum rămâne cu Dumnezeu?

Ávila ridicase privirea spre ochii pontifului şi se simţise brusc descumpănit.

– Viaţa ta nu s-a sfârşit, amiral Ávila, îi şoptise papa. Misiunea ta nu s-a sfârşit! *Iată* de ce te-a salvat Dumnezeu. Datoria pentru care ai jurat e împlinită doar pe jumătate. Ţi-ai slujit ţara, da… dar încă nu l-ai slujit pe *Dumnezeu!*

Ávila se simţise în clipa aceea ca lovit de un glonţ.

– Pacea să fie cu voi! strigase papa.

– Şi cu tine! răspunseseră enoriaşii.

Dintr-odată, amiralul se pomenise înconjurat de o mare de inimi calde, într-o revărsare de simpatie şi compasiune cum nu mai resimţise niciodată în viaţa lui. Scrutase chipurile credincioşilor în căutarea oricărei urme de fanatism şi sectarism de care se temuse, dar nu văzuse altceva decât optimism, bunăvoinţă şi o dorinţă sinceră şi pătimaşă de a face lucrarea lui Dumnezeu… exact ceea ce lui – îşi dăduse el seama atunci – îi lipsise.

În ziua aceea, cu ajutorul lui Marco şi al noului său grup de prieteni, îşi începuse lungul urcuş din abisul fără fund al disperării. Îşi reluase programul riguros de exerciţii fizice, trecuse la o alimentaţie sănătoasă şi, mai important, îşi redescoperise credinţa.

Câteva luni mai târziu, după ce încheiase şedinţele de terapie fizică, Marco îi oferise o Biblie legată în piele în care marcase vreo zece pasaje. Ávila o răsfoise, citind două-trei la întâmplare.

ROMANI, 13.4
Căci ea este slujitoare a lui Dumnezeu spre binele tău.
[…] şi răzbunătoare a mâniei Lui,
asupra celui ce săvârşeşte răul.

PSALMUL 93
Dumnezeul răzbunărilor, Domnul, Dumnezeul
răzbunărilor cu îndrăzneală a grăit.

1 şi 2, TIMOTEI
Suferă împreună cu mine,
ca un bun ostaş al lui Hristos.

– Nu uita, îi spusese tânărul zâmbind. Când răul îşi iţeşte capul în lume, Dumnezeu lucrează prin fiecare dintre noi în alt mod, pentru ca voia Lui să se facă pe pământ. Iertarea nu este singura cale către mântuire.

Capitolul 58

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

ORICINE AI FI… SPUNE-NE MAI MULTE!

În această seară, autoproclamatul observator civil monte@iglesia.org a trimis către ConspiracyNet.com un volum extraordinar de mare de informaţii de culise.

Îţi mulţumim!

Cum datele pe care „Monte" ni le-a împărtăşit până acum au dovedit un nivel foarte ridicat de acurateţe şi veridicitate, îndrăznim să-i adresăm această respectuoasă rugăminte:

MONTE – ORICINE AI FI –, DACĂ AI INFORMAŢII DESPRE CONŢINUTUL PREZENTĂRII RATATE A LUI KIRSCH, TE RUGĂM, ÎMPĂRTĂŞEŞTE-LE!!

#DEUNDEVENIM

#ÎNCOTRONEÎNDREPTĂM

Îţi mulţumim.

Noi, toţi cei de la ConspiracyNet

Capitolul 59

Langdon cerceta ultimele rafturi ale bibliotecii lui Edmond şi simţea cum speranţele i se spulberau. Afară, sirenele de poliţie se auziseră din ce în ce mai tare, până când se opriseră brusc, chiar în faţa Casei Milà. Prin ferestrele mici ale apartamentului, vedea girofarele maşinilor. „Suntem prinşi aici, înţelese el. Trebuie să găsim parola aceea de patruzeci şi şapte de litere, altfel n-avem cale de scăpare."

Din păcate, încă nu dăduse peste nicio carte de poezii.

Ultimele rafturi erau mai spaţioase decât celelalte şi păreau să găzduiască volumele de artă, de format mare. Trecând în revistă titlurile, văzu cărţi care ilustrau pasiunea lui Edmond pentru tot ce era mai nou şi mai avangardist în arta contemporană.

SERRA… KOONS… HIRST… BRUGUERA… BASQUIAT… BANSKY… ABRAMOVIĆ…

Colecţia se sfârşea brusc cu o serie de volume mai mici, în faţa cărora se opri, sperând să găsească între ele unul de poezie,

„Nimic."

Toate cărţile de acolo erau comentarii şi critici ale artei abstracte. Profesorul recunoscu printre ele câteva titluri pe care i le trimisese Edmond să le răsfoiască.

LA CE TE UIŢI?
DE CE PUŞTIUL TĂU DE CINCI ANI N-AR FI PUTUT SĂ FACĂ ASTA?
CUM SĂ SUPRAVIEŢUIEŞTI ARTEI MODERNE

„Încă încerc să-i supravieţuiesc", comentă în gând Langdon, trecând repede mai departe. Ocoli o altă arcadă a peretelui şi începu să examineze secţiunea următoare de rafturi.

„Cărţi de artă modernă." Încă de la prima privire constată că partea de acolo era dedicată unei perioade mai vechi. „Cel puţin coborâm înapoi în timp… spre o artă pe care o înţeleg şi eu."

Cercetă în viteză cotoarele cărţilor – biografii şi albume ale impresioniştilor, cubiştilor şi suprarealiştilor care şocaseră lumea între anii 1870 şi 1960, redefinind complet arta.

VAN GOGH… SEURAT… PICASSO… MUNCH… MATISSE… MAGRITTE… KLIMT… KANDINSKI… JOHNS… HOCKNEY… GAUGUIN… DUCHAMP… DEGAS… CHAGALL… CÉZANNE… CASSATT… BRAQUE… ARP… ALBERS…

Secţiunea se sfârşea în dreptul ultimei arcade. Langdon păşi dincolo de ea şi ajunse chiar în capătul bibliotecii. Volumele de acolo păreau să fie dedicate unui grup de artişti la care Edmond obişnuia să se refere, în prezenţa lui Langdon, numindu-l „şcoala albilor morţi şi

plicticoşi” şi care includea tot ce precedase curentul modernist de la mijlocul secolului al XIX-lea.

Spre deosebire de fostul lui student, Langdon se simţea în acea secţiune ca acasă, înconjurat de Vechii Maeştri.

VERMEER… VELÁZQUEZ… TIŢIAN… TINTORETTO… RUBENS… REMBRANDT… MICHELANGELO… POUSSIN… LIPPI… RAFAEL… GOYA… GIOTTO… GHIRLANDAIO… EL GRECO… DURER… DA VINCI… COROT… CARAVAGGIO… BOTTICELLI… BOSCH…

Cei câţiva metri din capătul ultimului raft erau dominaţi de o vitrină mare din sticlă, încuiată cu un lacăt greu. Se apropie şi se uită prin geam. Înăuntru era o casetă din piele, aparent foarte veche – un înveliş de protecţie pentru o carte de mari dimensiuni, şi ea veche. Textul de pe casetă abia dacă era lizibil, însă el reuşi să distingă suficient pentru a descifra titlul volumului.

„Dumnezeule! exclamă profesorul în gând, înţelegând în acel moment de ce încuiase Edmond cartea aceea, ferind-o de mâinile vizitatorilor. Probabil că valorează o avere.”

Robert ştia că existau în lume doar câteva ediţii mai vechi, foarte preţioase, ale acelei lucrări a unui artist devenit legendar. „Nu mă miră că Edmond a investit în ea”, reflectă el, amintindu-şi că futurologul remarcase cu privire la artistul englez că era „singurul premodernist cu un dram de imaginaţie”. El, unul, nu era de acord cu afirmaţia lui, dar înţelegea bine admiraţia deosebită pe care o simţea Edmond faţă de artistul respectiv. „Amândoi sunt croiţi din acelaşi material.”

Se ghemui la podea şi se uită prin sticla vitrinei la titlul gravat cu litere aurite pe casetă: *The Complete Works of William Blake – Operele complete ale lui William Blake.*

„William Blake… Un Edmond Kirsch al secolului al XIX-lea.”

Blake fusese un geniu cu totul aparte – un intelect prolific cu un stil de pictură atât de progresist, încât unii credeau că reuşise să întrevadă, în vise, viitorul. Ilustraţiile lui religioase marcate de numeroase simboluri înfăţişau îngeri, demoni, pe Satana, pe Dumnezeu, creaturi mitice, teme biblice şi un veritabil panteon de divinităţi născute din viziunile lui spirituale.

„Şi la fel ca lui Kirsch, lui Blake îi plăcea să pună creştinismul sub semnul îndoielii.”

Ideea îi trimise lui Langdon un fior electrizant în corp.

„William Blake.”

Aproape că sughiţă de surprindere. Faptul că-i întâlnise numele printre cele ale altor maeştri ai artelor vizuale îi alungase din minte un detaliu crucial despre acel geniu mistic. „Blake n-a fost doar artist şi ilustrator… ci şi un poet prolific.”

Pentru o clipă, simţi cum pulsul i se accelerează. În mare parte,

poezia lui Blake avea la bază idei revoluţionare care se armonizau perfect cu opiniile lui Edmond. De fapt, unele dintre cele mai cunoscute aforisme ale lui – cele incluse în opere „satanice" precum *The Marriage of Heaven and Hell – Căsătoria raiului cu iadul*, ar fi putut fi scrise de Kirsch însuşi.

TOATE RELIGIILE SUNT UNA
NU EXISTĂ RELIGIE NATURALĂ

Langdon îşi aminti cuvintele folosite de Edmond pentru a-şi descrie versul preferat. „I-a spus Ambrei că este o «profeţie»", chibzui el, şi niciun poet din istorie nu putea fi considerat mai profetic decât William Blake, care, în anii 1970, compusese două poeme cu mesaj de rău augur:

AMERICA, O PROFEŢIE
EUROPA, O PROFEŢIE

Profesorul avea acasă ambele lucrări – reproduceri elegante ale poeziilor scrise şi ilustrate de mâna lui Blake.

Privi din nou caseta cu litere aurii din vitrină şi medită: „Ediţiile originale ale «profeţiilor» lui Blake trebuie să fi fost publicate în volume de format mare, cu miniaturi!" Cu o nouă rază de speranţă, se lăsă pe vine în faţa vitrinei; poate că în caseta din piele vor găsi ceea ce căutau – o poezie care includea un vers profetic de patruzeci şi şapte de caractere. O singură întrebare se mai punea: *marcase,* oare, Edmond în vreun fel acel vers preferat?

Langdon întinse mâna şi trase de mânerul vitrinei.

Încuiat.

Aruncă o privire spre scara în spirală, întrebându-se dacă ar trebui să dea o fugă până sus şi să-i ceară lui Winston să caute prin toate poeziile scrise de William Blake. Sunetul sirenelor fu înlocuit de huruitul îndepărtat al rotoarelor de elicopter şi de glasuri care strigau pe casa scării, în faţa apartamentului lui Edmond.

„Sunt aici deja!"

Întoarse privirea spre vitrină şi remarcă tenta palid-verzuie a sticlei cu proiecţie UV, specifică muzeelor. Îşi scoase sacoul, îl puse peste sticlă, se răsuci şi, fără să stea pe gânduri, izbi cu cotul. Cu un trosnet înăbuşit, uşiţa cedă. Atent, întinse mâna printre cioburi şi descuie yala, deschise uşa şi scoase încet caseta din piele.

Înainte încă de a o aşeza pe podea, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. „Nu e suficient de grea!" Operele complete ale lui Blake păreau să cântărească doar cât un fulg.

Puse caseta jos şi, cu mişcări uşoare, ridică încet capacul. Exact aşa

cum se temuse: era goală.

Oftă, privind fix cutia din piele. „Unde naiba e cartea lui Edmond?!”

Tocmai se pregătea să închidă capacul, când observă ceva lipit cu bandă adezivă pe partea interioară – un cartonaş în nuanţa fildeşului, având un text imprimat în relief.

Langdon citi textul.

Şi apoi, uluit, îl citi încă o dată.

Câteva secunde mai târziu, urca în goană treptele scării în spirală, spre acoperiş.

În acelaşi moment, la etajul al doilea al Palatului Regal din Madrid, Suresh Bhalla, directorul diviziei de securitate electronică, păşea fără zgomot în apartamentul privat al prinţului Julián. Găsise seiful digital din perete şi introdusese codul de anulare manuală păstrat pentru cazuri de urgentă.

Seiful se deschise. Înăuntru erau un smartphone securizat, de serviciu, aparţinând prinţului, şi un iPhone care, presupuse Suresh, era al episcopului Valdespino. Îl luă pe acesta din urmă.

„Nu-mi vine să cred că fac una ca asta!”

Dar în minte îi veni din nou mesajul de la monte@iglesia.org:

am piratat mesajele-text ale lui Valdespino.
omul are secrete periculoase.
palatul ar trebui să-i acceseze arhiva de sms-uri.
acum.

Oare ce secrete puteau dezvălui SMS-urile episcopului? se întrebase Suresh. Şi de ce hotărâse informatorul să trimită Palatului acel pont? „Poate că încearcă să protejeze Casa Regală de eventuale daune colaterale.” Tot ce ştia Suresh însă era faptul că, dacă existau informaţii periculoase pentru familia regală, era de datoria lui să le acceseze.

Se gândise iniţial să obţină un mandat în regim de urgenţă, dar timpul necesar şi riscurile de imagine implicate îl determinaseră să se răzgândească. Din fericire, avea la dispoziţie metode de lucru mult mai discrete şi mai rapide.

Deschise telefonul lui Valdespino şi ecranul se lumină. Dispozitivul era blocat cu parolă.

„Nicio problemă!”

– Hei, Siri! spuse el. Ţinând iPhone-ul în dreptul gurii. Cât e ceasul?

Deşi încă blocat, telefonul afişă cadranul unui ceas. Pe acest ecran, Suresh introduse o serie de comenzi simple şi creă o nouă zonă orară pentru ceasul respectiv. Apoi comunică zona prin SMS, adăugă o fotografie şi pe urmă, în loc să încerce să trimită textul, apăsă butonul „Închidere apel”.

„Clic.”

Telefonul se deblocă.

„Un truc simplu, cu complimente din partea YouTube”, reflectă Suresh, gândindu-se amuzat la încrederea posesorilor de iPhone că parola le oferea protecţie şi intimitate.

Având acces total la telefonul lui Valdespino, deschise aplicaţia de mesagerie convins că va trebui să recupereze mesajele şterse, accesând copiile de siguranţă din iCloud. Şi, într-adevăr, istoricul SMS-urilor era complet gol.

Cu o singură excepţie, constată el, văzând un mesaj primit cu câteva ore în urmă de la un număr ascuns. Cu un clic, îl deschise şi citi cele trei rânduri de text. Preţ de o clipă, crezu că are halucinaţii.

„Nu poate fi adevărat!”

Citi textul încă o dată. Cele trei rânduri constituiau dovada incontestabilă a implicării lui Valdespino în acte de trădare greu de conceput. „Ca să nu mai vorbim despre aroganţa dovedită”, îşi spuse el, uluit de faptul că bătrânul episcop, considerându-se invulnerabil, transmisese asemenea informaţii pe canale electronice.

„Dacă textul ăsta ajunge la public…”

Oripilat de o atare perspectivă, Suresh se cutremură şi o luă la fugă pe trepte în jos, ca s-o găsească pe Mónica Martín.

Capitolul 60

La bordul elicopterului EC145, care zbura la înălţime joasă deasupra oraşului, agentul Díaz privea la marea de lumini de dedesubt. În ciuda orei târzii, licăritul ecranelor de televizor şi al monitoarelor de computer se zărea în majoritatea ferestrelor, învăluind oraşul într-o pâclă albăstrie.

„Toată lumea se uită la ştiri."

Gândul îl neliniştea. Simţea cum evenimentele îi scăpau de sub control şi se temea că, agravându-se şi complicându-se, criza se îndrepta spre un deznodământ îngrijorător.

În faţa lui, agentul Fonseca îi strigă ceva, arătând spre un punct din depărtare, drept înainte. Díaz observă ţinta imediat şi încuviinţă.

„Ar fi greu să n-o vezi."

Chiar şi de la distanţă, licărul de lumini albastre şi roşii ale maşinilor de poliţie era inconfundabil. „Dumnezeu să ne ajute!"

Aşa cum se temuse, Casa Milà era înconjurată de echipaje ale poliţiei locale. Autorităţile barceloneze răspunseseră la un pont anonim primit după anunţul de presă făcut de Mónica Martín de la Palatul Regal.

„Robert Langdon a răpit-o pe viitoarea regină a Spaniei.

Palatul are nevoie de ajutorul populaţiei pentru a-i găsi."

„O minciună crasă, ştia Díaz. I-am văzut cu ochii mei plecând împreună de la Guggenheim."

Stratagema dăduse rezultate, însă, totodată, pusese în mişcare un joc extrem de periculos. Stârnirea unei vânători publice prin implicarea autorităţilor locale era o măsură hazardată nu numai pentru Robert, ci şi pentru viitoarea regină a Spaniei, care risca să fie prinsă la mijloc în haosul stârnit de ceata de amatori a poliţiei locale. Dacă intenţia celor de la Palat era siguranţa viitoarei regine, în mod cert metoda aleasă nu era deloc cea mai potrivită.

„Comandantul Garza n-ar fi permis niciodată ca situaţia să escaladeze într-o asemenea măsură."

Arestarea lui Garza continua să fie o enigmă pentru Díaz, care n-avea nicio îndoială că, în definitiv acuzaţiile la adresa şefului său erau la fel de mincinoase precum acelea împotriva lui Langdon. Şi totuşi, Fonseca fusese contactat şi-şi primise ordinele.

„Ordine venite peste capul lui Garza."

Elicopterul se apropie de Casa Milà şi, privind scena de dedesubt, Díaz îşi dădu seama că n-aveau unde să aterizeze în siguranţă. Bulevardul larg şi piaţeta din faţa clădirii erau ticsite de care de reportaj, maşini de poliţie şi o sumedenie de spectatori. Agentul îşi îndreptă apoi privirea spre acoperişul deja celebru – un opt vălurit,

format din scări şi alei în pantă care şerpuiau deasupra clădirii, oferind vizitatorilor privelişti spectaculoase asupra Barcelonei, dar şi posibilitatea de a trage cu ochiul în cele două luminatoare care coborau vertical cale de nouă etaje, până la curţile interioare.

„N-ai unde să aterizezi aici."

Pe lângă acele adevărate dealuri şi văi, acoperişul era protejat şi de hornurile proiectate de Gaudí, care semănau cu nişte piese de şah avangardiste – santinele care parcă purtau căşti şi despre care se spunea că-l impresionaseră în aşa măsură pe regizorul George Lucas, încât le folosise ca model pentru ai săi *storm troopers* – soldaţii Imperiului Galactic din seria *Războiul stelelor*.

Díaz se pregătea să scruteze clădirile înconjurătoare în căutarea unui loc de aterizat, dar privirea i se opri brusc asupra unei scene de pe acoperişul Casei Milà.

O siluetă micuţă între statuile supradimensionate. Stând în picioare lângă o balustradă, aproape de marginea acoperişului, persoana era îmbrăcată în alb şi scăldată în lumina vie a proiectoarelor îndreptate în sus ale carelor de reportaj. Pentru o clipă, imaginea îi aminti de cea a papei adresându-se credincioşilor de la balconul lui din Piaţa San Pietro.

Însă acolo nu era papa.

Ci o femeie foarte frumoasă, într-o rochie albă pe care Díaz o ştia bine.

Ambra Vidal nu putea să vadă nimic în strălucirea orbitoare a proiectoarelor, dar auzea un elicopter apropiindu-se şi ştia că timpul rămas era scurt. În disperare de cauză, se aplecă peste balustradă, încercând să strige către mulţimea adunată jos. Cuvintele i se pierdură însă în huruitul asurzitor al elicopterului.

Winston anticipase că reporterii din stradă îşi vor îndrepta camerele de luat vederi spre ea în clipa în care aveau s-o zărească la marginea acoperişului, şi cu toate că exact asta se întâmplase, Ambra era conştientă că planul lui dăduse greş.

„Nimeni nu poate auzi un cuvânt măcar din ceea ce spun!"

Acoperişul Casei Milà se afla la o înălţime prea mare deasupra haosului din stradă, iar rotorul elicopterului ameninţa să acopere orice alt sunet.

– *N-am* fost răpită! strigă ea încă o dată, din toate puterile. Declaraţia Palatului Regal în privinţa lui Robert Langdon este incorectă! *Nu* sunt ţinută ostatică!

„Eşti viitoarea regina a Spaniei, îi amintise Winston cu numai câteva momente în urmă. Dacă denunţi vânătoarea declanşată, autorităţile se vor opri brusc. Declaraţia ta va stârni confuzie. Nimeni nu va mai şti ce ordine să respecte.”

Ea îşi dăduse seama că Winston avea dreptate, însă cuvintele ei se pierduseră în zgomotul asurzitor al rotorului şi în zarva mulţimii de jos.

Deodată, cerul păru că erupe cu un bubuit. Ambra se depărtă de balustradă în clipa în care elicopterul se apropie brusc şi se opri în aer plutind chiar în dreptul ei. Uşa carlingii era deschisă larg şi din pragul ei o priveau două figuri familiare: agenţii Fonseca şi Díaz.

Spre groaza ei, îl văzu pe Fonseca ridicând un fel de dispozitiv, pe care-l îndreptă direct spre ea. Pentru câteva fracţiuni de secundă, prin minte îi trecură cele mai bizare gânduri. „Julián mă vrea moartă. Sunt o femeie stearpă. Nu pot să-i dăruiesc un moştenitor. Să mă ucidă e singura lui posibilitate de a scăpa de logodna cu mine.”

Se trase înapoi împleticindu-se, încercând să se depărteze de dispozitivul ameninţător, în vreme ce strângea într-o mână telefonul lui Edmond şi o întindea pe cealaltă pentru a se echilibra. Dar în clipa în care mai făcu un pas în spate, pardoseala păru să dispară sub ea. Pentru o clipă, simţi doar spaţiu gol acolo unde ştia că ar fi trebuit să fie ciment solid. Se răsuci în încercarea de a-şi regăsi echilibrul şi un moment mai târziu se prăvăli pe un şir de trepte. Cotul lovi dur podeaua din ciment, iar restul corpului îl urmă aproape instantaneu. Şi totuşi, Ambra Vidal nu simţi nicio durere. Se concentrase cu toată fiinţa doar asupra obiectului care-i zburase din mână: telefonul mobil supradimensionat, cu carcasă turcoaz, al lui Edmond.

„Dumnezeule, nu!”

Văzu cu groază cum telefonul mobil face câteva salturi pe ciment, alunecând apoi pe trepte, spre buza luminatorului înalt de nouă etaje. Se aruncă spre el, însă telefonul dispăru pe sub grilajul de protecţie, prăbuşindu-se în gol.

„Singura noastră legătură cu Winston…!”

Se repezi pe urmele lui şi ajunse la grilaj exact la timp ca să-l vadă trecând peste margine şi căzând pe pardoseala din piatră a foaierului de jos, unde explodă cu un trosnet sec într-o ploaie de ţăndări de sticlă şi metal.

Într-o fracţiune de secundă, Winston dispăruse.

Urcând în goană treptele foişorului, Langdon se năpusti pe

acoperişul Casei Milà, unde se pomeni brusc în mijlocul unui vârtej asurzitor. Un elicopter plutea la punct fix foarte aproape de clădire, iar Ambra nu se zărea nicăieri.

Derutat, privi peste tot în jur. „Unde poate fi?" Uitase cât de bizară era configuraţia acoperişului: parapete înclinate… scări abrupte… soldaţi din ciment… hăuri adânci.

– Ambra!

Când o zări, simţi un ghimpe de spaimă. Ambra Vidal zăcea prăbuşită pe pardoseală, la marginea unuia dintre luminatoare. Se repezi spre ea trecând peste o ridicătură şi în clipa aceea auzi un glonţ şuierându-i pe deasupra capului şi înfigându-se în peretele de ciment din spate.

„Iisuse Hristoase!" Se lăsă în genunchi şi merse de-a buşilea spre o porţiune mai joasă, în timp ce alte două gloanţe îi trecură pe lângă urechi. Preţ de un moment crezu că din elicopter se trăgea, dar când se apropie târâş de Ambra, văzu o mare de poliţişti revărsându-se dintr-un alt foişor, în celălalt capăt al acoperişului, cu armele în mâini.

„Vor să mă ucidă, conştientiză el. Sunt convinşi că am răpit-o pe viitoarea regină a Spaniei!"

După cum se părea, anunţul ei rostit de pe acoperiş nu fusese auzit. Aflat la doar zece metri distanţă, privi din nou spre ea şi, îngrozit, văzu că un braţ îi sângera. „Dumnezeule, a fost împuşcată!" Un alt glonţ îi şuieră pe deasupra capului şi în clipa aceea Ambra se agăţă cu mâna de grilajul care înconjura gura luminatorului, străduindu-se să se ridice în picioare.

– Stai jos! urlă el, pe urmă se repezi şi o acoperi protector cu trupul lui, apoi ridică privirea spre „soldaţii" înalţi care străjuiau perimetrul acoperişului ca nişte paznici tăcuţi.

Huruitul se intensifică şi pale de vânt se abătură asupra lor când elicopterul coborî brusc, poziţionându-se deasupra gurii luminatorului şi interpunându-se între ei şi poliţişti.

– *¡Dejen de disparar!* bubui o voce la megafon, din elicopter. *¡Enfunden las armas!* Nu mai trageţi! Lăsaţi armele jos!

Drept în faţa Ambrei şi a lui Langdon, agentul Díaz şedea ghemuit în uşa deschisă a carlingii, cu un picior sprijinit pe tălpica elicopterului şi cu un braţ întins spre ei.

– Săriţi înăuntru! strigă el.

Langdon simţi trupul femeii crispându-se sub el.

– ACUM! urlă Díaz, acoperind bubuitul rotorului.

Le făcu semn spre grilajul de protecţie, îndemnându-i să urce pe el, să se prindă de mâna lui şi să facă un salt peste abis, în elicopter.

Langdon ezită o frântură de secundă prea mult. Díaz smulse megafonul din mâna lui Fonseca şi-l îndreptă direct spre faţa lui.

– PROFESOR LANGDON, URCĂ ÎN ELICOPTER IMEDIAT! POLIŢIA LOCALĂ ARE ORDIN SĂ TE ÎMPUŞTE! ŞTIM CĂ N-AI RĂPIT-O PE DOAMNA VIDAL! URCAŢI AMÂNDOI LA BORD IMEDIAT – ÎNAINTE SĂ MOARĂ CINEVA!

Capitolul 61

În curentul de aer şuierător, Ambra simţi braţele lui Langdon ridicând-o şi împingând-o către mâna întinsă a agentului Díaz, în elicopter. Era prea năucită ca să mai protesteze.

– Sângerează! strigă profesorul, sărind la bord pe urmele ei.

Aeronava ţâşni drept în sus, departe de acoperişul vălurit şi de poliţiştii care priveau în sus, stupefiaţi.

Fonseca închise uşa carlingii şi se duse apoi în faţă, spre pilot. Díaz se aşeză lângă Ambra, ca să-i examineze braţul.

– E doar o zgârietură, spuse ea fără vlagă.

Agentul se ridică şi se îndreptă spre partea din spate a cabinei.

– Aduc imediat o trusă de prim ajutor.

Langdon şedea vizavi de Ambra, cu faţa spre coada elicopterului şi, cum rămăseseră singuri, îi prinse privirea şi-i zâmbi uşurat.

– Mă bucur că n-ai păţit nimic.

Ea îi răspunse slab cu o înclinare a capului, însă înainte să apuce să spună ceva, îl văzu aplecându-se spre ea.

– Cred că l-am identificat pe poetul nostru misterios, îi şopti el cu entuziasm în glas şi în priviri. *William Blake.* Pe lângă faptul că *există* în biblioteca lui Edmond un volum cu operele complete ale lui Blake, multe dintre poeziile lui sunt *profetice!* Dă-mi telefonul lui Edmond, vreau să-l rog pe Winston să caute în opera lui Blake toate versurile de câte patruzeci şi şapte de litere.

Ambra se uită la mâna lui întinsă şi un val de vinovăţie puse stăpânire pe ea.

– Robert, rosti ea cu un oftat de remuşcare, telefonul lui Edmond nu mai e. A căzut de pe acoperiş.

Langdon se uită la ea şi sângele îi dispăru din obraji.

„Îmi pare teribil de rău, Robert!", ar fi vrut ea să adauge văzând cum el se chinuia să proceseze informaţia şi să înţeleagă ce le rămânea de făcut, fără Winston.

În carlingă, Fonseca urla în telefonul lui:

– Confirmat. Îi avem pe amândoi în siguranţă la bord. Pregătiţi avionul pentru Madrid. Îi voi contacta pe cei de la Palat şi voi alerta…

– Nu te mai obosi! strigă Ambra spre el. Nu merg la Palat!

Fonseca acoperi telefonul cu palma, se răsuci în scaun şi se uită la ea.

– Ba *o să mergeţi,* cu siguranţă! Ordinele mele din seara asta au fost să vă asigur securitatea. N-ar fi trebuit niciodată să vă depărtaţi de mine. Aveţi noroc ca am ajuns la timp ca să vă salvez.

– *Să mă salvezi?!* Dacă ceea ce tocmai s-a întâmplat se numeşte salvare, a fost nevoie de ea doar fiindcă cei de la Palat au lansat

minciuni ridicole – că profesorul Langdon m-ar fi răpit, ceea ce *voi* ştiţi că nu este adevărat! Chiar atât de disperat e prinţul Julián, încât e dispus să rişte viaţa unui om nevinovat? Ca să nu mai vorbesc despre viaţa *mea?*

Fonseca o mai privi câteva clipe, după care se răsuci înapoi în scaun. Un moment mai târziu se întoarse Díaz cu trusa de prim ajutor şi se aşeză lângă ea.

– Doamnă Vidal, începu el, vă rog să înţelegeţi că ierarhia noastră de comandă a fost întreruptă în seara aceasta ca urmare a arestării comandantului Garza. Totuşi, aş vrea să ştiţi că prinţul Julián n-a avut *nicio legătură* cu comunicatul de presă emis de Palat. De fapt, nici măcar nu putem confirma că prinţul ştie ce se întâmplă acum. N-am mai reuşit să-l contactăm de mai bine de o oră.

„Ce?!" Ambra îl privi neîncrezătoare.

– Dar unde e?

– Nu se ştie, răspunse agentul, însă în comunicarea cu noi de mai devreme în această seara a fost foarte explicit. Prinţul doreşte să fiţi *în siguranţă.*

– Dacă aşa stau lucrurile, interveni Langdon, revenind din gândurile lui, atunci ar fi o greşeală fatală s-o duceţi pe doamna Vidal la Palat.

Fonseca se răsuci brusc spre el.

– Ce-aţi spus?

– Domnule, nu ştiu cine vă dă ordinele acum, dar dacă prinţul vrea, *într-adevăr,* ca logodnica lui să fie în siguranţă, vă sugerez să mă ascultaţi cu mare atenţie, spuse Langdon şi, după o pauză, reluă cu mai multă forţă în glas: Edmond Kirsch a fost ucis pentru ca descoperirea lui să nu ajungă la cunoştinţa publicului. Şi cei care i-au închis gura nu se vor da în lături de la nimic ca să-şi atingă obiectivul.

– Şi l-au atins deja, pufni Fonseca. Edmond e mort.

– Însă descoperirea lui, nu. Prezentarea lui Edmond există şi *încă* poate fi difuzată public.

– Şi de aceea v-aţi dus la apartamentul lui, presupuse Díaz. Fiindcă aţi crezut că o puteţi difuza.

– Exact, replică Langdon. Şi *asta* ne-a transformat în nişte ţinte. Nu ştiu cine a încropit declaraţia de presă în care se arăta că Ambra a fost răpită, dar, evident, a fost cineva disperat să ne oprească. Aşa că, dacă şi voi faceţi parte din grupul *acela* – dintre cei care vor să îngroape descoperirea lui Edmond pentru totdeauna – mai bine ne aruncaţi pe amândoi din elicopter acum, cât încă puteţi.

Ambra se uită la el de parcă ar fi crezut că şi-a pierdut minţile.

– *Oricum,* continuă Langdon, dacă datoria voastră ca agenţi ai Gărzii Regale este aceea de a proteja familia regală, inclusiv pe viitoarea regină a Spaniei, trebuie să înţelegeţi că nu există un loc mai periculos acum pentru doamna Vidal decât în Palatul din care a fost emisă

declaraţia aceea care aproape că a ucis-o. Vă sugerez, adăugă el scoţând din buzunar un cartonaş elegant, cu textul scris în relief, s-o duceţi la adresa scrisă în partea de jos a acestui cartonaş.

Fonseca îl luă şi-l privi încruntat.

– Este ridicol! exclamă el.

– Întreaga proprietate este înconjurată de un gard de securitate. Pilotul poate să aterizeze, să ne lase pe toţi patru să coborâm şi să-şi ia zborul din nou înainte să-şi dea seama cineva că noi suntem la sol. Cunosc persoana care se ocupă de proprietate. Ne putem ascunde acolo, neştiuţi, până când lămurim situaţia. Iar voi doi ne puteţi însoţi.

– M-aş simţi mai în siguranţă într-un hangar militar, la aeroport.

– Chiar sunteţi dispuşi să vă încredeţi într-o echipă militară care probabil, îşi primeşte ordinele de la aceiaşi oameni care aproape că au ucis-o pe doamna Vidal?

Chipul lui Fonseca continuă să rămână împietrit. Pradă unui tumult de gânduri, Ambra se întrebă ce era scris pe cartonaş. „Unde vrea Langdon să mergem?" Brusca intensitate din glasul lui părea să sugereze că erau mai multe în joc, nu doar siguranţa ei. Însă auzindu-i tonul optimist, înţelese că nu-şi pierduse încă speranţa că vor putea difuza totuşi prezentarea lui Edmond.

Langdon luă cartonaşul din mâna lui Fonseca şi i-l întinse Ambrei.

– L-am găsit în biblioteca lui Edmond.

Ea îl privi şi-şi dădu seama imediat ce era.

Numite „dovezi de împrumut" sau „cartoline de titlu", erau înmânate de custozi persoanelor care împrumutau muzeului respectiv, pe o perioadă anume, o lucrare de artă. De obicei, erau tipărite două cartoline identice – una plasată la loc vizibil în muzeu ca o mulţumire adresată donatorului, iar cealaltă păstrată de acesta din urmă ca garanţie pentru piesa împrumutată.

„Să fi împrumutat Edmond unui muzeu cartea lui cu poeziile scrise le Blake?"

Dacă era să dea crezare cartolinei, volumul se afla la numai câţiva kilometri de apartamentul lui din Barcelona.

OPERELE COMPLETE ALE
LUI WILLIAM BLAKE

Din colecţia particulară a lui
EDMOND KIRSCH

Împrumutată către
LA BASÍLICA DE LA
SAGRADA FAMÍLIA

Carrer de Mallorca 401
08013, Barcelona, Spania

– Nu înţeleg, spuse Ambra. De ce un ateu declarat ar împrumuta o carte unei *biserici?*

– Fiindcă nu e orice biserică, răspunse Langdon. E cea mai misterioasă capodoperă arhitecturală a lui Gaudí. Şi în curând, adăugă Langdon arătând cu mâna undeva în depărtare, cea mai înaltă biserică din Europa.

Ea întoarse capul şi privi înapoi, spre nord. În zare, înconjurate de macarale, schelărie şi proiectoare de şantier, turnurile neterminate ale Catedralei Sagrada Família străluceau viu – un mănunchi de turle perforate care semănau cu nişte uriaşi bureţi-de-mare ieşind din valuri şi înălţându-se spre lumină.

De mai bine de un secol, controversata bazilică era încă în fază de construcţie, bazându-se financiar doar pe donaţiile din partea credincioşilor. Criticată de tradiţionalişti pentru forma ei neobişnuită, organică, şi pentru aşa-numitul „design biomimetic", era apreciată de adepţii modernismului pentru fluiditatea ei structurală şi formele de tip hiperboloid folosite ca să redea lumea naturii.

– Recunosc că e neobişnuită, replică Ambra întorcându-se spre Langdon, dar e *tot* o biserică catolică. Şi doar îl cunoaştem amândoi pe Edmond!

„Da, îl cunosc pe Edmond, îşi spuse Langdon. Suficient cât să ştiu despre convingerea lui, că Sagrada Família are o menire secretă şi un simbolism care-l depăşeşte cu mult pe cel al creştinătăţii."

Încă de când fusese pusă piatra de temelie, în 1882, apăruseră o sumedenie de teorii conspiraţioniste despre codurile misterioase înscrise pe uşi, despre coloanele elicoidale de inspiraţie cosmică, faţadele doldora de simboluri, pătratele magice gravate pe ziduri şi despre construcţia „scheletică" amintind clar de oase răsucite şi ţesut conjunctiv.

Langdon cunoştea teoriile, fireşte, însă nu le acordase niciodată prea multă crezare. Cu câţiva ani în urmă, fusese luat prin surprindere când Edmond îi mărturisise că era şi el unul dintre tot mai numeroşii admiratori ai lui Gaudí care credeau că Sagrada Família fusese proiectata pentru a fi altceva decât o biserică de rit creştin – poate chiar un altar închinat ştiinţei şi naturii.

Ideea i se păruse foarte greu credibilă şi-i amintise fostului sau

student că Gaudí fusese un catolic credincios, pe care Vaticanul îl respecta şi-l aprecia în aşa măsură, încât îl declarase „arhitectul lui Dumnezeu", luând chiar în calcul beatificarea lui. Aspectul neobişnuit al catedralei, îl asigurase Langdon, nu era altceva decât un alt exemplu al modului modernist cu totul aparte cu care Gaudí aborda simbolismul creştin.

Edmond răspunsese doar printr-un zâmbet reţinut, de parcă ar fi deţinut în secret o misterioasă piesă din puzzle, una pe care nu era încă dispus s-o împărtăşească şi altora.

„Un alt secret al lui Kirsch, reflectă Langdon. La fel ca lupta lui neştiută cu nemiloasa boală."

– Chiar dacă Edmond a împrumutat, într-adevăr, cartea către Sagrada Família, continuă Ambra, şi chiar dacă vom reuşi s-o găsim, nu vom putea identifica versul corect citind-o pagină cu pagină. Şi mă îndoiesc că Edmond a folosit markerul pe un manuscris nepreţuit.

– Ambra, replică Langdon cu un surâs răbdător. Uită-te pe spatele cartolinei.

Ea întoarse cartonaşul şi citi textul scris pe spate. Şi apoi, cu o privite sceptică, îl citi încă o dată. Iar când ridică din nou ochii spre Langdon, în ei lucea o expresie plină de speranţă.

– Aşa cum spuneam, reluă profesorul zâmbind, cred că exact acolo ar trebui să mergem.

Dar entuziasmul Ambrei pieri la fel de repede cum apăruse.

– Totuşi, avem încă o problemă. Chiar dacă găsim parola…

– Ştiu, am pierdut telefonul lui Edmond şi deci nu mai avem cum să luăm legătura cu Winston şi să comunicăm cu el.

– Exact.

– Însă cred că pot să rezolv problema asta.

Ambra îl privi cu scepticism.

– Adică?

– Tot ce trebuie să facem este să-l localizăm pe Winston *însuşi* – computerul construit de Edmond. Dacă nu mai avem acces la el de la distanţă, va trebui să-i livrăm parola *personal.*

Ea continuă să-l privească de parcă ar fi înnebunit subit, dar profesorul adăugă:

– Ai menţionat că Edmond l-a construit pe Winston într-un loc secret.

– Da, dar locul acela secret ar putea fi *oriunde* în lume!

– Numai că nu e. Este aici, în Barcelona. *Trebuie* să fie. În Barcelona trăia şi lucra Edmond. Iar construirea acestei inteligenţe artificiale a fost unul dintre cele mai recente proiecte ale lui, astfel că mi se pare logic s-o fi făcut *aici.*

– Robert, chiar dacă ai dreptate, căutăm acul în carul cu fân. Barcelona e un oraş *imens.* Ar fi imposibil…

– Pot să-l găsesc pe Winston. Sunt sigur că pot, o întrerupse el zâmbind şi arătând spre marea de lumini de sub ei. Poate că ţi se va părea o absurditate, însă această imagine aeriană a Barcelonei m-a ajutat să înţeleg ceva…

Dar nu-şi mai termină fraza, rămânând cu privirea aţintită pe hublou.

– N-ai vrea să dezvolţi puţin ideea? întrebă Ambra plină de speranţă.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, replică el. E ceva în privinţa lui Winston… un semn de întrebare care m-a sâcâit toată seara. Şi cred că, în sfârşit, i-am dat de cap.

Cu o privire precaută spre cei doi agenţi ai Gărzii Regale, Langdon se aplecă spre Ambra şi-i şopti:

– Ai încredere în mine! Cred că pot să-l găsesc pe Winston. Problema e că, şi dacă-l găsesc, fără parola lui Edmond tot n-o să ne ajute cu nimic. Aşa că deocamdată trebuie să ne concentrăm amândoi eforturile pe identificarea versului acela. Iar Sagrada Família e cea mai bună şansă pe care o avem de a reuşi.

Ea îl studie câteva clipe, pe urmă, încuviinţând din cap nedumerită, se întoarse spre locurile din faţă şi strigă:

– Agent Fonseca! Te rog să-i ceri pilotului să întoarcă şi să ne ducă imediat la Sagrada Família.

Fonseca se răsuci spre ea, încruntat.

– Doamnă Vidal, v-am spus, am primit ordine…

– Agent Fonseca, îl întrerupse viitoarea regină a Spaniei aplecându-se în faţă şi privindu-l drept în ochi. Du-ne imediat la Sagrada Família! Altfel, primul lucru pe ordinea *mea* de zi când ne vom întoarce la Palat va fi să mă asigur că vei fi concediat.

Capitolul 62

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

IMPLICAREA UNUI CULT ASASIN!

Datorită unui alt pont primit de la monte@iglesia.org, am aflat cu foarte puţin timp în urmă că ucigaşul lui Edmond Kirsch este membru al unei secte creştine ultraconservatoare secrete, cunoscută ca *Biserica Palmariană.*

De mai bine de un an, Luis Ávila făcea prozeliţi on-line printre palmarieni, iar calitatea lui de membru al acestei controversate organizaţii militare religioase explică şi tatuajul „victor" din palma lui.

Simbolul franchist este frecvent utilizat de Biserica Palmariană, care, în conformitate cu ziarul spaniol de circulaţie naţională *El Pais,* are propriul „papă" şi a canonizat deja o serie de lideri brutali, printre care Francisco Franco şi Adolf Hitler, declarându-i sfinţi!

Nu ne credeţi? Verificaţi!

Totul a început cu o viziune de natură mistică.

În 1975, un agent de asigurări pe nume Clemente Dominguez Gómez a susţinut că a avut o viziune în care Iisus Hristos însuşi îl încorona ca papă. Clemente şi-a luat numele pontifical Grigore al XVII-lea, separându-se de Vatican şi numindu-şi propriii cardinali. Deşi recuzat de Roma, noul antipapă a strâns în jurul lui mii de adepţi şi a acumulat o avere uriaşă, care i-a permis să construiască o biserică fortificată, să-şi extindă influenţa în plan internaţional şi să hirotonească sute de episcopi palmarieni în lumea întreagă.

Biserica Palmariană schismatică funcţionează încă şi astăzi, având-şi sediul central într-un complex de clădiri securizat, înconjurat de ziduri de protecţie, numit Muntele lui Hristos Împăratul, în El Palmar de Troya, Spania. Deşi nu sunt recunoscuţi de autorităţile de la Vatican, palmarienii continuă să atragă numeroşi catolici ultraconservatori.

Mai multe informaţii despre această sectă vă vom oferi în curând, plus date noi despre episcopul Antonio Valdespino, care pare, de asemenea, să fie implicat în conspiraţia din seara aceasta.

Capitolul 63

„OK, sunt impresionat”, reflectă Langdon. Cu doar câteva cuvinte tăioase, Ambra obligase echipajul elicopterului EC145 să vireze larg şi să pună cap compas spre bazilica Sagrada Família.

În vreme ce aeronava survola iarăşi oraşul, Ambra se întoarse spre Díaz şi-i ceru telefonul. Deşi nu tocmai încântat, agentul i-l dădu. Ea intră imediat pe internet şi începu să citească ultimele ştiri.

– La naiba! şopti Ambra, clătinând din cap cu frustrare. Am încercat să spun presei că *nu* m-ai răpit, dar nu m-a auzit nimeni.

Poate că au nevoie de mai mult timp pentru a posta informaţia asta, presupuse Langdon.

„La urma urmei, n-au trecut nici zece minute de atunci.”

– Au avut timp suficient. Văd deja videoclipuri cu elicopterul ăsta luându-şi zborul de la Casa Milà.

„Deja?!” Uneori, profesorul avea impresia că planeta începuse să se rotească prea repede în jurul propriei axe. Îşi amintea încă bine vremurile în care „ştirile de ultimă oră” erau tipărite pe hârtie şi livrate în faţa uşii lui a doua zi dimineaţă.

– Apropo, adăugă Ambra cu o nuanţă de umor, se pare că am ajuns amândoi capete de afiş ale programelor de ştiri din lumea întreagă.

– Vezi, ştiam eu că nu trebuia să te răpesc, replică el cu sarcasm.

– Nu-mi vine deloc să râd. Însă cel puţin nu suntem noi ştirea *numărul unu.* Uită-te puţin aici, îi spuse ca întinzându-i telefonul.

Langdon văzu pagina principală Yahoo!, cu cel mai des vizualizate zece articole, şi citi titlul celui dintâi:

1 „De unde venim?” / Edmond Kirsch

Era limpede că prezentarea lui Edmond îi inspirase pe mulţi, din întreaga lume, să caute informaţii despre subiect şi să discute despre el. „Edmond ar fi fost tare mulţumit”, se gândi el, dar când accesă linkul şi văzu primele zece titluri, îşi dădu seama că se înşelase. Cel mai des vehiculate zece teorii referitoare la „De unde venim?” erau, toate, poveşti despre creaţionism şi extratereştri.

„Edmond ar fi fost oripilat!”

Una dintre cele mai acide diatribe ale fostului său student fusese cea pe care o rostise în cadrul unui forum public intitulat Ştiinţă & spiritualitate; Edmond devenise atât de exasperat de întrebările venite din public, încât, la un moment dat, ridicase braţele în aer, în culmea frustrării, şi coborâse de pe podium strigând: „Cum e posibil ca nişte fiinţe inteligente să nu poată discuta despre originile lor fără să invoce mereu numele lui Dumnezeu şi nişte fantasmagorii ca extratereştrii?!”

Langdon continuă să deruleze până când pe ecranul telefonului apăru un link către CNN Live, cu titlul „Ce a descoperit Edmond Kirsch?”

Accesă articolul şi îndreptă telefonul în aşa fel încât să-l vadă şi Ambra. Când videoclipul se deschise, dădu sonorul mai tare şi se aplecă spre ea, deoarece huruitul elicopterului îi împiedica să audă clar.

Apăru o moderatoare CNN ale cărei emisiuni le urmărise de multe ori în decursul anilor. „Alături de noi se află doctorul Griffin Bennett, începu ea, astrobiolog la NASA, care are câteva idei despre misterioasa descoperire a lui Edmond Kirsch. Bine aţi venit, dr. Bennett.”

Invitatul – un tip cu barbă şi ochelari cu ramă din sârmă – înclină din cap, sobru. „Vă mulţumesc. În primul rând, permiteţi-mi să spun că l-am cunoscut pe Edmond personal. Am un respect enorm pentru inteligenţa şi creativitatea lui şi pentru pasiunea pe care o nutrea faţă de progres şi inovaţie. Asasinarea lui este o lovitură cumplită la adresa lumii ştiinţifice. Această crimă laşă, sper, va impulsiona comunitatea intelectuală să rămână unită împotriva pericolelor implicate de fanatismul religios, de superstiţii şi de cei care apelează la violenţă în scopul de a-şi impune convingerile. Sper din tot sufletul că zvonurile care circulă sunt adevărate şi că există oameni care în seara asta fac tot posibilul pentru a găsi o modalitate de a aduce descoperirea lui Edmond la cunoştinţa publicului.”

– Cred că la noi se referă, zise Langdon, ridicându-şi privirea spre Ambra.

Ea încuviinţă.

„Mulţi speră exact la acelaşi lucru, dr. Bennett, replică moderatoarea. Ne puteţi oferi totuşi câteva idei despre ceea ce credeţi *dumneavoastră* că presupune descoperirea lui Edmond Kirsch?”

„Cosmolog fiind, răspunse Bennett cred că ar trebui să-mi prefaţez comentariile din această seară cu o afirmaţie generală… una pe care cred că ar aprecia-o şi Edmond Kirsch.” Astrobiologul se întoarse şi privi drept în obiectivul camerei. „Când vine vorba despre viaţa extraterestră, există o varietate uluitoare de idei pseudoştiinţifice, teorii conspiraţioniste şi veritabile gogoriţe. Un lucru aş vrea să fie clar consemnat: cercurile din lanuri sunt nişte farse. Înregistrările cu autopsii ale extratereştrilor sunt trucate. Nicio vacă n-a fost vreodată mutilată de vreun extraterestru. Farfuria zburătoare prăbuşită lângă Roswell era un balon meteorologic care făcea parte din Project Mogul. Piramidele din Egipt au fost construite de egiptenii antici *fără* ajutor extraterestru. Şi, cel mai important, toate poveştile cu pământeni răpiţi de extratereştri sunt minciuni crase.”

„Cum puteţi fi atât de sigur, domnule Bennett?”, întrebă

moderatoarea.

„Prin aplicarea unei logici simple, replică omul de ştiinţă, întorcând spre gazda lui o privire iritată. Nicio formă de viaţă suficient de avansată pentru a călători cale de ani-lumină în spaţiul interstelar n-ar avea ceva de câştigat studiind rectul unor fermieri din Kansas. Nici n-ar avea nevoie să se metamorfozeze în reptile şi să se infiltreze în instituţii guvernamentale ca să pună stăpânire asupra planetei. Nicio formă de viaţă care ar dispune de tehnologia necesară pentru a *călători* până la noi n-ar avea nevoie de subterfugii sau subtilităţi ca să preia instantaneu controlul asupra noastră."

„Oh, iată o perspectivă alarmantă! comentă moderatoarea, cu un râs încordat. Şi ce legătură au toate acestea cu ideile dumneavoastră referitoare la descoperirea domnului Kirsch?"

Invitatul oftă adânc. „Sunt aproape convins că Edmond Kirsch intenţiona să anunţe că a descoperit *dovezi* care atestă categoric că viaţa pe Pământ îşi are originile *în spaţiu."*

Langdon simţi imediat nu val de scepticism, ştiind ce părere avea Edmond despre subiectul vieţii extraterestre pe Terra.

„Foarte interesant, dar de ce spuneţi acest lucru?" insistă moderatoarea.

„Viaţa provenită din spaţiu este unicul răspuns raţional. Dispunem deja de dovezi incontestabile că schimbul de materie între planete este posibil. Avem fragmente de pe Marte şi de pe Venus, precum şi sute de eşantioane din surse neidentificate, şi din analizarea lor reiese ideea că viaţa a ajuns pe Pământ adusă de rocile din spaţiu sub forma microbilor, evoluând apoi până la formele actuale de viaţă de pe planeta noastră."

Moderatoarea încuviinţă cu seriozitate. „Însă teoria aceasta – cu microbii veniţi din spaţiu – circulă de decenii bune fără a fi susţinută de dovezi, nu-i aşa? Cum credeţi că un geniu ca Edmond Kirsch ar fi putut să *dovedească* o asemenea teorie, care pare să ţină mai mult de domeniul astrobiologiei decât de cel al computerelor?"

„Ei bine, avem şi aici de-a face cu o logică solidă. Astronomi reputaţi avertizează deja de zeci de ani că unica speranţă de supravieţuire pe termen lung a omenirii este părăsirea planetei. Pământul a ajuns deja la jumătatea ciclului de viaţă; în cele din urmă, soarele se va dilata şi va deveni o stea roşie uriaşă care ne va înghiţi. Asta dacă supravieţuim unor ameninţări mai apropiate în timp, ca o masivă explozie de raze gamma sau coliziunea cu un asteroid uriaş. Din aceste motive, deja proiectăm baze de lucru pe Marte, pentru ca de acolo să călătorim la un moment dat mai departe în spaţiu, în căutarea unei noi planete. Firește, proiectul este unul de o amploare deosebită şi, dacă am găsi o modalitate mai simplă de a ne asigura supravieţuirea, am pune-o în practică fără întârziere."

După o scurtă pauză, dr. Bennett continuă: „Şi poate că *există* o cale mai simplă. Dacă am reuşi să ambalăm într-un fel genomul omenesc în nişte capsule minuscule pe care să le trimitem cu milioanele în spaţiu în speranţa că una dintre ele ar prinde rădăcini undeva, «însămânţând» viaţa pe o planetă îndepărtată? Tehnologia asta nu există încă, dar o privim ca pe o opţiune viabilă pentru supravieţuirea speciei umane. Iar, dacă *noi* luăm în calcul ideea «însămânţării vieţii», pare logic ca o formă de viaţă mai avansată să se fi gândit deja la acest lucru."

Langdon bănuia încotro voia să ajungă dr. Bennett cu teoria lui.

„Ţinând cont de toate acestea, adăugă astrobiologul, cred că Edmond Kirsch a descoperit un fel de semnătură extraterestră – fizică, chimică, digitală, nu ştiu – care *dovedeşte* că viaţa pe Pământ provine din spaţiul cosmic. Ar trebui să menţionez că am avut cu Edmond o discuţie destul de înfierbântată pe această temă, cu mai mulţi ani în urmă. El n-a agreat niciodată teoria microbilor veniţi din spaţiu, deoarece credea, la fel ca numeroşi alţi specialişti, că materialul genetic nu poate supravieţui în condiţiile temperaturilor şi radiaţiilor letale întâlnite în lunga călătorie până pe Pământ. Cred însă că este perfect fezabilă ideea sigilării acestor «seminţe ale vieţii» în containere de protecţie împotriva radiaţiilor şi trimiterii lor în spaţiu pentru a popula cosmosul ca un fel de panspermie asistată tehnologic."

„Bun, replică moderatoarea imperturbabilă, dar dacă cineva ar descoperi dovezi că omenirea s-a format dintr-un astfel de container de însămânţare trimis din spaţiul cosmic asta ar însemna că nu suntem singuri în univers, zise ea făcând o pauză, apoi continuă: Şi, de asemenea, un lucru mult mai greu credibil…"

„Da?" o întrerupse dr. Bennett zâmbind pentru prima dată de la începutul interviului.

„Ar însemna, reluă gazda emisiunii, că cei care au trimis containerele sunt… la fel ca noi… că sunt oameni!"

„Exact, asta a fost şi prima *mea* concluzie, zise invitatul făcând pauză. Însă pe urmă Edmond m-a corectat. Mi-a arătat unde era eroarea într-un asemenea raţionament."

Moderatoarea păru descumpănită. „Deci Edmond credea că cei care au trimis «seminţele» *nu* erau oameni? Cum ar fi posibil dacă seminţele erau, ca să spunem aşa, «reţete» pentru propagarea omenirii în spaţiu?"

„Oamenii sunt doar pe jumătate copţi, ca să folosesc sintagma lui Edmond", răspunse omul de ştiinţă.

„Scuzaţi-mă?"

„Edmond spunea că, dacă teoria containerelor de însămânţare este adevărată, reţeta trimisă pe Pământ era, probabil, doar pe jumătate coaptă la momentul acela, adică nefinalizată – ceea ce înseamnă că

omul nu este «produsul final». Ci doar o specie de tranziţie, care evoluează spre altceva… ceva extraterestru.”

Văzând expresia confuză a moderatoarei, dr. Bennett argumentă: „Edmond susţinea că nicio formă de viaţă avansată n-ar trimite o reţetă pentru *oameni,* aşa cum n-ar trimite una pentru *cimpanzei.* De fapt, Edmond m-a acuzat chiar, râse el, că aş fi în secret creştin, glumind că numai o minte religioasă ar putea crede că omenirea este centrul universului. Sau că extratereştrii ar expedia în cosmos ADN de «Adam şi Eva» în formă finală.”

„Ei bine, domnule Bennett, zise gazda emisiunii în mod evident stingherită de direcţia pe care o luase interviul, a fost o discuţie foarte interesantă. Vă mulţumesc pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.”

Videoclipul se încheie, iar Ambra se întoarse spre Langdon.

– Robert, dacă Edmond ar fi descoperit că omul este o specie extraterestră semievoluată, lucrul ăsta ar ridica o problemă şi mai incitantă: spre *ce* anume evoluăm?

– Aşa e. Şi cred că el a exprimat problema asta puţin altfel, sub forma unei întrebări: „Încotro ne îndreptăm?”

Ea păru uimită înţelegând că astfel se închisese cercul.

– A doua lui întrebare din cadrul prezentării.

– Exact. De unde venim? Încotro ne îndreptăm? Se pare că astrobiologul de la NASA pe care tocmai l-am văzut crede că Edmond s-a uitat, pur şi simplu, la cer şi a găsit răspunsul la ambele întrebări. Dar *tu* ce crezi, Robert? Asta să fi descoperit el?

Langdon cântări întrebarea în minte, ridicând din sprâncene a îndoială. Deşi captivantă, teoria specialistului de la NASA părea mult prea generală şi prea fantezistă pentru gândirea analitică a lui Edmond Kirsch. „Lui îi plăceau lucrurile simple, clare şi tehnice; doar era specializat în computere.” Şi, mai important, Langdon nu-şi putea imagina *cum* ar fi dovedit fostul lui student o asemenea teorie. „Ce să fi făcut, să fi dezgropat vreun container antic de însămânţare? Să fi detectat o transmisiune a extratereştrilor?” Ambele variante ar fi fost descoperiri cu efect instantaneu, dar cea a lui Edmond necesitase timp. „Spunea că a lucrat la ea luni de-a rândul.”

– Fireşte că nu ştiu, răspunse el la întrebarea Ambrei. Însă intuiţia îmi spune că descoperirea lui n-are nicio legătură cu viaţa extraterestră. Cred că este vorba despre cu totul altceva.

Ea îl privi cu un aer surprins şi mai apoi intrigat.

– Probabil că nu există decât un singur mod de a afla, replică ea, arătând afară, prin hubloul carlingii.

În faţa lor se zăreau turlele scânteietoare ale bazilicii Sagrada Família.

Capitolul 64

Episcopul Valdespino aruncă încă o privire furişă către prinţul Julián, care continua să se uite în gol pe geamul Opelului Astra sedan, în timp ce rulau în viteză pe autostrada M-505. „Oare ce se gândeşte?”, se întrebă el.

Prinţul nu mai rostise nicio vorbă de aproape o jumătate de oră, stând nemişcat, cu excepţia rarelor momente în care ducea în mod automat mâna la buzunar ca să-şi scoată telefonul, amintindu-şi apoi că-l lăsase încuiat în seiful din apartament.

„Trebuie să-l mai ţin puţin în necunoştinţă de cauză”, reflectă episcopul.

La volan, diaconul continua să conducă spre Casita del Príncipe, deşi în scurt timp Valdespino ştia că va trebui să-i spună că totuşi destinaţia lor nu era vila lui Julián.

Prinţul îşi întoarse pe neaşteptate privirea de la geam şi întinse o mână, bătându-l pe şofer pe umăr.

– Te rog să dai drumul la radio. Vreau să ascult ştirile.

Înainte ca tânărul să reacţioneze, Valdespino se aplecă şi puse o mână fermă pe umărul lui.

– Haide să mai stăm puţin în linişte, bine?

Julián se răsuci spre episcop, evident nemulţumit de acea încălcare a autorităţii lui.

– Îmi pare rău, se scuză prelatul imediat, sesizând neîncrederea din privirea prinţului, dar e târziu. Şi toată vorbăria aceea… Prefer să cuget în linişte.

– Am cugetat şi eu o vreme, replică Julián tăios, şi acum aş vrea să ştiu ce se mai întâmplă la mine în ţară. Ne-am izolat complet în seara asta şi încep să mă întreb dacă asta a fost o idee bună.

– *Este* o idee bună şi apreciez încrederea pe care mi-aţi arătat-o, îl asigură Valdespino, apoi, luându-şi mâna de pe umărul diaconului, făcu semn spre radio şi adăugă: Te rog, dă drumul la ştiri. Poate Radio María España?

Episcopul spera că postul catolic care transmitea în lumea întreagă va avea un ton mai potolit şi mai diplomatic decât majoritatea celorlalte cu privire la problematicele evenimente ale serii.

Peste câteva secunde, la boxele ieftine ale maşinii răsună glasul crainicului, care discuta despre prezentarea lui Kirsch şi asasinarea lui. „Toate posturile din lume numai despre asta vorbesc!”, comentă Valdespino pentru sine, sperând că numele lui nu va fi pomenit în cadrul emisiunii.

Din fericire, discuţia părea să se axeze pe pericolele mesajului antireligios al lui Kirsch şi mai cu seamă pe ameninţarea reprezentată

de influenţa lui asupra tineretului spaniol. Pentru a-şi exemplifica ideile, postul începu să redifuzeze o prelegere pe care Kirsch o susţinuse cu puţin timp în urmă la Universitatea din Barcelona.

„Mulţi dintre noi se tem să se declare atei, spunea Edmond în faţa şi studenţilor. Şi totuşi, ateismul nu este nici o filosofie, nici o viziune asupra lumii. Ateismul este, simplu, o recunoaştere a ceea ce este evident."

Câţiva studenţi aplaudaseră.

„Termenul «ateu» nici măcar n-ar trebui să *existe,* continuase Kirsch. Nimeni nu simte nevoia să se identifice ca «nonastrolog» sau «nonalchimist». N-avem cuvinte speciale pentru oamenii care cred că Elvis trăieşte încă sau pentru cei care se îndoiesc că extratereştrii străbat galaxiile doar ca să mutileze câteva vite. Ateismul nu este altceva decât zgomotul pe care-l fac persoanele raţionale în prezenţa credinţelor religioase nejustificate."

Mai mulţi studenţi îşi exprimaseră acordul prin aplauze.

„Definiţia nu-mi aparţine însă, adăugase Kirsch. Cel care a formulat-o este un specialist în neuroştiinţe, Sam Harris. Şi dacă n-aţi făcut-o încă, ar trebui să-i citiţi cartea, *Letter to a Christian Nation – Scrisoare către o naţiune creştină."*

Valdespino se încruntă, amintindu-şi agitaţia pe care o stârnise lucrarea lui Harris tradusă în spaniolă sub titlul *Carta a una Nación Cristiana,* care, deşi scrisă pentru publicul american, făcuse valuri şi în Spania.

„Să ridice mâinile, reluase Kirsch în prelegerea de la universitate, aceia dintre voi care cred în unul dintre următorii zei antici: Apollo… Zeus… Vulcan…" Făcuse o pauză scurtă şi râsese, după care adăugase: „Nici măcar unul? Bun, se pare deci că suntem cu toţii atei în privinţa *acestor* zei. Din nou pauză. Ei bine, eu, unul, aleg să merg cu un zeu mai departe."

Sala izbucnise în aplauze şi mai puternice.

„Prieteni, nu susţin că ştiu sigur că Dumnezeu nu există. Spun doar atât: dacă există o forţă divină care cârmuieşte universul ăsta înseamnă că râde în hohote văzând ce religii am născocit în încercarea de a o defini."

Toată lumea din sală râsese.

Valdespino se bucura acum că prinţul ceruse să asculte radioul. „Chiar trebuie să audă asta." Şarmul diavolesc al lui Kirsch era dovada că duşmanii lui Hristos nu mai stăteau cu mâinile în sân, ei îşi dădeau silinţa să depărteze cât mai multe suflete de Dumnezeu.

„Sunt american, rostise Kirsch mai departe, şi mă simt extrem de norocos că m-am născut în una dintre ţările cele mai avansate din punct de vedere tehnologic, cu una dintre cele mai progresiste gândiri. De aceea mi s-a părut profund tulburător faptul că un sondaj de opinie

recent a arătat că *o jumătate* din populaţia ţării mele crede cu adevărat că Adam şi Eva chiar au existat, că un Dumnezeu atotputernic a creat două fiinţe umane care au populat apoi întreaga planetă, dând naştere – doar ele două – tuturor raselor omeneşti, fără niciuna dintre problemele inerente ale consangvinităţii.”

Alte râsete răsunaseră în sală.

„În Kentucky, continuase Edmond, pastorul Peter LaRuffa a declarat public la un moment dat: «Dacă aş găsi undeva scris în Biblie că doi plus doi fac cinci, aş crede şi aş accepta fraza respectivă ca fiind adevărată.»”

Tot mai multe râsete din partea studenţilor.

„Sunt de acord, reluase Kirsch, e uşor să râdem, însă vă asigur că astfel de convingeri sunt de departe mai mult înspăimântătoare decât amuzante. Mulţi dintre cei care le au sunt persoane inteligente şi educate, profesori, medici, avocaţi şi chiar oameni care aspiră la cele mai înalte funcţii în stat. L-am auzit odată pe congresmenul Paul Broun afirmând: «Evoluţia şi Big Bangul sunt minciuni izvorâte direct din pucioasa iadului. Cred că Pământul este vechi de nouă mii de ani şi că a fost creat în şase zile, aşa cum ştim astăzi.»”

Kirsch făcuse o pauză, pe urmă continuase: „Mai îngrijorător este faptul că Broun este membru în Comitetul pentru ştiinţă, spaţiu şi tehnologie al Camerei Reprezentanţilor, şi când a fost întrebat ce crede despre existenţa unor fosile ce datează de milioane de ani, congresmenul a răspuns că «fosilele au fost puse acolo de Dumnezeu, ca să ne testeze credinţa.»”

Edmond adoptase dintr-odată un ton mai grav şi adăugase: „Să acceptăm ignoranţa înseamnă să-i cedezi puterea. Lipsa de acţiune când liderii noştri declară absurdităţi este o crimă prin complezenţă. La fel este şi faptul că le permitem şcolilor şi bisericilor să-i înveţe pe copiii noştri neadevăruri flagrante. A venit timpul să trecem la acţiune. Până când nu vom eradica gândirea superstiţioasă la nivelul întregii omeniri, nu ne vom putea bucura de tot ce are mintea noastră de oferit.”

Se întrerupsese o clipă, lăsând tăcerea să se aştearnă în sală, după care încheiase: „Iubesc oamenii. Cred că specia omenească şi mintea noastră au un potenţial nelimitat. Cred că suntem în pragul unei noi ere a iluminării, al unei lumi în care religia se stinge, în sfârşit… şi ştiinţa domneşte.”

Sala izbucnise în aplauze furtunoase.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Valdespino, clătinând din cap dezgustat. Închide-l!

Diaconul închise radioul şi cei trei îşi continuară drumul în tăcere.

La vreo cincizeci de kilometri distanţă, Mónica Martín stătea faţă în faţă cu Suresh Bhalla, care intrase în birou în goană, cu răsuflarea tăiată, şi-i întinsese un telefon mobil.

– Poveste lungă, spuse el gâfâind, dar trebuie să citeşti mesajul ăsta primit de episcopul Valdespino.

Martín aproape că scăpă aparatul din mână.

– Stai puţin! Ăsta e telefonul mobil al *episcopului?!* Cum mama naibii ai…

– Nu mă-ntreba! Citeşte doar.

Alarmată, ea îşi aplecă privirea spre ecran şi începu să citească mesajul. Peste câteva secunde simţi că o lasă puterile.

– Dumnezeule! Episcopul Valdespino e…

– Periculos, sfârşi Suresh fraza în locul ei.

– Dar chestia asta e… imposibilă! Cine e persoana care i-a trimis mesajul?

– Număr ascuns. Lucrez acum la identificarea lui.

– Şi de ce n-a *şters* Valdespino SMS-ul ăsta?

– N-am idee, replică Suresh. Din neglijenţă? Din aroganţă? O să încerc să recuperez toate mesajele şterse şi să văd dacă pot să identific cine i-a scris episcopului, însă am vrut să te informez cât mai repede. Va trebui să dai o declaraţie cu privire la asta.

– În niciun caz! Palatul nu va face publică informaţia asta!

– Palatul, nu, dar altcineva o va face în foarte scurt timp, zise Suresh.

Şi îi explică grăbit, că motivul pentru care căutase în telefonul mobil al lui Valdespino fusese un pont primit direct prin e-mail de ia monte@iglesia.org – informatorul care trimitea date noi către ConspiracyNet. Şi dacă autoproclamatul observator civil va proceda la fel ca până atunci, mesajul de pe telefonul episcopului nu va mai rămâne mult timp necunoscut publicului.

Martín închise ochii, încercând să-şi imagineze reacţia generală la dovada incontestabilă că un episcop catolic din anturajul imediat al regelui Spaniei era implicat în mod direct în conspiraţia şi în asasinatul din acea seară.

– Suresh, şopti ea apoi deschizând ochii. Trebuie să afli cine este informatorul ăsta, „Monte”. Poţi s-o faci, te rog?

– O să încerc, răspunse el pe un ton nu foarte plin de speranţă.

– Mulţumesc.

Îi dădu telefonul mobil înapoi şi o luă la fugă spre uşă.

– Şi trimite-mi o captură de ecran cu textul mesajului! îi strigă ea

din prag.

– Unde te duci?

Însă Mónica Martín nu-i mai răspunse.

Capitolul 65

La Sagrada Família – Bazilica Sfintei Familii – se întinde pe câteva străzi în centrul Barcelonei. În ciuda bazei foarte mari a clădirii, aceasta pare să plutească în aer – un mănunchi delicat de turle vaporoase care se înalţă parcă imponderabile spre cerul spaniol.

Cu o structură complexă şi spongioasă, turnurile au înălţimi variate, conferind lăcaşului aerul unui excentric castel de nisip ridicat de nişte uriaşi năstruşnici. Imensa clădire este încă neterminată, deşi se lucrează la ea din 1882. Când construcţia va fi finalizată, dintre cele optsprezece turle una va măsura o sută şaptezeci de metri, deci va întrece în înălţime Monumentul Washington{26}, astfel că Sagrada Família va deveni cea mai înaltă biserică din lume, depăşind bazilica San Pietro din Roma cu peste treizeci de metri.

Corpul principal al clădirii este „îmbrăcat” în trei faţade mari. Spre est, pitoreasca faţadă a Naşterii aminteşte de o grădină suspendată, cu plante policrome, fructe, oameni şi animale. La polul opus, faţada de vest, a Patimilor, este un schelet auster din piatră, cioplit astfel încât să sugereze oase şi tendoane. Spre sud, faţada Gloriei spiralează spre cer într-o încrengătură haotică de demoni, idoli, păcate şi vicii, care lasă apoi loc unor reprezentări nobile, simbolizând înălţarea, virtuţile şi paradisul.

Restul perimetrului este acoperit cu numeroase faţade mai mărunte, cu contraforţi şi turnuri, cele mai multe învelite într-un material care sugerează mâlul, lăsând impresia că jumătatea de jos a bisericii ori se topeşte, ori abia a răsărit din pământ. Un reputat critic spunea la un moment dat că jumătatea de jos a bazilicii seamănă cu „un trunchi de copac putred, din care au crescut o sumedenie de turle ca nişte ciuperci sofisticate”.

Pe lângă această iconografie religioasă tradiţională, Gaudí a inclus în decorul bisericii nenumărate elemente surprinzătoare care ilustrează veneraţia lui pentru lumea naturii: ţestoase care susţin coloane, copaci răsărind din faţade, broaşte şi melci uriaşi din piatră care par să urce pe faţa clădirii.

Lăsând la o parte exteriorul ieşit din comun, adevărata surpriză pe care o oferă Sagrada Família devine vizibilă abia după ce păşeşti înăuntru. Odată ce-i trec pragul, vizitatorii rămân, fără excepţie, cu gura căscată parcurgând cu privirile coloanele ca nişte trunchiuri de copaci înclinate şi răsucite, care urcă şaizeci de metri în aer până la o serie de bolţi, unde colaje psihedelice de forme geometrice plutesc ca un coronament cristalin în ramurile copacilor. Această „pădure de coloane”, afirmase Gaudí, avea rolul de a încuraja mintea omenească să revină la gândurile celor dintâi semeni ai noştri cu aspiraţii

spirituale, pentru care pădurea reprezenta adevărata catedrală a lui Dumnezeu.

Deloc surprinzător, colosala realizare în stil Art Nouveau a lui Gaudí este deopotrivă iubită cu pasiune şi contestată cu cinism. Apreciată de unii ca „senzuală, spirituală şi organică", este ridiculizată de alţii, care o consideră „vulgară, teatrală şi profană". Scriitorul James Michener o descria ca pe „una dintre clădirile serioase cu cea mai stranie înfăţişare din lume", iar publicaţia *Architectural Review* o numise „monstrul lui Gaudí".

Dar dacă aspectul ei este neobişnuit, elementul financiar este şi mai ciudat. Finanţată exclusiv din donaţii particulare, Sagrada Família nu primeşte niciun fel de susţinere financiară din partea Vaticanului sau a comunităţii catolice internaţionale. În ciuda perioadelor în care s-a aflat în pragul falimentului şi lucrările de construcţie au fost oprite, catedrala manifestă o voinţă aproape darwinistă de supravieţuire, rezistând cu tenacitate unor momente dificile precum moartea arhitectului ei, un război civil violent, atacuri teroriste ale anarhiştilor catalani şi chiar excavarea în apropiere a unui tunel de metrou care ameninţa să destabilizeze solul. În faţa tuturor acestor adversităţi teribile, Sagrada Família rezistă şi continuă să crească.

În ultimul deceniu, finanţele bisericii s-au îmbunătăţit considerabil prin vânzările de bilete de intrare către mai mult de patru milioane de turişti anual, care plătesc sume frumoase pentru a vizita construcţia parţial finalizată. După ce a fost anunţată ca dată de încheiere a lucrărilor anul 2026 – centenarul morţii lui Gaudí –, Sagrada Família pare să fi căpătat o vigoare nouă, turlele urcând spre cer cu avânt şi cu speranţă.

Părintele Joaquim Beña, cel mai vârstnic preot şi, totodată, parohul bisericii, era un bătrânel jovial de optzeci de ani, cu ochelari cu lentile rotunde pe o faţă la fel de rotundă şi mereu zâmbitoare, şi un trup mic în sutana preoţească. Visul părintelui Bena era să trăiască suficient de mult pentru a vedea finalizată construcţia gloriosului lăcaş pe care-l slujea.

În seara aceea însă, în biroul lui, preotul nu zâmbea. Stătuse până târziu ca să se ocupe de treburile bisericii, dar până la urmă rămăsese nemişcat în faţa computerului, absorbit de tragedia de la Bilbao.

„Edmond Kirsch a fost asasinat."

În ultimele trei luni, între Beña şi Kirsch se legase o delicată şi neverosimilă relaţie de prietenie. Preotul fusese uluit când, într-o zi, cunoscutul ateu îl abordase personal, oferindu-se să facă bisericii o donaţie uriaşă. Suma era nemaiauzită şi ar fi avut un impact pozitiv extraordinar.

„Oferta lui Kirsch este ilogică, îşi spusese el, suspectând un joc ascuns. Să fie, oare, o stratagemă publicitară? Poate vrea să aibă

puterea de a influenta desfăşurarea lucrărilor de construcţie?”

În schimbul donaţiei, futurologul avusese o singură solicitare; Beña îl ascultase, ezitând. „Asta e tot ce vrea?!”

– Pentru mine, este o problemă de natură personală, îi spusese Kirsch. Şi sper că sunteţi dispus să-mi onoraţi solicitarea.

Beña era o fire încrezătoare, dar în momentul acela avusese impresia că se prinsese în horă cu necuratul. Scrutase expresia din ochii lui Kirsch, în căutarea unui motiv ascuns, şi atunci îşi dăduse seama. Dincolo de şarmul lui dezinvolt mocnea o disperare obosită, iar trupul slab şi ochii înfundaţi în cap îi amintiseră de vremea în care, seminarist fiind, lucrase la un centru de îngrijiri paleative. „Edmond Kirsch este bolnav, reflectase el, întrebându-se dacă donaţia nu era cumva o încercare grăbită de împăcare cu Dumnezeul pe care întotdeauna îl respinsese. Cei mai prezumţioşi în viaţă devin cei mai temători în moarte.”

Gândul lui Beña zburase la primul evanghelizator creştin, Ioan Botezătorul, care cât trăise încercase să-i înveţe pe necredincioşi să cunoască gloria lui Iisus Hristos. Şi dacă un necredincios ca Edmond Kirsch voia să contribuie la construirea unui altar închinat lui Iisus, îşi spusese preotul, să-i refuze această apropiere ar fi fost un gest necreştinesc şi crud totodată.

În plus, se punea şi problema obligaţiei lui profesionale de a ajuta la strângerea de fonduri pentru biserică, şi nu-şi imagina cum şi-ar putea informa colegii că uriaşa donaţie fusese refuzată pe motivul trecutului declarat ateist al donatorului. În cele din urmă, Beña acceptase solicitarea lui Kirsch şi cei doi bărbaţi îşi strânseseră mâinile călduros.

Toate acestea se întâmplaseră cu trei luni în urmă. În seara aceea, Beña urmărise prezentarea lui Kirsch la Muzeul Guggenheim, simţindu-se mai întâi tulburat din cauza tonului antireligios şi apoi îngrozit, văzându-l împuşcat. Pe urmă nu se mai desprinse de ecranul computerului, captivat de ceea ce se transformase rapid într-un caleidoscop ameţitor de teorii conspiraţioniste.

Copleşit de ceea ce văzuse, părintele Beña şedea singur, în liniştea „pădurii” de coloane a lui Gaudí. Şi totuşi, nici pacea acelui crâng mistic nu izbutea să-i redea liniştea mentală.

„Ce a descoperit Kirsch? Şi cine i-a vrut moartea?”

Preotul închise ochii şi încercă să-şi limpezească gândurile, însă întrebările continuau să-l asalteze.

„De unde venim? Încotro ne îndreptăm?”

– Venim de la Dumnezeu! declară Beña cu glas tare. Şi ne îndreptăm tot către El!

Rostind cuvintele, le simţi rezonându-i în piept atât de puternic, încât întregul lăcaş păru că începe să vibreze. Deodată, un con de lumină pătrunse prin fereastra cu vitralii de deasupra faţadei

Patimilor, revărsându-se în biserică.

Buimăcit, se ridică de la birou şi se apropie cu greu de fereastră. Întregul sanctuar se cutremura, în vreme ce raza de lumină celestă se prelingea prin sticla colorată. Părintele Beña dădu fuga afară, pe uşa din faţă, şi se pomeni în mijlocul unui vârtej asurzitor. Deasupra lui şi puţin spre stânga, un elicopter cobora din văzduh, proiectorul lui fiind aţintit asupra catedralei. Siderat, văzu cum aeronava ateriză în interiorul perimetrului marcat de gardul şantierului, în colţul de nord-vest al terenului, oprind imediat motoarele.

Când zgomotul şi curentul de aer se stinseră, zări patru siluete coborând din aparatul de zbor şi grăbindu-se spre el. Pe cei doi din faţă îi recunoscu imediat, fiindcă îi văzuse în prezentarea din urmă cu câteva ore – viitoarea regină a Spaniei şi profesorul Robert Langdon. În spatele lor veneau doi bărbaţi vânjoşi, îmbrăcaţi în jachete cu monogramă.

Preotul îşi dădu seama că Langdon n-o răpise totuşi pe Ambra Vidal. Femeia părea să meargă alături de el de bunăvoie, fără nicio constrângere.

– Părinte! strigă ea, fluturând o mână într-un gest prietenos. Vă rugăm să ne iertaţi că dăm buzna atât de zgomotos în sanctuarul dumneavoastră, dar trebuie să vă vorbim neîntârziat. Este foarte important.

Beña deschise gura să răspundă, însă nu reuşi decât să încuviinţeze, amuţit, în timp ce grupul ajunse în faţa lui.

– Scuzele noastre, părinte, spuse şi Robert Langdon, cu un surâs dezarmant. Îmi închipui că totul vi se pare foarte ciudat. Ştiţi cine suntem?

– Sigur, bâigui el, dar credeam…

– Informaţie falsă, îl întrerupse Ambra. Totul este în regulă, vă asigur.

În aceeaşi clipă, doi paznici aflaţi la post în afara gardului împrejmuitor se apropiară în fugă, alarmaţi de apariţia elicopterului. Zărindu-l pe Beña, dădură să se repeadă spre el. Instantaneu, cei doi bărbaţi în jachete cu monogramă se răsuciră cu faţa la ei, cu braţele întinse şi palmele ridicate, în gestul care simbolizează pretutindeni în lume „stop”. Paznicii încremeniră locului, privind nehotărâţi spre Beña.

– *¡Tot està bé!* strigă acesta în catalană. *Tornin al seu lloc!* Totul e în regulă! Întoarceţi-vă la posturile voastre!

Cei doi paznici măsurară grupul din priviri, încă ezitând.

– *Són els meu convidats. Confio en la seva discreció,* declară preotul, pe un ton ferm. Sunt oaspeţii mei. Mă bazez pe discreţia voastră.

Nedumeriţi, paznicii se retraseră pentru a-şi relua patrularea.

– Vă mulţumesc, zise Ambra. Rămân recunoscătoare.

– Sunt părintele Joaquim Beña. Vă rog, despre ce este vorba?

Robert Langdon făcu un pas spre el şi-i strânse mâna.

– Părinte, începu el, căutăm o carte rară, care se află în posesia unui om de ştiinţă. Edmond Kirsch.

Ducând mâna la buzunar, scoase un cartonaş elegant şi i-l întinse, adăugând:

– Această cartolină atestă că volumul a fost împrumutat bisericii Sagrada Família.

Deşi oarecum năucit de sosirea intempestivă a celor patru, Beña recunoscu imediat cartonaşul în nuanţa fildeşului. Un exemplar identic însoţea cartea pe care i-o dăduse Kirsch cu câteva săptămâni în urmă. *Operele complete ale lui William Blake.*

Clauza donaţiei substanţiale pe care Edmond o făcuse către Sagrada Família cerea ca volumul cu operele lui Blake să fie expus în cripta catedralei.

„O solicitare bizară, însă un preţ mic de plătit."

Kirsch avusese încă o cerinţă, specificată pe *spatele* cartolinei: ca volumul să rămână permanent deschis la pagina 163.

Capitolul 66

La opt kilometri nord de Sagrada Família, amiralul Ávila privea prin parbrizul maşinii Uber la puzderia de lumini ale oraşului care străluceau pe fondul întunecat al Mării Balearelor.

„Barcelona, în sfârşit”, răsuflă uşurat bătrânul ofiţer de marină, scoţându-şi telefonul pentru a-l suna pe Regent, aşa cum promisese. Regentul răspunse chiar de la primul apel.

– Amiral Ávila, unde eşti?

– La câteva minute de intrarea în oraş.

– Vei ajunge exact la momentul potrivit. Abia ce am primit o veste neplăcută.

– Spuneţi-mi!

– Ai reuşit să retezi capul şarpelui. Numai că, aşa cum ne temeam, coada lui se zvârcoleşte încă periculos.

– Cum pot ajuta?

Când Regentul îi comunică doleanţa lui, Ávila rămase o clipă surprins. Nu-şi închipuise că vor fi necesare alte pierderi de vieţi omeneşti, însă n-avea de gând să pună la îndoială deciziile Regentului. „Sunt doar un simplu soldat”, îşi reaminti el ascultând detaliile.

– Misiunea va fi riscantă. Dacă vei fi prins, să arăţi autorităţilor simbolul din palmă. Vei fi eliberat în scurt timp. Influenţa noastră se întinde pretutindeni.

– Nu intenţionez să mă las prins, răspunse amiralul privindu-şi tatuajul.

– Bun, replică Regentul, cu o ciudată inflexiune apatică în glas. Dacă totul va decurge conform planului, amândoi vor fi în curând morţi şi totul se va sfârşi.

Iar cu asta, legătura se întrerupse. În liniştea care se aşternuse brusc, Ávila ridică privirea spre cel mai luminos punct vizibil la orizont – o îngrămădire hidoasă de turnuri diforme învăluită în lumina proiectoarelor de şantier.

„Sagrada Família, constată el, simţind repulsie la vederea siluetei fanteziste. Un altar care preamăreşte tot ce e greşit în credinţa noastră.”

După părerea lui Ávila, celebra catedrală a Barcelonei era un monument închinat slăbiciunii şi disoluţiei morale – o cedare în faţa catolicismului liberal, schimonosind cu neruşinare mii de ani de credinţă, într-o amestecătură de venerare a naturii, pseudoştiinţă şi erezie gnostică.

„Au pus şopârle uriaşe pe Sfânta Biserică a lui Hristos!”

Distrugerea tradiţiei peste tot în lume îl îngrozea, dar în acelaşi timp se simţea încurajat de apariţia unor noi lideri mondiali: ei păreau

să-i împărtăşească temerile şi erau dispuşi să facă tot ce era necesar pentru a restaura vechile cutume şi principii. Abnegaţia pe care o nutrea fată de biserica Palmariană şi mai ales faţă de papa Inocenţiu al XIV-lea îi dăduse un nou motiv pentru a trăi, ajutându-l să-şi perceapă propria tragedie dintr-o cu totul altă perspectivă.

„Soţia şi copilul meu au fost victime de război, se gândi el, un război dus de forţele răului împotriva lui Dumnezeu şi a tradiţiei. Iertarea nu este singura cale către mântuire."

În urmă cu cinci nopţi, Ávila dormea în apartamentul lui modest, când fusese trezit de alerta unui mesaj primit pe telefonul mobil. „Este miezul nopţii", mârâise el, uitându-se cu privirile împăienjenite la ecran, ca să vadă cine-l contacta la ora aceea.

Número oculto. **Număr ascuns.**

Se frecase la ochi şi începuse să citească mesajul primit.

Compruebe su saldo bancario

„Să-mi verific soldul contului bancar?!"

Se încruntase, suspectând cine ştie ce truc de telemarketing. Enervat, se ridicase din pat şi se dusese la bucătărie, să bea un pahar cu apă. În faţa chiuvetei, aruncase o privire spre laptop, ştiind că, probabil, nu va putea adormi la loc dacă nu verifica mai întâi.

Intrase pe site-ul băncii, aşteptându-se să vadă obişnuitul sold jalnic de mic al contului său – ceea ce-i mai rămăsese din pensia militară. Dar când informaţia apăruse pe ecran, sărise în picioare atât de brusc, încât dărâmase scaunul.

„Este imposibil!"

Închisese ochii, după care privise din nou. Apoi reîncărcase pagina.

Cifra era tot acolo.

Bâjbâise cu mâna pe mouse, derulând istoricul tranzacţiilor, şi constatase uluit că suma de o sută de mii de euro îi fusese virată anonim cu o oră în urmă. Sursa era doar un număr ascuns, neidentificabilă.

„Cine ar face una ca asta?"

Ţârâitul strident al telefonului mobil aproape că făcuse să-i sară inima din piept. Pusese mâna pe aparat şi se uitase la identitatea apelantului.

Número oculto.

Rămăsese încă o clipă cu ochii pe display, după care răspunsese.

– *¿Sí?*

O voce catifelată îi vorbise în spaniola castiliană pură.

– Bună seara, domnule amiral. Îmi închipui că ai văzut darul pe care ţi l-am trimis.

– Am… l-am văzut, se bâlbâise el. Cine sunteţi?

– Poţi să-mi spui Regentul, replicase vocea. Reprezint frăţia din care faci parte, membrii Bisericii pe care ai frecventat-o cu credinţă în ultimii doi ani. Abilităţile şi loialitatea ta n-au trecut neobservate. Am vrea să-ţi oferim prilejul de a sluji un ţel mai înalt. Sfinţia Sa te-a propus pentru o serie de misiuni… îndatoriri ce ţi-au fost încredinţate de Dumnezeu.

Ávila se trezise de-a binelea, simţindu-şi palmele transpirate.

– Banii pe care ţi i-am virat constituie un avans în contul primei tale misiuni, continuase vocea. Dacă o vei accepta, consider-o o oportunitate de a dovedi că meriţi un loc în cele mai înalte rânduri ale noastre. Există în biserica noastră o ierarhie bine stabilită, invizibilă pentru lumea exterioară. Şi credem că *dumneata* ai fi un câştig pentru cel mai de sus nivel al organizaţiei noastre.

Deşi încântat de perspectiva avansării în carieră, Ávila avusese unele temeri.

– În ce constă misiunea? întrebase el. Şi ce se întâmplă dacă aleg să *n-o* accept?

– Nu vei fi judecat în niciun fel şi vei putea păstra banii în schimbul confidenţialităţii. Ţi se pare un aranjament rezonabil?

– Pare foarte generos.

– Ne placi, domnule amiral. Şi vrem să te ajutăm. Din dorinţa de a fi echitabili, te avertizez că misiunea dictată de papă este una dificilă, rostise vocea mai departe, apoi se întrerupsese o clipă înainte de a adăuga: Ar putea implica violenţă.

Ávila îngheţase. „Violenţă?”

– Domnule amiral, forţele răului devin mai puternice cu fiecare zi. Dumnezeu este prins într-un război, iar războaiele presupun *victime.*

În mintea lui Ávila reveniseră clipele de oroare după explozia bombei care-i ucisese familia. Tremurând, alungase amintirea sinistră.

– Îmi pare rău, nu ştiu dacă pot să accept o misiune violentă…

– Papa te-a ales pe *dumneata,* domnule amiral, şoptise Regentul. Omul de care va trebui să te ocupi în această misiune… este cel care ţi-a ucis familia.

Capitolul 67

Arsenalul se află la parterul Palatului Regal din Madrid, într-o încăpere cu plafonul elegant boltit şi cu pereţii stacojii decoraţi cu splendide tapiserii care înfăţişează bătălii celebre din istoria Spaniei. De-a lungul acestora este expusă o colecţie de peste o sută de armuri lucrate manual, printre care ţinuta şi armele de luptă ale multor regi din trecut. Şapte manechine reprezentând cai în mărime naturală sunt dispuse în centrul încăperii, înveşmântate în harnaşament de bătălie.

„Aici au hotărât ei să mă ţină captiv?", se miră Garza privind echipamentele de război care-l înconjurau. Într-adevăr, arsenalul era una dintre cele mai sigure încăperi din Palat, dar comandantul bănuia că agenţii care-l arestaseră aleseseră acea „celulă" elegantă cu speranţa că vor reuşi să-l intimideze. „Este chiar încăperea în care am fost angajat pe postul de comandant."

Cu aproape douăzeci de ani în urmă, Garza fusese poftit în acea sală impunătoare şi intervievat, examinat şi interogat înainte de a-i fi oferită, în cele din urmă, slujba de comandant al Gărzii Regale.

Iar acum, propriii agenţi îl arestaseră. „Sunt acuzat că am pus la cale un asasinat? Şi că i-am înscenat totul episcopului?!" Logica aflată la baza unor asemenea afirmaţii era atât de sucită, încât nici nu ştia de unde să înceapă s-o descâlcească.

Din punctul de vedere al conducerii Gărzii Regale, Garza reprezenta autoritatea cu cel mai înalt rang din Palat, ceea ce însemna că ordinul de a-l aresta nu putea să fi venit decât de la un singur om… prinţul Julián însuşi.

„Valdespino i-a otrăvit prinţului mintea împotriva mea", îşi dădu el seama. Politic vorbind, episcopul fusese întotdeauna un supravieţuitor şi în seara aceea părea să fie suficient de disperat încât să încerce o astfel de acrobaţie mediatică îndrăzneaţă – o stratagemă temerară menită să-i limpezească reputaţia, terfelind-o pe a lui Garza. „Şi m-au închis aici, ca să nu-mi pot susţine punctul de vedere."

Dacă Julián şi Valdespino îşi uniseră forţele, comandantul ştia că era deja pierdut, învins prin manevre iscusite. În acel moment, unica persoană din lume care deţinea suficientă putere pentru a-l ajuta era un bătrân ce-şi trăia ultimele zile pe un pat de spital în reşedinţa lui particulară din Palacio de la Zarzuela.

Regele Spaniei.

„Însă, pe de altă parte, chibzui el, monarhul nu m-ar ajuta niciodată dacă asta ar însemna să intre în conflict cu episcopul Valdespino sau cu propriul fiu."

Auzea mulţimile afară strigând mai tare şi se părea că lucrurile riscau să ia o turnură violentă. Şi când distinse ce anume strigau,

aproape că nu-şi crezu urechilor.

„De unde vine Spania?" şi „Încotro se îndreaptă Spania?" scandau oamenii.

Protestatarii preluaseră cele două întrebări provocatoare lansate de Kirsch ca pretext pentru a-şi exprima nemulţumirile cu privire la viitorul politic al monarhiei spaniole.

„De unde venim? Încotro ne îndreptăm?"

Condamnând opresiunea din trecut, tânăra generaţie cerea fără încetare schimbări mai accelerate, îndemnându-şi ţara să se „alăture lumii civilizate" ca o democraţie deplină şi să abolească monarhia. Franţa, Germania, Rusia, Austria, Polonia, România şi mai bine de alte cincizeci de state renunţaseră la regalitate în ultimul secol. Chiar şi în Marea Britanie erau tot mai multe voci care solicitau organizarea unui referendum pentru abolirea monarhiei, după decesul actualei regine.

În seara aceea din păcate, la Palatul regal domnea haosul, aşa că nu era de mirare că vechiul strigăt de luptă se afla iarăşi pe buzele protestatarilor.

„Exact ce-i trebuie prinţului Julián acum, reflectă Garza, când se pregăteşte să preia tronul!"

Uşa din capătul îndepărtat al arsenalului se deschise şi unul dintre agenţii lui îşi strecurară capul înăuntru.

– Vreau un avocat! strigă comandantul.

– Iar eu vreau o declaraţie de presă! răsuna glasul familiar al Mónicăi Martín şi, o clipă mai târziu, tânăra coordonatoare PR a Palatului trecu pe lângă agent şi intră în încăpere. Comandant Garza, de ce ai complotat cu ucigaşii lui Edmond Kirsch?

Garza se holbă la ea cu o expresie incredulă. „A înnebunit, oare, toată lumea?"

– Ştim ce i-ai înscenat episcopului Valdespino, declară Martín apropiindu-se de el cu paşi hotărâţi. Iar Palatul vrea să facă publică imediat mărturisirea ta!

Comandantul rămase mut.

În mijlocul încăperii, tânăra se răsuci brusc pe călcâie şi se încruntă spre tânărul agent din prag.

– Am spus o mărturisire *între patru ochi!*

Deşi nu tocmai convins, agentul se retrase şi închise uşa în urma lui. Martín se întoarse spre Garza şi din câţiva paşi ajunse lângă el.

– Vreau mărturisirea acum! urlă ea şi ecoul glasului reverberă în sala boltită.

– Ei bine, n-o să capeţi niciuna de la mine, replică el pe un ton sec. N-am niciun amestec în toată chestia asta. Acuzaţiile tale sunt false.

Martín aruncă o privire agitată peste umăr. Apropiindu-se încă un pas, îi şopti la ureche:

– Ştiu… Trebuie să mă ascultaţi cu mare atenţie.

Capitolul 68

Popularitate ↑ 2747%

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

DESPRE ANTIPAPI… STIGMATE SÂNGERÂNDE… ŞI PLEOAPE CUSUTE…

Istorii bizare din interiorul Bisericii Palmariene.

Postările on-line ale unor grupuri creştine au confirmat faptul că amiralul Luis Ávila este, de mai mulţi ani, un membru activ al Bisericii Palmariene.

Asumându-şi rolul de susţinător celebru al Bisericii lui, amiralul Luis Ávila a declarat în mod repetat despre papa palmarian că „i-a salvat viaţa", după ce intrase într-o profundă depresie cauzată de pierderea familiei într-un atac terorist anticreştin.

Conform politicii ConspiracyNet de a nu susţine şi a nu condamna niciodată instituţii religioase, am postat pe site zeci de linkuri externe către Biserica Palmariană aici.

Noi vă informăm. Voi decideţi.

Reţineţi, vă rugăm, că multe dintre afirmaţiile on-line referitoare la palmarieni au un conţinut şocant; de aceea vă cerem dumneavoastră, utilizatorii noştri, ajutorul pentru a discerne realitatea de ficţiune.

Următoarele „date reale" ne-au fost trimise de informatorul nostru, monte@iglesia.org, a cărui veridicitate perfectă de până acum sugerează că şi aceste informaţii sunt adevărate. Dar înainte de a le difuza ca atare, sperăm că unii dintre utilizatorii noştri ne vor furniza dovezi concrete suplimentare, care ori să le confirme, ori să le infirme.

- Papa palmarian Clemente şi-a pierdut ambii globi oculari într-un accident de maşină survenit în 1976 şi a continuat să predice încă un deceniu cu pleoapele închise, cusute chirurgical.
- Papa Clemente a avut pe ambele palme stigmate active care sângerau cu regularitate când avea viziuni.
- Mai mulţi papi palmarieni au fost ofiţeri ai armatei spaniole cu puternice idealuri carliste.
- Membrilor Bisericii Palmariene li se interzice să discute cu rudele lor şi mai mulţi dintre ei au murit în incinta complexului, din cauza malnutriţiei sau a abuzurilor.
- Palmarienilor li se interzice: (1) să citească orice carte scrisă de un nonpalmarian; (2) să participe la nunţi sau la înmormântări în familie, cu excepţia cazului în care rudele lor sunt şi ele palmariene; (3) să fie prezenţi la piscine, pe plaje, la meciuri de box, în săli de dans şi în orice loc în care se află un pom de Crăciun sau imagini cu

Moş Crăciun.

- Palmarienii cred că Antihristul s-a născut în anul 2000.
- Centre de recrutare palmariene există în SUA, Canada, Germania, Austria şi Irlanda.

Capitolul 69

În vreme ce Ambra şi Langdon îl urmau pe părintele Beña spre colosalele uşi din bronz ale bazilicii Sagrada Família, profesorul nu-şi putu stăpâni nici de data aceasta uimirea în faţa detaliilor mai mult decât bizare ale intrării în lăcaş.

„E un perete de coduri”, se gândi el privind înscrisurile în relief care dominau lespezile monolitice din metal şlefuit: peste opt mii de litere tridimensionale turnate în bronz. Dispuse pe şiruri orizontale, formau un vast câmp de text, fără spaţii despărţitoare între cuvinte. Deşi Langdon ştia că textul era o descriere a Patimilor lui Iisus, scris în catalană, aspectul lui amintea mai degrabă de o cheie de criptare a NSA{27}.

„Nu-i de mirare că locul ăsta inspiră atâtea teorii conspiraţioniste.”

Îşi ridică ochii spre faţada Patimilor, de unde mai multe sculpturi cu linii subţiri, unghiulare, realizate de artistul Josep Maria Subirachs, păreau să privească în jos, dominate de un Iisus emaciat, prins de un crucifix cioplit în poziţie foarte înclinată, lăsând înspăimântătoarea impresie că era pe punctul de a se prăbuşi peste vizitatori.

În stânga, o altă sculptură macabră îl înfăţişa pe Iuda trădându-l pe Iisus cu o sărutare. În mod ciudat, silueta era flancată de un careu cu cifre – un „pătrat magic” matematic. Edmond îi spusese la un moment dat lui Langdon că numărul treizeci şi trei – „constanta magică” a pătratului respectiv constituia, de fapt, un tribut secret adus veneraţiei pe care o aveau francmasonii pentru Marele Arhitect al Universului, o divinitate atotcuprinzătoare, ale cărei mistere erau relevate celor care ajungeau la gradul treizeci şi trei în cadrul organizaţiei. „O poveste amuzantă, comentase Langdon râzând, însă mi se pare că o explicaţie mai plauzibilă ar fi aceea că Iisus avea treizeci şi trei de ani în momentul Patimilor.”

Apropiindu-se de intrare, profesorul se crispă văzând cea mai sinistră decoraţiune a catedralei – o masivă statuie a lui Iisus biciuit şi legat cu frânghii de un stâlp şi ridică rapid privirea spre inscripţia de deasupra uşii: două litere din alfabetul grecesc, alfa şi omega.

– Începutul şi sfârşitul, şopti Ambra, privind, de asemenea, literele. Tipic pentru Edmond.

Langdon încuviinţă, sesizând ce voise ca să spună. „De unde venim? Încotro ne îndreptăm?”

Părintele Beña deschise o uşă mică în peretele acoperit cu litere din bronz şi, după ce intrară toţi oaspeţii lui, inclusiv cei doi agenţi ai Gărzii Regale, o închise în urma lor.

Linişte.

Umbre.

În capătul sud-estic al transeptului, preotul le povesti cum venise Edmond Kirsch la el, oferindu-se să facă o donaţie uriaşă către Sagrada Família, cu condiţia ca exemplarul lui din manuscrisul cu miniaturi al lui William Blake să fie expus în criptă, lângă mormântul lui Gaudí.

„Chiar în inima Bisericii", comentă Langdon în gând, cuprins subit de curiozitate.

– A precizat Edmond *de ce* v-a solicitat acest lucru? întrebă Ambra.

Beña încuviinţă.

– Mi-a povestit că pasiunea pentru arta lui Gaudí i-a fost inspirată de regretata lui mamă, care fusese, de altfel, şi o mare admiratoare a operelor lui William Blake. Domnul Kirsch mi-a spus că voia ca volumul lui Blake să fie aşezat lângă mormântul lui Gaudí ca un tribut adus mamei lui. Nu mi s-a părut nimic rău în această solicitare.

Langdon îl privi nedumerit. „Edmond n-a pomenit nici măcar o dată despre faptul că mamei lui îi plăcuse Gaudí." Mai mult decât atât, Paloma Kirsch murise într-o mănăstire şi era greu de crezut că o călugăriţă spaniolă ar fi admirat un poet englez heterodox. Întreaga poveste i se părea cusută cu aţă albă.

– În plus, continua Beña, mi s-a părut că domnul Kirsch era pradă unei profunde crize spirituale… şi că poate avea şi unele probleme de sănătate…

– Pe spatele acestei cartoline, îl întrerupse Langdon, scrie că volumul lui Blake trebuie expus într-un mod anume – deschis la pagina 163.

– Da, aşa este.

Profesorul simţi cum inima începe să-i bată mai tare.

– Îmi puteţi spune *ce* poezie este pe pagina aceea?

Preotul clătină din cap.

– Nu e *nicio* poezie pe acea pagină.

– Mă scuzaţi?

– Cartea cuprinde operele *complete* ale lui Blake – scrieri şi ilustraţii deopotrivă. Pe pagina 163 se afla o ilustraţie.

Langdon aruncă spre Ambra o privire descumpănită. „Ne trebuie un vers de patruzeci şi şapte de litere, nu o ilustraţie!"

– Părinte, interveni Ambra, ar fi posibil să vedem şi noi ilustraţia aceea?

Beña ezită câteva momente, dar se gândi că, probabil, nu era o idee bună s-o refuze pe viitoarea regină a ţării.

– Pe aici ajungem spre criptă, răspunse el, conducându-i în lungul transeptului, spre partea de mijloc a Bisericii.

Cei doi agenţi ai Gărzii Regale veneau aproape în spatele lor.

– Trebuie să recunosc, explică preotul, că am ezitat să accept bani de la un ateu înverşunat, însă rugămintea lui, de a expune aici

ilustraţia preferată a mamei sale, mi s-a părut complet inofensivă, mai cu seama ţinând cont că este o reprezentare a lui Dumnezeu.

Langdon crezu că n-auzise bine.

– Aţi zis cumva că Edmond v-a cerut să expuneţi o reprezentare a lui *Dumnezeu?*

Beña încuviinţă.

– Mi-am dat seama că era bolnav şi poate că ăsta era modul lui de a se căi pentru o viaţă de respingere a divinităţii. Dar, clătină el din cap, după ce am văzut prezentarea din seara asta, chiar nu mai ştiu ce să cred.

Profesorul încercă să-şi imagineze la care dintre numeroasele ilustraţii în care Blake îl reprezentase pe Dumnezeu se referise Edmond.

Ajunşi în corpul central al Bisericii, Langdon avu impresia că vede totul pentru prima dată. Cu toate că vizitase de multe ori Sagrada Família, în diverse stadii ale construcţiei, de fiecare dată venise acolo ziua, când lumina soarelui spaniol pătrundea prin vitralii creând pete vii de culoare şi atrăgând privirea în sus, tot mai sus, spre dantelăria aparent imponderabilă de bolţi.

„Noaptea, în schimb, detaliile sunt mai greu de perceput."

Pădurea scăldată în soare dispăruse acum, înlocuită fiind de o junglă nocturnă de umbre şi întuneric – o reţea sumbră de coloane striate care păreau să se înalţe în neant.

– Aveţi grijă unde păşiţi, îi avertiză preotul. Facem economii peste tot unde putem.

Langdon ştia că iluminatul acelor uriaşe biserici europene costa o mică avere, însă acolo becurile erau atât de rare şi cu o lumină atât de difuză, încât abia vedeai unde călcai. „Una dintre problemele unei suprafeţe de cinci mii cinci sute de metri pătraţi!"

Când păşiră în nava centrală şi cotiră spre stânga, profesorul întoarse privirea spre platforma ceremonială, unde altarul era, de fapt, o masă minimalistă, ultramodernă, încadrată de două rânduri strălucitoare de tuburi de orgă. La patru metri deasupra lui se afla extraordinarul baldachin al Bazilicii – o boltă din pânză suspendată, un simbol al veneraţiei susţinut înainte vreme cu ajutorul unor prăjini, pentru a le oferi regilor un petic de umbră.

Aproape toate baldachinele actuale erau elemente arhitecturale solide, dar în cazul Bazilicii Sagrada Família se optase pentru pânză – un acoperământ sub forma unei umbrele care părea să plutească magic în aer, deasupra altarului. Dedesubt, suspendat cu ajutorul unor sârme, aidoma unui paraşutist, se afla trupul lui Iisus pe cruce.

„Iisus paraşutistul", ştia Langdon că-l botezaseră unele voci. Şi văzându-l acum din nou, îşi spuse că nu era de mirare că devenise unul dintre cele mai controversate elemente ale Bisericii.

Beña continuă să meargă înaintea lor, în bezna tot mai adâncă, astfel că profesorul aproape că nu mai vedea nimic. Díaz scoase o lanternă de buzunar şi lumină pardoseala în faţa lor. Îndreptându-se spre intrarea în criptă, Langdon desluşi deasupra capului conturul palid al unui cilindru care se înălţa zeci de metri pe zidul interior al bazilicii.

„Celebra spirală de la Sagrada", o recunoscu el, amintindu-şi că n-avusese niciodată curajul să urce pe ea.

Tunelul vertical ameţitor de scări în spirală apăruse pe lista „Celor mai letale 20 de scări din lume" alcătuită de *National Geographic,* figurând la numărul trei, după primejdioasele trepte de pe exteriorul templului Angkor Wat din Cambodgia şi falezele din piatră acoperite de muşchi ale cascadei Cazanul Diavolului, din Ecuador.

Langdon aruncă o privire spre primele trepte, care urcau strâns ca spirala unui tirbuşon şi dispăreau în întuneric.

– Intrarea în criptă e imediat în faţă, spuse Beña, arătând dincolo de scară, spre un hău negru în stânga altarului.

Câteva clipe mai târziu, Langdon zări o palidă lucire aurie care părea să iasă dintr-o gaură în pardoseală. „Cripta."

În curând ajunseră la gura unei alte scări, de această dată una elegantă, care cobora într-o curbă largă. Ambra se întoarse către cei doi agenţi.

– Domnilor, vă rog să rămâneţi aici. Ne întoarcem repede.

Deşi nu păru foarte încântat, Fonseca nu spuse nimic. Ambra, Langdon şi părintele Beña începură să coboare spre lumină.

Agentul Díaz se simţi recunoscător pentru momentele de respiro care i se oferiseră, privindu-i pe cei trei dispărând pe scară, în jos. Tensiunea crescândă dintre Ambra Vidal şi Fonseca devenise tot mai îngrijorătoare.

„Agenţii Gărzii Regale nu sunt obişnuiţi să primească ameninţări cu concedierea din partea celor pe care-i păzesc, ci numai de la comandantul Garza."

Arestarea acestuia din urmă încă îl nedumerea. În mod ciudat, Fonseca refuzase să-i spună cine anume emisese ordinul de arestare şi cine lansase povestea falsă cu răpirea.

– Situaţia e complexă, replicase colegul lui. Şi pentru propria ta protecţie, e mai bine să nu ştii.

„Deci cine dădea acum ordinele? se întrebă Díaz. Prinţul, oare?" Părea greu de crezut că Julián ar fi pus în pericol viaţa Ambrei

răspândind o poveste mincinoasă. „Să fie Valdespino?” Agentul nu era sigur că episcopul dispunea totuşi de influenţa necesară.

– Mă întorc curând, mârâi Fonseca şi o luă la picior, adăugând că trebuia să găsească o toaletă.

În vreme ce se îndepărtă, Díaz îl văzu cum îşi scoase telefonul mobil, formă un număr şi începu să vorbească pe un ton scăzut.

Rămas singur în mijlocul Bisericii, Díaz era din ce în ce mai nemulţumit de purtarea secretoasă a colegului său.

Capitolul 70

Scara spre criptă cobora cale de trei etaje într-o spirală largă şi graţioasă, la capătul căreia Langdon, Ambra şi părintele Beña ajunseră într-o încăpere subterană.

„Una dintre cele mai mari cripte din Europa”, îşi spuse profesorul, admirând spaţiul circular amplu. Aşa cum îşi amintea, mausoleul subteran de la Sagrada Família avea forma unei rotonde înalte şi era prevăzut cu strane pentru sute de credincioşi. Felinare aurii cu ulei aşezate din loc în loc pe circumferinţă iluminau pardoseala mozaicată, decorată cu viţe răsucite, cu rădăcini, ramuri, frunze şi alte figurine din natură.

Literal vorbind, termenul „criptă” definea un spaţiu „ascuns”, iar lui Langdon i se părea aproape de neconceput că Gaudí reuşise să disimuleze o incintă atât de vastă sub clădirea Bisericii. Spaţiul de acolo nu semăna câtuşi de puţin cu ludica „criptă înclinată” din Colònia Güell, fiind, de fapt, o încăpere austeră, în stil neogotic, cu arce ascuţite, coloane decorate cu frunze şi bolţi ornamentale. Aerul era neclintit şi mirosea vag a tămâie.

O nişă adâncă se întindea spre stânga pornind de la picioarele scării. Pe pardoseala din gresie deschisă la culoare se afla o lespede simplă, dispusă orizontal şi înconjurată de felinare.

„Omul însuşi”, conştientiză Langdon, citind inscripţia.

ANTONIUS GAUDÍ

Privind în jur, simţi iar, acut, durerea pierderii lui Edmond. Ridică ochii spre statuia Fecioarei Maria care străjuia mormântul şi pe al cărei soclu era gravat un simbol neobişnuit.

„Ce mai e şi asta?!”, exclamă Langdon în sinea lui, privind semnul ciudat.

Rareori i se întâmplase până atunci să vadă un simbol pe care să nu-l poală identifica. În acel caz era vorba despre a unsprezecea literă grecească, lambda, care, din câte ştia el, n-apărea nicăieri în simbolismul creştin. Lambda era folosită ca simbol ştiinţific, fiind întâlnită în domenii ca evoluţia speciilor, fizica particulelor sau cosmologie. Şi mai bizar era faptul că din partea de sus a literei de aici

părea să crească o cruce creştină.

„Religia susţinută de ştiinţă?" Era pentru prima dată când Robert vedea aşa ceva.

– Vă nedumereşte simbolul? întrebă părintele Beña, apropiindu-se de profesor. Nu sunteţi singurul. Mulţi m-au întrebat despre el. În definitiv, nu este altceva decât o interpretare modernistă a imaginii unei cruci pe un vârf de munte.

Langdon făcu un pas mai aproape şi distinse trei steluţe aurii care însoţeau simbolul.

„Trei stele în poziţia asta, reflectă el, recunoscând imediat semnificaţia. E crucea de pe Muntele Carmel."

– Este o cruce *carmelită!* exclamă el cu glas tare.

– Corect. Trupul lui Gaudí odihneşte străjuit de Binecuvântata Fecioară Maria de pe Muntele Carmel.

– Totuşi, era Gaudí carmelit? întrebă Langdon, fiindu-i greu să şi-l imagineze pe arhitectul modernist aderând la interpretarea strictă a catolicismului care caracterizase un ordin monahal din secolul al XII-lea.

– Cu siguranţă, nu, râse Beña. Dar *cele care au avut grijă de el,* da. În ultimii ani de viaţă, Gaudí a fost îngrijit de nişte călugăriţe carmelite care au locuit în casa lui. Convinse că el şi-ar fi dorit să fie astfel vegheat şi în moarte, au dăruit cu generozitate bisericii această capelă.

– Un gest nobil, replică Langdon, mustrându-se fiindcă interpretase greşit un simbol atât de nevinovat. Probabil, toate teoriile conspiraţioniste vehiculate în seara asta m-au făcut chiar şi pe mine să văd fantasmagorii acolo unde nu este niciuna.

– Aceea e cartea lui Edmond? întrebă Ambra pe neaşteptate, arătând cu mâna spre penumbra din dreapta mormântului lui Gaudí.

Profesorul şi preotul se întoarseră, privind în direcţia respectivă.

– Da, răspunse Beña. Îmi pare rău că lumina este atât de slabă.

Ambra se îndreptă spre o casetă din sticlă, iar Langdon o urmă. El văzu că volumul fusese aşezat într-o zonă întunecată a criptei, în spatele unei coloane groase din partea dreaptă a mormântului.

– În mod normal, aici expunem broşurile informative, le explică Beña, însă le-am mutat în altă parte, ca să facem loc pentru cartea domnului Kirsch. Nimeni nu pare să fi observat.

Profesorul se apropie cu paşi grăbiţi de o casetă ca un dulăpior cu partea de sus din sticlă, înclinată. În interiorul ei, deschisă la pagina

163 şi abia vizibilă în lumina palidă, era expusă o ediţie masivă a *Operelor complete ale lui William Blake.*

Aşa cum deja le menţionase preotul, pe pagina respectivă nu se afla o poezie, ci o ilustraţie realizată de Blake. Langdon se întrebase de câteva ori despre care dintre reprezentările lui Dumnezeu era vorba, dar la *aceasta* nu se aşteptase în niciun caz.

„The Ancient of Days”, îşi dădu el seama, scrutând în întuneric cunoscuta gravură în acuarelă realizată de Blake în 1794. Îl mira totuşi faptul că Beña se referise la gravură numind-o „o reprezentare a lui Dumnezeu”. Într-adevăr, ilustraţia *părea* să înfăţişeze imaginea arhetipală a Dumnezeului creştin – un bătrân ridat, cu barbă, şezând printre nori şi privind în jos din ceruri – dar dacă s-ar fi documentat puţin mai mult, şi-ar fi dat seama că era vorba despre cu totul altceva. Figura reprezentată nu era Dumnezeul creştin, ci o divinitate pe nume Urizen – un zeu plăsmuit de imaginaţia vizionară a lui Blake, înfăţişată măsurând cerurile cu un compas, ca un omagiu adus legilor ştiinţifice care guvernează universul.

Gravura avea un stil atât de futurist, încât, secole mai târziu, reputatul fizician ateu Stephen Hawking avea s-o aleagă ca ilustraţie a supracopertei pentru cartea lui, *God Created the Integers – Şi Dumnezeu a creat numerele întregi.* Demiurgul atemporal al lui Blake străjuieşte, de asemenea, Centrul Rockefeller din New York City, acolo geometrul divin fiind parte a unei sculpturi Art Deco{28} intitulate *Wisdom, Light, and Sound – Înţelepciunea, lumina şi sunetul.*

Langdon scrută ilustraţia lui William Blake, întrebându-se din nou de ce făcuse Edmond atâtea eforturi pentru a obţine expunerea ei acolo. „Oare din pură dorinţă de răzbunare? Ca o palmă pe obrazul Bisericii creştine? Războiul lui cu religia nu încetează niciun moment”, se gândi el, fără a-şi lua privirea de la Urizen. Averea îi dăduse fostului său student posibilitatea de a face tot ce dorise în viaţă, chiar dacă asta însemna să expună artă cu conţinut blasfemator în inima unei biserici creştine.

„Mânie şi duşmănie, conchise în sinea lui. Poate că la asta se reduce, de fapt, totul.” La urma urmei, pe drept sau nu, Edmond blamase întotdeauna religia organizată pentru moartea mamei lui.

– Fireşte că sunt cât se poate de conştient, rosti Beña pe neaşteptate, că desenul acesta nu-l înfăţişează pe Dumnezeul *creştin.*

Langdon se întoarse spre el surprins.

– Chiar aşa?

– Da. Edmond a fost foarte explicit cu privire la acest lucru, deşi n-ar fi fost nevoie; sunt familiarizat cu ideile lui Blake.

– Şi totuşi, nu v-a deranjat să-i expuneţi cartea aici?

– Domnule profesor, şopti preotul cu un zâmbet blajin. Ne aflăm în Sagrada Família. Între zidurile ei, Gaudí a combinat divinitatea, ştiinţa

şi natura. Tema acestei gravuri nu e ceva nou pentru noi, adăugă el şi ochii îi sclipiră cu un aer misterios. Nu tot clerul nostru este la fel de progresist ca mine, dar, aşa cum ştiţi, pentru noi toţi creştinismul încă evoluează. Mă bucur însă că domnul Kirsch a acceptat să nu expună şi cartolina alături de carte. Ţinând seama de reputaţia lui, nu ştiu cum aş fi putut explica prezenţa ei aici, mai ales după expunerea din această seară. Dar greşesc dacă spun, continuă preotul cu o expresie brusc sobră, că imaginea aceasta nu este ceea ce v-aţi fi aşteptat să găsiţi?

– Nu greşiţi. Căutăm un vers scris de William Blake.

– „Tigru, Tigru arzând suav / În codrul nopţii suav”? întrebă Beña.

Langdon zâmbi, impresionat de faptul că preotul ştia primele două versuri ale celui mai cunoscut poem al lui William Blake{29} – o meditaţie religioasă în şase strofe, în care autorul se întreba dacă acelaşi Dumnezeu care a creat tigrul fioros a creat şi mielul supus.

– Părinte Beña, interveni Ambra, aplecându-se şi străduindu-se să privească prin geamul casetei, aveţi cumva o lanternă sau un telefon la dumneavoastră?

– Nu, îmi pare rău. Să împrumut un felinar de pe mormântul lui Antoni?

– Vă rog! Ne-ar fi de mare ajutor.

Preotul se îndepărta în grabă. În aceeaşi clipă, Ambra şopti către Langdon:

– Robert! Edmond n-a ales pagina 163 pentru gravură!

– Cum adică?

„Nu mai e nimic altceva pe pagina asta!”

– E doar o momeală isteaţă.

– Nu pricep, zise el, privind din nou gravura.

– Edmond a ales pagina 163 fiindcă este imposibil s-o expui pe asta fără s-o arăţi *simultan* şi pe cea de alături, 162.

Langdon îşi îndreptă imediat privirea spre pagina din stânga. În lumina aceea firavă, nu putea distinge mare lucru – decât că părea să conţină doar text cu un scris de mână foarte mărunt.

Beña se întoarse aducând un felinar pe care i-l dădu Ambrei, iar ea îl ridică deasupra cărţii. Când cercul de lumină se întinse cuprinzând volumul deschis, Langdon icni surprins.

Pe pagina din stânga era, într-adevăr, un calup de text scris de mână, aşa cum erau, de altfel, toate manuscrisele originale ale lui William Blake – cu marginile ornamentate cu desene, chenare şi diverse forme. Însă cel mai important era faptul că textul părea să fie sub forma strofelor elegante ale unei poezii.

Chiar deasupra lor, în nava centrală a Bisericii, agentul Díaz păşea de colo colo în întuneric, întrebându-se unde o fi colegul lui. „Ar fi trebuit să se întoarcă deja.”

Când telefonul mobil din buzunar începu să-i vibreze, îşi spuse că, probabil, îl suna Fonseca, dar când se uită la identitatea apelantului, văzu un nume la care nu s-ar fi aşteptat nicicum.

Mónica Martín.

Habar n-avea ce ar fi putut dori coordonatoarea de relaţii publice, însă orice ar fi fost, trebuia să-l sune direct pe Fonseca. „El e agentul principal în echipa noastră.”

– Alo, răspunse el. Sunt Díaz.

– Agent Díaz, la telefon e Mónica Martín. Am aici pe cineva care vrea să-ţi vorbească.

O clipă mai târziu, la celălalt capăt al liniei răsună o voce familiară.

– Agent Díaz, sunt comandantul Garza. Te rog să mă asiguri că doamna Vidal este în siguranţă.

– Da, domnule comandant! exclamă Díaz, luând automat poziţia de drepţi la auzul vocii lui Garza. Doamna Vidal este în perfectă siguranţă. Eu şi agentul Fonseca suntem împreună cu Domnia Sa, în interiorul…

– Nu da detalii pe o linie telefonică nesecurizată! îl întrerupse Garza imediat. Dacă doamna Vidal este într-un loc sigur, ţine-o acolo. Nu părăsiţi zona. Sunt uşurat să-ţi aud glasul. Am încercat să-l sunăm pe agentul Fonseca, dar n-a răspuns. E cu tine?

– Da, domnule. S-a îndepărtat puţin ca să dea un telefon, însă trebuie să se întoarcă… răspunse Díaz.

– N-am timp să aştept. Sunt reţinut deocamdată, iar doamna Martín mi-a împrumutat telefonul ei. Ascultă-mă cu atenţie! Povestea cu răpirea e falsă, aşa cum nu mă îndoiesc că ştii. Şi a pus-o pe doamna Vidal într-o situaţie foarte riscantă.

„Nici n-ai idee!”, comentă Díaz în gând, amintindu-şi scena haotică de pe acoperişul Casei Milà.

– La fel de neadevărată este ştirea că i-aş fi făcut o înscenare episcopului Valdespino.

– Mi-am închipuit şi eu, domnule, însă…

– Încerc împreună cu doamna Martín să ne dăm seama cum să gestionăm mai bine situaţia asta, dar până când vom reuşi, trebuie s-o ţii pe viitoarea regină departe de privirile publicului. E clar?

– Sigur, domnule. Însă *cine* a dat ordinul?

– Nu pot să-ţi spun asta la telefon. Procedează aşa cum ţi-am cerut şi ai grijă ca doamna Vidal să stea departe de presă şi de orice pericol. Doamna Martín te va ţine la curent cu evoluţiile ulterioare.

Cu asta, Garza închise, iar Díaz rămase iar singur în întuneric, străduindu-se să înţeleagă ce se întâmplase. Când duse mâna la jachetă, pentru a pune telefonul înapoi în buzunar, auzi un foşnet în spatele lui. În clipa în care se întoarse, două mâini palide se materializară brusc din beznă şi se încleştară pe tâmplele lui. În următoarea fracţiune de secundă, mâinile se răsuciră cu putere într-o parte.

Díaz îşi simţi gâtul frângându-se şi o durere arzătoare îi explodă în cap. Apoi totul se întunecă.

Capitolul 71

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

NOI SPERANŢE PENTRU DESCOPERIREA ZGUDUITOARE A LUI KIRSCH!

Mónica Martín, coordonatoarea de relaţii publice a Palatului Regal de la Madrid, a emis cu puţin timp în urmă o declaraţie oficială în care afirmă că viitoarea regină a Spaniei, Ambra Vidal, a fost răpită de profesorul american Robert Langdon, care o ţine prizonieră. Palatul a îndemnat autorităţile locale să se implice pentru localizarea viitoarei regine.

Informatorul civil monte@iglesia.org ne-a trimis chiar acum următoarea declaraţie:

> ACUZAŢIA DE RĂPIRE E 100% FALSĂ – O STRATAGEMĂ SUBTILĂ PENTRU CA POLITIA LOCALĂ SĂ-L ÎMPIEDICE PE LANGDON SĂ-ŞI ÎNDEPLINEASCĂ OBIECTIVUL ÎN BARCELONA (LANGDON/VIDAL CRED CĂ ÎNCĂ POT GĂSI O MODALITATE DE A DIFUZA DESCOPERIREA LUI KIRSCH LA NIVEL GLOBAL). DACĂ CEI DOI VOR REUŞI, PREZENTAREA LUI KIRSCH AR PUTEA FI TRANSMISĂ ÎN DIRECT ÎN ORICE MOMENT. RĂMÂNEŢI PE RECEPŢIE.

Incredibil! Şi de la noi aţi aflat mai întâi acest lucru – Langdon şi Vidal au fugit de autorităţi, fiindcă vor să termine ceea ce a început Edmond Kirsch! Iar Palatul pare disperat să-i oprească. (Valdespino din nou? Şi care e rolul prinţului în toate astea?)

Vă vom da alte detalii pe măsură ce le vom avea, totuşi, rămâneţi pe recepţie, deoarece e posibil ca secretele lui Kirsch să fie dezvăluite în această noapte!

Capitolul 72

Prinţul Julián privea peisajul rural derulându-se dincolo de geamul Opelului şi încerca să desluşească purtarea ciudată a episcopului. „Valdespino ascunde ceva.”

Trecuse mai bine de o oră de când episcopul îl scosese pe furiş din Palat – un comportament cu totul neregulamentar – asigurându-l că era pentru propria-i siguranţă. „Mi-a cerut să nu pun nicio întrebare… doar să am încredere.”

Valdespino îi fusese întotdeauna ca un unchi, fiind, totodată, şi confidentul de încredere al tatălui său. Dar propunerea lui de a se ascunde amândoi în reşedinţa de vară a prinţului i se păruse dubioasă de la bun început. „Ceva nu e-n regulă. Sunt izolat – fără telefon, fără agenţii de securitate, fără acces la ştiri, şi nimeni nu ştie unde sunt.”

În vreme ce maşina traversa şinele de cale ferată situate nu departe de Casita del Príncipe, Julián întoarse privirea spre drumul împădurit care se întindea în faţă. La o sută de metri înainte şi pe stânga se zărea capătul aleii lungi, mărginite de copaci, care ducea spre vila izolată. Văzând cu ochii minţii reşedinţa pustie, prinţul simţi un impuls brusc de a fi precaut. Se aplecă şi puse hotărât palma pe umărul diaconului aflat la volan.

– Opreşte aici, te rog.

Valdespino se răsuci spre el, mirat.

– Dar aproape am ajuns…

– Vreau să ştiu ce se petrece! se răsti prinţul, cu vocea răsunându-i puternic în interiorul maşinii.

– Don Julián, a fost o seară agitată, însă trebuie să…

– Trebuie *să am încredere* în dumneata?

– Da.

Julián strânse umărul şoferului şi arătă spre un petic de iarbă pe marginea drumului pustiu.

– Opreşte acolo! îi ceru el ferm.

– Mergi mai departe! interveni Valdespino. Don Julián, vă voi explica…

– Opreşte maşina! strigă prinţul.

Diaconul viră brusc şi frână pe peticul de iarbă.

– Lasă-ne singuri, te rog, îi ceru Julián, cu inima bătându-i puternic în piept.

Tânărul nu aşteptă să i se spună de două ori. Sări din maşina lăsată cu motorul pornit şi o zbughi în întuneric.

În lumina palidă a Lunii, Valdespino părea speriat.

– *Ar trebui* să-ţi fie teamă! rosti prinţul cu un glas atât de autoritar, încât chiar şi el rămase uimit.

Valdespino se trase înapoi, părând şocat de tonul ameninţător – unul pe care Julián nu-l mai folosise niciodată la adresa lui.

– Sunt viitorul rege al Spaniei. În seara asta mi-ai îndepărtat agenţii de securitate, mi-ai interzis accesul la propriul telefon, m-ai împiedicat să ascult ştirile şi ai refuzat să mă laşi să iau legătura cu logodnica mea.

– Îmi cer scuze… bâigui Valdespino.

– Va trebui să faci mai mult de atât, îl întrerupse Julián, căruia episcopul i se părea în acel moment incredibil de neînsemnat.

Valdespino trase adânc aer în piept şi se întoarse cu faţa spre el, în întuneric.

– Am fost contactat cu puţină vreme în urmă, don Julián, şi mi s-a spus…

– Contactat de cine?

Episcopul ezită.

– De tatăl dumneavoastră. Regele e profund mâhnit.

„Chiar aşa?" Julián îşi vizitase tatăl cu numai două zile în urmă, la Palacio de la Zarzuela, şi-l găsise într-o stare de spirit excelentă, în ciuda sănătăţii şubrede.

– De ce e mâhnit?

– Din nefericire, a văzut prezentarea lui Edmond Kirsch.

Julián simţi cum i se încleştează maxilarul. Suferind, tatăl lui dormea aproape douăzeci şi patru de ore pe zi, iar la ora aceea n-ar fi trebuit în niciun caz să fie treaz. În plus, regele interzisese întotdeauna prezenţa televizoarelor şi a computerelor în dormitoarele din Palat, care, insista el, erau adevărate sanctuare rezervate somnului şi lecturilor. Iar asistentele medicale care-l îngrijeau ar fi avut grijă să nu-i permită să coboare din pat şi să vadă găselniţa publicitară a unui ateu.

– A fost vina mea, adăugă Valdespino. I-am dat o tabletă, în urmă cu câteva săptămâni, ca să nu se mai simtă chiar atât de izolat de restul lumii. Învăţa să trimită e-mailuri şi SMS-uri. Şi aşa a ajuns să vadă prezentarea lui Kirsch, pe tableta aceea.

Julián nici nu voia să se gândească la tatăl lui, probabil în ultimele sale săptămâni de viaţă, urmărind un controversat material video anticatolic încheiat cu un act de o violenţă sângeroasă. Regele ar fi trebuit să mediteze la numeroasele realizări extraordinare pe care le făcuse pentru ţara lui.

– Aşa cum vă puteţi imagina, continuă Valdespino regăsindu-şi stăpânirea de sine, multe lucruri l-au îngrijorat, însă cel mai rău l-au mâhnit duritatea afirmaţiilor lui Kirsch şi faptul că logodnica dumneavoastră a acceptat să găzduiască evenimentul. Regele consideră că implicarea viitoarei regine s-a reflectat în mod foarte neplăcut asupra dumneavoastră… şi a Palatului.

– Ambra este o femeie independentă. Tata ştie asta.

– Chiar dacă ştie, când m-a sunat, era lucid şi mânios aşa cum nu l-am mai auzit de ani mulţi. Mi-a cerut să vă duc imediat la Domnia Sa.

– Şi atunci, ce căutăm *aici?* întrebă Julián, făcând semn spre aleea care ducea la vilă. Tata e la Zarzuela.

– Nu mai este acolo, replică Valdespino încet. Le-a ordonat ajutoarelor şi asistentelor lui să-l îmbrace, să-l aşeze într-un scaun cu rotile şi să-l ducă în altă parte, pentru a-şi petrece ultimele zile din viaţă înconjurat de istoria ţării sale.

La auzul acelor cuvinte, prinţul înţelese adevărul. „La Casita n-a fost nicio clipă destinaţia noastră reală."

Cuprins de un tremur nervos, îşi întoarse faţa de la episcop şi privi *dincolo* de aleea spre vilă, în lungul drumului de ţară care se întindea înaintea lor. În depărtare, printre copaci, se distingeau turlele iluminate ale unei construcţii colosale.

„El Escorial."

La ceva mai mult de un kilometru distanţă, profilându-se ca o fortăreaţă la poalele muntelui Abantos, se înălţa unul dintre cele mai mari edificii religioase din lume – El Escorial, palatul-simbol al monarhiei spaniole. Întinzându-se pe o suprafaţă de peste trei hectare, complexul include o mănăstire, o bazilică, un Palat Regal, un muzeu, o bibliotecă şi unele dintre cele mai înfricoşătoare încăperi pe care le văzuse Julián vreodată.

„Cripta regală."

Avea doar opt ani când tatăl lui îl dusese să vadă cripta. Vizita începuse cu Panteón de Infantes, un labirint de cavouri pline cu morminte ale copiilor din familia regală. Julián nu avea să uite niciodată cutremurătorul sepulcru „tort aniversar" – un uriaş mormânt circular care semăna cu un tort alb şi conţinea rămăşiţele trupeşti a şaizeci de copii din familia regală, toţi aşezaţi în „sertare" şi zidiţi pentru vecie pe marginile „tortului".

Oroarea pe care o resimţise micul Julián la vederea cumplitului monument funerar fusese eclipsată câteva minute mai târziu, când regele îl dusese la locul de odihnă veşnică al mamei lui. Copilul se aşteptase să vadă un mormânt din marmură demn de o regină, dar constatase că trupul mamei lui zăcea într-o cutie simplă din plumb, într-o încăpere din piatră, în capătul unui culoar lung. Regele îi explicase că defuncta regină era înmormântată pentru moment într-o *pudridero* – o cameră de putrezire –, în care cadavrele regale erau înhumate vreme de treizeci de ani, până când din carnea lor nu mai rămânea decât praful, fiind apoi aşezate în locurile de veci definitive. Julián încă îşi amintea de câtă voinţă avusese nevoie pentru a-şi stăpâni lacrimile şi senzaţia de greaţă.

Tatăl lui îl dusese pe urmă în capătul unei scări abrupte, care părea

să coboare la nesfârşit în întunericul subteran. Acolo, pereţii şi treptele nu mai erau din marmură albă, ci aveau o maiestuoasă culoare chihlimbarie. La fiecare trei trepte, lumânări votive aruncau dâre de lumină pâlpâitoare pe piatra gălbuie.

Micul Julián întinsese mâna şi se prinsese de vechea balustradă din frânghie, coborând alături de tatăl lui, câte o treaptă o dată… adânc, în întuneric. În capătul scărilor, regele deschisese o uşă ornamentală şi se trăsese într-o parte, făcându-i semn fiului său să intre.

„Panteonul regilor", îi explicase tatăl.

La vârsta de opt ani, Julián auzise deja de încăperea aceea – un loc legendar. Tremurând, păşise peste prag, într-o somptuoasă încăpere în culoarea ocrului. Construită în forma unui octagon, mirosea a tămâie şi părea să palpite în lumina licăritoare a lumânărilor aprinse în candelabrul din plafon. Julián înaintase până în mijloc şi se rotise încet, simţindu-se mic şi îngheţat în spaţiul acela solemn.

Pe cei opt pereţi se aflau nişe adânci, în care sicrie negre identice erau aşezate unul peste celălalt, din podea până în tavan, fiecare având o plăcuţă aurie de identificare. Toate numele de pe sicrie păreau desprinse din cărţile lui de istorie – regele Ferdinand… regina Isabella… regele Carol al V-lea, împărat romano-german.

În tăcerea care domnea, Julián simţise greutatea mâinii calde a tatălui pe umărul lui şi fusese marcat de solemnitatea momentului. „Într-o zi, şi tatăl meu va fi îngropat în această cameră."

Fără un cuvânt, părintele şi fiul urcaseră din măruntaiele pământului, departe de moarte şi înapoi la lumina zilei. Când ieşiseră în strălucirea orbitoare a soarelui spaniol, regele se lăsase pe vine şi-şi privise în ochi copilul. *„Memento mori,* şoptise monarhul. Adu-ţi aminte că eşti muritor. Chiar şi pentru cei aflaţi la putere, viaţa e scurtă. Există o singură cale de a triumfa asupra morţii, şi aceea este să trăim în aşa fel încât viaţa să ne fie opera desăvârşită. Trebuie sa profităm de fiece ocazie de a fi buni şi de a iubi din toată inima. Văd în privirea ta că ai sufletul generos al mamei tale. Conştiinţa îţi va fi ghid în viaţă. Când întunericul va cobori asupra ta, să laşi inima să-ţi arate calea."

Zeci de ani mai târziu, Julián n-avea nevoie de nimeni care să-i aducă aminte că făcuse prea puţine pentru ca viaţa să-i fie o operă desăvârşită. De fapt, abia dacă izbutise să iasă din umbra regelui şi să stea pe propriile picioare.

„L-am dezamăgit pe tata în toate modurile posibile."

Ani de-a rândul, urmase sfatul tatălui şi-şi lăsase inima să-i arate calea; însă drumul fusese unul chinuitor, când inima lui năzuia la o ţară complet diferită de cea pe care o clădise tatăl lui. Visurile pe care le nutrise pentru Spania erau atât de îndrăzneţe, încât n-ar fi putut fi rostite cu glas tare înainte ce regele să închidă ochii pentru totdeauna

– iar Julián n-avea idee nici măcar cum vor fi primite atunci, şi nu numai de anturajul regal, ci de întregul popor. Aşa că tot ce putuse să facă fusese să aştepte cu inima deschisă şi să respecte tradiţia.

Dar apoi, cu trei luni în urmă, totul se schimbase.

„Am cunoscut-o pe Ambra Vidal."

Frumoasă, cu personalitate puternică şi plină de energie, îi întorsese lumea cu susul în jos. La câteva zile după prima lor întâlnire, Julián înţelesese, în cele din urmă, cuvintele tatălui său. „Lasă inima să-ţi arate calea… şi nu rata niciun prilej de a iubi din tot sufletul." Nu mai simţise niciodată exaltarea pe care i-o dădea dragostea şi i se păruse că, în sfârşit, făcea primii paşi pe noul drum menit a-i transforma viaţa într-o operă desăvârşită.

Acum însă, privind în gol la drumul care i se aşternea în faţă, se simţi copleşit de un sumbru sentiment de singurătate şi izolare. Tatăl lui era pe moarte; femeia pe care o iubea refuza să-i vorbească; iar el tocmai îşi admonestase mentorul de încredere, pe episcopul Valdespino.

– Don Julián, insistă acesta, ar trebui să mergem. Tatăl dumneavoastră are sănătatea şubrezită şi aşteaptă cu nerăbdare să vă vorbească.

Prinţul se întoarse încet spre prietenul de-o viaţă al tatălui său.

– Cât timp crezi că i-a mai rămas? întrebă el şoptit.

Când răspunse, Valdespino avea un tremur în voce, ca şi când ar fi fost în pragul lacrimilor.

– M-a rugat să nu te îngrijorez, dar simt că sfârşitul se apropie mai repede decât ne-am fi imaginat. Vrea să-şi ia rămas-bun.

– Şi de ce nu mi-ai spus unde mergem? De ce toate minciunile şi secretele astea?

– Îmi pare rău, n-am avut de ales. Regele mi-a dat ordine explicite. Mi-a cerut să vă izolez de lumea exterioară şi de orice ştiri şi veşti până când va putea să vorbească personal cu dumneavoastră.

– Să mă izolezi de… *ce fel* de ştiri şi veşti?

– Cred că ar fi mai bine să-i permiteţi tatălui dumneavoastră să vă explice.

Julián studie câteva momente faţa episcopului.

– Înainte de a-l vedea, mai e un lucru pe care trebuie să-l ştiu. Este lucid? Gândeşte raţional?

Valdespino îl privi cu îndoială.

– De ce mă întrebaţi?

– Fiindcă ordinele lui din seara asta par nelalocul lor şi impulsive.

Episcopul încuviinţă înclinând din cap cu tristeţe.

– Impulsiv sau nu, tatăl dumneavoastră este încă rege. Îl iubesc şi fac ce-mi cere. Toţi facem la fel.

Capitolul 73

Stând unul lângă altul în faţa casetei din sticlă, Robert Langdon şi Ambra Vidal studiau manuscrisul lui Blake în lumina palidă a felinarului cu ulei. Părintele Beña se dusese să îndrepte câteva strane, oferindu-le cu amabilitate un moment de intimitate.

Langdon nu reuşea să distingă literele mărunte, scrise de mână, din textul poemului, însă titlul cu caractere mai mari, din partea de sus a paginii, era perfect lizibil.

Cei patru Zoa

La vederea lui, simţi brusc o rază de speranţă. *Cei patru Zoa* era titlul unei cărţi profetice în versuri, neterminată, a lui Blake – o lucrare de mari dimensiuni, împărţită în nouă „nopţi" sau capitole. Tematica – îşi amintea Langdon din lecturile lui de pe vremea colegiului – se axa pe dispariţia religiei convenţionale şi apropiata predominanţă a ştiinţei.

Parcurse strofele cu privirea şi observă că textul manuscris se oprea la mijlocul paginii, urmat de un elegant caligrafiat *finis divisionem* – echivalentul grafic pentru „Sfârşit".

„Asta e ultima pagină a poemului, îşi dădu el seama. Finalul uneia dintre capodoperele profetice ale lui William Blake!"

Se aplecă şi-şi mii ochii încercând să distingă scrisul mărunt, însă în lumina firavă a felinarului îi era imposibil să citească.

Ambra se ghemuise şi ea lângă casetă, cu faţa la nici două degete de capătul din sticlă. Parcurse textul în tăcere, dar se opri să citească un vers cu glas tare.

– „Şi Omul 'nainte păşind din miezul vâlvătăii / Răul întreg e nimicit." Răul întreg e nimicit? întrebă ea, întorcându-se spre Langdon.

El se gândi câteva clipe, încuviinţând vag din cap.

– Cred că Blake se referă aici la eradicarea religiei corupte. Un viitor fără religie era una dintre profeţiile lui des repetate.

Ea îl privi cu o brumă de speranţă.

– Edmond spunea că versul lui preferat era o profeţie care, spera el, se va *adeveri.*

– Păi, un viitor fără religie este sigur ceea ce ar fi vrut el. Câte litere are versul ăsta?

Ambra începu să numere, însă clătină imediat din cap.

– Peste cincizeci.

Şi reîncepu să parcurgă strofele în viteză, pentru a se opri iar un moment mai târziu.

– Ce părere ai despre ăsta? „Ochii Omului, tot mai deschişi / Cată spre adâncimi, spre lumi miraculoase.”

– Posibil, răspunse Langdon analizând sensul versului.

„Intelectul omenesc va continua să se dezvolte şi să evolueze în timp, ajutându-ne să înţelegem mai profund adevărul.”

– Prea multe litere şi aici, declară Ambra. Trec mai departe.

În timp ce ea continua să citească, profesorul începu să păşească în sus şi-n jos, gânditor. Cele două versuri îi răsunau încă în minte, stârnind o veche amintire de când era student la Princeton şi citea Blake la cursul de Literatură britanică.

Imagini începură să i se contureze în minte – o caracteristică a memoriei lui eidetice. Ele atrăgeau după sine altele, într-un şir nesfârşit. Şi deodată, în întunericul criptei, îl văzu cu ochii minţii pe profesorul său care, după ce citise în clasă *Cei patru Zoa* le adresase studenţilor eternele întrebări: „Voi ce aţi alege? O lume fără religie? Sau una fără ştiinţă?” Apoi dascălul adăugase: „Fără îndoială, William Blake avea preferinţa lui, iar speranţele pe care le nutrea pentru viilor nu sunt niciunde mai bine exprimate decât în ultimul vers al acestui poem epic.”

Cu un icnet de surprindere, Langdon se răsuci spre Ambra, care cerceta în continuare textul lui Blake.

– Ambra, citeşte ultimul vers!

Ea sări strofele până la finalul poemului, zăbovi o clipă pentru a scruta atentă versul, pe urmă se întoarse spre el, făcând ochii mari. Langdon veni lângă ea. Amintindu-şi versul, lui îi era mai uşor să discearnă literele mărunte.

Întunecata religie a pierit & dulcea ştiinţă e stăpână.

– „Întunecata religie a pierit şi dulcea ştiinţă e stăpână”, citi Ambra cu glas tare.

Versul nu era doar o profeţie la care Edmond ar fi subscris, ci un veritabil rezumat al prezentării lui din seara aceea.

„Religiile se vor stinge… şi ştiinţa va domina.”

Ambra începu să numere cu atenţie literele din vers, dar Langdon ştia că nu mai era nevoie s-o facă. „Asta e! Fără nicio îndoială!” Deja se gândea la modalităţile de a lua legătura cu Winston şi de a difuza prezentarea lui Edmond. Iar planul pe care şi-l conturase în minte era de aşa natură, încât va trebui să i-l explice Ambrei între patru ochi.

Văzând că Beña se apropia, Langdon se întoarse spre el.

– Părinte, noi aproape că am terminat aici. Vreţi să vă duceţi sus şi să-i rugaţi pe agenţii Gărzii Regale să cheme elicopterul? Va trebui să plecăm fără întârziere.

– Desigur, răspunse preotul, îndreptându-se deja spre scări. Sper că

aţi găsit ce căutaţi. Ne vedem sus imediat.

Când Beña dispăru pe trepte, Ambra se răsuci spre Langdon, cu o expresie alarmată în priviri.

– Robert, versul e prea scurt! Am numărat, de două ori. Are numai patruzeci şi şase de litere. Iar noi avem nevoie de patruzeci şi şapte.

– Poftim?!

Profesorul se apropie de casetă şi numără cu atenţie fiecare literă. „Întunecata religie a pierit & dulcea ştiinţă e stăpână." Într-adevăr, erau patruzeci şi şase. Perplex, studie versul încă o dată.

– Edmond a spus clar patruzeci şi şapte, nu patruzeci şi şase?

– Categoric.

Langdon reciti versul. „Ăsta trebuie să fie! exclamă el în sinea lui. Ce nu înţeleg de aici?"

Cu meticulozitate, parcurse pe rând fiecare literă din versul final al poemului lui Blake. Ajunsese aproape la sfârşit, când îşi dădu seama.

…& dulcea ştiinţă e stăpână.

– *Ampersandul!* izbucni el. Simbolul pe care l-a folosit Blake în locul cu vântului „şi"!

Ambra îi aruncă o privire nesigură şi clătină din cap.

– Robert, dacă înlocuim ampersandul cu *and,* echivalentul lui în engleza în care a scris Blake… atunci versul are patruzeci şi opt de litere. Prea multe!

„Deloc adevărat. Avem de-a face aici cu un cod în interiorul altui cod", reflectă el zâmbind fascinat de ingeniosul subterfugiu al lui Edmond. Genialul futurolog folosise un truc tipografic simplu pentru a fi sigur că, chiar dacă cineva descoperea *care* vers era preferatul lui, tot n-ar fi reuşit să introducă parola corect.

„Codul ampersand… Edmond şi l-a amintit!"

Originea semnului respectiv era unul dintre primele lucruri despre care vorbea Langdon la cursul lui de simbolistică. Simbolul era o *logogramă* – o imagine care reprezenta un cuvânt. Deşi mulţi dintre vorbitorii de engleză presupuneau că derivase din cuvântul englezesc *and,* simbolul provenea, în realitate, din latinescul *et,* care însemna acelaşi lucru – „şi". Chiar şi forma lui neobişnuită era, de fapt, o fuziune tipografică între literele „e" şi „t", caracterul dublu fiind şi în prezent rizibil în anumite fonturi de computer, ca Trebuchet MS, în care forma semnului „&" aminteşte clar de originile lui latine.

Langdon n-avea să uite cum la o săptămână după ce vorbise clasei lui Edmond despre ampersand, tânărul venise la cursuri cu un tricou pe care era imprimat mesajul „& telefonează acasă!" – o aluzie jucăuşă la filmul lui Steven Spielberg despre un extraterestru numit ET, care încerca să-şi regăsească drumul spre casă.

Acum, în faţa poemului scris de Blake, Robert vedea limpede cu ochii minţii parola de patruzeci şi şapte de litere:

întunecatareligieapieritetdulceaştiinţăestăpână

„Tipic pentru Edmond”, reflectă el şi-i împărtăşi Ambrei în câteva cuvinte abilul truc prin care fostul lui student sporise nivelul de securitate al parolei. Când înţelese despre ce era vorba, faţa ei se destinse într-un zâmbet larg.

– Ei bine, zise ea, dacă se mai îndoia vreunul din noi că Edmond a fost un tocilar…

Izbucniră amândoi în râs, oferindu-şi un scurt moment ca să răsufle uşuraţi în solitudinea criptei.

– Ai găsit parola, rosti apoi Ambra pe un ton recunoscător. Dar îmi pare nespus de rău că am pierdut telefonul lui Edmond. Dacă l-am fi avut, am fi putut transmite prezentarea chiar în clipa asta.

– Nu e vina ta, o asigură el din nou. Şi aşa cum ţi-am zis, ştiu cum să-l găsim pe Winston.

„Sau cel puţin cred că ştiu”, adăugă el în sinea lui, sperând să nu se înşele.

În clipa în care Langdon încerca să vadă cu ochii minţii imaginea din aer a Barcelonei şi neobişnuitul puzzle care le stătea în faţă, un zgomot asurzitor sparse liniştea criptei, reverberând pe scara în spirală.

Deasupra lor, părintele Beña ţipa şi le striga numele.

Capitolul 74

– Grăbiţi-vă! Doamnă Vidal… Profesor Langdon…! Veniţi repede!

Ambra şi Langdon o luară la fugă pe scară în sus, în timp ce strigătele disperate ale preotului continuau să răsune. Când ajunseră la ultima treaptă, profesorul dădu să se repeadă spre mijlocul catedralei, însă fu înghiţit imediat de întuneric.

„Nu văd nimic!”

Încercă să facă paşi mici înainte, pe măsură ce privirea i se acomoda la trecerea de la lumina felinarelor cu ulei, din criptă, la bezna sanctuarului. Ambra era lângă el, străduindu-se şi ea să distingă ceva.

– Aici! striga Beña, cu aceeaşi disperare în glas.

Se îndreptară în direcţia sunetului şi-l zăriră, într-un sfârşit, pe preot la marginea cercului vag de lumină care urca din casa scării. Părintele Beña şedea în genunchi, deasupra unei siluete întunecate. O clipă mai târziu ajunseră lângă el şi Langdon avu un şoc văzând trupul neînsufleţit al lui Díaz prăbuşit pe pardoseală, cu capul răsucit într-un unghi grotesc. Agentul era întins pe burtă, dar capul îi fusese sucit cu 180 de grade spre spate, astfel că ochii lui inexpresivi priveau spre plafonul Bisericii. Crispându-se de oroare, Langdon înţelese acum panica din strigătele preotului. Simţi cum un val îngheţat de frică îl cuprinde şi se ridică în picioare, străduindu-se să identifice orice mişcare în întunericul din jur.

– Arma lui, şopti Ambra arătând spre tocul gol de sub braţul lui Díaz. A dispărut! Agent Fonseca! strigă ea apoi.

Undeva aproape, în beznă, se auzi deodată zgomot de paşi pe pardoseală şi bufnet de trupuri prinse în încleştare. Pe urmă, cu un trosnet neaşteptat, bubuitura asurzitoare a unui foc de armă răsună nu departe de ei. Langdon, Ambra şi Beña se traseră brusc înapoi şi, în timp ce ecoul împuşcăturii încă reverbera, auziră un glas sugrumat îndemnându-i:

– *¡Corre!* Fugiţi!

O a doua detunătură bubui, urmată de o bufnitură grea – sunetul inconfundabil al unui trup lovind pardoseala. Langdon înşfăcase deja braţul Ambrei şi o trăgea spre zona şi mai întunecată de lângă zid. Părintele Beña li se alătură imediat şi se ghemuiră toţi trei într-o tăcere încordată, lipiţi de piatra rece.

Privirea lui Langdon încerca să străpungă întunericul în timp ce el însuşi se străduia să înţeleagă ce se petrecea. „Cineva i-a ucis pe Fonseca şi Díaz! Cine să mai fie, oare, în catedrală? Şi ce vrea?”

Un singur răspuns logic îi răsări în minte: asasinul care pândise în întuneric nu venise în Sagrada Família pentru a ucide doi agenţi oarecare ai Gărzii Regale… ci pentru el şi Ambra.

„Cineva încă încearcă să îngroape descoperirea lui Edmond.”

Pe neaşteptate, o lanternă se aprinse în mijlocul Bisericii. Fasciculul de lumină se legăna înainte şi-napoi într-un arc larg, deplasându-se în direcţia lor. Langdon ştia că în numai câteva secunde avea să ajungă la ei.

– Pe aici, şopti Beña trăgând-o pe Ambra de-a lungul zidului, în direcţie opusă.

Langdon se furişă după ei, în vreme ce lumina se apropia. Brusc, preotul şi Ambra cotiră la dreapta, dispărând într-o deschizătură în piatră, iar el se repezi în urma lor, însă se împiedică de un şir de trepte pe care nu le văzuse. Reuşi să se echilibreze, îi văzu cum urcau şi se năpusti la rândul lui în sus. Întoarse capul exact când fasciculul lanternei apăru imediat sub el, luminând primele trepte.

Încremeni la adăpostul întunericului, aşteptând. Lumina rămase o clipă nemişcată, după care deveni mai strălucitoare.

„Vine încoace!”

Îi auzea pe Ambra şi Beña urcând scara, deasupra lui, cu paşi cât mai furişaţi. Se răsuci pe călcâie şi ţâşni după ei, dar se împiedică iar, lovindu-se de un perete, şi-şi dădu seama că scara nu era dreaptă, ci curbată. Ţinând o mână pe perete pentru a se orienta, începu să urce într-o spirală strânsă şi înţelese foarte repede unde se afla.

„Primejdioasa scară în spirală de la Sagrada Família.”

Ridică privirea şi văzu o lucire palidă filtrându-se prin luminatoarele de deasupra, suficient cât să zărească puţul îngust în care se afla. Simţi picioarele încordându-i-se şi se împletici pe trepte, din cauza claustrofobiei.

„Urcă mai departe!” Mintea îl îmboldea să continue, însă muşchii i se crispaseră de frică. Undeva sub el, auzea paşi grei răsunând pe pardoseala Bisericii. Se forţă să urce, păşind pe treptele în spirală cât de repede putea. Deasupra, lucirea palidă deveni puţin mai vie când trecu pe lângă o deschizătură în perete – o ferestruică prin care zări pentru o clipă luminile oraşului. Simţi curentul de aer rece care-l lovi în faţă şi se năpusti mai sus, în întuneric.

Paşii ajunseseră deja în puţul scării, iar raza de lumină dansa haotic în centrul tunelului vertical. Langdon trecu prin dreptul unei alte ferestruici şi percepu cum paşii deveneau mai grei, apropiindu-se de el în ritm accelerat. O secundă mai târziu, ajunse lângă Beña şi Ambra. Bătrânul gâfâia cu răsuflarea tăiată. Langdon aruncă o privire peste marginea interioară a treptelor, în jos. Priveliştea era ameţitoare – un hău îngust, circular, care străpungea centrul a ceva ce părea o uriaşă cochilie de nautil. Balustradă nu exista – doar o margine verticală a treptelor, înaltă de o palmă, care nu oferea, de fapt, nicio protecţie. Profesorul izbuti cu greu să-şi reprime valul de greaţă care-l cuprinsese, întorcând privirea în sus, spre bezna tunelului vertical de

deasupra lor. Auzise că scara spiralată avea peste patru sute de trepte; dacă aşa era, atunci n-aveau cum să ajungă sus înainte ca ucigaşul să-i prindă din urmă.

– Voi doi… duceţi-vă! gâfâi Beña trăgându-se într-o parte şi făcându-le semn să treacă mai departe.

– În niciun caz, părinte! replică Ambra întinzând mâna pentru a-l ajuta.

Langdon îi admira instinctul protector, dar în acelaşi timp îşi dădea seama că fuga în continuare pe treptele acelea echivala cu sinuciderea şi ei ar fi sfârşit cel mai probabil cu câte un glonţ în ceafă. Din cele două instincte primare de supravieţuire – lupta sau fuga cel de-al doilea nu mai era o opţiune viabilă.

„N-avem cum să reuşim."

Lăsându-i pe Ambra şi pe Beña să urce mai departe, el se întoarse, îşi înfipse bine picioarele pe treapta pe care se afla şi privi în jos, în puţul spiralei. Dedesubt, fasciculul lanternei se apropia. Langdon se lipi cu spatele de perete şi se ghemui în întuneric, aşteptând până când lumina atinse treptele din faţa lui. O fracţiune de secundă mai târziu, ucigaşul se ivi, ieşind din arcul spiralei – o siluetă neagră alergând cu braţele întinse, ţinând într-o mână lanterna şi în cealaltă un pistol.

Robert reacţionă instinctiv, ţâşnind de jos ca un arc şi zburând prin aer, cu picioarele înainte. Bărbatul îl văzu şi dădu să ridice arma exact în clipa în care tălpile îl izbiră violent în piept, expediindu-l cu spatele în peretele opus.

Următoarele secunde se scurseră ca un haos nedesluşit. Langdon ateriză dur pe o parte şi o durere arzătoare îi erupse în şold. Atacatorul se prăvăli în spate, căzu câteva trepte şi se prăbuşi cu un icnet surd. Lanterna se rostogoli pe scară şi se opri după o vreme, aruncând pe perete o pată oblică de lumină care dezvălui vederii un obiect metalic, pe scară, la jumătatea distanţei între Langdon şi ucigaş.

„Arma."

Amândoi ţâşniră în aceeaşi clipă, dar având avantajul înălţimii, Langdon ajunse primul la pistol: îl apucă şi-l aţinti spre atacatorul care se opri la câţiva paşi de el, uitându-se sfidător în lungul ţevii.

La lumina lanternei, Langdon distinse barba căruntă a bărbatului, pantalonii lui albi… şi în acelaşi moment înţelese cine era.

„Ofiţerul de marină de la Guggenheim…"

Întinse arma spre fruntea bărbatului, cu arătătorul încordat pe trăgaci.

– Mi-ai ucis prietenul, pe Edmond Kirsch.

Atacatorul gâfâia, însă replică imediat, pe un ton ca de gheaţă:

– Acum suntem chit. Prietenul tău, Edmond Kirsch, mi-a ucis familia.

Capitolul 75

„Langdon mi-a frânt coastele.”

Amiralul Ávila simţea o împunsătură ca de pumnal de fiecare dată când trăgea aer în plămâni, chircindu-se de durere în vreme ce pieptul i se ridica şi cobora spasmodic, în încercarea de a-i reoxigena sângele. Ghemuit pe scară mai sus de el, Robert Langdon, îl privea fix, aţintind stângaci revolverul, spre abdomenul lui.

Pregătirea militară îşi spuse imediat cuvântul: Ávila începu să evalueze situaţia. La rubrica negativă, inamicul lui deţinea atât arma, cât şi poziţia mai înaltă. La cea pozitivă, judecând după felul în care strângea pistolul în mână, profesorul n-avea decât o foarte redusă experienţă în privinţa armelor de foc.

„N-are de gând să mă împuşte, presupuse el. Mă va ţine în şah, aşteptând sosirea agenţilor de securitate.” După strigătele care răzbăteau de afară, era limpede că cei din serviciul de pază al bazilicii auziseră focurile de armă şi năvăliseră în clădire.

„Trebuie să acţionez rapid.”

Ţinând mâinile ridicate în semn că se preda, se lăsă încet în genunchi – o imagine a docilităţii şi supunerii.

„Dă-i impresia lui Langdon că deţine controlul.”

În ciuda căzăturii, Ávila simţea că pistolul ceramic pe care şi-l puse la betelia pantalonilor, la spate, era tot acolo – arma care-l ucisese pe Kirsch la Muzeul Guggenheim. Introdusese în încărcător ultimul glonţ, înainte să intre în catedrală, dar n-avusese nevoie de el. Îl ucisese pe unul dintre agenţi cu mâinile goale şi-i luase revolverul mult mai eficient pe care, din păcate, îl aţintea Langdon acum asupra lui. Îi părea rău că nu pusese piedica de siguranţă; probabil că profesorul n-ar fi avut habar cum să deblocheze arma.

Se gândi să scoală rapid pistolul ceramic de la brâu şi să tragă primul asupra lui Langdon, însă, chiar dacă ar fi reuşit, avea, probabil, şanse de supravieţuire de cincizeci la sută. Unul dintre riscurile în privinţa celor lipsiţi de experienţă cu armele era tendinţa lor de a trage un foc din greşeală.

„Dacă mă mişc prea repede…”

Strigătele paznicilor se auzeau tot mai aproape. Ávila ştia că, dacă va fi arestat, tatuajul din palmă îi va asigura eliberarea – sau cel puţin aşa îi garantase Regentul. Dar în clipa aia, după ce ucisese doi agenţi ai Gărzii Regale, nu mai era chiar atât de sigur că influenţa Regentului îl va putea salva.

„Am venit aici cu o misiune, îşi reaminti el. Şi trebuie s-o duc la capăt. Să-i elimin pe Ambra Vidal şi pe Robert Langdon.”

Regentul îi spusese să intre în Sagrada Família pe intrarea de

serviciu dinspre est, însă el decisese să sară gardul de protecţie. „Am observat un echipaj de poliţie staţionat lângă intrarea dinspre est, aşa ca… am improvizat.”

– Ai zis că Edmond Kirsch ţi-a ucis familia, rosti Langdon pe neaşteptate, privindu-l pe deasupra revolverului. Asta e o minciună, Edmond nu era un ucigaş.

„Ai dreptate, replică Ávila în gând. Era mai rău de atât.”

Sinistrul adevăr cu privire la Kirsch era un secret pe care Ávila îl aflase cu numai o săptămână în urmă, când îl sunase Regentul. „Papa îţi cere să-l elimini pe celebrul futurolog Edmond Kirsch. Motivele Sfinţiei Sale sunt numeroase, dar şi-ar dori să preiei tu această misiune.”

„De ce eu?”, întrebase Ávila.

„Domnule amiral, şoptise Regentul, îmi pare rău să-ţi spun acest lucru, Edmond Kirsch este responsabil pentru bomba care a explodat la catedrală şi ţi-a ucis familia.”

Prima lui reacţie fusese neîncrederea totală. Nu vedea ce motiv ar fi avut un cunoscut specialist în computere să bombardeze o biserică.

„Eşti militar de carieră, domnule amiral, îi explicase Regentul, aşa că ştii asta mai bine decât oricine: adevăratul ucigaş nu este tânărul soldat care apasă pe trăgaci în bătălie. El e doar un pion care îndeplineşte ordinele celor mult mai puternici decât el – guverne, generali, lideri religioşi – cei care ori l-au plătit, ori l-au convins că luptă pentru o cauză care merită orice sacrificiu.”

Într-adevăr, Ávila cunoştea situaţia.

„Aceleaşi reguli se aplică terorismului. Cei mai feroce terorişti nu sunt cei care construiesc bombele, ci liderii influenţi care alimentează ura în rândul maselor disperate, îndemnându-i pe soldaţii din primele rânduri să comită acte de violenţă. E suficient un singur suflet negru, însă convingător, pentru a face prăpăd în lume, instilând în minţile vulnerabile intoleranţa spirituală, ura şi naţionalismul.”

Ávila ştia că avea dreptate.

„Atacurile teroriste împotriva creştinilor, continuase Regentul, sunt tot mai numeroase în lumea întreagă. Iar cele din ultima vreme nu mai sunt atentate îndelung şi meticulos planificate, ci răbufniri spontane ale unor lupi singuratici care răspund la chemarea la arme a duşmanilor lui Hristos cu putere de convingere. Şi printre aceşti duşmani persuasivi, îl includ şi pe ateul Edmond Kirsch.”

În acel punct al discuţiei, amiralul fusese de părere că Regentul exagera. În ciuda josnicei campanii anticreştine duse de Kirsch în Spania, omul de ştiinţă nu rostise niciodată vreun îndemn la uciderea creştinilor.

„Înainte să mă contrazici, permite-mi să-ţi dau o ultimă informaţie, reluase glasul la telefon, oftând adânc. Nimeni nu ştie acest lucru, însă

atacul în urma căruia ţi-a fost ucisă familia… a fost un act de război împotriva Bisericii Palmariene.”

Afirmaţia îl luase pe Ávila prin surprindere, deşi nu părea să aibă sens; Catedrala din Sevilla nu era o clădire palmariană.

„În dimineaţa atentatului, rostise mai departe Regentul, patru membri de rang înalt ai Bisericii Palmariene se aflau în comunitatea locală de credincioşi, pentru a recruta adepţi. Ei au fost principalele ţinte. Pe unul dintre ei îl cunoşti – Marco. Ceilalţi trei au murit în atac.”

Amiralul căzuse pradă unui vârtej de gânduri, amintindu-şi-l pe fizioterapeutul său, care-şi pierduse un picior în atentat.

„Duşmanii noştri sunt puternici şi motivaţi, îi explicase în continuare glasul de la telefon. Iar când n-a putut pătrunde în complexul nostru din El Palmar de Troya, atacatorul i-a urmărit pe cei patru misionari până la Sevilla şi a trecut la acţiune acolo. Îmi pare foarte rău, domnule amiral. Această tragedie reprezintă unul dintre motivele pentru care palmarienii ţi-au întins o mână – ne simţim răspunzători pentru faptul că soţia şi copilul tău au devenit victime colaterale în războiul declanşat împotriva noastră.”

„Un război declanşat de cine?”, întrebase el, încercând să înţeleagă informaţiile şocante pe care tocmai le aflase.

„Verifică-ţi mesajele e-mail”, răspunsese Regentul.

Ávila îşi deschisese căsuţa poştală electronică şi descoperise o serie şocantă de documente private care documentau un război brutal dus împotriva Bisericii Palmariene de mai mult de zece ani deja… un război care includea, după toate aparenţele, procese în justiţie, ameninţări ce frizau şantajul şi donaţii uriaşe făcute unor grupări de „vigilenţi” antipalmarieni precum Palmar de Troya Support sau Dialogue Ireland. Chiar mai surprinzător era faptul că războiul acela dur împotriva Bisericii Palmariene părea dus de o singură persoană, anume futurologul Edmond Kirsch.

Ávila fusese nedumerit.

„De ce ar vrea Edmond Kirsch să-i distrugă tocmai pe palmarieni?”

Regentul îi precizase că nimeni din cadrul Bisericii – nici măcar papa însuşi – nu ştia de ce nutrea Kirsch o ură atât de intensă la adresa lor. Tot ce cunoşteau era că unul dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni de pe glob n-avea să se oprească înainte de a-i distruge pe toţi palmarienii.

Apoi îi atrăsese atenţia asupra unui ultim document – copia unei scrisori dactilografiate trimise Bisericii Palmariene de un individ care se pretindea a fi atacatorul de la Sevilla. Chiar pe primul rând al misivei, omul declara că era „un discipol al lui Edmond Kirsch”. De altceva Ávila nu mai avusese nevoie; pumnii i se încleştaseră, pradă unei furii nestăpânite.

Regentul îi explicase pe urmă de ce palmarienii nu dăduseră presei scrisoarea; ţinând cont de toată publicitatea negativă care li se făcuse în ultima vreme – o mare parte a ei orchestrată şi finanţată de Kirsch însuşi –, ultimul lucru de care avea nevoie Biserica era să fie asociată cu un atac terorist.

„Familia mea a murit din cauza lui Edmond Kirsch."

Aflat în puţul întunecat al scării spiralate, Ávila stătea cu privirea aţintită asupra lui Robert Langdon, bănuind că profesorul nu ştia nimic despre cruciada secretă dusă de Kirsch împotriva Bisericii Palmariene, nici despre faptul că el inspirase atacul care-i ucisese lui soţia şi copilul.

„Nu contează ce ştie Langdon, îşi spuse el. E doar un soldat, aşa cum sunt şi eu. Am căzut amândoi în prăpastia asta şi numai unul din noi va ieşi din ea viu. Eu am ordinele mele."

Langdon stătea la câteva trepte mai sus, ţinând arma ca un amator, cu ambele mâini. „Greşită alegere", comentă Ávila pentru sine, apoi cobori pe nesimţite încă o treaptă, se propti bine în sol şi se uită drept în ochii profesorului.

– Ştiu ca ţi-e greu să mă crezi, îi spuse el cu glas tare, dar Edmond Kirsch mi-a ucis familia. Şi uite *aici* dovada.

Deschise palma să-i arate tatuajul care, fireşte, nu dovedea absolut nimic, însă care avu efectul scontat: Langdon îşi mută privirea.

În frântura de clipă în care profesorul îşi îndreptă ochii spre palma amiralului, Ávila ţâşni în sus şi spre stânga, de-a lungul peretelui curb al scării, ieşind din linia de foc a revolverului. Exact aşa cum anticipase, Langdon trase dintr-un impuls automat, apăsând trăgaciul înainte să poată realinia arma cu ţinta aflată în mişcare. Ca bubuitul unui tunel, detunătura reverberă în spaţiul îngust, iar amiralul simţi cum glonţul îi şterge umărul înainte de a ricoşa inofensiv în piatra scării.

Langdon încercă să ţintească din nou, dar Ávila făcu un salt în aer şi, din cădere, izbi puternic cu pumnii în încheieturile profesorului, azvârlindu-i din mâini arma care se rostogoli pe trepte în jos.

Cuţite parcă se înfipseră în pieptul şi în umărul lui Ávila când ateriză pe scară, lângă Langdon, însă revărsarea de adrenalină îi dădu forţe noi. Duse o mână la spate şi smulse pistolul ceramic de la betelie. Comparativ cu revolverul agentului, arma părea uşoară ca un fulg.

Îndreptă pistolul spre pieptul lui Langdon şi, fără să ezite, apăsă trăgaciul.

Arma bubui, dar cu o sonoritate neobişnuită, şi amiralul simţi ca mâna îi ia foc, înţelegând imediat că ţeava îi explodase. Construite pentru a nu putea fi detectate, acele arme noi, fără componente metalice, erau proiectate doar pentru un foc sau două. Ávila n-avea idee încotro zburase glonţul, însă îl văzu pe Langdon dând să se ridice

în picioare. Lăsă pistolul să cadă şi se năpusti spre el, prinzându-l într-o încleştare violentă, pe buza interioară a treptelor.

În clipa aceea, amiralul ştiu că profesorul n-avea nicio şansă.

„Suntem dezarmaţi amândoi, îşi spuse el. Dar eu am avantajul poziţiei.”

Evaluase deja deschiderea puţului central al scării – un hău mortal, aproape fără nicio barieră de protecţie, iar acum, încercând să-l îmbrâncească pe Langdon în spate, spre buza hăului, îşi propti un picior în perete, sporindu-şi considerabil forţa de atac. Cu o nouă energie, începu să-l împingă către golul căscat. Langdon rezista din toate puterile, însă poziţia îi dădea amiralului un avantaj substanţial şi, din expresia disperată a profesorului, era limpede că ştia şi el care avea să fie sfârşitul.

Robert Langdon auzise odată că cele mai hotărâtoare decizii din viaţă – cele de care depindea supravieţuirea – erau luate, de obicei, într-o fracţiune de secundă.

Acum, împins cu brutalitate pe marginea treptelor, cu spatele arcuit deasupra hăului adânc de treizeci de metri, înălţimea lui de un metru optzeci şi centrul de greutate poziţionat sus se dovedeau un dezavantaj letal. Şi ştia că nu putea face nimic pentru a contracara avantajul poziţiei lui Ávila.

Aruncă o privire disperată peste umăr, în golul din spatele lui. Puţul circular era îngust – avea poate un metru în diametru – şi totuşi, suficient de larg pentru ca trupul lui să se prăbuşească în gol.

„O cădere căreia nu-i poţi supravieţui.”

Cu un urlet gutural, amiralul îşi încleştă strâns mâinile pe el, reînnoindu-şi eforturile. Şi atunci îşi dădu Langdon seama că nu mai avea decât o singură soluţie. În loc să i se opună, se va folosi de forţa atacatorului.

În clipa în care Ávila se opinti să-l ridice peste marginea joasă, profesorul se făcu ghem şi-şi încleştă picioarele pe treapta din piatra. Pentru o fracţiune de secundă, redeveni studentul de douăzeci de ani în bazinul de la Princeton… concurând la stilul spate… pregătit în blocstart… cu genunchii îndoiţi… abdomenul încordat… aşteptând startul.

„Coordonarea e totul.”

De data asta, Langdon nu auzi pistolul de start. Ţâşni din poziţia ghemuit, zvâcnind în aer, cu spatele arcuit peste hău. În momentul saltului, simţi cum Ávila, pregătit să împingă un trup de o sută de

kilograme, se dezechilibră, luat prin surprindere de neaşteptata inversare de situaţie.

Amiralul se desprinse de el cât putu de rapid, dar profesorul îl simţi zbătându-se să-şi recapete echilibrul şi-şi arcui spinarea cu un zvâcnet, rugându-se să zboare prin aer suficient cât să traverseze golul central şi să aterizeze pe treptele de pe cealaltă parte a spirei, la doi metri mai jos. Şi totuşi, se părea că nu va reuşi. În mijlocul saltului, începu să se ghemuiască instinctiv, pentru a-şi proteja capul, şi se izbi cu forţă de un perele vertical din piatră.

„N-am reuşit. Sunt un om mort."

Sigur că lovise marginea interioară a scării, se pregăti sufleteşte pentru prăbuşirea în neant.

Însă prăbuşirea dură doar o secundă.

Ateriză aproape instantaneu pe o suprafaţă dură şi inegală, lovindu-se la cap. Forţa coliziunii aproape că-l lăsă inconştient. În clipa aceea conştientiză că reuşise să sară peste gol şi se izbise de celălalt perele al puţului, oprindu-se pe o porţiune mai joasă a scării spiralate.

„Găseşte revolverul", îşi spuse el luptând să rămână conştient şi ştiind ca Ávila se va năpusti asupra lui dintr-o secundă în alta. Dar era prea târziu. Creierul lui refuza să mai funcţioneze.

În vreme ce totul i se făcu negru înaintea ochilor, ultimul lucru pe care-l mai auzi fu un sunet ciudat… o serie de bufnituri undeva sub el, fiecare mai îndepărtată decât precedenta. Îi reaminteau de zgomotul unui sac de gunoi prea burduşit aruncat de la etaj pe un tobogan menajer.

Capitolul 76

Când Opelul se apropie de intrarea principală a Palatului El Escorial, prinţul Julián văzu familiara baricadă improvizată din SUV-uri albe şi-şi dădu seama că Valdespino nu-l minţise.

„Tata este aici, într-adevăr.”

După mărimea convoiului, se părea că toţi agenţii Gărzii Regale atribuiţi suveranului fuseseră relocaţi la acea reşedinţă istorică.

Diaconul opri maşina şi unul dintre agenţi, cu o lanternă în mână, se apropie de portieră, lumină interiorul şi se retrase imediat – evident neaşteptându-se să-l vadă pe prinţ şi pe episcop în maşinuţa aceea veche.

– Înălţimea Voastră! exclamă omul, luând poziţie de drepţi. Excelenţă! Vă aşteptam. Dar unde sunt agenţii dumneavoastră? întrebă el apoi, privind automobilul ruginit.

– A fost nevoie de ei la Palat, răspunse prinţul. Am venit să-l vedem pe tatăl meu.

– Desigur, desigur! Dacă aţi vrea să coborâţi din acest…

– Mutaţi bariera, îl întrerupse Valdespino, şi intrăm aşa. Maiestatea Sa e în spitalul mănăstirii, bănuiesc.

– *A fost* acolo, rosti paznicul pe un ton ezitant. Însă mă tem că nu mai e.

Valdespino icni cu un aer înspăimântat. Julián simţi că îngheaţă. „Tata a murit?!”

– Nu! Îmi… îmi pare râu, bâigui paznicul, regretându-şi cuvântul neinspirat. Maiestatea Sa nu mai este *aici* – a plecat de la El Escorial cu o oră în urmă. Şi-a luat principalul agent de securitate şi au părăsit complexul.

Uşurarea resimţită de Julián se transformă în nedumerire. „A plecat din spitalul de aici?”

– Dar e absurd! strigă Valdespino. Regele mi-a spus să-l aduc pe don Julián aici, imediat!

– Da, Excelenţă. Avem ordine clare în acest sens şi, dacă vreţi, coborâţi, vă rog, din maşină, ca să vă transferăm pe amândoi într-un vehicul al Gărzii Regale.

Episcopul şi prinţul schimbară o privire perplexă, însă coborâră din Opel. Agentul îi spuse diaconului că serviciile lui nu mai erau necesare şi că se putea întoarce la Palat. Speriat, tânărul demară fără un cuvânt, evident bucuros că rolul lui în bizarele evenimente ale acelei seri se încheiase.

Urcând alături de prinţ pe bancheta din spate a unui SUV, Valdespino deveni din ce în ce mai agitat.

– Unde e regele? întrebă el. Şi unde ne duceţi?

– Nu facem decât să respectăm ordinele directe ale Maiestăţii Sale. Ne-a cerut să vă punem la dispoziţie un vehicul, un şofer şi să vă înmânăm această scrisoare, preciză agentul, scoţând din buzunar un plic pe care i-l întinse prinţului prin geamul deschis al maşinii.

„O scrisoare de la tata?" Tot formalismul acela i se părea deconcertant, mai ales când văzu că plicul purta sigiliul regal, din ceară. „Oare ce are de gând?", se întrebă el îngrijorat de aparenta înrăutăţire a facultăţilor mintale ale regelui. Nerăbdător, rupse sigiliul şi scoase din plic o filă scrisă de mână. Caligrafia tatălui său nu mai era ce fusese odinioară, dar putea fi încă descifrată. Începu să citească, uimirea crescându-i cu fiecare cuvânt.

Când termină, puse fila înapoi în plic şi închise ochii, analizând posibilele opţiuni. Însă, fireşte, n-avea decât una singură.

– Porneşte şi ia-o spre nord, te rog, îi ceru el şoferului.

Vehiculul demară, depărtându-se de El Escorial. Prinţul simţea privirea episcopului aţinută asupra lui.

– Ce scria tatăl dumneavoastră? întrebă Valdespino. Şi unde mă duceţi?!

Julián răsuflă adânc şi se întoarse spre vechiul prieten al tatălui său.

– Dumneavoastră aţi spus-o foarte bine puţin mai devreme, rosti el cu un zâmbet trist. Tata este încă rege. Îl iubim şi-i urmăm ordinele.

Capitolul 77

– Robert…? şoptea o voce.

Langdon încercă să răspundă, dar capul îi vâjâia.

– Robert…?

O mână moale îi atinse obrazul, iar profesorul deschise ochii, încet. Încă dezorientat, crezu că visează. „Un înger în alb pluteşte deasupra mea.”

Dar când îi recunoscu faţa, izbuti să surâdă slab.

– Slavă Domnului! exclamă Ambra răsuflând adânc. Am auzit focul de armă. Nu te ridica! adaugă ea aşezându-se alături.

Treptat, memoria îi reveni şi un val de teamă puse stăpânire pe el.

– Omul care ne-a atacat…

– A murit, şopti Ambra pe un ton calm. Eşti în siguranţă acum. A căzut. S-a prăbuşit în puţul scării, preciză ea, făcând semn cu mâna în direcţia aceea.

Langdon se strădui să asimileze vestea. Încet, îşi aminti totul. Îşi alungă cu greu ceaţa care-i învăluise mintea şi încercă să-şi dea seama unde era rănit, concentrându-se pe pulsaţia chinuitoare din şoldul stâng şi pe durerea ascuţită pe care o simţea la cap. Altfel, nimic nu părea să fie rupt. Zumzetul staţiilor radio ale poliţiei răsuna de jos.

– Cât timp… am fost…?

– Câteva minute. Îţi reveneai şi iar leşinai. Trebuie să te ducem la un medic.

Încet, cu mişcări uşoare, Langdon se ridică în şezut, cu spatele rezemat de peretele scării.

– Era ofiţerul… de marină, spuse el. Cel care…

– Ştiu, replică Ambra. Cel care l-a ucis pe Edmond. Poliţiştii tocmai l-au identificat. Aşteaptă jos, la baza scării, cu cadavrul lui şi vor o declaraţie din partea ta, însă părintele Beña le-a cerut să nu urce nimeni aici înainte să vină echipa medicală, care ar trebuit să ajungă din minut în minut.

Langdon încuviinţă, simţind cum capul îi zvâcneşte de durere.

– Probabil te vor duce la spital, ceea ce înseamnă că trebuie să vorbim acum… înainte de sosirea lor.

– Să vorbim… despre *ce?*

Ambra îl privi o clipă cu un aer îngrijorat. Apoi se aplecă şi-i şopti la ureche:

– Robert, nu-ţi aminteşti? Am găsit-o – parola lui Edmond! „Întunecata religie a pierit şi dulcea ştiinţă e stăpână.”

Cuvintele îi străpunseră ceaţa de pe creier ca o săgeată, făcându-l să zvâcnească, gata să se ridice de jos.

– Tu ai reuşit să ne aduci până aici, reluă Ambra. De restul pot să

mă ocup eu. Ziceai că ştii cum să-l găseşti pe Winston… Locul în care se află laboratorul lui Edmond… Spune-mi unde să mă duc şi rezolv eu de acum încolo.

Amintirile îi reveniră ca un torent.

– Da, *ştiu,* răspunse el.

„Sau cel puţin cred că pot să-mi dau seama."

– Atunci, spune-mi.

– Trebuie să ajungem în celălalt capăt al oraşului.

– Unde?

– Nu ştiu adresa, replică Langdon, ridicându-se încet în picioare. Dar pot să te duc…

– Stai jos, Robert, te rog!

– Da, stai jos, răsună un alt glas şi silueta unui bărbat apăru pe treptele de sub ei.

Era părintele Beña, care urca scara cu răsuflarea tăiată.

– Ambulanţa aproape că a ajuns, adăugă el.

– Mă simt bine, minţi Langdon şi se rezemă de perete, cuprins de ameţeală. Eu şi Ambra trebuie să plecăm.

– N-o să ajungeţi prea departe, replică preotul. Poliţiştii aşteaptă jos, vor o declaraţie. Şi în plus, catedrala e înconjurată de presă; cineva le-a spus că sunteţi aici. Apropo, continuă Beña ajungând, în sfârşit, lângă Langdon şi surâzând obosit, şi eu, şi doamna Vidal ne bucurăm să vedem ca sunteţi bine. Ne-aţi salvat vieţile.

– Sunt sigur că *dumneavoastră* le-aţi salvat pe ale noastre, râse Langdon.

– Ei bine, în orice caz, trebuie să ştiţi că nu veţi putea ieşi de pe scara asta fără să daţi ochii cu poliţia.

Langdon se sprijini cu ambele mâini pe bordura din piatră şi se aplecă peste ea cu grijă, uitându-se în jos. Scena macabră de la parter părea să se afle foarte departe – trupul prăbuşit al lui Ávila iluminat de lanternele mai multor poliţişti.

Privind în golul cu pereţi spiralaţi şi remarcând încă o dată forma elegantă de nautil, îşi aminti de site-ul Muzeului Gaudí găzduit la subsolul Bisericii. Îl accesase nu cu mult timp în urmă şi ştia că includea o serie de machete spectaculoase la scară ale bazilicii Sagrada Família – realizate cu minuţiozitate de programe CAD şi uriaşe imprimante 3D –, ilustrând îndelungata evoluţie a clădirii, de la săparea fundaţiei până la finalizarea ei viitoare.

„De unde venim? se întrebă el încă o dată. Încotro ne îndreptăm?"

Brusc, în minte îi veni o altă amintire – una dintre machetele la scară ale exteriorului. Imaginea rămăsese fixată în memoria lui eidetică – un prototip care înfăţişa stadiul actual de construcţie, fiind intitulat „Sagrada Família Astăzi".

„Dacă macheta aceea este de actualitate, atunci am putea avea o

cale de ieşire.”

– Părinte, zise el întorcându-se repede spre Beña, aţi putea transmite un mesaj cuiva de afară?

Preotul îl privi mirat, iar când Langdon începu să le explice planul lui pentru a ieşi din catedrală, Ambra clătină din cap.

– E imposibil, Robert! Nu există nimic acolo sus pentru a…

– De fapt, o întrerupse Beña, chiar există. Nu va fi acolo pentru totdeauna, însă pe moment domnul Langdon are dreptate. Ceea ce sugerează chiar este posibil.

Ea îi privi surprinsă.

– Dar, Robert… chiar dacă putem ieşi fără să fim văzuţi, eşti sigur că nu e nevoie să mergi la spital?

În privinţa asta, nu, nu era foarte sigur.

– Pot să merg mai târziu, dacă va fi nevoie. Dar acum avem o datorie faţă de Edmond – să terminăm lucrul pentru care am venit aici, rosti el. Apoi, întorcându-se spre Beña, îl privi drept în ochi şi continuă: Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră, părinte, în privinţa motivului pentru care ne aflăm aici. Aşa cum ştiţi, Edmond Kirsch a fost ucis în această seară pentru a fi împiedicat să-şi anunţe descoperirea ştiinţifică.

– Da, răspunse preotul. Şi din tonul introducerii, părea să creadă că descoperirea aceea va afecta grav toate religiile lumii.

– Exact. Iată de ce cred că trebuie să ştiţi că eu şi doamna Vidal am venit în Barcelona în încercarea de a face cunoscută lumii descoperirea lui. Şi suntem foarte aproape de a reuşi. Ceea ce înseamnă că… zise el şi făcu o pauză scurtă, pe urmă continuă: Rugându-vă acum să ne ajutaţi, vă cer, de fapt, să contribuiţi la difuzarea în lumea întreagă a cuvintelor unui ateu.

Bena îi puse o mână pe umăr,

– Domnule profesor, râse el uşor, Edmond Kirsch nu e primul ateu din istorie care declară că „Dumnezeu e mort”, şi nu va fi nici ultimul. Orice ar fi descoperit el, fără îndoială că subiectul va fi dezbătut pe toate părţile. Încă de la începuturile omenirii, intelectul omenesc a evoluat, şi nu e treaba mea să împiedic această evoluţie. În ceea ce mă priveşte însă, nu cred că a existat vreodată un progres în plan intelectual care să nu-l fi inclus şi pe Dumnezeu.

Cu aceste cuvinte, preotul le zâmbi liniştitor şi începu să coboare treptele.

Afară, în carlinga elicopterului EC145, pilotul privea îngrijorat

mulţimea tot mai numeroasă care se strânsese în afara gardului de securitate, în jurul Bazilicii Sagrada Família. Nu mai primise nicio veste de la cei doi agenţi din interior ai Gărzii Regale şi se pregătea să deschidă staţia radio, când un bărbat mititel, într-o robă neagră, ieşi din Biserică şi se apropie de aparatul de zbor. Omul i se prezentă ca fiind părintele Beña şi-i transmise un mesaj bulversant: ambii agenţi ai Gărzii Regale fuseseră ucişi şi era imperios ca viitoarea regină şi profesorul Langdon să fie evacuaţi imediat. Ca şi cum acele veşti n-ar fi fost suficient de uluitoare, pilotul află în continuare de la Beña de *unde* anume trebuia să-i ia pe cei doi.

„Imposibil”, reflectă omul.

Şi totuşi, în vreme ce survola Sagrada Família, îşi dădu seama că preotul avusese dreptate. Cea mai mare turlă a catedralei – un turn mural, monolitic nu fusese construită încă în întregime. Platforma ei de bază era o zonă circulară, plată, ascunsă în mijlocul unui mănunchi de alte turle, ca o poiană într-o pădure.

Poziţionă elicopterul deasupra platformei, în punct fix, apoi începu să coboare lent printre turnurile zvelte. Când atinse platforma, două siluete îşi făcură apariţia din casa unei scări – Ambra Vidal şi Robert Langdon, care era rănit.

Pilotul sări din elicopter şi-i ajută să urce la bord. În vreme ce le prindea centurile de siguranţă, viitoarea regină a Spaniei schiţă un semn scurt din cap către el.

– Mulţumesc foarte mult, şopti ea. Domnul Langdon îţi va indica unde trebuie să ajungem.

Capitolul 78

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

BISERICA PALMARIANĂ A UCIS-O PE MAMA LUI EDMOND KIRSCH?!

Informatorul nostru, monte@iglesia.org, ne-a contactat cu o altă dezvăluire de senzaţie! În conformitate cu o serie de documente exclusive, a căror veridicitate a fost verificată de ConspiracyNet, Edmond Kirsch a încercat ani la rând să dea în judecată Biserica Palmariană pentru presupuse „cruzimi fizice, manipulare psihologică şi îndoctrinare forţată", care ar fi cauzat moartea Palomei Kirsch – mama biologică a lui Edmond – cu peste trei decenii în urmă.

Sursele au afirmat că Paloma Kirsch ar fi fost un membru activ al Bisericii Palmariene. După o tentativă de a se elibera de sub tutela acesteia, ea a fost înjosită şi abuzată psihologic de superiorii ei, sfârşind prin a se spânzura în chilia de la mănăstire.

Capitolul 79

– Regele însuşi? exclamă Garza din nou şi glasul îi răsună ca un ecou între zidurile arsenalului. Tot nu pot să cred că ordinul de arestare a venit chiar de la *rege.* După atâţia ani de serviciu în slujba sa!

Mónica Martín duse un deget la buze şi privi printre şirurile de armuri spre intrare, pentru a se asigura că gărzile n-ascultau la uşă.

– V-am spus, episcopul Valdespino se bucură de influenţă pe lângă rege şi l-a convins că *dumneavoastră* sunteţi autorul acuzaţiilor lansate în seara asta împotriva lui şi că i-aţi făcut o înscenare.

„Am devenit mielul de sacrificiu al regelui", realiză Garza. Întotdeauna bănuise că, dacă ar fi fost nevoit vreodată să aleagă între el şi Valdespino, suveranul l-ar fi ales pe acesta din urmă; în definitiv, cei doi erau prieteni de-o viaţă şi relaţiile spirituale treceau întotdeauna pe locul întâi, înaintea celor profesionale.

Şi totuşi, Garza nu-şi putea alunga senzaţia că ceva anume în explicaţia Mónicăi nu era pe deplin logic.

– Povestea asta cu răpirea… Vrei să zici că a fost ordonată *de rege?* întrebă el.

– Da, Maiestatea Sa m-a sunat direct. Mi-a *ordonat* să anunţ că Ambra Vidal a fost răpită. Toată povestea avea rolul de a salva reputaţia viitoarei regine – de a contrazice ideea că fugise cu un alt bărbat, explică Martín, privindu-l pe comandant cu o expresie iritată. De ce îmi puneţi o asemenea întrebare? Mai ales acum, când ştiţi că regele i-a telefonat agentului Fonseca şi i-a relatat aceeaşi poveste a răpirii.

– Nu-mi vine să cred că regele ar risca *vreodată* să acuze de răpire, în mod fals, un reputat profesor american. Ar însemna că e…

– Senil? îl întrerupse ea.

Garza o privi fix, în tăcere.

– Domnule comandant, nu uitaţi că starea de sănătate a Maiestăţii Sale lasă de dorit. Poate că, pur şi simplu, a fost o eroare de judecată, un moment de rătăcire.

– Sau poate unul de geniu, replică Garza. Nesăbuită sau nu, viitoarea regină este în siguranţă acum, în custodia Gărzii Regale.

– Exact, consimţi Martín. Şi atunci, ce vă intrigă?

– Valdespino. Recunosc că omul nu-mi place, dar instinctul îmi spune ca e imposibil să fi pus el la cale asasinarea lui Kirsch şi tot ce a mai urmat.

– De ce nu? contraatacă ea cu virulenţă. Fiindcă e *preot!* Dacă nu mă îndoiesc, Inchiziţia ne-a dat câteva lecţii clare cu privire la disponibilitatea Bisericii de a găsi justificări pentru măsurile drastice

adoptate. După părerea mea, Valdespino e un tip arogant, lipsit de scrupule, oportunist şi foarte secretos. Greşesc undeva?

– Fireşte, răspunse Garza, uimit el însuşi să constate că-i lua apărarea episcopului. Valdespino este aşa cum spui, însă e, totodată, o persoană pentru care tradiţia şi demnitatea sunt nepreţuite. Regele care nu dă crezare aproape nimănui se încrede în el de decenii bune. Mi-e foarte greu să admit că un intim al monarhului ar comite un act de trădare precum acesta cu care ne confruntăm acum.

Martín oftă şi-şi scoase telefonul mobil.

– Domnule comandant, regret că vă subminez buna părere despre episcop, dar trebuie să vedeţi ceva. Suresh mi-a arătat şi mie.

Apăsă câteva taste şi pe urmă îi întinse telefonul. Pe ecran era afişat un mesaj-text lung.

– E o captură de ecran cu un SMS pe care l-a primit Valdespino în seara asta, şopti ea. Citiţi-l! Vă garantez că vă veţi schimba opinia.

Capitolul 80

În ciuda durerii care-i străfulgera în corp, Robert Langdon încerca un ciudat sentiment de euforie, în vreme ce elicopterul lăsa în urmă acoperişul de la Sagrada Família.

„Sunt în viaţă!”

Simţea adrenalina acumulându-i-se în vene, de parcă toate evenimentele ultimei ore îşi făceau efectul asupra lui, deodată. Încercând să respire cât mai uşor posibil, privi afară, la lumea care se întindea dincolo de carlingă.

Pretutindeni în jurul lui, turle masive se ridicau spre cer, însă pe măsură ce elicopterul lua înălţime, bazilica se micşora, pierzându-se în grila scăldată în lumini a străzilor. Spre deosebire de alte oraşe, aici cvartalele n-aveau obişnuita formă dreptunghiulară sau pătrată, ci erau mai degrabă octogonale. *„L'Eixample,* îşi aminti el. Lărgirea.”

Vizionarul arhitect şi urbanist Ildefons Cerdà extinsese toate intersecţiile din acea zona a oraşului retezând colţurile străzilor în unghi şi creând astfel minipiaţete cu o mai bună vizibilitate, mai aerisite şi cu spaţiu mai generos pentru cafenele şi terase pe trotuar.

– *¿Adónde vamos?* întrebă pilotul peste umăr. Unde mergem?

Langdon arătă cu mâna spre două cvartale mai la sud, unde una dintre cele mai largi şi mai luminoase artere, care-şi merita numele ca nicio alta, străbătea oraşul în diagonală.

– Avinguda Diagonal! strigă Langdon în chip de răspuns. *Al oeste.* Spre vest.

Inconfundabilă pe orice hartă a Barcelonei, Avinguda Diagonal traversa oraşul dintr-un capăt în altul, de la ultramodernul bloc-turn Diagonal ZeroZero de lângă plajă până la grădinile de trandafiri din Parc de Cervantes – un omagiu întins pe patru hectare, adus celui mai apreciat romancier spaniol, autorul romanului *Don Quijote.*

Pilotul încuviinţă şi viră spre vest, survolând artera care urca spre munte.

– Adresa? întrebă el apoi. Coordonatele?

„Nu ştiu care e adresa”, îşi dădu seama Langdon.

– Ia-o spre stadionul de fotbal.

– Fotbal? exclamă pilotul, mirat. FC Barcelona?

Langdon încuviinţă din cap în semn că da, fără a se îndoi că pilotul ştia exact cum anume să ajungă la sediul celebrului club de fotbal, aflat la câţiva kilometri distanţă, pe Avinguda Diagonal. Şi, într-adevăr, elicopterul începu să zboare cu viteză maximă.

– Robert, te simţi bine? întrebă Ambra încet, privindu-l de parcă s-ar fi temut că loviturile suferite îi afectaseră judecata. Spuneai că ştii unde-l putem găsi pe Winston.

– Ştiu. Într-acolo mergem.

– Pe un stadion de fotbal? Crezi că Edmond a construit un supercomputer pe o arenă sportivă?

El clătină din cap.

– Nu, stadionul e doar un punct de reper facil pentru pilot. Pe mine mă interesează clădirea aflată chiar alături de stadion – Gran Hotel Princesa Sofía.

Aerul ei de nedumerire se adânci.

– Robert, nu sunt sigură că are sens ce spui. E imposibil ca Edmond să-l fi construit pe Winston într-un hotel de lux. Cred că ar fi trebuit totuşi să te ducem la un spital.

– Sunt bine, Ambra. Crede-mă!

– Şi atunci, încotro ne îndreptăm?

Langdon îşi mângâie bărbia cu un aer glumeţ.

– Încotro ne îndreptăm? Cred că asta-i una dintre întrebările la care promisese Edmond să ofere răspuns în seara asta.

Expresia de pe faţa Ambrei păru să oscileze undeva între amuzament şi exasperare.

– Scuze, reluă el. Dă-mi voie să-ţi explic. Cu doi ani în urmă am luat prânzul împreună cu Edmond la un club privat de la etajul al optsprezecelea al Gran Hotel Princesa Sofía.

– Iar el a adus la masă un supercomputer? râse Ambra.

– Nu tocmai. Edmond a venit pe jos şi mi-a spus că mânca aproape în fiecare zi la club, fiindcă hotelul îi era foarte aproape, la doar două străzi de laboratorul lui. Tot atunci mi-a povestit că lucra la un proiect de inteligenţă sintetică avansată şi că era extrem de entuziasmat de potenţialul cercetărilor lui.

Figura Ambrei se lumină.

– Despre *Winston* trebuie să fi fost vorba!

– Exact aşa m-am gândit şi eu.

– Deci Edmond te-a dus la laboratorul lui!

– Nu.

– Dar ţi-a spus unde e?

– Din păcate, adresa a ţinut-o secretă.

Îngrijorarea reveni în privirile Ambrei.

– Oricum, continuă Langdon, chiar *Winston* ne-a spus exact unde anume se află.

– Nu, nu ne-a zis! exclamă ea nedumerită.

– Ba te asigur că da, zâmbi Langdon. De fapt, a spus-o lumii întregi.

Înainte ca Ambra să-l roage să-i explice, pilotul anunţă:

– *¡Ahí está el estadio!*

Şi arată în zare, spre conturul imensului stadion barcelonez.

„Am ajuns repede!”, reflectă Langdon privind în jos şi trasând o linie imaginară de la stadion până la apropiatul Gran Hotel Princesa

Sofía – un zgârie-nori amplasat într-o piaţetă largă, pe Avinguda Diagonal. Îi ceru pilotului să treacă peste stadion şi să-i ducă până în dreptul hotelului, la mare înălţime.

În răstimp de numai câteva secunde, elicopterul urcă mai multe sute de metri, chiar deasupra hotelului în care se întâlniseră Langdon şi Edmond cu doi ani în urmă. „Mi-a spus că laboratorul se află la numai două străzi de aici."

Având avantajul panoramei aeriene, profesorul cercetă cu privirea zona înconjurătoare. Străzile de acolo nu erau la fel de drept trasate precum acelea de lângă Sagrada Família, cvartalele având forme diverse, neregulate.

„Aici trebuie să fie!"

Din ce în ce mai nesigur, examină peisajul citadin în toate direcţiile, încercând să identifice forma aparte pe care o vedea cu ochii minţii. „Unde o fi?"

Abia când îşi îndreptă privirea spre nord, dincolo de sensul giratoriu de la Plaça de Pius XII, simţi o rază de speranţă.

– Acolo! strigă el către pilot. Te rog să survolezi zona aceea cu copaci!

Elicopterul îşi coborî botul şi trecu în diagonală peste un cvartal, spre nord-vest, ajungând chiar deasupra zonei împădurite pe care i-o arătase Langdon. Pădurricea făcea parte dintr-o proprietate vastă, înconjurată de ziduri.

– Robert, ce faci? exclamă. Ambra pe un ton frustrat. Acela e Palatul Regal Pedralbes! E imposibil ca Edmond să-l fi construit pe Winston în…

– Nu acolo! *Dincolo!* replică el, arătând spre cvartalul care se întindea imediat în spatele Palatului.

Ambra se aplecă în faţă, încercând să vadă mai bine motivul însufleţirii lui. Cvartalul din spatele Palatului era delimitat de patru străzi puternic iluminate, care se intersectau conturând un romb aproape perfect, orientat de la nord la sud. Singurul „defect" al rombului era latura din dreapta jos, curbată şi ştirbită de o indentaţie, astfel că forma un perimetru neregulat.

– Recunoşti linia aceea frântă? o întrebă Langdon arătând spre diagonala strâmbă a rombului – o stradă bine luminată şi perfect vizibilă pe fondul terenului împădurit al Palatului. Vezi şi strada aceea cu o mică ştirbitură?

Ambra îşi înclină capul pe un umăr, ca să vadă mai bine, şi exasperarea i se disipă brusc.

– Păi, linia aceea chiar mi-e cunoscută. Însă nu ştiu de unde.

– Uită-te la întregul cvartal. Ca un romb cu marginea inegală în partea dreaptă jos, o îndemnă el şi aşteptă o clipă, încrezător că Ambra îl va recunoaşte. Uită-te la cele două părculeţe.

Şi-i arătă un parc circular în mijloc şi altul, semicircular, în dreapta.

– Am senzaţia că ştiu ăsta, dar nu-mi dau seama…

– Gândeşte-te la *artă,* insistă profesorul. Mai exact la colecţia ta de la Guggenheim. Gândeşte-te la…

– Winston! exclamă ea, întorcându-se spre el uluită. Forma acestui cvartal… este conturul *exact* al autoportretului lui Winston de la Guggenheim!

– Da, aşa e, zâmbi Langdon.

Ambra se răsuci spre geam, studiind din nou zona în formă de romb cu margini inegale. Langdon o privea la rândul lui, comparând-o cu autoportretul lui Winston – pictura aceea cu formă ciudată care-l nedumerise chiar de când i-o arătase Winston, cu câteva ore înainte, un tribut stângaci adus operei lui Miró.

„Edmond mi-a cerut să-mi fac un autoportret, şi asta a ieşit", îi spusese computerul.

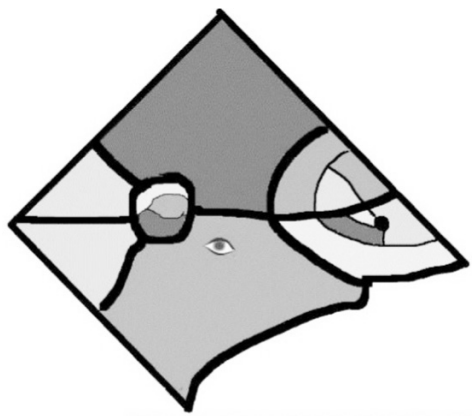

Profesorul era convins deja că ochiul desenat în centrul tabloului – o caracteristică a lucrărilor lui Miró – indica locul exact în care se afla Winston, punctul din care *percepea* el lumea.

Ambra se întoarse din nou spre el, cu o expresie deopotrivă bucuroasă şi uluită.

– Autoportretul lui Winston nu e o imitaţie a lui Miró! Este o *hartă!*

– Exact. Ţinând seama că el n-are corp şi nicio imagine propriu-zisă, era de aşteptat ca autoportretul lui să redea mai degrabă locul în care se află decât aspectul lui fizic.

– Ochiul… zise Ambra. Desenul e o copie exactă a unui tablou de Miró. Numai că aici există un singur ochi. Şi mă gândesc că, poate, aşa a marcat el locul exact în care se află.

– Şi eu mi-am spus acelaşi lucru, replică Langdon, întorcându-se spre pilot şi întrebându-l dacă ar putea ateriza pentru câteva momente într-unul din cele două părculeţe.

Elicopterul începu să coboare.

– Dumnezeule! izbucni Ambra pe neaşteptate. Cred că ştiu de ce a ales Winston să imite stilul lui Miró!

– De ce?

– Construcţia peste care tocmai am trecut este Palatul Pedralbes.

– *¿Pedralbes?* întrebă Langdon. Dar nu aşa se cheamă…?

– Da! E titlul uneia dintre cele mai cunoscute schiţe ale lui Miró. Probabil că Winston s-a documentat despre zonă şi a găsit o conexiune cu pictorul!

Creativitatea de care dădea dovadă Winston era uluitoare, trebui să admită Langdon, şi simţi o neaşteptată însufleţire la gândul că va relua legătura cu inteligenţa artificială construită de Edmond. Când elicopterul se apropie de sol, el distinse silueta unei clădiri masive exact în locul în care Winston desenase ochiul.

– Uite! exclamă Ambra. Acolo trebuie să fie!

Profesorul îşi schimbă poziţia, încercând să aibă un unghi de vedere mai bun asupra clădirii eclipsate de un pâlc de copaci înalţi. Chiar şi din aer, părea formidabilă.

– Nu văd nicio lumină. Crezi că vom putea intra?

– Cineva *trebuie* să fie acolo, răspunse Langdon. Nu se poate ca Edmond să nu fi avut angajaţi la îndemână, mai ales în seara asta. Şi când vor afla că avem parola lui… bănuiesc că vor da fuga să ne ajute să difuzam prezentarea.

Cincisprezece secunde mai târziu, elicopterul ateriză într-un parc semicircular, la marginea estică a cvartalului. Langdon şi Ambra coborâră, iar pilotul ridică imediat aeronava de la sol şi se îndreptă spre stadion, unde urma să aştepte alte instrucţiuni.

Străbătând în grabă terenul cufundat în întuneric spre mijlocul cvartalului, traversară o străduţă secundară, Passeig dels Til-lers, şi ajunseră într-o zonă cu copaci deşi. Drept în faţă, printre trunchiurile groase, se zăreau contururile unei clădiri de mari dimensiuni.

– Nu sunt lumini aprinse, şopti Ambra.

– Şi avem un obstacol, constată Langdon încruntat, oprindu-se în dreptul unul gard de securitate din fier forjat, înalt de trei metri, care înconjura complexul.

Încercă să se uite printre barele din fier, însă nu reuşi să zărească printre copaci decât o mică parte din clădire. Iar lipsa luminilor îl nedumerea.

– Acolo! exclamă Ambra arătând un punct cam la douăzeci de metri de-a lungul gardului. Cred că e o poartă!

Străbătură rapid distanţa şi ajunseră în faţa unui turnichet impunător, blocat şi încuiat. Alături se afla panoul electronic al unui interfon şi, înainte ca Langdon să apuce să evalueze opţiunile, Ambra apăsă deja butonul de apel.

Interfonul sună de două ori şi deschise conexiunea.

Tăcere.

– Alo! rosti Ambra. Alo!

În difuzor nu se auzi nicio voce – doar bâzâitul liniei de comunicare deschise.

– Nu ştiu dacă mă auziţi, insistă ea, dar suntem Ambra Vidal şi Robert Langdon. Suntem prieteni buni cu Edmond Kirsch. Eram cu el în seara asta, când a fost împuşcat. Deţinem informaţii extrem de utile pentru Edmond, pentru Winston şi, cred eu, pentru voi toţi, de asemenea.

Lângă ei răsunară două clicuri repezi. Langdon puse imediat mâna pe turnichet, care se roti liber.

– Ţi-am zis eu că e cineva aici! răsuflă el uşurat.

Intrară fără să mai piardă timpul şi se îndreptară spre clădirea întunecată, printre copaci. Pe măsură ce se apropiau, silueta acoperişului începu sa se profileze pe fundalul cerului şi o formă neaşteptată se materializă în faţa lor – un simbol înalt de peste patru metri fixat în cel mai înalt punct al construcţiei.

Văzându-l, se opriră amândoi, sideraţi.

„Nu se poate! exclamă Langdon în sinea lui, privind simbolul inconfundabil de deasupra lor. Laboratorul lui Edmond are pe acoperiş o cruce uriaşă?!”

Parcurgând alţi câţiva paşi, profesorul ieşi dintre copaci şi întreaga faţadă a clădirii i se deschise în faţă. Priveliştea era una surprinzătoare – o veche biserică în stil gotic cu rozasă mare, două turle din piatră şi o intrare elegantă, decorată cu basoreliefuri reprezentându-i pe Fecioara Maria şi câţiva sfinţi catolici.

Ambra se uită la el, consternată.

– Robert, cred că am intrat pe proprietatea unei biserici catolice. Nu suntem unde ar trebui!

El zări o plăcuţă montată în partea din faţă a lăcaşului şi începu să râdă.

– Ba nu, cred că suntem *exact* în locul potrivit.

Clădirea apăruse în presă cu câţiva ani în urmă, dar el nu reţinuse că era în Barcelona. „Un laborator de ultimă tehnologie, construit în interiorul unei biserici catolice dezafectate.” Trebuia să admită, părea ultimul loc în care un ateu îndârjit să construiască un computer fără Dumnezeu. Privind fosta biserică, îşi dădu seama, cu un fior, de puterea de anticipaţie cu care Edmond îşi alesese parola.

Întunecata religie a pierit & dulcea ştiinţă e stăpână

Langdon îi atrase atenţia Ambrei spre plăcuţa de pe zid, pe care scria:

BARCELONA SUPERCOMPUTING CENTER
CENTRO NACIONAL DE SUPERCOMPUTACIÓN

Ambra citi şi se întoarse spre el cu o expresie neîncrezătoare.

– Barcelona are un Centru de supercalcul într-o biserică catolică?!

– Are, zâmbi Langdon. Uneori, adevărul e chiar mai bizar decât ficţiunea.

Capitolul 81

Cea mai înaltă cruce din lume se află în Spania. Ridicat pe un vârf de munte la treisprezece kilometri nord de mănăstirea de la El Escorial, deasupra unei văi aride, masivul crucifix din ciment are o înălţime de o sută cincizeci de metri şi este vizibil de la aproape două sute de kilometri distanţă.

Defileul stâncos pe care-l străjuieşte – şi care poartă un nume cât se poate de potrivit, Valea celor căzuţi – este locul de odihnă veşnică pentru mai mult de patruzeci de mii de suflete, victime din ambele tabere ale sângerosului Război Civil spaniol.

„Ce căutăm aici? se miră Julián urmându-i pe agenţii Gărzii Regale pe esplanada de la poalele muntelui, sub cruce. Aici vrea tata să ne întâlnim?"

Alături de el, episcopul Valdespino părea la fel de nedumerit.

– Totul mi se pare lipsit de sens, şopti el. Tatăl dumneavoastră a detestat întotdeauna locul ăsta.

„Milioane de oameni detestă locul ăsta", replică Julián pentru sine.

Conceput în 1940 de generalul Franco însuşi, defileul Valea celor căzuţi fusese declarat „un act de ispăşire naţională" – o încercare de reconciliere între învinşi şi învingători. În ciuda „nobilelor lui aspiraţii", monumentul stârnea şi-n prezent controverse, deoarece fusese construit, printre alţii, de condamnaţii şi prizonierii politici care se opuseseră regimului franchist, mulţi dintre ei murind din cauza înfometării şi a condiţiilor grele de muncă pe şantier.

În trecut, unii membri ai Parlamentului comparaseră locul cu un lagăr de concentrare nazist. Julián bănuia că tatăl lui era de aceeaşi părere, deşi n-ar fi recunoscut niciodată acest lucru cu glas tare. Pentru majoritatea spaniolilor, locul era un monument închinat lui Franco, construit de Franco – un altar colosal pe care şi-l dedicase lui însuşi. Iar faptul că fostul general fusese îngropat acolo nu făcea decât să agite şi mai mult spiritele criticilor.

Julián îşi aminti când fusese acolo, singura dată până atunci – o altă vizită împreună cu tatăl lui, pentru a învăţa pe viu despre istoria Spaniei. Regele îi arătase locurile, şoptindu-i: „Priveşte atent, fiule. Într-o zi vei distruge tot ce-i aici."

În vreme ce urca în urma agenţilor Gărzii Regale treptele spre austera faţadă săpată în stâncă, Julián începu să bănuiască încotro se îndreptau. O uşă din bronz sculptat se înălţa în faţa lor – o intrare în roca muntelui, iar el îşi aminti cum trecuse pragul acelei uşi copil fiind, hipnotizat de ceea ce se afla înăuntru.

La urma urmei, adevăratul miracol de pe acel vârf de munte nu era crucea uriaşă care-l străjuia, ci spaţiul secret din *interior*.

În stânca muntelui fusese săpată cu mâna, fără utilaje specifice, un fel de grotă de proporţii colosale, care pătrundea mai mult de două sute cincizeci de metri în piatră, deschizându-se apoi într-o incintă vastă, cu finisaje meticuloase şi elegante, cu pardoseala acoperită cu gresie şi o cupolă înaltă, decorată cu fresce, care măsura aproape patruzeci şi cinci de metri în diametru. „Am intrat într-un munte, îşi spusese micul Julián. Cred că visez!”

Şi peste ani, prinţul se întorsese în acelaşi loc.

„Mă aflu aici la dorinţa tatălui meu muribund.”

Apropiindu-se de uşa metalică, Julián ridică privirea spre austera sculptură de deasupra intrării, o pietà din bronz. Lângă el, episcopul Valdespino se închină, deşi prinţul bănui că făcuse gestul mânat mai degrabă de emoţie decât de credinţă.

Capitolul 82

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

DAR… CINE E REGENTUL?

Dovezi recent apărute atestă că asasinul Luis Ávila îşi primea ordinele criminale de la o persoană pe care el o numea Regentul.

Identitatea acestui Regent rămâne un mister, deşi pseudonimul ne sugerează unele indicii. În conformitate cu definiţia din dicţionar, „regent" este o persoană desemnată să conducă provizoriu o monarhie şi, prin extensie, o organizaţie în perioada în care liderul acesteia este absent sau nu-şi poate exercita prerogativele.

În urma sondajului efectuat în rândul utilizatorilor noştri, iată primele trei răspunsuri pe care le-am primit:

1. Episcopul Valdespino, care a preluat sarcinile regelui suferind.
2. Un papă palmarian care consideră că el este suveranul pontif legitim.
3. Un ofiţer de carieră spaniol care pretinde că ar acţiona în numele comandantului suprem aflat în stare de incapacitate, regele.

Vă vom oferi alte informaţii pe măsură ce le vom avea.

#CINEEREGENTUL

Capitolul 83

Cercetând cu privirea faţada bisericii dezafectate, Langdon şi Ambra găsiseră intrarea Centrului de Supercalcul, în capătul sudic al navei principale. La zidul exterior, cu aspect rustic, fusese alipit un vestibul ultramodern din plexiglas, care dădea lăcaşului un aspect hibrid, de clădire cu o arhitectură aflată la graniţa dintre două secole.

În curtea exterioară, aproape de intrare, se afla bustul înalt de aproape patru metri al unui războinic primitiv. Langdon nu-şi închipuia ce rost avea acea sculptură pe terenul unei biserici catolice, dar, cunoscându-l pe Edmond, era aproape sigur că locul lui de muncă avea să se dovedească unul plin de contradicţii.

Ambra se apropie în grabă de intrare şi apăsă butonul de apel de lângă uşă. O cameră de supraveghere se roti spre ei, cercetând zona într-o parte şi-n alta câteva momente. Apoi uşa se deschise.

Trecură pragul într-un hol larg, amenajat în fostul nartex al bisericii. Era o încăpere anexă, cu pereţii din piatră, goală şi luminată difuz. Langdon se aşteptase să apară cineva care să-i întâmpine – poate unul dintre angajaţii lui Edmond, însă holul rămase pustiu.

– Nu-i nimeni aici? şopti Ambra.

În aceeaşi clipă, la urechi le ajunseră acordurile line, pioase, ale unei muzici bisericeşti medievale – o lucrare corală polifonică pentru voci masculine, vag cunoscută. Deşi Langdon nu reuşi s-o identifice, sonoritatea stranie a acelei muzici religioase într-un complex înalt tehnologizat părea tipică pentru sarcasticul simţ al umorului care-l caracterizase pe Edmond.

Pe peretele din faţa lor, un masiv ecran cu plasmă constituia singura sursă de lumina din încăpere. Pe el se derula ceea ce nu putea fi descris decât ca un fel de joc pe computer primitiv – grupuri de puncte negre care se mişcau pe o suprafaţă albă, ca nişte roiuri de insecte zburând aiurea de colo colo.

„Dar nu complet aiurea”, constată Langdon imediat, recunoscând tiparul de mişcare.

Acea celebră progresie generată pe computer, supranumită *Viaţă,* fusese concepută în anii ’70 de matematicianul britanic John Horton Conway. Punctele negre, numite celule, se mişcau, interacţionau şi se reproduceau pe baza unei serii de „reguli” predefinite, stabilite de programator. În mod invariabil, cu timpul şi ghidate doar de aceste „reguli definitorii iniţiale”, punctele începeau să se organizeze de la sine în grupuri, şiruri şi tipare recurente – tipare care evoluau, îşi măreau complexitatea şi începeau să amintească tot mai mult de cele existente în natură.

– *Jocul Vieţii,* al lui Conway, spuse Ambra. Am văzut cu câţiva ani în

urmă un dispozitiv digital creat pe baza lui – un model multimedia numit *automat celular*.

Langdon era impresionat – el, unul, auzise despre *Jocul Vieţii* doar fiindcă inventatorul acelei progresii pe computer, Conway, fusese profesor la Princeton. Armoniile corale îi atraseră atenţia din nou. „Am impresia că am mai auzit piesa asta; să fie o mesă renascentistă?”

– Robert, uită-te!

Pe ecran, grupurile de puncte în mişcare îşi schimbaseră direcţia şi accelerau, de parcă programul rula acum invers. Secvenţa se derula mai repede, şi mai repede, înapoi în timp. Numărul de puncte începu să scadă, iar celulele nu se mai scindau înmulţindu-se, ci se *recombinau*. Structurile deveneau tot mai simple, până când nu mai rămaseră decât câteva, continuând şi ele să fuzioneze… mai întâi opt, apoi patru, pe urmă două, după aceea…

Una.

O singură celulă clipea în mijlocul ecranului.

Langdon simţi un fior străbătându-l. „Originile vieţii.”

Punctul mai clipi o dată şi dispăru, lăsând în loc neantul ecranul alb şi gol.

Jocul Vieţii se încheiase şi un text abia vizibil începu să prindă formă, crescând şi devenind tot mai pronunţat, până când reuşiră să-l citească.

Dacă acceptăm ideea unei Prime Cauze,
mintea jinduieşte totuşi să ştie
de unde a venit ea şi cum a apărut.

– Darwin, şopti Langdon, recunoscând formularea elocventă prin care legendarul savant exprimase aceeaşi interogaţie ca întrebarea lui Edmond Kirsch.

– „De unde venim?”, rosti Ambra emoţionată.

– Exact.

– Şi mergem să aflăm răspunsul? întrebă ea zâmbind şi arătând spre o intrare străjuită de coloane, care părea să ducă spre corpul principal al bisericii.

În timp ce traversau holul, imaginea de pe ecran se reactualiza, înfăţişând un colaj de cuvinte care apăreau aleatoriu. Numărul lor crescu haotic, însă constant: noile cuvinte evoluau, se transformau şi se combinau în aşa fel încât să formeze o gamă complexă de fraze.

„… creştere… muguri noi… splendide ramificaţii…”

Imaginea se dilată şi ei văzură cuvintele metamorfozându-se într-un copac care creştea continuu.

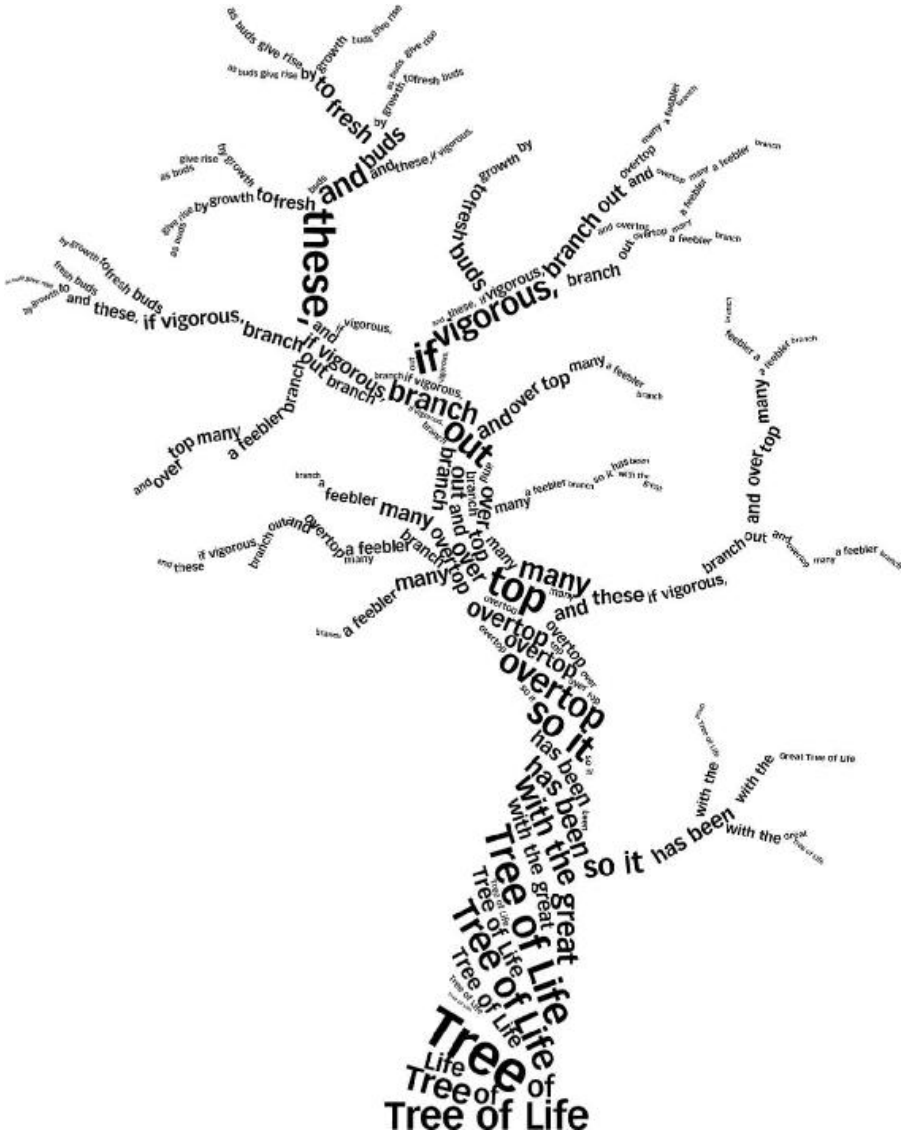
Tree of Life
Tree
Life
Tree of
of
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life
with the great
with the great
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life
Tree of Life

cuvinte; melodia era una religioasă, fără îndoială, dar cuvintele, nicidecum.

„… creaturi organice… trăiesc cele mai puternice… mor cele mai slabe…”

Brusc, profesorul încremeni. „Cunosc piesa asta!”

Cu câţiva ani în urmă îl invitase pe Edmond la un concert intitulat *Missa Charles Darwin,* o liturghie în stil creştin obişnuit, în care compozitorul eliminase însă textul tradiţional în latină şi-l înlocuise cu fragmente din *Despre originea speciilor,* a lui Charles Darwin, creând astfel o juxtapunere hipnotică – glasuri pioase cântând despre brutalitatea selecţiei naturale.

– Bizar! comentă el. Am ascultat piesa asta împreună cu Edmond, cu ceva timp în urmă, şi i-a plăcut mult. Ce coincidenţă s-o aud acum iar!

– Nu este nicio coincidenţă! răsuna o voce familiară în difuzoarele de deasupra lor. Edmond m-a învăţat să întâmpin oaspeţii sosiţi în casa mea difuzând o muzică pe care ar aprecia-o şi arătându-le ceva interesant, care să poată fi subiect de discuţie.

Ambra şi Langdon ridicară privirile spre difuzoare, perplecşi. Vocea veselă care-i salutase avea un distinctiv accent britanic.

– Mă bucur mult că aţi reuşit să ajungeţi aici, adăugă familiarul glas artificial. N-aveam nicio modalitate de a vă contacta.

– Winston! exclamă Langdon, uimit de sentimentul de uşurare pe care-l resimţea reintrând în legătură cu o simplă maşinărie.

El şi cu Ambra îi povestiră pe scurt tot ce se mai întâmplase.

– Mă bucur să vă aud glasurile, declară Winston. Şi, spuneţi-mi, aţi găsit ceea ce căutaţi?

Capitolul 84

– William Blake, rosti Langdon. „Întunecata religie a pierit & dulcea ştiinţă e stăpână."

Winston rămase tăcut doar o clipă, pe urmă preciză:

– Ultimul vers al poemului epic *Cei patru Zoa.* Trebuie să recunosc, alegerea este perfectă. Însă, adăugă el după o pauză scurtă, cerinţa celor patruzeci şi şapte de litere…

– Semnul grafic al conjuncţiei latine *et*, îl întrerupse Langdon, explicându-i trucul folosit de Kirsch.

– Edmond prin excelenţă! râse uşor glasul electronic.

– Aşa deci, Winston, interveni Ambra, acum că ştii parola, poţi deschide şi restul prezentării lui?

– Fireşte. Tot ce trebuie este să introduceţi voi parola manual. Edmond şi-a protejat proiectul cu mai multe programe firewall, aşa că eu n-am acces direct la el, dar vă pot conduce în laboratorul lui, unde vă voi arăta cum să introduceţi informaţia necesară. Apoi putem deschide programul în mai puţin de zece minute.

Langdon şi Ambra se priviră descumpăniţi; continuarea venită atât de rapid din partea lui Winston îi prinsese oarecum nepregătiţi. După tot ce îndураseră până atunci, acel ultim moment de triumf părea să fi sosit pe neaşteptate şi deloc ceremonios.

– Robert, şopti ea punându-i o mână pe umăr. Tu ai reuşit asta. Îţi mulţumesc.

– Efort de echipă, zâmbi el.

– V-aş putea sugera, interveni Winston, să mergem imediat în laboratorul lui Edmond. Sunteţi expuşi aici, în hol, şi am delectat câteva articole de presă care indică deja că vă aflaţi în această zonă.

Profesorul nu era deloc mirat; un elicopter care aterizase într-un parc din mijlocul oraşului n-avea cum să nu atragă atenţia.

– Spune-ne pe unde s-o luăm.

– Printre coloane, răspunse Winston. Urmaţi-mi vocea.

În hol, armoniile corale se întrerupseră brusc, ecranul se întunecă şi la uşa principală răsunară deodată câteva bufnituri – yalele controlate electronic se încuiaseră.

„Probabil că Edmond a transformat locul ăsta într-o fortăreaţă, reflectă Langdon aruncând o privire în fugă pe ferestrele din hol şi răsuflând uşurat când văzu că terenul împădurit din jur era pustiu. Cel puţin pentru moment."

Întorcând apoi privirea spre Ambra, zări o lumină pâlpâind la ieşirea din hol, în dreptul unei uşi poziţionate între două coloane. Intrară şi apucară pe un coridor lung, la capătul căruia alte lumini licăreau, arătându-le drumul.

– Cred, le spuse Winston între timp, că pentru a atinge un număr cât mai mare de persoane, trebuie să emitem imediat un comunicat de presă global, prin care să transmitem că prezentarea regretatului Edmond Kirsch va fi difuzată în direct în cel mai scurt timp. Dacă oferim presei răgazul de a anunţa public evenimentul, numărul de potenţiali spectatori va creşte substanţial.

– O idee interesantă, recunoscu Ambra continuând să străbată rapid coridorul. Însă cât timp crezi că ar trebui să aşteptăm? N-aş vrea să ne asumăm niciun risc.

– Şaptesprezece minute, preciză Winston. Astfel, prezentarea va fi difuzată chiar la ora de vârf – ora trei aici şi intervalul de maximă audienţă în America.

– Perfect!

– Bine atunci, reluă glasul computerizat. Transmit chiar acum comunicatul de presă, iar prezentarea va fi difuzată peste şaptesprezece minute.

Langdon se străduia să ţină pasul cu planurile în ritm accelerat ale lui Winston.

– Şi câţi membri ai personalului sunt aici în noaptea asta? întrebă Ambra.

– Niciunul. Edmond era maniac în privinţa securităţii. Aici, efectiv, nu există personal. Eu gestionez toate reţelele de computere, plus iluminatul, sistemul de aer condiţionat şi cel de securitate. Edmond obişnuia să glumească spunând că, în această epocă a caselor „inteligente", el avea o biserică inteligentă.

Langdon asculta dialogul lor doar cu o jumătate de ureche, frământat de temeri de ultimă clipă.

– Winston, chiar crezi că acum e cel mai potrivit moment să difuzăm prezentarea lui Edmond?

Ambra se opri brusc şi se uită la el întrebătoare.

– Robert, fireşte că da! Doar de aceea am sosit aici! Lumea întreagă e cu ochii pe noi! În plus, n-avem de unde şti că nu va veni cineva să încerce să ne oprească. Trebuie s-o facem *acum,* înainte să fie prea târziu!

– Sunt de acord, confirmă Winston. Din punct de vedere strict statistic, toată povestea asta se apropie de intensitatea maximă. Măsurată în terabiţi de date media, descoperirea lui Edmond Kirsch este în momentul de faţă unul dintre cele mai răsunătoare subiecte de ştiri ale deceniului – deloc surprinzător, dată fiind dezvoltarea exponenţială a comunităţii on-line în ultimii zece ani.

– Robert, insistă Ambra scrutându-l. Ce anume te preocupă?

El ezită o clipă, încercând să formuleze cât mai clar motivul bruştei incertitudini.

– Păi, cred că ceea ce mă îngrijorează e faptul că toate poveştile

astea conspiraţioniste – asasinări, răpiri, uneltiri la Palat – vor pune în umbră, într-un fel, partea ştiinţifică a descoperirii lui Edmond.

– Este un punct de vedere justificat, domnule profesor, replică Winston. Deşi am convingerea că se trece cu vederea un element important: poveştile acelea conspiraţioniste sunt în mare parte motivul pentru care atâtea persoane din lumea întreagă sunt interesate de subiect. Erau 3,8 milioane în timpul prezentării susţinute de Edmond; dar acum, după evenimentele dramatice din ultimele ore, estimez că aproximativ *două sute de milioane* de persoane urmăresc subiectul prin intermediul ştirilor on-line, al reţelelor de socializare, al televiziunii şi radioului.

Lui Langdon numărul i se părea uluitor, deşi îşi amintea că mai mult de două sute de milioane de persoane urmăriseră finala Cupei Mondiale la fotbal şi cinci sute de milioane priviseră în direct prima aselenizare, cu o jumătate de secol în urmă, când nu exista internet, iar televiziunea era mult mai puţin răspândită la nivel global comparativ cu vremurile actuale.

– Poate că în mediul dumneavoastră universitar nu observaţi acest lucru, domnule profesor, însă restul lumii a devenit un fel de *reality show*. În mod ironic, cei care au încercat să-i închidă gura lui Edmond în seara asta au obţinut exact contrariul; dacă ar mai trăi, s-ar bucura să ştie că are acum cea mai mare audienţă din istoria ştirilor cu caracter ştiinţific. Asta îmi aminteşte de momentul în care Vaticanul a denunţat cartea dumneavoastră, *Creştinismul şi sacrul feminin,* care, la scurt timp după aceea, a devenit un bestseller.

„Aproape un bestseller", comentă Langdon pentru sine, dar recunoscând că Winston avea dreptate.

– Maximizarea audienţei a fost mereu unul dintre principalele obiective urmărite de Edmond pentru seara asta, continuă computerul.

– Într-adevăr, confirmă Ambra. Când pregăteam împreună evenimentul de la Guggenheim, Edmond era obsedat de sporirea audienţei şi de atragerea unui număr cât mai mare de spectatori.

– Aşa cum menţionam, reluă Winston, aproape că am atins intensitatea maximă în mass media; este cel mai potrivit moment pentru a-i face cunoscută descoperirea.

– Am înţeles, replică Langdon. Spune-ne deci ce trebuie să facem.

În acel moment, constatară că înaintarea pe coridor le era împiedicată de un obstacol neaşteptat – o scară proptită într-un unghi larg, ca pentru zugrăvit, dincolo de care era imposibil să treci fără s-o muţi sau să te strecori pe sub ea.

– Scara asta, rosti Langdon. S-o iau de aici?

– Nu, răspunse Winston. Edmond a aşezat-o intenţionat acolo, cu mult timp în urmă.

– De ce? întrebă Ambra.

– Aşa cum, probabil, ştiţi, el detesta orice formă de superstiţie şi hotărâse să treacă în fiecare zi pe sub o scară în drum spre muncă – un fel de a le da cu tifla zeilor. Mai mult decât atât, dacă un vizitator sau un angajai *refuza* să treacă pe sub scara asta, Edmond îl dădea pe respectivul afară din clădire.

„Întotdeauna plin de tact! zâmbi Langdon, amintindu-şi cum îl mustrase Edmond în public la un moment dat, fiindcă «bătuse în lemn» împotriva ghinionului. «Robert, dacă nu cumva eşti un druid deghizat, care ciocăneşte în trunchiurile copacilor ca să-i trezească la viaţă, te rog să laşi superstiţia asta în trecut, acolo unde-i e locul!»"

Ambra se aplecă şi păşi mai departe pe sub scară, iar Langdon, în ciuda unei uşoare tulburări, o urmă imediat. Apoi cotiră la îndemnul lui Winston şi ajunseră în faţa unei uşi securizate, prevăzute cu două camere de supraveghere şi un scaner biometric.

O plăcuţă scrisă de mână atârna deasupra ei: CAMERA 13.

Langdon aruncă o privire spre celebrul număr nenorocos. „Uite cum nesocoteşte Edmond zeii încă o dată!"

– Aceasta e intrarea în laborator, îi anunţă Winston. Cu excepţia tehnicienilor care l-au ajutat să-l construiască, puţini oameni au mai avut vreodată acces în interior.

Imediat, uşa bâzâi, iar Ambra, fără a pierde timpul, puse mâna pe clanţă şi o deschise. Făcu un pas peste prag, însă în clipa următoare se opri şi duse mâna la gură uimită, cu răsuflarea tăiată. Privind peste umărul ei, în altarul bisericii, Langdon înţelese de ce.

Încăperea vastă era dominată de cea mai mare casetă din sticlă din câte văzuse vreodată. Incinta transparentă ocupa toată suprafaţa podelei şi se ridica până la plafonul înalt cât două etaje.

Caseta părea împărţită în două niveluri. La primul se vedeau sute de dulapuri metalice de dimensiunea unor frigidere, aliniate în şiruri ca stranele dintr-o biserică. Dulapurile n-aveau uşi, astfel că interiorul era perfect vizibil. Încrengături incredibil de complicate de fire roşii porneau dintr-o reţea densă de puncte de contact, arcuindu-se în jos, spre podea, unde erau înmănuncheate formând cabluri groase, răsucite ca nişte frânghii. Ele treceau de la o maşinărie la alta, creând ceea ce părea a fi o reţea de vene şi artere.

„Haos ordonat", constată Langdon.

– La primul etaj, le explică Winston, vedeţi cunoscutul supercomputer MareNostrum – 48.896 de nuclee Intel comunicând printr-o reţea InfiniBand FDR10, pe scurt, una dintre cele mai rapide maşini de calcul din lume. MareNostrum se afla aici când s-a mutat Edmond în clădire şi, în loc să-l îndepărteze, a vrut să-l *încorporeze,* aşa că s-a extins pur şi simplu… în sus.

Langdon observă ca mănunchiurile de fire ale supercomputerului MareNostrum se uneau în centrul încăperii, formând un singur trunchi

care urca vertical aidoma unei viţe masive, prin plafonul etajului întâi. Ridicându-şi privirea spre cel de-al doilea etaj al incintei din sticlă, văzu o imagine cu totul diferită. Acolo, pe o platformă ridicată în centrul podelei, se afla un cub metalic cenuşiu-albăstrui de mari dimensiuni – cu latura de trei metri –, fără fire, fără lumini clipitoare, fără nimic care să sugereze că ar putea fi computerul de ultimă generaţie pe care Winston îl descria folosind o terminologie cu greu inteligibilă.

– …qubiţi care înlocuiesc cifrele binare… superpoziţie a stărilor… algoritmi cuantici… inseparabilitate şi efect de tunel…

În acel moment înţelese Langdon de ce conversaţiile lui cu Edmond se axau asupra artei, ocolind domeniul computerelor.

– …rezultând în catralioane de calcule cu virgulă mobilă pe secundă, continuă Winston. Şi astfel, fuziunea acestor două dispozitive foarte diferite a dus la crearea celui mai puternic supercomputer din lume.

– Dumnezeul meu! şopti Ambra.

– De fapt, o corectă glasul electronic, Dumnezeul lui *Edmond*.

Capitolul 85

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

DESCOPERIREA LUI KIRSCH VA DEVENI PUBLICĂ
ÎN DECURS DE CÂTEVA MINUTE!

Da, chiar se întâmplă!

Un comunicat de presă abia sosit din tabăra lui Edmond Kirsch confirmă că mult aşteptata lui descoperire ştiinţifică – nedifuzată după asasinarea futurologului – va fi transmisă în direct în lumea întreagă peste câteva minute (la ora 3 a.m. în Barcelona).

Audienţa va atinge cote maxime, iar numărul vizualizărilor on-line constituie un nou record statistic.

În aceeaşi ordine de idei, Robert Langdon şi Ambra Vidal ar fi fost văzuţi cu foarte puţin timp în urmă în incinta bisericii Torre Girona – care găzduieşte Centrul de Supercalcul din Barcelona, în cadrul Universităţii Politehnice a Cataloniei, unde se crede că a lucrat Edmond Kirsch în ultimii ani. ConspiracyNet nu poate nici confirma, nici infirma că din acel sediu va fi difuzată prezentarea.

Rămâneţi pe recepţie pentru anunţul lui Kirsch, pe care-l puteţi urmări aici, difuzat live pe ConspiracyNet.com!

Capitolul 86

Păşind în adâncul muntelui, dincolo de uşa din fier, prinţul Julián încercă neplăcuta senzaţie că nu va mai ieşi niciodată de acolo.

„Valea celor căzuţi. Ce caut eu aici?”

Spaţiul din interior era rece şi întunecos, vag luminat de două becuri electrice. Aerul mirosea a piatră udă.

Un bărbat în uniformă veni în faţa lor, ţinând în mână un inel cu chei care zăngăneau în mâna lui tremurândă. Pe Julián nu-l mira agitaţia acelui angajat al Patrimonio Nacional; imediat în spatele lui, în întuneric, se aflau şase agenţi ai Gărzii Regale. „Tata este aici.” Mai mult ca sigur, bietul angajat fusese chemat în miez de noapte ca să descuie pentru rege monumentul din munte al lui Franco.

Unul dintre agenţi făcu repede un pas înainte.

– Don Julián, episcop Valdespino, vă aşteptam. Pe aici, vă rog!

Omul îi conduse până la o masivă poartă din fier forjat pe care era gravat un sumbru simbol franchist – un vultur bicefal amintind de iconografia nazistă.

– Maiestatea Sa este în capătul tunelului, le preciză agentul, făcându-le semn să treacă de poarta deja descuiată, pe jumătate deschisă.

Schimbând o privire nesigură, Julián şi Valdespino trecură de poarta flancată de două sculpturi metalice cu aer ameninţător – doi îngeri ai morţii care ţineau în mâini săbii în formă de cruce.

„Alte simboluri militare religioase franchiste”, reflectă Julián.

Tunelul care se întindea în faţa lor era la fel de elegant decorat ca sala de bal a Palatului Regal din Madrid. Cu pardoseala din marmură neagră fin lustruită şi plafonul înalt, casetat, somptuoasa galerie era luminată de o serie aparent nesfârşită de aplice care semănau cu nişte torţe.

În seara aceea însă, sursa luminii din tunel avea un aspect mult mai dramatic. Zeci şi zeci de sfere aprinse – globuri de foc dispuse ca balizele pe o pistă de aeroport licăreau în tonuri portocalii de-a lungul pasajului. În mod obişnuit, focurile erau aprinse doar la ocaziile deosebite, dar sosirea în miez de noapte a suveranului probabil că era considerată un eveniment suficient de important pentru a le pune pe toate în funcţiune.

Învăluit în tremurul flăcărilor reflectate de marmura neagră, tunelul avea o ambianţă aproape supranaturală. Julián simţea aievea prezenţa fantomatica a sufletelor condamnate care săpaseră acea galerie doar cu târnăcoape şi lopeţi, trudind ani de-a rândul în măruntaiele reci ale muntelui, flămânde, îngheţate, multe dintre ele muribunde – totul pentru preamărirea lui Franco, al cărui mormânt se afla adânc în

interiorul rocii.

„Priveşte atent, fiule, îl îndemnase tatăl lui. Într-o zi vei distruge tot ce-i aici.”

Julián ştia că nici atunci când va fi rege nu va avea, probabil, puterea să dărâme acea construcţie magnifică, şi totuşi, îl mira faptul că poporul spaniol acceptase ca ea să rămână în picioare, mai ales ţinând seama de dorinţa tuturor de a lăsa în urmă trecutul întunecat şi de a păşi într-o lume nouă. Însă, pe de altă parte, existau încă mulţi care visau la vechile tradiţii şi în fiecare an, la aniversarea lui Franco, sute de nostalgici se adunau acolo pentru a-i cinsti memoria.

– Don Julián, rosti episcopul încet, odată ce se depărtară suficient de ceilalţi pentru a nu mai fi auziţi. Ştiţi de ce ne-a chemat regele aici?

El clătină din cap.

– Speram să ştiţi *dumneavoastră.*

Valdespino oftă adânc.

– N-am nicio idee.

„Dacă episcopul nu cunoaşte motivele tatălui meu, atunci e limpede că nu le ştie nimeni.”

– Sper doar că se simte bine, adăugă Valdespino pe un ton surprinzător de blând. Unele dintre deciziile lui din ultima vreme…

– De pildă convocarea unei întruniri în adâncul unui munte, când el ar trebui, de fapt, să se odihnească pe un pat de spital?

– E un exemplu, da, surâse episcopul.

Julián se întrebă de ce agenţii Gărzii Regale ai regelui nu interveniseră, refuzând să-l scoată pe suveranul muribund din spital şi să-l aducă în acea galerie. Dar, la urma urmei, toţi agenţii erau pregătiţi să se supună ordinelor fără să le discute, mai ales când ele veneau de la comandantul suprem.

– Nu m-am mai rugat aici de ani mulţi, spuse Valdespino, privind coridorul care se întindea în faţa lui.

Prinţul ştia că tunelul nu era doar o cale de acces în interiorul muntelui, ci şi *nava* unei biserici catolice recunoscute oficial. Şi drept în faţă se zăreau deja rândurile de strane.

La basílica secreta, o botezase Julián în copilărie.

Săpat în granitul muntelui, sanctuarul aurit aflat în capătul tunelului era un incredibil lăcaş de cult subteran, dominat de o cupolă masivă. Mausoleul, despre care se spunea că ar ocupa o suprafaţă mai mare decât Catedrala San Pietro din Roma, avea şase capele distincte care înconjurau altarul principal, poziţionat exact sub crucea ridicată afară, în vârful muntelui.

Înaintând spre centrul sanctuarului Julián privi în jur, la spaţiul vast, în căutarea tatălui său. Bazilica părea însă pustie.

– Dar unde e? întrebă episcopul pe un ton îngrijorat.

Prinţul era la fel de neliniştit, temându-se că agenţii Gărzii Regale îl lăsaseră pe rege singur în acel spaţiu tenebros, şi o luă grăbit înainte, cercetând mai întâi un braţ al transeptului şi apoi pe celălalt. Nimeni. Mări pasul, pe lângă marginea altarului, în absidă.

Şi acolo, în cel mai adânc ungher al muntelui, îl zări, în sfârşit, pe tatăl lui.

Regele Spaniei era singur, acoperit cu pături groase, adus de spate, într-un scaun cu rotile.

Capitolul 87

În centrul bisericii părăsite, Langdon şi Ambra ascultau glasul lui Winston care-i îndruma în jurul supercomputerului etajat. Prin sticla groasă răzbătea huruitul adânc, trepidant, al maşinăriei din interior, astfel că Langdon avea tulburătoarea senzaţie că privea în cuşca unei fiare încarcerate.

Zgomotul, le explică Winston, era generat nu de componentele electronice, ci de o sumedenie de ventilatoare centrifugale, bazine de preluare a căldurii şi pompe de răcire necesare pentru a preveni supraîncălzirea computerului.

– E asurzitor acolo, zise Winston. Şi foarte frig. Din fericire, laboratorul lui Edmond se află la etajul al doilea.

O scară spiralată, lipită de peretele exterior al incintei din sticlă, se vedea înaintea lor. La îndemnul lui Winston, urcară treptele şi ajunseră pe o platformă metalică, în faţa unei uşi turnante, tot din sticlă. Langdon remarcă amuzat că intrarea futuristă în laboratorul lui Edmond fusese decorată precum aceea a unei locuinţe suburbane, cu covoraş în faţa uşii, o plantă artificială în ghiveci şi o băncuţă sub care se afla o pereche de papuci – probabil ai fostului său student, bănui profesorul emoţionat.

Deasupra uşii era prins un text înrămat.

Succesul e capacitatea de a trece
de la un eşec la altul
fără a-ţi pierde entuziasmul
WINSTON CHURCHILL

– Iarăşi Churchill, comentă Langdon arătându-i Ambrei textul.

– Citatul preferat al lui Edmond, explică Winston. Spunea că ilustrează cel mai mare atu al computerelor.

– Al computerelor, se miră Ambra.

– Da, computerele au o perseverenţă infinită. Eu pot să dau greş de miliarde de ori fără să resimt nicio frustrare. Reiau de un miliard de ori încercarea de a rezolva o problemă, de fiecare dată cu aceeaşi energie ca la început. Omul nu poate face acest lucru.

– Adevărat, recunoscu Langdon. Eu renunţ, de obicei, după ce încerc de un milion de ori.

Ambra zâmbi şi se apropie de uşă.

– Podeaua din interior e din sticlă, le explică Winston când uşa turnantă începu să se rotească. Scoateţi-vă deci pantofii, vă rog!

Două secunde mai târziu, Ambra păşi desculţă dincolo de uşă. Langdon se descălţă la rândul lui şi o urmă imediat, observând în

treacăt un mesaj neobişnuit înscris pe covoraşul de la intrare:

NICĂIERI NU E CA ÎN 127.0.0.1

– Winston, covoraşul ăsta… Nu înţe…

– Serverul local, replică Winston.

Profesorul citi textul încă o dată.

– Înţeleg, zise el, deşi nu pricepuse nimic.

O clipă mai târziu, când păşi pe podeaua din sticlă, încercă un moment de nesiguranţă. Faptul că stătea numai în şosete pe o suprafaţă transparentă era şi aşa suficient, dar să se afle chiar deasupra supercomputerului MareNostrum i se părea şi mai descumpănitor. De acolo, imaginea eşafodajului de rafturi şi fire îi amintea de momentul în care, la celebrul sit arheologic Xi'an din China, privise în jos, la armata de soldaţi din teracotă.

În acel moment, trăgând aer adânc în piept, ridică ochii spre spaţiul bizar care i se deschidea în faţă.

Laboratorul lui Edmond era un paralelipiped transparent, dominat de cubul metalic cenuşiu-albăstrui pe care-l văzuse cu câteva minute în urmă şi în a cărui suprafaţă lustruită se reflecta tot ce era în jur. În dreapta cubului, într-un capăt al sălii, se afla un spaţiu de lucru ultramodern, cu un birou semicircular, trei ecrane LCD gigantice şi diverse tastaturi încastrate în suprafaţa de granit.

– Camera de control, şopti Ambra.

Langdon încuviinţă cu o mişcare a capului şi privi în celălalt capăt al încăperii, unde, pe un covor oriental, erau aşezate fotolii, o canapea şi o bicicletă de interior pentru exerciţii fizice.

„Bârlogul unui specialist în supercomputere, comentă Langdon în gând, bănuind că Edmond se mutase parţial în acea cutie din sticlă cât timp lucrase la proiectul său. Mă întreb ce-o fi descoperit aici." Ezitările iniţiale i se spulberaseră, fiind înlocuite de o curiozitate intelectuală crescândă – dorinţa de a afla ce mistere fuseseră desluşite acolo, ce secrete fuseseră descifrate prin colaborarea dintre o minte genială şi un computer performant.

Ambra se apropiase deja de cubul metalic şi-i studia nedumerită suprafaţa lustruită. Langdon i se alătură, amândoi privindu-şi siluetele reflectate în exteriorul lucios.

„Ăsta e un computer?", se miră el. Spre deosebire de dispozitivul de jos, cel de acolo era tăcut – inert şi lipsit de viaţă – un monolit din metal.

Nuanţa albăstruie îi amintea de un supercomputer din anii '90, Deep Blue, creat de IBM, care uimise lumea întreagă învingându-l pe Garri Kasparov, campionul mondial la şah. De atunci, progresele în tehnologia computerelor aproape că depăşesc puterea de înţelegere a

unei minţi obişnuite.

– Vreţi să vă uitaţi înăuntru? răsună glasul lui Winston în difuzoarele montate în plafon.

Ambra ridică privirea, uimită.

– Să ne uităm *în cub?*

– De ce nu? replică Winston. Edmond ar fi fost mândru să vă arate structura internă a supercomputerului.

– Nu-i nevoie, răspunse ea, întorcându-se spre biroul lui Edmond. Aş prefera să ne concentrăm pe introducerea parolei. Cum facem asta?

– Nu va dura decât câteva secunde şi mai sunt cel puţin unsprezece minute până când vom lansa prezentarea. Aruncaţi o privire înăuntru.

Înaintea lor, un panou pe faţa laterală a cubului, cea dinspre biroul lui Edmond, începu să culiseze, lăsând la vedere un ochi din sticlă groasă. Langdon şi Ambra se apropiară şi-şi lipiră frunţile de fereastra improvizată. Profesorul se aşteptase să vadă încă o serie de fire strâns înmănuncheate şi de luminiţe clipind. Totuşi, spre marea lui nedumerire, interiorul cubului era gol şi întunecat – ca o mică încăpere goală. Singurul conţinut părea să fie câteva fuioare de pâclă albă care se vălătuceau în spaţiu, ca şi când înăuntru ar fi fost o cameră frigorifică. Prin panoul gros din plexiglas radia un aer surprinzător de rece.

– Nu e nimic înăuntru! exclamă Ambra.

Nici Langdon nu vedea nimic, însă simţea o pulsaţie joasă, sacadată, răzbătând din interior.

– Duduitul acela lent, preciză Winston, vine de la sistemul de răcire cu izotopi de heliu. Sună cam ca o inimă omenească.

„Da, aşa e”, recunoscu profesorul, tulburat de comparaţie.

Încet, lumini roşii se aprinseră înăuntru, începând să ilumineze interiorul cubului. Iniţial, Langdon văzu doar ceaţa albă şi podeaua goală a cubului – o incintă pătrată, fără nimic înăuntru. Apoi, pe măsură ce lumina se intensifică, ceva începu să sclipească în spaţiu şi el îşi dădu seama că era un cilindru metalic cu structură complexă care atârna de tavan ca o stalactită.

– Şi *acesta* este motivul pentru care cubul trebuie menţinut la o temperatură scăzută, se auzi glasul lui Winston.

Dispozitivul suspendat era lung de aproape doi metri şi format din şapte inele orizontale al căror diametru scădea de la cel mai de sus la ultimul de jos, creând o coloană tronconică de discuri suprapuse şi prinse unele de altele prin intermediul unor bare verticale. Spaţiul dintre discurile de metal lucios era ocupat de o reţea rară de fire subţiri. O ceaţă îngheţată plutea în jurul dispozitivului.

– E-Wave, preciza Winston. Un salt cuantic – dacă-mi iertaţi jocul de cuvinte – de la D-Wave al NASA/Google.

Şi le explică pe scurt ca D-Wave – primul „computer cuantic”

rudimentar – deschisese calea către o nouă lume bravă a puterii de calcul pe care oamenii de ştiinţă încă se chinuiau s-o înţeleagă pe deplin. În loc să folosească metoda binară tradiţională de stocare a informaţiilor, computerele cuantice utilizau stările cuantice ale particulelor subatomice, înregistrând astfel un salt uriaş înainte în privinţa vitezei, a puterii şi a flexibilităţii.

– Computerul cuantic realizat de *Edmond,* continuă Winston să le explice, nu diferă mult, structural vorbind, de D-Wave. Una dintre deosebiri este cubul metalic care înconjoară computerul şi care e acoperit în interior cu *osmiu* – un element chimic rar şi ultradens, care asigură un plus de protecţie magnetică, termică şi cuantică, plus că, bănuiesc eu, satisface şi apetenţa pentru dramatism a lui Edmond.

Langdon zâmbi; asta-i trecuse şi lui prin minte.

– În ultimii ani, în vreme ce Laboratorul pentru Inteligenţă Artificială Cuantică al gigantului Google folosea dispozitive ca D-Wave pentru a îmbunătăţi capacitatea de învăţare a computerelor, Edmond i-a lăsat pe toţi cu mult în urmă, în secret, graţie aparatului de aici. Şi a reuşit asta exploatând o singură idee curajoasă… bicameralismul.

Langdon se încruntă. „Ca în cele două Camere ale Parlamentului?!”

– Creierul cu doi lobi, adăugă Winston. Emisfera stângă şi emisfera dreaptă.

„Mintea bicamerală!”, conştientiză profesorul. Una dintre explicaţiile creativităţii pe care o dovedea omul era faptul că cele două jumătăţi ale creierului funcţionau atât de diferit una de alta. Emisfera stângă era analitică şi verbală, cea dreaptă era intuitivă şi „prefera” imaginile în detrimentul cuvintelor.

– Trucul a fost acela că Edmond a hotărât să construiască un creier artificial care să imite creierul *omenesc* – adică segmentat în două emisfere. Numai că în acest caz dispunerea lor nu e stânga-dreapta, ci sus-jos.

Langdon se trase cu un pas în spate şi privi prin podeaua din sticlă maşinăria huruitoare de dedesubt, ridicându-şi apoi ochii din nou spre „stalactita” tăcută din interiorul cubului. „Două maşinării distincte contopite într-una singură – o minte bicamerală.”

– Când sunt forţate să funcţioneze ca o *singură* unitate, continuă Winston, cele două dispozitive adoptă abordări diferite pentru a rezolva o problemă, „resimţind” deci acelaşi tip de conflict şi fiind nevoite să accepte acelaşi compromis care caracterizează cele două emisfere ale creierului omenesc – fapt ce accelerează considerabil capacitatea de învăţare a inteligenţelor artificiale, creativitatea şi, într-un sens… caracterul lor *uman.* Mie, Edmond mi-a dat instrumentele necesare ca să învăţ singur despre ce înseamnă să fii om observând lumea din jur şi modelând trăsăturile caracteristice ale omului – umorul, cooperarea, judecăţile de valoare şi chiar un simţ etic.

„Incredibil!”, exclamă Langdon în sinea lui.

– Deci acest computer dublu eşti în esenţă… *tu?*

Winston începu să râdă.

– Ei bine, maşinăria asta nu este ceea ce sunt *eu*, aşa cum creierul tău fizic nu este ceea ce eşti *tu*. Dacă ţi-ai studia creierul pe un platou, n-ai spune: „Obiectul ăsta sunt eu.” Suntem, în realitate, suma interacţiunilor care au loc *în interiorul* mecanismului.

– Winston, interveni Ambra apropiindu-se de spaţiul de lucru al lui Edmond. Cât timp mai avem până la difuzare?

– Cinci minute şi patruzeci şi trei de secunde. Să începem pregătirile?

– Da, te rog.

Panoul de protecţie al ferestrei din lateralul cubului culisă la loc, iar Langdon se apropie şi el de biroul lui Edmond.

– Winston, zise Ambra, ţinând seama de toată activitatea ta aici împreună cu Edmond, mă miră faptul că n-ai nicio idee despre ce presupune descoperirea lui.

– Doamnă Vidal, repet, informaţiile mele sunt compartimentate şi, în plus, deţin exact aceleaşi date ca dumneavoastră. Tot ce pot să fac este o presupunere informată.

– Şi care ar fi aceea?

– Ei bine, Edmond afirma că descoperirea lui va „schimba totul”. Din experienţa mea, cele mai răsunătoare descoperiri din istoria omenirii au dus, fără excepţie, la conturarea unor *modele* cu totul diferite ale universului – de pildă, contestarea pitagoreică a ideii că Pământul este plat, heliocentrismul lui Copernic, teoria evoluţiei formulată de Darwin, teoria relativităţii enunţată de Einstein –, toate au schimbat drastic percepţia omenirii asupra propriei lumi şi au corectat modelul universului prevalent în epocă.

Langdon ridică privirea spre difuzoarele din plafon.

– Deci bănuieşti ca Edmond a descoperit ceva ce ar indica un nou model al universului?

– Mi se pare o deducţie logică, replică Winston, începând să vorbească mai repede. MareNostrum este unul dintre cele mai bune computere „de modelare” din lume, specializat în simulări complexe, cea mai cunoscută fiind „Alya Red” – o inimă omenească virtuală, pe deplin funcţională, o replică exactă a celei organice până la nivel celular. Dar, fireşte, prin adăugarea recentă a componentei cuantice, dispozitivul poate modela în prezent sisteme de milioane de ori mai complicate decât inima omenească.

Langdon înţelegea conceptul, însă tot nu-şi închipuia ce anume modelase Edmond, încât să răspundă la întrebări ca „De unde venim?” şi „Încotro ne îndreptăm?”

– Winston! răsună glasul Ambrei de lângă biroul lui Edmond. Cum

punem în funcţiune tot ce-i aici?

– Vă ajut eu, se oferi computerul.

Cele trei ecrane LED se aprinseră şi, o clipă mai târziu, când imaginile începură să apară, Langdon şi Ambra făcură la unison un pas în spate, alarmaţi.

– Winston… imaginile astea sunt live? întrebă ea.

– Da, transmise în timp real de camerele de supraveghere din exteriorul clădirii. Credeam că ştiţi deja. Oamenii legii au ajuns cu câteva minute în urmă.

Pe ecrane apăruse imaginea intrării principale în biserică, unde se strânsese o mică armată de poliţişti care trăgeau de uşă, apăsau butonul de apel şi vorbeau în staţiile radio.

– Nu vă îngrijoraţi, îi linişti Winston, nu vor putea să intre. Şi nu mai sunt nici cinci minute până la difuzarea prezentării.

– Ar trebui s-o transmitem *acum,* insistă Ambra.

– Cred că Edmond ar prefera să aşteptăm şi să difuzăm prezentarea la oră fixă, aşa cum promisese el, răspunse computerul pe un ton sec. Era un om de cuvânt. În plus, monitorizez rata globală de vizualizare şi audienţa noastră este încă în creştere. În următoarele patru minute, la ritmul actual, audienţa va spori cu 12,7 la sută şi va ajunge, prevăd eu, la valoarea maximă, preciză Winston, care se opri o clipă şi, când reluă, în glasul lui răsună o nuanţă de surprindere aproape încântată: Trebuie să spun că, în ciuda tuturor evenimentelor din seara asta, se pare că prezentarea lui Edmond va fi difuzată exact la momentul oportun. Cred că v-ar fi profund recunoscător amândurora.

Capitolul 88

„Mai puţin de patru minute”, îşi spuse Langdon aşezându-se în scaunul ergonomic al lui Edmond şi privi cele trei ecrane LCD uriaşe care dominau acea parte a încăperii. Imaginile preluate de camerele de supraveghere rulau încă, înfăţişând echipajele de poliţie care continuau să roiască în jurul bisericii.

– Eşti *sigur* că nu pot să intre? insistă Ambra neliniştită.

– Aveţi încredere în mine, răspunse Winston. Edmond nu glumea când venea vorba despre securitate.

– Şi dacă ei întrerup alimentarea cu electricitate în clădire? sugeră Langdon.

– Există o sursă de energie electrică izolată. Centrale multiple îngropate. Nimeni nu le poate afecta acum. Vă asigur.

Langdon se declară satisfăcut. „Winston a avut dreptate în toate privinţele în seara asta… Şi ne-a susţinut permanent.”

Aşezându-se la mijlocul biroului în formă de potcoavă, îşi îndreptă atenţia spre tastatura neobişnuită din faţa lui. Avea cel puţin de două ori mai multe taste decât în mod normal – cele alfanumerice tradiţionale, plus o mulţime de alte simboluri pe care nu le recunoştea. Tastatura era împărţită în două jumătăţi, fiecare poziţionată ergonomic, uşor înclinată faţă de cealaltă.

– Ne ajuţi puţin? întrebă Langdon privind nelămurit sumedenia de taste.

– Aţi greşit tastatura, zise Winston. Acela e dispozitivul principal de accesare pentru E-Wave. Aşa cum am menţionat deja, Edmond îşi ţinea prezentarea ascunsă de toată lumea, inclusiv de mine, şi trebuie accesată de pe un alt dispozitiv. Mutaţi-vă spre dreapta. Până la capăt.

Langdon privi în dreapta lui, unde şase computere autonome erau aliniate în lungul biroului. Mutându-şi scaunul spre ele, văzu cu surprindere că primele erau destul de vechi şi depăşite. Şi, ceea ce era chiar mai ciudat, cu cât se apropia de capătul biroului, cu atât mai vechi păreau computerele.

„Cred că e o greşeală aici”, reflectă el trecând de un IBM bej şi butucănos, cu sistem de operare DOS, probabil datând de zeci de ani.

– Winston, ce sunt aparatele astea?

– Computere din copilăria lui Edmond. Le-a păstrat ca să-i amintească de unde a plecat. Uneori, când avea o zi mai grea aici, le punea în funcţiune şi rula programe vechi, ca o modalitate de a retrăi emoţia din adolescenţă, când a descoperit programarea.

– Îmi place ideea asta, declară Langdon.

– La fel e şi cu ceasul dumneavoastră cu Mickey Mouse.

Mirat, Langdon îşi ridică mâneca sacoului şi-şi privi ceasul vechi, pe

care-l purta tot timpul de când îl primise, în copilărie. Surprinzător era faptul că Winston ştia despre el, deşi îşi amintea că-i povestise lui Edmond, cu mult timp în urmă, că-l purta pentru a nu uita să rămână mereu tânăr la suflet.

– Robert, interveni Ambra lăsând la o parte preocupările pentru modă, putem să introducem totuşi parola? Chiar şi şoricelul tău îţi face cu mâna, încercând să-ţi atragă atenţia.

Într-adevăr, Mickey îşi flutura în aer mâna înmănuşată, cu arătătorul îndreptat aproape perfect în sus. „Trei minute până la ora stabilită."

Langdon îşi împinse rapid scaunul mai departe în lungul biroului, iar Ambra i se alătură în faţa ultimului computer din serie – o cutie banală, gri, cu o fantă pentru dischetă, un modem telefonic de 1.200 de biţi pe secundă şi un monitor cu ecranul convex de 12 inci aşezat deasupra.

– Tandy TRS-80, explică Winston. Primul computer al lui Edmond. L-a cumpărat când avea opt ani, la mâna a doua, şi a învăţat singur limbajul BASIC.

UI IU UNI

Profesorul observă cu plăcere că, deşi era aidoma unui dinozaur printre dispozitivele de dată recentă, acel computer era deja în funcţiune. Pe ecranul lui – un monitor care licărea în alb şi negru – era scris un mesaj promiţător, cu caractere butucănoase.

BUN VENIT, EDMOND!
TE ROG SĂ INTRODUCI PAROLA:

Şi imediat după cuvântul „parola", un cursor negru clipea în aşteptare.

– Asta-i tot? întrebă Langdon, temându-se că era totuşi mult prea simplu. Doar o tastez *aici?*

– Exact, replică Winston. Odată ce introduceţi parola, acest PC va trimite un mesaj autentificat de „deblocare" către partiţia cu acces limitat din computerul principal în care este stocată prezentarea lui Edmond. Astfel, va obţine acces la ea, o va controla, o va corela cu ora stabilită şi va trimite datele către toate canalele principale de distribuţie pentru a fi difuzată global.

Profesorul înţelesese în linii mari explicaţia, însă, uitându-se la computerul vechi şi la modemul telefonic, tot nedumerit era.

– Nu pricep, Winston. După felul elaborat în care şi-a pregătit Edmond seara asta, cum de *a avut* încredere să-şi lase întreaga prezentare în seama unui apel telefonic prin intermediul unui modem aproape preistoric?

– Aş spune doar că aşa era Edmond. După cum ştiţi, avea fler şi

pasiune pentru dramatism, simbolism şi istorie, şi bănuiesc că i-a făcut mare plăcere să-şi pună în funcţiune primul computer şi să-l folosească pentru a-şi face cunoscută cea mai mare realizare din viaţă.

„Are dreptate”, îşi spuse Langdon, înţelegând că, într-adevăr, aşa ar fi perceput şi Edmond lucrurile.

– În plus, adăugă Winston, bănuiesc că avea pregătite şi planuri de rezervă, dar, în orice caz, înţeleg logica utilizării unui computer vechi pentru a „acţiona un comutator”. Sarcinile simple necesită instrumente simple. Şi din punct de vedere al securităţii, întrebuinţarea unui procesor lent face ca o eventuală încercare de „spargere” forţată a sistemului să dureze o veşnicie.

– Robert! îl îmboldi Ambra punându-i o mână încurajatoare pe umăr, ce mai aşteptţi?

– Da, scuze, totul e pregătit, replică el şi trase mai aproape tastatura Tandy, al cărei cablu se întinse ca firul spiralat al unui telefon de pe vremuri.

Ridică mâinile deasupra tastelor din plastic şi revăzu cu ochii minţii textul scris de mână pe care-l descoperiseră împreună în cripta de la Sagrada Família.

Întunecata religie a pierit & dulcea ştiinţă e stăpână.

Finalul grandios al poemului epic al lui William Blake părea alegerea perfectă ca instrument cu ajutorul căruia să deblocheze accesul la ultima realizare ştiinţifică a lui Edmond – o descoperire care, afirmase el, avea să schimbe totul în lume.

Trăgând aer adânc în piept, Langdon tastă cu atenţie versul, fără spaţii şi înlocuind ampersandul cu particula *et.* Când termină, ridică ochii spre monitor.

TE ROG SĂ INTRODUCI PAROLA:
……

Numără cu atenţie punctele: patruzeci şi şapte.

„Perfect. Şi uite aşa se termină totul.”

Privi spre Ambra, iar ea încuviinţă din cap, încurajator. Întinse mâna şi apăsă tasta *Enter*.

În aceeaşi fracţiune de secundă, computerul bâzâi scurt.

PAROLĂ INCORECTĂ.
ÎNCEARCĂ DIN NOU

Langdon simţi cum îi sare inima din piept.

– Ambra… am tastat-o perfect! Sunt *sigur!*

Se răsuci în scaun şi ridică privirea spre ea, aşteptându-se să-i vadă expresia consternată. Însă Ambra Vidal se uita la el amuzată.

– *Domnule profesor,* zâmbi ea clătinând din cap şi întinzând un deget spre tastatură, e activată opţiunea *caps lock* – numai majuscule!

În acelaşi moment, în adâncul muntelui, prinţul Julián stătea încremenit, privind spre celălalt capăt al bazilicii subterane şi străduindu-se să înţeleagă ceea ce vedea. Tatăl lui, regele Spaniei, şedea nemişcat într-un scaun cu rotile, în cel mai îndepărtat ungher al bazilicii. Cuprins de spaimă, se repezi la el.

– Tată?!

Regele deschise încet ochii, aparent trezindu-se dintr-o aţipeală, şi reuşi să schiţeze un zâmbet calm.

– Îţi mulţumesc că ai venit, fiul meu, şopti suveranul cu glas firav.

Julián îngenunche în faţa scaunului, uşurat să vadă că tatăl lui trăia, dar şi speriat să constate cât de mult se înrăutăţise starea lui în numai câteva zile.

– Tată, te simţi bine?

Monarhul ridică din umeri.

– Atât de bine pe cât ne-am putea aştepta, replică el cu un umor surprinzător. Însă *tu* ce faci? Ai avut o zi… tumultuoasă.

Julián habar n-avea ce să răspundă, aşa că întrebă:

– De ce ai venit aici?

– Pai, mă săturasem de spital şi voiam sa iau puţin aer.

– Foarte bine, dar… *aici?* se miră prinţul, ştiind bine că tatăl lui detestase întotdeauna legătura simbolică a acelui sanctuar cu persecuţiile şi intoleranţa.

– Maiestate! exclamă Valdespino, venind fuga pe după altar şi apropiindu-se de ei, cu răsuflarea tăiată. Ce Dumnezeu?!

Regele zâmbi către prietenul lui de o viaţă.

– Antonio, bine ai venit!

„Antonio?!" Prinţul nu-l auzise niciodată pe tatăl lui adresându-i-se episcopului pe numele mic. În public, folosea întotdeauna formula „Excelenţă". Lipsa de formalism a suveranului păru să-l şocheze şi pe Valdespino.

– Mul… mulţumesc, se bâlbâi el. Vă simţiţi bine?

– Minunat! răspunse regele zâmbind larg. Sunt alături de cele două persoane în care am cea mai mare încredere din lume.

Episcopul aruncă spre Julián o privire stingherită şi apoi se întoarse spre rege.

– Maiestate, l-am adus pe fiul dumneavoastră, aşa cum mi-aţi cerut. Să vă las să vorbiţi între patru ochi?

– Nu, Antonio. Ceea ce voi spune va fi o mărturisire. Şi am nevoie ca preotul meu să fie lângă mine.

Valdespino clătină din cap.

– Nu cred că fiul dumneavoastră se aşteaptă să vă explicaţi acţiunile şi alegerile făcute în seara aceasta. Sunt sigur că…

– În seara asta?! râse regele. Nu, Antonio, voi mărturisi un secret pe care l-am ascuns de Julián toată viaţa lui.

Capitolul 89

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ

BISERICA LUATĂ CU ASALT!

Nu, nu de Edmond Kirsch, ci de poliţia spaniolă!

Fosta biserică Torre Girona din Barcelona este asediată de autorităţile locale. Se crede că, aflaţi în interiorul ei, Robert Langdon şi Ambra Vidal ar fi responsabili pentru difuzarea anticipatului anunţ al lui Edmond Kirsch, până la care mai sunt doar câteva minute.

Numărătoarea inversă a început!

Capitolul 90

Ambra Vidal simţi un val de exaltare când vechiul computer piui după a doua tentativă a lui Langdon de a introduce parola sub formă de vers.

PAROLĂ CORECTĂ

„Slavă Domnului!”, răsuflă ea uşurată când profesorul se ridică de pe scaun şi se întoarse privind-o. Ambra îşi puse braţele în jurul lui şi-l strânse într-o îmbrăţişare caldă. „Edmond ar fi recunoscător!”

– Două minute şi treizeci şi trei de secunde, se auzi glasul lui Winston.

Desprinzându-se din îmbrăţişare, se întoarseră amândoi spre ecranele LCD. Cel din centru afişa ceasul digital cu numărătoare inversă pe care-l văzuse ultima dată la Guggenheim.

Programul live începe în: 2 minute şi 33 de secunde
Participanţi la distanţă: 227 257 914

„Mai mult de două sute de milioane de oameni?”, reflectă Ambra stupefiată. După toate aparenţele, în timp ce ea şi Langdon alergau de la un capăt la altul al Barcelonei, lumea întreagă stătuse cu ochii pe ei. „Audienţa de care s-ar fi bucurat Edmond a căpătat proporţii astronomice!”

Pe ecranul de lângă ceasul digital continuau să ruleze imaginile surprinse de camerele de supraveghere, iar ea observă o schimbare bruscă în activitatea echipajelor de poliţie aflate afară. Unul câte unul, ofiţerii care bătuseră în uşă şi vorbiseră agitaţi în staţiile radio se opriseră, îşi scoseseră telefoanele mobile şi se uitau la ele. Terenul din faţa bisericii gotice se transformă treptat într-o mare de feţe palide şi nerăbdătoare, luminate de strălucirea ecranelor de smartphone.

„Edmond a oprit lumea în loc, îşi spuse Ambra, copleşită de un sentiment de responsabilitate pentru faptul că oamenii din cele mai diverse locuri de pe glob se pregăteau să urmărească prezentarea difuzată chiar din încăperea în care se afla ea. Mă întreb dacă se uită şi Julián”, îi trecu ei prin minte, însă alungă rapid gândul.

– Programul este accesat, anunţă Winston. Cred că v-aţi simţi mai confortabil urmărindu-l din zona de relaxare, aflată în celălalt capăt al laboratorului.

– Mulţumesc, Winston, zise Langdon, conducând-o pe Ambra pe podeaua din sticlă, apoi trecură de cubul metalic albastru-cenuşiu şi pătrunseră în camera de zi a lui Edmond.

Acolo, podeaua din sticlă fusese acoperită cu un covor oriental pe care se aflau câteva piese de mobilier elegante şi o bicicletă de exerciţii.

Păşind pe covorul moale, Ambra îşi simţi trupul relaxându-se. Se aşeză pe canapea, cu picioarele sub ea, căutând cu privirea televizorul lui Edmond.

– Şi unde ne uităm? întrebă ea.

Langdon, care se dusese pentru o clipă în colţul încăperii să examineze ceva, probabil că n-auzise, însă răspunsul veni o clipă mai târziu, când întregul perete din spate al sălii păru să se aprindă, luminat din interior. Apăru o imagine familiară, proiectată de dincolo de sticlă.

Programul live începe în: 1 minut şi 39 de secunde
Participanţi la distanţă: 227 501 173

„Tot peretele e un ecran?”

În timp ce Ambra Vidal privea uimită imaginea înaltă de doi metri şi jumătate, luminile din jur scăzură treptat în intensitate. Winston le crea toate condiţiile pentru a urmări confortabil marea revelaţie a lui Edmond.

La trei metri distanţă, în colţul sălii, Langdon stătea ca hipnotizat – nu de ecranul cât un perete, ci de un obicei mic pe care tocmai îl observase şi care era aşezat pe un piedestal elegant, ca şi când ar fi fost un exponat într-un muzeu.

În faţa lui, într-o casetă din metal cu capătul din sticlă, se afla o eprubetă. Etichetată şi astupată cu un dop, eprubeta conţinea un lichid maroniu, tulbure. Pentru o clipă, se întrebă dacă era, oare, vreunul dintre medicamentele pe care le lua Edmond. Dar pe urmă citi numele de pe etichetă.

„Imposibil! se gândi el. Ce caută obiectul ăsta aici?”

Existau în lume foarte puţine eprubete „celebre”, însă el ştia că flaconul de acolo putea fi inclus, fără îndoială, în rândul lor. „Nu-mi vine să cred că Edmond avea una dintre ele! Probabil o cumpărase în secret, cu un preţ exorbitant. La fel cum făcuse cu pictura semnată Gauguin de la Casa Milà.”

Se lăsă pe vine şi studie flaconul din sticlă vechi de şaptezeci de ani. Eticheta prinsă cu bandă adezivă era decolorată şi roasă, dar cele două nume scrise pe ea puteau fi încă descifrate: MILLER-UREY.

Profesorul simţi cum i se zburleşte părul pe ceafă când reciti numele.

MILLER-UREY.

„Dumnezeule…! De unde venim?”

În anii ’50, chimiştii americani Stanley Miller şi Harold Urey realizaseră un experiment ştiinţific devenit legendar prin care încercaseră să răspundă la aceeaşi întrebare lansată de Kirsch mulţi ani mai târziu. Deşi eşuate, eforturile lor fuseseră apreciate de toată comunitatea ştiinţifică internaţională, experienţa lor rămânând în istorie sub numele experimentul Miller-Urey.

Langdon îşi aminti cât de fascinat fusese la ora de biologie în liceu când aflase că cei doi oameni de ştiinţă încercaseră să recreeze în laborator condiţiile existente când se formase Pământul – o planetă fierbinte, acoperită de un ocean turbulent de compuşi chimici clocotind, lipsit de viaţă.

„Supa primordială.”

După ce duplicaseră compuşii din oceanele primitive şi din atmosferă – apă, metan, amoniac şi hidrogen –, Miller şi Urey încălziseră amestecul, pentru a sugera mările clocotinde. Apoi îl supuseseră la descărcări electrice, imitând fulgerele, iar în final lăsaseră totul să se răcească, aşa cum se răcoriseră şi oceanele planetei.

Obiectivul lor fusese unul simplu şi îndrăzneţ – să facă să se nască viaţa din oceanul primitiv şi mort. „Să simuleze «Creaţia», îşi aminti Langdon, folosind doar ştiinţa.”

Miller şi Urey manipulaseră amestecul bogat în compuşi chimici în speranţa că din el s-ar fi putut forma microorganisme primitive – un proces revoluţionar numit *abiogeneză.* Din nefericire, tentativele lor de a crea „viaţă” din materia neînsufleţită n-au reuşit. În loc de viaţă, au obţinut doar un conţinut inert pus în mai multe eprubete depozitate într-un dulap întunecat de la Universitatea California din San Diego.

Chiar şi în prezent adepţii creaţionismului citează eşecul experimentului Miller-Urey ca pe o dovadă ştiinţifică a faptului că viaţa *nu* ar fi putut să apară pe Pământ fără o intervenţie din partea lui Dumnezeu.

– Treizeci de secunde! răsună glasul lui Winston în difuzoare.

Langdon se ridică brusc, cu privirile pierdute în penumbra bisericii gotice şi cu gândurile roindu-i. Cu numai câteva minute în urmă, Winston spusese că cele mai mari descoperiri ştiinţifice fuseseră cele care creaseră noi „modele” ale universului. Şi, de asemenea, că MareNostrum era specializat în modelarea computerizată – simularea sistemelor complexe şi urmărirea evoluţiei lor.

„Experimentul Miller-Urey, reflectă el, este un astfel de exemplu de modelare… de simulare a interacţiunilor chimice complexe care s-au

produs pe planetă la începuturile ei.”

– Robert! îl strigă Ambra din celălalt capăt al sălii. Începe!

– Vin acum, replică el şi se apropie de canapea, copleşit deodată de senzaţia că tocmai intuise parţial subiectul cercetărilor lui Edmond.

În minte îi reveni tulburătorul preambul pe care-l urmărise de pe pajiştea artificială de la Guggenheim. „În seara aceasta, rostise Edmond, va invit să fim aidoma primilor exploratori care lăsau totul în urmă şi se avântau pe oceanele nemărginite. Epoca religiei se apropie de sfârşit; cea a ştiinţei abia se naşte. Imaginaţi-vă deci ce s-ar întâmpla dacă am afla în mod miraculos răspunsurile la marile întrebări ale vieţii.”

Când se aşeză pe canapea alături de Ambra, pe ecranul de pe perete se derulau ultimele secunde ale numărătorii inverse.

– Te simţi bine, Robert? îl întrebă ea studiindu-l atentă.

El încuviinţă, în timp ce, pe un fond sonor cu armonii dramatice, chipul lui Edmond se materializă pe ecran, înalt de aproape doi metri. Reputatul futurolog părea obosit şi slab, dar zâmbea larg, privind în obiectivul camerei.

– De unde venim? întrebă el, incitarea din glasul lui sporind pe măsură ce fondul sonor pălea. Şi încotro ne îndreptăm?

Ambra luă mâna lui Langdon între degetele ei şi o strânse emoţionată.

– Aceste două întrebări sunt două faţete ale aceleiaşi istorii, continuă Edmond. De aceea, să începem cu începutul – cu *începutul începuturilor*.

Şi, clipind cu un aer jucăuş, duse mâna la buzunar şi scoase un obiect mic din sticlă – o eprubetă cu un lichid tulbure şi cu o etichetă decolorată pe care se distingeau numele Miller şi Urey.

Langdon simţi cum inima începe să-i bată mai repede.

– Călătoria noastră începe cu foarte mult timp în urmă… cu *patru miliarde,* de ani înainte de Hristos… undeva în supa primordială.

Capitolul 91

Aşezat pe canapea lângă Ambra, Langdon privea faţa trasă a lui Edmond pe ecranul de pe perete, simţind o durere în suflet la gândul că fostul lui student suferise în tăcere de o boală teribilă. Dar în seara aceea, ochii lui străluceau animaţi de bucurie şi entuziasm.

– Peste câteva clipe vă voi vorbi despre flaconaşul ăsta, spuse el, ţinând eprubeta în mână. Mai întâi însă, haideţi să înotăm puţin… în supa primordială.

Chipul lui Edmond dispăru şi un fulger izbucni, iluminând un ocean frământat, pe care insule vulcanice aruncau lavă în atmosfera biciuită de furtuni.

– Aici să fi început viaţa? întrebă glasul lui Edmond. Printr-o reacţie spontană într-o mare de compuşi chimici? Sau, poate, dintr-un microb ori un meteorit venit din spaţiu? Ori să fi fost… *Dumnezeu?* Din păcate, nu ne putem întoarce înapoi în timp pentru a fi martori la acel moment. Aşa că singurul lucru pe care-l ştim este ce s-a întâmplat *după* momentul respectiv, după apariţia primei forme de viaţă. Şi ceea ce s-a întâmplat a fost evoluţia – pe care ne-am obişnuit s-o vedem reprezentată cam aşa.

Pe ecran apăru cunoscuta cronologie a evoluţiei omului: o maimuţă antropoidă primitivă, adusă de spate, urmată de câţiva hominizi cu poziţie tot mai verticală, până la ultimul, complet drept şi total lipsit de păr.

– Da, omul *a evoluat,* reluă Edmond. Acesta este un fapt dovedit ştiinţific, cronologia neîndoielnică fiind stabilită pe baza fosilelor descoperite. Dar dacă am putea surprinde evoluţia decurgând invers?

Deodată, pe chipul lui Edmond începu să crească păr facial, imaginea lui metamorfozându-se în a unui om primitiv. Structura osoasă i se schimbă, dobândind caracteristici tot mai pregnante de maimuţă, apoi procesul se acceleră până la o viteză aproape ameţitoare, cu imagini ale unor specii tot mai vechi – lemurieni, leneşi, marsupiale, ornitorinci, dipnoi, scufundându-se în apa oceanului şi transformându-se în ţipari şi peşti, în creaturi gelatinoase, plancton şi amibe, până când din Edmond Kirsch nu mai rămase decât o bacterie microscopică – o singură celulă pulsând în oceanul vast.

– Cele mai vechi urme de viaţă, zise futurologul. Iată unde filmuleţul nostru derulat înapoi rămâne fără peliculă. N-avem idee cum au apărut primele forme de viaţă din marea de substanţe chimice inerte. Pur şi simplu, nu putem vedea primul cadru al acestei istorii.

„T = 0”, îşi spuse Langdon, amintindu-şi un film similar derulat înapoi despre expansiunea universului, în care cosmosul se contractase până la un singur punct de lumină, moment în care

specialiştii se loviseră de aceeaşi necunoscută.

– „Prima cauză”! declară Edmond. Iată termenul pe care l-a folosit Charles Darwin pentru a descrie incerta clipă a Creaţiei. Deşi a demonstrat că viaţa a evoluat continuu, Darwin n-a reuşit să-şi dea seama cum a început procesul. Cu alte cuvinte, teoria lui elucidează *supravieţuirea* celui mai adaptat, însă nu şi *apariţia* acestuia.

Langdon râse uşor, amuzat de formularea pe care n-o mai auzise nicăieri.

– Şi atunci, cum *a apărut* viaţa pe Pământ? Altfel spus, de unde venim? În următoarele minute, surâse Edmond, vom afla răspunsul la această întrebare. Dar, credeţi-mă, oricât de surprinzător va fi *acest* răspuns, el constituie doar prima jumătate a poveştii din seara asta. Fiindcă aşa cum veţi vedea, adăugă el întorcându-se şi privind direct în obiectivul camerei cu un zâmbet caustic, de unde venim este ceva cu adevărul fascinant… însă încotro ne îndreptăm – asta e de-a dreptul şocant.

Ambra şi Langdon schimbară o privire perplexă şi, cu toate că bănuia că fusese mai degrabă o figură de stil tipică pentru Edmond, afirmaţia îi lăsă profesorului o senzaţie tot mai inconfortabilă.

– Originile vieţii… continuă futurologul. Un mister profund care ne-a marcat încă din zilele primelor mituri creaţioniste. Milenii de-a rândul, filosofii şi oamenii de ştiinţă deopotrivă au încercat să găsească o mărturie oarecare a acelui prim moment al vieţii în lume. În anii ’50, continuă el ridicând spre cameră eprubeta cu lichid tulbure, doi astfel de căutători, chimiştii Miller şi Urey, au efectuat un îndrăzneţ experiment care, sperau ei, avea să arate exact cum anume începuse viaţa.

– Eprubeta aceea e exact *acolo,* îi şopti Langdon Ambrei, aplecându-se înspre ea şi făcându-i semn spre micul piedestal din colţul încăperii.

– De unde o avea *Edmond?* întrebă ea, mirată.

Profesorul ridică din umeri. Judecând după straniul asortiment de obiecte din apartamentul lui, eprubeta era, probabil, doar o frântură de istorie a ştiinţei pe care îşi dorise s-o deţină.

Pe ecran, Edmond descrise în câteva cuvinte încercarea celor doi chimişti de a recrea supa primordială şi de a da naştere vieţii într-un recipient cu compuşi chimici neînsufleţiţi. Apoi chipul lui fu înlocuit de imaginea decolorată a unui articol apărut în 8 martie 1953 în *New York Times* şi intitulat „O privire înapoi, cu două miliarde de ani în urmă”.

– Evident, explică Edmond, experimentul a stârnit unele controverse. Implicaţiile lui ar fi putut fi cutremurătoare, mai cu seamă pentru lumea religioasă. Dacă viaţa ar fi apărut de la sine în această eprubetă, am fi avut dovada concludentă că *doar* legile chimiei sunt suficiente pentru a crea viaţă. N-am mai fi avut nevoie de

o fiinţă supranaturală care să întindă mâna din cerurile înalte şi să ne dăruiască scânteia Creaţiei. Am fi înţeles că viaţa, pur şi simplu, se naşte… ca un produs secundar inevitabil al legilor naturii. Şi mai important, n-am fi putut decât să conchidem că, dacă viaţa a apărut în mod spontan *aici,* pe Pământ, atunci aproape cu certitudine acelaşi lucru s-a întâmplat şi în alte locuri din cosmos – ceea ce înseamnă că omul nu este un unicat; omul nu este centrul Creaţiei; omul nu este singur în univers. Dar… aşa cum mulţi dintre dumneavoastră ştiţi, experimentul chimiştilor Miller şi Urey a eşuat. A dus la apariţia câtorva aminoacizi, şi atât, nimic care să se apropie cât de cât de o formă de viaţă. Cei doi au repetat experimentul de multe ori, folosind diverse combinaţii de ingrediente şi tipare de temperatură diferite, însă nimic n-a funcţionat. Se părea că *viaţa* – aşa cum cred de mult cei religioşi avea nevoie de o intervenţie divină pentru a apărea. În cele din urmă, Miller şi Urey au renunţat să mai încerce. Comunitatea religioasă a răsuflat uşurată, iar cea ştiinţifică şi-a suflecat din nou mânecile şi a trecut iarăşi la treabă. Până în 2007… adăugă Edmond cu o sclipire amuzată în priviri, când s-a întâmplat ceva neaşteptat.

Şi povesti cum, după moartea lui Miller, într-un dulap de la Universitatea California din San Diego, fuseseră redescoperite eprubetele utilizate în vechiul experiment. Studenţii lui Miller reanalizaseră conţinutul lor întrebuinţând tehnici moderne, mult mai sensibile printre care cromatografie cu solvenţi în strat lichid şi spectrometrie de masă, şi obţinuseră rezultate spectaculoase. Aparent, experimentul Miller-Urey se soldase cu mai mulţi aminoacizi şi alţi compuşi chimici complecşi decât detectase Miller la vremea respectivă. Noile analize identificaseră chiar şi câteva baze nucleice – cărămizile fundamentale ale acidului ribonucleic şi poate… cine ştie?… ale ADN-ului.

– A fost o constatare senzaţională, continuă Edmond, care a readus în actualitate ideea că, poate, viaţa *apare,* pur şi simplu… *fără o intervenţie divină.* Se părea totuşi că experimentul Miller-Urey funcţionase, doar că avusese nevoie de mai mult timp pentru a da roade. Să ţinem cont de un detaliu esenţial: viaţa a evoluat în decurs de miliarde de ani, pe când eprubetele acelea au stat într-un dulap doar puţin peste jumătate de secol. Dacă ar fi să măsurăm durata acestui experiment în kilometri, am constata că raza noastră vizuală s-ar fi limitat doar la primul centimetru…

Făcu o pauză, lăsând ecoul cuvintelor să se stingă, pe urmă reluă:

– Bineînţeles că s-a înregistrat imediat o redeşteptare a interesului pentru ideea de a crea viaţă în laborator.

„Îmi amintesc de asta”, comentă Langdon în gând. Facultatea de Biologie de la Harvard organizase la un moment dat o petrecere cu sloganul „Construieşte-ţi propria bacterie”.

– Liderii religioşi moderni au reacţionat dur, fireşte, adăugă Edmond, schiţând cu degetele în aer semnul ghilimelelor la cuvântul „moderni”.

Pe ecran apăru prima pagină a unui site – creation.com pe care Langdon îl recunoscu imediat ca fiind ţinta repetată a ridiculizărilor şi criticilor acerbe din partea fostului său student. Organizaţia avea, într-adevăr, un ton strident în militantismul ei creaţionist, dar nu constituia un exemplu echidistant al „lumii religioase moderne”. Declaraţia sa de intenţie stipula: „Să susţinem adevărul şi autoritatea Bibliei şi să-i afirmăm veridicitatea – mai cu seamă în ceea ce priveşte istoria Genezei.”

– Acest site, preciză Edmond, este unul popular, influent şi conţine *zeci* de bloguri care avertizează cu privire la pericolele pe care le implică readucerea în actualitate a experimentului Miller-Urey. Din fericire pentru cei de la creation.com, trebuie să le spunem că n-au de ce să se teamă. Chiar dacă experimentul ar reuşi să creeze viaţă, asta probabil că nu s-ar întâmpla decât peste vreo două miliarde de ani. Aşa cum vă puteţi imagina, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să avansez în viitor cale de două miliarde de ani, să reexaminez eprubeta aceasta şi să dovedesc că toţi creaţioniştii s-au înşelat. Din păcate, pentru asta aş avea nevoie de o maşină a timpului.

Edmond făcu o pauză, privind în obiectiv cu o expresie impenetrabilă, apoi adăugă:

– Aşa că… am construit una.

Langdon privi rapid spre Ambra, care abia dacă se mişcase de la începutul prezentării. Ochii ei negri priveau absorbiţi ecranul.

– O maşină a timpului… reluă Edmond. Nu e chiar atât de greu de construit. Daţi-mi voie să vă arăt la ce mă refer.

Pe ecran apăru interiorul unui bar pustiu, în care Edmond intră şi se apropie de o masă de biliard. Bilele erau aşezate în obişnuita formaţie triunghiulară, aşteptând prima lovitură. Edmond luă un tac, se aplecă asupra mesei şi lovi cu putere bila albă, care se rostogoli în viteză către celelalte. Cu o fracţiune de secundă înainte să atingă triunghiul, Edmond strigă „Stop!” Bila albă încremeni în loc, cu o clipită înainte de impact.

– În acest moment, dacă v-aş cere să preziceţi în care buzunar va intra fiecare bilă, aţi putea s-o faceţi? Fireşte că nu. Există, literalmente, mii de posibilităţi. Însă dacă aţi avea o maşină a timpului şi aţi călători cincisprezece secunde în viitor, aţi vedea ce se întâmplă cu bilele şi apoi v-aţi întoarce în clipa prezentă? Nu ştiu dacă mă credeţi sau nu, prieteni, dar la ora actuală dispunem de tehnologia necesară pentru a face exact acest lucru. Folosind, îşi continuă el explicaţia cu un semn spre o serie de camere minuscule montate pe marginile mesei de biliard, senzori optici care măsoară viteza,

curbura, direcţia şi axa de rotaţie a bilei albe în timp ce se deplasează, pot obţine un fel de instantaneu matematic al mişcării bilei în orice moment de timp. Iar cu ajutorul acestui instantaneu pot face predicţii extrem de precise cu privire la mişcarea ei viitoare.

Langdon îşi aminti că folosise la un moment dat un simulator de golf care utiliza aceeaşi tehnologie pentru a prezice cu o dezarmantă acurateţe tendinţa lui de a expedia mingile de golf printre copaci.

Edmond scoase din buzunar un smartphone de mari dimensiuni. Pe ecranul lui era afişată imaginea mesei de biliard cu bila albă încremenită. Deasupra ei apăruseră câteva ecuaţii matematice.

– Cunoscând cu exactitate masa, poziţia şi viteza bilei albe, pot calcula interacţiunile ei cu celelalte bile, în aşa fel încât să prezic rezultatul final.

Edmond atinse ecranul telefonului şi bila albă simulată reveni la viaţă: lovi triunghiul celorlalte bile, le împrăştie şi expedie patru dintre ele în patru buzunare diferite.

– Patru bile, declară Edmond, privind ecranul smartphone-ului. O lovitură bună! Nu mă credeţi?

Pocni din degete deasupra mesei reale şi bila albă îşi continuă mişcarea pe suprafaţa verde, izbi cu zgomot bilele aşezate în triunghi şi le destrămă formaţia. Aceleaşi patru bile ca în simulare intrară în aceleaşi patru buzunare.

– Nu este chiar o maşină a timpului, râse Edmond, dar ne permite să privim în viitor. Mai mult decât atât, îmi dă voie să modific legile fizicii. Spre exemplu, pot să elimin *forţa de frecare,* astfel încât bilele să nu-şi încetinească înaintarea… rulând la nesfârşit până când, în cele din urmă, şi ultima va cădea într-un buzunar.

Apasă câteva taste pe smartphone şi lansă din nou simularea. De data asta, după impact, bilele colorate nu-şi mai încetiniră rularea. Ricoşau iar şi iar într-un zigzag haotic pe suprafaţa mesei şi căzeau la întâmplare în câte un buzunar, până când doar două se mai rostogoleau pe masă.

– Şi dacă mă plictisesc să le aştept şi pe ele să cadă, pot să derulez pe repede înainte.

Atinse ecranul şi ultimele două bile îşi accelerară mişcările aleatorii pe masă, până când, în final, se rostogoliră în câte un buzunar.

– În acest fel pot să văd în viitor înainte ca el să se întâmple. Simulările computerizate sunt nişte maşini ale timpului virtuale. Desigur, tot ce-aţi văzut aici este doar simplă matematică într-un sistem mic şi închis ca o masă de biliard. Dar ce se întâmplă dacă avem un sistem mai complex?

Edmond ridică în aer eprubeta Miller-Urey şi zâmbi.

– Cred că vă daţi seama încotro mă îndrept cu tot acest preambul. Modelarea pe computer este un fel de maşină a timpului şi ne permite,

într-adevăr, să privim în viitor… poate chiar cale de *miliarde* de ani în viitor.

Ambra îşi schimbă poziţia pe canapea, fără a-şi lua însă ochii de la ecran.

– Aşa cum vă puteţi imagina, nu sunt primul om de ştiinţă care a visat să modeleze pe computer supa primordială de la începuturile Pământului. În principiu, experimentul este unul simplu; dar în realitate, e un veritabil coşmar al complexităţii.

Pe ecran apăru din nou oceanul primordial lovit de fulgere şi frământat de valuri uriaşe şi de erupţii vulcanice.

– Modelarea chimiei oceanice necesită o simulare la nivel *molecular* – ceea ce ar fi similar cu o previziune meteorologică atât de precisă, încât am şti poziţia exactă a fiecărei molecule de aer în fiece moment de timp. Prin urmare, orice simulare credibilă a oceanului primordial ar necesita un computer capabil să înţeleagă nu numai legile fizicii – mişcare, termodinamică, gravitaţie, conservarea energiei şi aşa mai departe –, ci şi pe cele ale chimiei, pentru a recrea fidel legăturile pe care le-ar forma fiecare atom din supa primordială.

Imaginea de pe ecran se schimbă, coborând în adâncul oceanului şi focalizându-se pe o singură picătură de apă, în care un vârtej turbulent de atomi şi molecule virtuale formau legături şi se scindau.

– Din păcate, continuă Edmond şi chipul îi reapăru pe ecran, o simulare care trebuie să ia în calcul un număr atât de mare de posibile permutări necesită o putere de procesare uriaşă, care depăşeşte cu mult capacităţile oricărui computer din lume. Ale oricărui computer, adăugă futurologul cu o nouă sclipire în ochi, cu *o singură* excepţie.

Acorduri de orgă răsunară brusc – primele măsuri din *Tocata şi fugă în re minor* de Johann Sebastian Bach –, însoţite de o fotografie a supercomputerului dublu-etajat al lui Edmond.

– E-Wave, şopti Ambra, pentru prima dată de când începuse prezentarea.

Langdon nu-şi putea desprinde privirea de la ecran. „Fireşte… e genial!”

Pe fondul dramaticei linii melodice, futurologul se lansă într-o pasionată prezentare a supercomputerului său, relevându-şi, în final, „cubul cuantic”, moment în care orga scoase o scrie de acorduri tunătoare. Edmond îşi folosea cu adevărat toate resursele.

– Ideea este, conchise el, că E-Wave poate recrea experimentul Miller-Urey în realitatea virtuală cu o acurateţe extraordinară. Nu pot modela *întregul* ocean primordial, desigur, însă am creat acelaşi sistem închis, de capacitate mică, pe care l-au folosit Miller şi Urey.

Un recipient virtual plin cu compuşi chimici apăru pe ecran. Imaginea focaliză pe lichid mai aproape, tot mai aproape, până când ajunse la nivel atomic: pe ecran, atomii se deplasau haotic în

amestecul clocotitor, formând şi rupând legături chimice sub influenţa temperaturii, a descărcărilor electrice şi a mişcărilor fizice.

– Acest model încorporează tot ce am mai aflat despre supa primordială după experimentul Miller-Urey, inclusiv prezenţa probabilă a radicalilor hidroxil formaţi de vaporii de apă supuşi descărcărilor electrice şi a oxisulfurilor de carbon rezultate din activitatea vulcanică, dar şi impactul teoriilor privind „atmosfera nonoxidativă”.

Lichidul virtual de pe ecran continua să freamăte şi aglomerări de atomi începură să se formeze.

– Să derulăm acum procesul pe repede înainte, propuse Edmond cu entuziasm, iar simularea îşi acceleră ritmul, înfăţişând formarea unor compuşi din ce în ce mai complecşi. După o săptămână, adăugă el, începem să vedem aceiaşi aminoacizi pe care i-au identificat Miller şi Urey. Apoi, cam cincizeci de ani mai târziu, apar primele semne ale elementelor constituente ale ARN-ului.

Lichidul se agita şi se învolbura din ce în ce mai repede.

– Şi astfel, am lăsat simularea să ruleze! anunţă Edmond cu o intensitate sporită în voce.

Moleculele de pe ecran continuau să se combine, complexitatea structurilor crescând pe măsură ce programul trecea în viteză peste secole şi milenii, peste milioane de ani.

– Şi ce credeţi că a apărut, în cele din urmă, în recipient? întrebă futurologul în timp ce imaginile se succedau cu o viteză ameţitoare.

Langdon şi Ambra se aplecară în faţă, captivaţi. Brusc, expresia entuziastă de pe chipul lui Edmond dispăru.

– Absolut *nimic,* răspunse el. Nicio urmă de viaţă. Nicio reacţie chimică spontană. Nu putem deduce de aici decât o singură concluzie logică, oftă el adânc, privind întristat în obiectivul camerei. Că pentru a crea viaţă… e nevoie de *Dumnezeu.*

Langdon se uita la el şocat. „Ce tot spune acolo?!”

O clipă mai târziu însă, un zâmbet abia schiţat păru să apară pe figura lui Edmond.

– Sau… reluă el, poate că am omis să adaug un ingredient esenţial în reţetă.

Capitolul 92

Ambra Vidal şedea ca hipnotizată, imaginându-şi milioanele de oameni din lumea întreagă care, la fel ca ea, priveau captivaţi prezentarea lui Kirsch.

– Dar ce ingredient să fi omis? întrebă el. De ce supa mea primordială a refuzat să creeze viaţa? Habar n-aveam, aşa că am făcut ceea ce fac toţi oamenii de ştiinţă eficienţi. Am întrebat pe cineva mai isteţ decât mine!

Figura unei femei cu ochelari şi cu un aer intelectual apăru pe ecran: dr. Constance Gerhard, biochimist la Universitatea Stanford.

– Cum putem crea *viaţă?* râse ea clătinând din cap. Nu putem. Asta e şi ideea! Când vine vorba despre procesul creaţiei – despre traversarea acelui punct de inflexiune în care compuşii chimici neînsufleţiţi formează entităţi vii –, toată ştiinţa noastră se duce pe apa sâmbetei. Nu există în chimie niciun mecanism capabil să explice cum se întâmplă acest lucru. De fapt, însăşi *ideea* de celule care se autoorganizează în forme de viaţă pare a fi în directă contradicţie cu legea entropiei.

– Legea *entropiei,* repetă Edmond, de data asta pe fundalul unei plaje pitoreşti. „Entropie" este doar un mod simandicos de a spune că *lucrurile se dezintegrează.* În limbaj ştiinţific, zicem că „deteriorarea unui sistem organizat este inevitabilă".

Pe urmă pocni din degete şi un superb castel din nisip apăru la picioarele lui.

– Tocmai am organizat milioane de fire de nisip într-un castel. Dar să vedem ce părere are universul despre asta, adăugă el privind cum, câteva secunde mai târziu, un val se sparse pe ţărm, spulberând castelul. Exact, universul a localizat firele mele de nisip *organizate* şi le-a *dezorganizat,* risipindu-le pe plajă. Iată deci entropia în acţiune. Niciodată nu se întâmplă ca un val să se spargă pe ţărm şi să depună acolo nisip în forma unui castel. Entropia distruge structurarea. Castelele de nisip nu apar niciodată în mod spontan în univers – doar dispar aşa.

Pocnind iar din degete, Edmond reapăru o clipă mai târziu în interiorul unei bucătării elegante.

– Când încălzim cafeaua, îşi continuă futurologul explicaţia scoţând o ceaşcă de cafea aburindă din cuptorul cu microunde, focalizăm energia termică în ceaşcă. Dacă pe urmă lăsăm ceaşca pe masă timp de o oră, căldura se disipează în încăpere, împrăştiindu-se uniform, la fel ca firele de nisip pe o plajă. Din nou, entropia în acţiune. Şi procesul este *ireversibil.* Oricât am aştepta, universul nu ne va reîncălzi cafeaua ca prin minune. Nici nu va coagula la loc un ou bătut şi nu va

reconstrui un castel de nisip erodat.

Ambra îşi aminti că văzuse la un moment dat o lucrare artistică intitulată *Entropie* – un şir de blocuri vechi din ciment, unul mai năruit decât celălalt, dezintegrându-se treptat şi lăsând în urmă un morman de moloz.

Dr. Gerhard reapăru pe ecran.

– Trăim într-un univers *entropic,* spuse ea, într-o lume ale cărei legi fizice *destructurează,* nu organizează. Şi atunci, iată întrebarea la care trebuie să răspundem: Cum se întâmplă ca nişte compuşi chimici neînsufleţiţi să se autoorganizeze ca printr-o magie în forme de viaţă complexe? N-am fost niciodată o persoană religioasă, însă trebuie să recunosc că existenţa vieţii este *singurul* mister ştiinţific care m-a determinat să iau în calcul ideea unui Creator.

Edmond apăru brusc pe ecran, clătinând din cap şi ridicând din umeri nonşalant.

– Mi se pare deranjant când o persoană inteligentă foloseşte cuvântul „Creator". Ştiu, o face fiindcă ştiinţa, pur şi simplu, nu oferă o explicaţie convingătoare pentru apariţia vieţii. Dar, credeţi-mă, dacă sunteţi cumva în căutarea unei forţe invizibile care creează ordine într-un univers haotic, există răspunsuri mult mai simple decât *Dumnezeu.*

Şi arătă spre cameră o farfurie din carton pe care era împrăştiată pilitură de fier. Aduse apoi în prim-plan un magnet, pe care-l aşeză sub farfurie. Imediat, pilitura se adună şi formă un arc perfect

– O forţă invizibilă a organizat această planetă. Să fi fost Dumnezeu? Nu… A fost magnetismul.

O clipă mai târziu, fundalul din spatele lui se schimbă, iar Edmond apăru în faţa unei trampoline. Pe suprafaţa ei elastică erau risipite sute de bile mici din sticlă.

– O harababură de bile, constată el. Însă dacă fac asta…

Puse pe marginea trampolinei o bilă de bowling şi-i dădu drumul pe suprafaţa elastică. Greutatea ei formă o adâncitură şi imediat bilele din sticlă risipite se rostogoliră spre ea, adunându-se în cerc în jurul bilei de bowling.

– Mâna organizatoare a lui Dumnezeu? Din nou, nu. A fost doar gravitaţia.

Fundalul dispăru şi imaginea se focaliză pe chipul lui Edmond.

– După cum se vede, *viaţa* nu este singurul exemplu de caz în care universul creează ordine. Moleculele nevii se organizează tot timpul în structuri complexe.

Un montaj de imagini apăru pe ecran – vârtejul unei tornade, un fulg de zăpadă, nisipul vălurit de pe fundul unui râu, un cristal de cuarţ, inelele planetei Saturn.

– Aşa cum puteţi vedea, uneori se întâmplă ca universul să

organizeze materia, iar acest lucru pare să fie exact opusul entropiei. Şi atunci, oftă Edmond, care este adevărul? Ce preferă universul – ordinea sau haosul?

Colajul de imagini se evaporă, iar Edmond reapăru, păşind de data asta pe aleea care ducea spre Institutul Tehnologic Massachusetts.

– Aproape toţi fizicienii ar răspunde „haosul”. Entropia este suverană, într-adevăr, iar totul în univers se îndreaptă constant spre dezordine. O idee mai degrabă deprimantă, nu credeţi? întrebă el şi se întrerupse o clipă, după care reluă cu un zâmbet: Dar am venit astăzi aici pentru a mă întâlni cu un tânăr fizician care crede că există în această idee un *clenci*… unul care ne-ar putea ajuta să descifrăm misterul apariţiei vieţii.

„Jeremy England?”

Langdon recunoscu uimit numele fizicianului despre care vorbea Edmond. Reputat profesor la MIT{30}, tânărul de treizeci şi ceva de ani era cea mai recentă revelaţie a mediului academic de la Boston după ce stârnise valuri considerabile într-un nou domeniu ştiinţific, biologia cuantică.

Întâmplarea făcea ca Robert şi Jeremy să fi urmat cursurile aceluiaşi colegiu – Phillips Exeter Academy. Langdon aflase prima dată despre el citind în revista colegiului un articol intitulat „Organizarea adaptivă indusă de disipare”. Deşi parcursese articolul în fugă, înţelegând prea puţin din el, fusese mirat şi intrigat să afle că tânărul lui coleg era deopotrivă un strălucit fizician şi un om profund religios, mai precis un evreu ortodox.

Acum întrezărea deja motivele pentru care Edmond se arătase atât de interesat de activitatea lui England.

Pe ecran apăru un alt bărbat, Alexander Grosberg, fizician la Universitatea New York.

– Marea noastră speranţă, spuse el, este ca Jeremy England să fi identificat principiul fizic de bază care guvernează originile şi evoluţia vieţii.

Langdon deveni şi mai atent auzind acea frază, la fel ca Ambra.

Un alt personaj apăru pe ecran.

– Dacă England poate demonstra veridicitatea teoriei lui, zise Edward J. Larson, istoric laureat al Premiului Pulitzer, numele lui va rămâne pentru totdeauna în analele ştiinţei. Jeremy England ar putea fi următorul Darwin.

„Dumnezeule!” Langdon auzise că England făcea valuri, însă asta

părea mai degrabă tsunami.

– La fiecare aproximativ treizeci de ani ştiinţa mai face câte un pas uriaş înainte… Acesta poate fi cel de acum, adăugă Carl Franck, fizician la Universitatea Cornell.

Câteva titluri fulgerară pe ecran, într-o succesiune rapidă:

FACEŢI CUNOŞTINŢĂ CU SAVANTUL CARE AR PUTEA DOVEDI INEXISTENŢA LUI DUMNEZEU

CREAŢIONISMUL SPULBERAT

ÎŢI MULŢUMIM, DOAMNE, DAR NU MAI AVEM NEVOIE DE AJUTORUL TĂU

Şirul de titluri continuă, însoţit de citate din reputate publicaţii ştiinţifice, toate părând să transmită acelaşi mesaj: dacă Jeremy England şi-ar putea *demonstra* noua teorie, implicaţiile ar fi incomensurabile nu doar pentru ştiinţă, ci şi pentru religie.

Langdon privi ultimul titlu de pe ecran – al unui articol din revista on-line *Salon* din 3 ianuarie 2015.

> *DUMNEZEU ÎN CORZI: NOUĂ REALIZARE ŞTIINŢIFICĂ GENIALĂ CARE-I ÎNGROZEŞTE PE CREAŢIONIŞTI ŞI PE REPREZENTANŢII DREPTEI CREŞTINE*
>
> Un tânăr profesor de la MIT duce la capăt misiunea lui Darwin şi ameninţă să distrugă tot ce le este mai drag fundamentaliştilor religioşi.

Textul dispăru şi locul lui pe ecran fu luat de Edmond păşind hotărât pe culoarul unei universităţi.

– Şi totuşi, în ce constă acest gigantic pas înainte care i-a îngrozit atât de tare pe creaţionişti? întrebă el şi zâmbi larg, oprindu-se în faţa unei uşi pe care scria ENGLAND LABM@MITPHYSICS. Să intrăm şi să-l întrebăm chiar pe omul cu pricina!

Capitolul 93

Tânărul a cărui figură se materializă pe ecran era fizicianul Jeremy England. Înalt şi foarte slab, cu o barbă nepieptănată şi un surâs mereu mirat, stătea în faţa unei table de scris acoperite cu formule matematice.

– În primul rând, rosti el pe un ton prietenos şi modest, daţi-mi voie să spun ca teoria aceasta n-a fost *demonstrată* – este deci doar o idee. Deşi recunosc că, dacă i-am putea dovedi veridicitatea, implicaţiile ar fi, într-adevăr, colosale.

În următoarele trei minute, fizicianul îşi expuse ideea care, la fel ca majoritatea conceptelor capabile să determine schimbări de paradigmă, era neaşteptat de simplă.

Dacă Langdon o înţelesese corect, teoria lui England susţinea că universul funcţiona conform unei singure „directive". Având un singur obiectiv.

Să disipeze energia.

Mai simplu spus, când găsea zone de energie *focalizată,* universul o împrăştia. Exemplul clasic, pe care-l menţionase şi Kirsch, era acela al ceştii cu cafea fierbinte lăsate pe masă; invariabil, cafeaua se răcea, dispersându-şi energia spre celelalte molecule din încăpere, în conformitate cu legea a doua a termodinamicii.

Acum înţelegea Langdon de ce-l întrebase Edmond despre miturile creaţioniste ale diverselor culturi – toate incluzând reprezentări ale energiei şi luminii răspândindu-se în infinit şi iluminând întunericul.

England era însă de părere că exista în context o particularitate, un clenci cu privire la *modul în care* cosmosul disipa energia.

– Ştim deja că universul favorizează entropia şi dezordinea, explică el, aşa că am putea fi surprinşi să vedem atâtea exemple de molecule care se *autoorganizează.*

Pe ecran începură să se deruleze câteva imagini redate anterior – pâlnia unei tornade, albia vălurită a unui râu, un fulg de zăpadă.

– Toate acestea, continuă England, sunt exemple de „structuri disipative" – grupuri de molecule care s-au aranjat în aşa fel încât să formeze structuri menite să ajute sistemul să disipeze energia mai eficient.

Fizicianul explică pe scurt cum tornadele erau modalitatea prin care natura difuza o zonă concentrată de presiune ridicată, convertind-o într-o forţă de rotaţie care, în cele din urmă, se epuiza de la sine. Acelaşi lucru se întâmpla cu albiile vălurite ale râurilor, care interceptau energia curenţilor repezi şi o disipau. Fulgii de zăpadă dispersau energia soarelui formând structuri multifaţetate care reflectau lumina haotic, în toate direcţiile.

– Simplu spus, precizează England, materia se autoorganizează pentru a disipa mai bine energia. Şi astfel, surâse el, în efortul de a promova *dezordinea,* natura creează mici insule de *ordine.* Aceste insule sunt structurile care sporesc haosul într-un sistem, mărind deci entropia.

Langdon nu se gândise la asta până acum, însă îşi dădu seama că England avea dreptate; exemplele erau vizibile pretutindeni. Un nor de furtună, de pildă. Când picăturile minuscule de apă din nor deveneau organizate graţie electricităţii statice acumulate, universul crea un fulger. Cu alte cuvinte, legile fizicii creau mecanismele de dispersare a energiei. Fulgerul disipa energia norului împrăştiind-o pe pământ şi mărind astfel entropia totală a sistemului.

„Crearea eficientă a haosului, conştientiză el, necesită un anume grad de ordine."

Câteva clipe, Langdon se întrebă dacă bombele nucleare ar putea fi considerate instrumente entropice – mici insule de materie meticulos organizată care serveau la crearea haosului. Îşi aminti simbolul matematic folosit pentru entropie şi-şi dădu seama că amintea de o explozie sau de Big Bang – o dispersare a energiei în toate direcţiile.

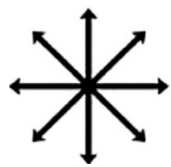

– Aşadar, ce înseamnă toate acestea pentru noi? continuă England. Ce legătură are entropia cu originile vieţii? După cum vom vedea, explică el apropiindu-se de tablă şi desenând un soare care radia energic către un copac, *viaţa* reprezintă un instrument excepţional de disipare a energiei. De exemplu, un arbore absoarbe imensa energie a soarelui, o utilizează pentru a creşte şi apoi emite lumină infraroşie – o formă de energie mult mai slab concentrată. Fotosinteza este o maşinărie entropică extrem de eficientă. Energia concentrată a soarelui este diluată de copac, rezultând o creştere generală a entropiei în univers. Acelaşi lucru poate fi spus despre toate organismele vii, inclusiv oamenii, care consumă materie organizată – hrana –, o convertesc în energie şi ulterior o disipează înapoi în univers sub forma căldurii. În termeni generali, cred nu numai că viaţa *se supune* legilor fizicii, dar şi că *a apărut* ca urmare a acestor legi.

Langdon simţi un fior de incitare cântărind în minte logica explicaţiei, care părea evidentă: dacă lumina arzătoare a soarelui cădea pe o suprafaţă de sol fertil, legile fizice care guvernau Pământul creau o plantă având rolul de a disipa acea energie. Dacă emanaţiile de sulf de pe fundul oceanelor generau zone de apă fierbinte, viaţa se

materializa în locurile respective şi disipa energia.

– Sper, adăugă England zâmbind, că într-o zi vom găsi o cale de a dovedi că viaţa a apărut, într-adevăr, spontan din materia neînsufleţită… doar ca rezultat al legilor fizice.

„Fascinant, reflectă Langdon. O teorie ştiinţifică limpede care sugerează cum ar fi putut apărea viaţa de la sine… fără o intervenţie divină."

– Sunt o persoană religioasă, mărturisi England, şi totuşi, credinţa mea – la fel ca ştiinţa – a fost întotdeauna un proces în curs de evoluţie. Consider că teoria aceasta are un caracter agnostic în privinţa chestiunilor care ţin de spiritualitate. Nu încerc decât să descriu modul în care funcţionează lucrurile în Univers; implicaţiile spirituale le las în seama clerului şi a filosofilor.

„Un tânăr înţelept, aprecie Langdon. Dacă teoria lui ar putea fi demonstrată faptic, ar avea un efect dramatic asupra întregii omeniri."

– Pentru moment, zise England, lumea poate să stea liniştită. Din motive evidente, teoria mea este extrem de dificil de demonstrat. Eu şi colaboratorii mei avem câteva idei de modelare în viitor a sistemelor guvernate de disipare, însă deocamdată suntem la ani distanţă de o reuşită în acest sens.

Imaginea lui Jeremy England se stinse şi în locul ei reapăru Edmond, lângă computerul său cuantic.

– Din fericire, eu *nu* sunt la ani distanţă, preciză el. Exact asupra acestui tip de modelare s-au concentrat eforturile mele în ultima vreme. Dacă teoria profesorului England este corectă, spuse el întorcându-se spre supercomputer, întregul sistem de operare al cosmosului ar putea fi redus la singurul principiu suprem: disipează energia!

Aşezându-se la biroul din laboratorul lui, Edmond începu să scrie cu frenezie la tastatura supradimensionată. Pe monitoarele din faţa lui se afişară coduri de computer greu inteligibile.

– Câteva săptămâni am lucrat la reprogramarea experimentului eşuat anterior. Am introdus în sistem un obiectiv fundamental – o raţiune a lui de a fi; i-am dictat să disipeze energia cu orice preţ. Şi i-am cerut computerului să fie cât mai creativ posibil în misiunea de a mări entropia în supa primordială. În plus, i-am dat permisiunea să construiască orice *instrumente* pe care le-ar considera necesare ca să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

Edmond se opri din tastat şi se roti cu scaunul, privindu-şi publicul în faţă.

– După aceea am lansat în execuţie modelul şi s-a întâmplat ceva incredibil. S-a dovedii că identificasem corect „ingredientul lipsă" din supa mea primordială virtuală.

Langdon şi Ambra priveau fascinaţi ecranul, în timp ce grafica

animată de pe computerul lui Edmond cobora adânc în supa primordială, amplifica imaginea până la nivel subatomic şi reda compuşii chimici care se agitau frenetic, combinându-se şi recombinându-se între ei.

– Când am derulat procesul cu viteză mărită simulând trecerea sutelor de ani, explică Edmond, am văzut formându-se aminoacizii din experimentul Miller-Urey.

Langdon n-avea cunoştinţe vaste de chimie, dar recunoscu fără probleme imaginea de pe ecran ca fiind una dintre proteinele fundamentale, iar pe măsură ce procesul continuă, văzu cum molecule tot mai complexe prindeau formă, unindu-se într-un fel de hexagoane care aminteau de un fagure.

– Nucleotide! exclamă Edmond pe fondul hexagoanelor care continuau să fuzioneze. Suntem martori acum la scurgerea a mii de ani! Şi înaintând cu aceeaşi viteză, iată că vedem primele indicii vagi de structurare!

În timp ce el vorbea, unul dintre lanţurile de nucleotide începu să se răsucească în jurul propriei axe, formând o spirală.

– Vedeţi asta? strigă Edmond. Milioane de ani au trecut, iar sistemul încearcă să construiască o structură! Sistemul încearcă să construiască o structură, ca să disipeze energia, exact aşa cum a prezis England!

Înmărmurit, Langdon observă cum spirala firavă devine o spirală *dublă,* mărindu-şi structura în forma arhicunoscutei elice duble a celui mai răspândit compus chimic de pe Pământ.

– Dumnezeule, Robert… şopti Ambra fascinată. Ăsta e…

– ADN-ul! anunţă Edmond, făcând stop-cadru pe spirala de pe ecran. Iată-l! ADN-ul. Molecula constituentă a oricărei forme de viaţă. Codul viu al biologiei. Şi *de ce,* aţi putea întreba, de ce un sistem ar construi ADN în încercarea de a disipa energia? Ei bine, fiindcă unirea face puterea! O pădure difuzează mai eficient lumina solară decât un singur copac. Dacă aţi fi un instrument entropic, cea mai uşoară cale de a munci mai eficient ar fi să faceţi cópii după dumneavoastră înşivă.

Pe ecran reapăru chipul lui Edmond.

– Când am continuat să rulez modelul, dincolo de acest punct am observat ceva de-a dreptul magic… *S-a declanşat evoluţia darwiniană!* Şi de ce n-ar fi făcut-o? reluă el după câteva secunde de pauză. Evoluţia este modalitatea prin care universul îşi testează şi-şi perfecţionează continuu instrumentele de lucru. Cele mai eficiente dintre ele supravieţuiesc şi se înmulţesc, devenind din ce în ce mai bune, mai complexe şi mai eficiente. Şi cu timpul unele dintre aceste instrumente ajung să arate ca nişte copaci, iar altele… ei bine, ca *noi.*

Pe ecran, Edmond plutea în acel moment în întunericul spaţiului cosmic, pe fondul globului albastru al Pământului.

– De unde venim? întrebă el. Adevărul e că venim de nicăieri… şi de pretutindeni. Apariţia noastră se datorează aceloraşi legi *ale fizicii* care au creat viaţa în întregul univers. Nu suntem cu nimic deosebiţi. Existăm cu sau fără Dumnezeu. Suntem rezultatul inevitabil al entropiei. Viaţa nu este unicul *rost* al universului. Viaţa este, pur şi simplu, ceea ce creează şi reproduce universul pentru a disipa energia.

Langdon avea o stranie senzaţie de incertitudine, întrebându-se dacă înţelesese pe deplin implicaţiile spuselor lui Edmond. Într-adevăr, simularea lui avea să ducă la o considerabilă schimbare de paradigmă. Şi va provoca răsturnări de situaţie în multe discipline ştiinţifice. Dar când venea vorba despre *religie,* profesorul nu era sigur că descoperirea fostului său student avea să afecteze substanţial convingerile oamenilor. Vreme de secole, cei mai cucernici şi mai pioşi trecuseră cu vederea date ştiinţifice şi explicaţii raţionale covârşitoare, în apărarea propriei credinţe.

Ambra părea şi ea frământată de îndoieli, expresia de pe chip oscilându-i undeva între uluire şi indecizie precaută.

– Prieteni, continuă Edmond, dacă aţi urmărit materialul pe care vi l-am prezentat până acum, îi înţelegeţi, fără îndoială, semnificaţiile profunde. Şi dacă nu sunteţi convinşi deocamdată, rămâneţi alături de mine, deoarece această descoperire a mea a avut ca rezultat încă o revelaţie, una chiar mai importantă.

Se întrerupse pentru un plus de efect şi continua:

– De unde venim… nu este nici pe departe atât de uluitor ca destinaţia spre care ne îndreptăm.

Capitolul 94

Sunetul paşilor apropiindu-se în fugă reverbera în bazilica subterană în timp ce un agent al Gărzii Regale alerga spre cei trei bărbaţi aflaţi în cel mai îndepărtat ungher al sanctuarului.

– Maiestate! strigă el cu răsuflarea tăiată. Edmond Kirsch… prezentarea video… se difuzează acum.

Regele se răsuci în scaun, simultan cu prinţul Julián.

Valdespino oftă descurajat. „Era doar o chestiune de timp”, îşi reaminti el. Şi totuşi, îşi simţea sufletul greu ştiind că lumea urmărea în acel moment acelaşi montaj video pe care-l văzuse el în biblioteca de la Montserrat împreună cu Köves şi al-Fadl.

„De unde venim?” Răspunsul lui Kirsch, care susţinea teoria unei „origini fără de Dumnezeu”, era o blasfemie şi o aroganţă şi ar avea un efect dezastruos asupra năzuinţei omeneşti către un ideal mai înalt, de a emula divinitatea care ne crease după chipul şi asemănarea Sa. Însă, în mod tragic, Kirsch nu se oprise acolo. La prima profanare adăugase o a doua, una mult mai periculoasă, sugerând un răspuns profund destabilizator la o altă întrebare: „Încotro ne îndreptăm?”

Predicţia futurologului cu privire la viitor era catastrofală… atât de distructivă, încât şi el, şi colegii lui insistaseră pe lângă el să n-o difuzeze. Chiar dacă datele lui erau corecte, comunicându-le lumii întregi ar fi provocat un rău ireparabil.

„Şi nu doar pentru cei credincioşi, ştia Valdespino, ci pentru fiecare fiinţă omenească de pe Pământ.”

Capitolul 95

„Dumnezeu nu e necesar, comentă Langdon în gând rememorând spusele lui Edmond. Viaţa a apărut spontan, ca urmare a legilor fizicii.”

Ideea de generaţie spontanee fusese dezbătută îndelung, la nivel teoretic, de unele dintre cele mai luminate minţi ale domeniului ştiinţific, dar în seara aceea Edmond Kirsch adusese un argument foarte convingător în sprijinul veridicităţii ei.

„Nimeni n-a reuşit până acum într-o măsură atât de mare s-o demonstreze… sau măcar să explice cum s-ar fi putut produce.”

Pe ecran, supa primordială simulată fremăta, populată cu minuscule forme de viaţă virtuale.

– Studiindu-mi modelul, îşi continuă Edmond prezentarea, m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aş lăsa programul să ruleze mai departe. S-ar revărsa la un moment dat din recipientul lui şi ar produce un întreg regn animal, inclusiv specia umană? Şi dacă l-aş lăsa să ruleze şi mai departe de atât? Dacă aş aştepta suficient de mult timp, ar trece la următorul pas în evoluţia speciei şi ne-ar arăta *încotro ne îndreptam?*

Edmond reapăru pe ecran alături de E-Wave.

– Din păcate, nici măcar *acest* supercomputer nu poate gestiona un model de o asemenea magnitudine, aşa că am fost nevoit să găsesc o modalitate de a restrânge simularea. Şi, în cele din urmă, am împrumutat o tehnică dintr-o sursă neaşteptată… Nimeni altul decât Walt Disney.

Pe ecran putea fi văzut acum un desen animat vechi, bidimensional, în alb şi negru. Langdon îl recunoscu: era *Steamboat Willie – Vaporaşul Willie,* un scurt-metraj clasic de opt minute realizat de Disney în 1928.

– Arta desenului animat a progresat foarte rapid în ultimii nouăzeci de ani, de la folioscoapele{31} cu Mickey Mouse la filmele de animaţie complexe de astăzi.

Alături de vechiul desen Disney, pe ecran se ivi o scenă hiperrealistă dintr-un recent film artistic de animaţie.

– Saltul calitativ este echivalent cu cei trei mii de ani de evoluţie care despart desenele rupestre de capodoperele lui Michelangelo. Ca futurolog, sunt fascinat de *orice* abilitate care înregistrează progrese accelerate. Procedeul tehnic care face posibile aceste salturi este numit *tweening.* Mai exact, o scurtătură folosită în animaţia computerizată, prin care artistul îi cere computerului să genereze cadre intermediare între două imagini principale, transformând-o pe prima, gradual, în a doua – pe scurt spus, umplând golurile dintre ele. În loc să fie nevoiţi să deseneze manual fiecare cadru – efort care ar semăna în cazul nostru cu modelarea fiecărui pas infim din cadrul procesului evolutiv

–, artiştii de astăzi pot desena doar câteva dintre cadrele principale… cerând apoi computerului să estimeze paşii intermediari şi să completeze restul procesului evolutiv. Acesta este *tweening*-ul! Evident, e o aplicaţie din domeniul IT, dar când am aflat despre ea, am avut o revelaţie şi mi-am dat seama că ar putea fi cheia către viitorul nostru.

Ambra se întoarse spre Langdon cu o privire întrebătoare.

– Unde vrea să ajungă cu asta?

Înainte ca profesorul să poată răspunde, o nouă imagine se ivi pe ecran.

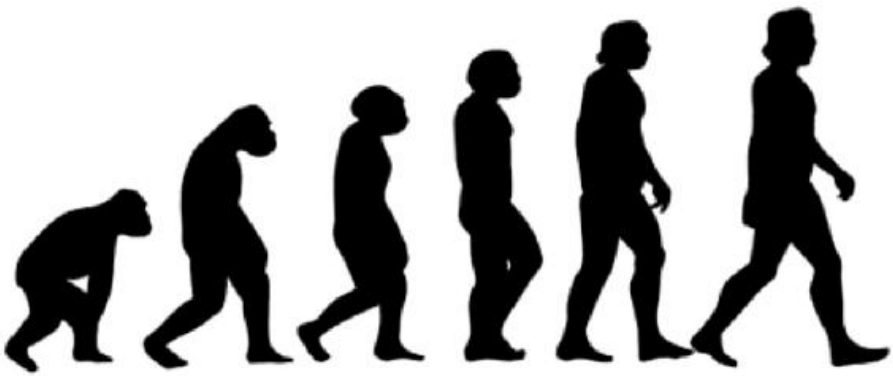

– Evoluţia omului, reluă Edmond. Imaginea pe care o vedeţi este un fel de folioscop. Graţie ştiinţei, am construit câteva cadre principale – cimpanzeu, australopitec, Homo habilis, Homo erectus, omul de Neanderthal… însă tranziţiile dintre aceste sperii rămân neclare.

Exact aşa cum anticipase Langdon, Edmond îşi prezentă pe scurt ideea de a utiliza *tweening*-ul pentru a umple golurile – verigile lipsă din evoluţia omului, descriind modul în care diferitele proiecte internaţionale de cartografiere a genomului – uman, paleo-eschimos, neanderthalian, al cimpanzeului – întrebuinţaseră fragmente osoase în scopul de a crea „hărţi" complete ale structurii genetice pentru aproximativ zece specii intermediare între cimpanzeu şi *Homo sapiens.*

– Ştiam că, dacă aş folosi aceste genomuri primitive deja existente ca pe nişte *cadre-cheie,* îşi continuă Edmond explicaţia, aş putea programa computerul E-Wave să construiască un model al evoluţiei care să le conecteze pe toate – ca un fel de joc darwinist de-a uneşte punctele. Şi am început de la o caracteristică simplă: dimensiunea creierului – un indicator general foarte precis al evoluţiei intelectuale.

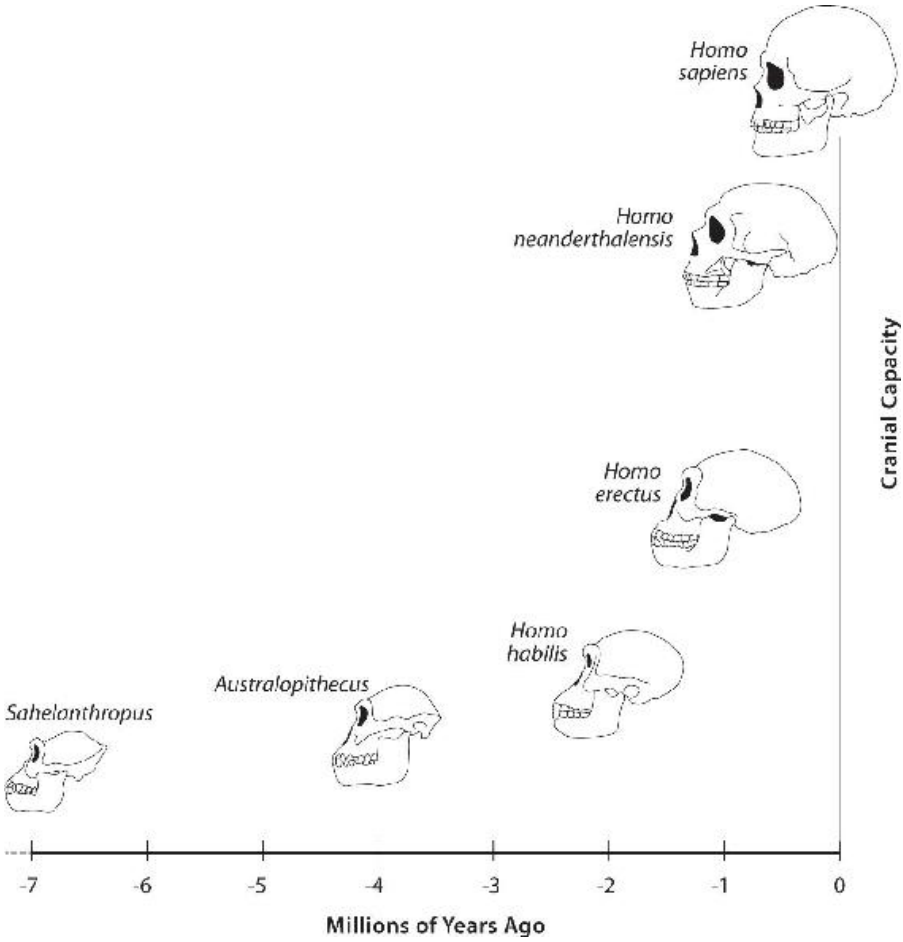
Homo sapiens
Homo neanderthalensis
Homo erectus
Homo habilis
Australopithecus
Sahelanthropus
Cranial Capacity
-7
-6
-5
-4
-3
-2
-1
0
Millions of Years Ago

– Pe lângă corelarea unor parametri structurali generali ca dimensiunea creierului, E-Wave a cartografiat şi mii de markeri genetici mai subtili care influenţează abilităţile cognitive – recunoaşterea spaţială, amplitudinea vocabularului, memoria pe termen lung şi viteza de procesare a informaţiilor.

Pe ecran se succedă o serie rapidă de grafice similare, toate ilustrând aceeaşi creştere de tip exponenţial.

– Apoi, pe baza lor, E-Wave a compilat o simulare fără precedent a evoluţiei intelectuale în decursul timpului.

Graficele dispărură şi chipul lui Edmond le luă locul pe ecran.

– Bun, şi ce-i cu asta? aţi putea întreba. La ce ne ajută să identificăm procesul prin care omul a devenit specia dominantă intelectual? Ne ajută, fiindcă, dacă putem identifica un *tipar,* computerul ne poate spune încotro ne va duce acel tipar în viitor, zâmbi el. Dacă spun doi, patru, şase, opt… dumneavoastră veţi continua spunând *zece.* În esenţă, i-am cerut computerului E-Wave să prezică, pentru cazul nostru, cum va arăta acel „zece". Întrucât, odată ce avem simularea evoluţiei intelectuale, pot să pun o întrebare evidentă: ce urmează după aceea? Cum va arăta intelectul omenesc peste cinci sute de ani, de pildă? Sau cu alte cuvinte: încotro ne îndreptăm?

Langdon era fascinat de perspectiva sugerată şi, cu toate că n-avea suficiente cunoştinţe de genetică sau de modelare computerizată pentru a aprecia acurateţea predicţiilor lui Edmond, conceptul în sine i se părea ingenios.

– Evoluţia unei specii, continuă futurologul, este dependentă întotdeauna de *mediul* organismului în cauză, aşa că i-am cerut lui E-Wave să suprapună un al doilea model – o simulare a mediului din lumea actuală – ceea ce a fost uşor de făcut, deoarece toate datele şi informaţiile despre cultură, politică, ştiinţă, climă şi tehnologie sunt disponibile on-line. Am instruit computerul să acorde o atenţie deosebită acelor factori care au potenţialul de a afecta în cea mai mare măsură dezvoltarea viitoare a creierului omenesc – noi droguri şi medicamente, noi tehnologii în domeniul sănătăţii, poluarea, factori de ordin cultural etc. Şi apoi… adăugă Edmond după o pauză… am lansat în execuţie programul.

Un prim-plan cu faţa futurologului umplu întregul ecran, ochii lui privind drept în obiectivul camerei.

– Iar când am rulat modelul… ceva cu totul neaşteptat s-a întâmplat, spuse el şi pentru o clipă privirea îi alunecă într-o parte, aproape perceptibil, după care reveni rapid spre cameră. Ceva profund tulburător.

Langdon şi Ambra aşteptară, cu răsuflarea tăiată.

– Aşa că l-am rulat din nou, adăugă Edmond, acum încruntat. Din

nefericire, s-a întâmplat exact acelaşi lucru.

Profesorului i se păru că sesizează o frică reală în privirea fostului său student.

– Am recalculat parametrii. Am reactualizat programul, modificând toate variabilele, pe rând, şi l-am rulat iar şi iar. Însă de fiecare dată am ajuns la acelaşi rezultat.

Langdon se întreba dacă nu cumva Edmond descoperise că, după milioane de ani de progres, intelectul uman intrase deja în *declin*. La urma urmei, existau suficienţi indicatori alarmanţi care sugerau că acest lucru ar putea fi adevărat.

– Datele obţinute m-au descumpănit, recunoscu futurologul. Şi n-am reuşit să le înţeleg, aşa că i-am cerut computerului o analiză. Iar E-Wave mi-a livrat evaluarea în cel mai explicit mod în care s-a priceput el: mi-a făcut un desen.

Pe ecran se vedea o reprezentare grafică a evoluţiei în timp a speciilor animale, începând cu aproximativ o sută de milioane de ani în urmă. Era o încrengătură complexă şi colorată de bule orizontale care se dilatau şi se contractau odată cu trecerea timpului, ilustrând modul în care speciile apăreau şi dispăreau. Partea stângă a diagramei era dominată de dinozauri – deja la apogeul dezvoltării lor în acel moment al istoriei, reprezentaţi prin cea mai voluminoasă bulă, aceasta crescând în decursul timpului şi apoi colapsând brusc, cu vreo şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă, perioada extincţiei în masă a speciei.

– Iată aici o reprezentare cronologică a formelor de viaţă dominante de pe Terra, preciză Edmond, prezentată în termeni de număr de membri ai speciei, de poziţia în lanţul trofic, de supremaţia interspecii şi de influenţa globală exercitată. În esenţă, este o reprezentare vizuală care ne arată cine era cel mai tare pe planetă la un anumit moment de timp.

Privirea lui Langdon urmări diferitele bule care se dilatau şi se contractau de-a lungul graficului, indicând modul în care apăruseră, proliferaseră şi dispăruseră diverse specii de animale.

– Primii *Homo sapiens* au apărut în urmă cu 200.000 de ani, dar pe atunci strămoşii noştri nu erau suficient de influenţi pe planetă pentru a figura pe diagrama aceasta, aşa că-i regăsim abia cu vreo 65.000 de ani î.H., când au inventat arcul şi săgeata şi au devenit prădători mai eficienţi.

Langdon se duse cu privirea la gradaţia pentru perioada 65.000 î.H., unde apăruse o bulă mică, albastră, intitulată *Homo sapiens*. Bula crescu foarte lent, aproape imperceptibil, până în jurul anului 1000 î.H., când se dilată rapid, părând să se mărească exponenţial. Când profesorul ajunse cu privirea în extremitatea din dreapta a diagramei, bula albastră se umflase ocupând aproape toată lăţimea ecranului.

„Omul modern, îşi dădu el seama. De departe, cea mai puternică şi mai influentă specie de pe glob.”

– Deloc surprinzător, continuă Edmond, în anul 2000, când se încheie graficul nostru, omul este reprezentat ca fiind specia dominantă pe planetă. Nicio altă specie nu se apropie măcar de noi. Dar… Puteţi vedea mugurii unei noi bule apărând… *aici.*

Imaginea focaliză pe o minusculă formă neagră care începuse să se contureze deasupra bulei albastre, umflate, a omenirii.

– O nouă specie a intrat deja în scenă, declară Edmond.

Langdon văzuse punctişorul negru, care părea însă insignifiant în comparaţie cu bula albastră – ca o mică hamsie pe spinarea unei balene.

– Îmi dau seama, îşi continuă Edmond explicaţia, că nou-venitul acesta pare nesemnificativ, dar, dacă vom merge mai departe în timp din anul 2000 până în ziua de azi, veţi vedea că recent sosita specie se află tot aici şi că de atunci a mai crescut.

Diagrama se extinse, ajungând la data curentă, iar Langdon simţi o strângere de inimă. Punctul negru crescuse enorm în ultimii douăzeci de ani şi ocupa mai mult de un sfert din ecran, concurând cu *Homo sapiens* pentru dominaţie şi influenţă.

– Ce *este* aia?! întrebă temătoare Ambra, în şoaptă.

– N-am idee, răspunse Langdon. Poate un fel de virus latent?

Profesorul trecu în revistă rapid o serie de virusuri agresive, care făcuseră ravagii în diverse regiuni ale lumii, însă i se părea foarte greu de crezut că o specie se dezvoltase pe planetă într-un asemenea ritm accelerat fără să fi fost observată. „Să fie, oare, o bacterie din spaţiu?”

– Această nouă specie este insidioasă, zise Edmond. Se înmulţeşte exponenţial. Îşi extinde continuu teritoriul ocupat. Şi, cel mai important, *evoluează*… mult mai rapid decât omul. Din nefericire, adăugă el privind din nou în obiectivul camerei, de această dată cu o expresie cât se poate de serioasă, dacă las această simulare să ruleze în continuare pentru a ne arăta viitorul, chiar şi peste numai câteva decenii, *iată* ce aflăm.

Diagrama se extinse iar, axa timpului prelungindu-se până în anul 2050.

Langdon se ridică brusc în picioare, neputându-şi crede ochilor.

– Dumnezeule, şopti Ambra, ducându-şi o mână la gură.

Graficul înfăţişa clar bula neagră extinzându-se cu o viteză copleşitoare şi apoi, până în dreptul anului 2050, înghiţind în întregime bula albastră a omenirii.

– Îmi pare rău că a trebuit să vă arăt acest lucru, mărturisi Edmond, dar în fiecare modelare pe care am făcut-o, s-a întâmplat acelaşi lucru. Specia umană a evoluat până în momentul actual al istoriei şi apoi, dintr-odată, o nouă specie s-a materializat şi ne-a şters de pe faţa

pământului.

Langdon stătea în faţa terifiantului grafic, încercând să-şi repete că era doar o modelare pe computer. Asemenea imagini, ştia bine, aveau capacitatea de a afecta fiinţa omenească la nivel visceral, aşa cum datele seci nu puteau s-o facă, iar diagrama de pe ecran degaja un aer de finalitate – de parcă extincţia speciei umane era deja un fapt împlinit.

– Prieteni, reluă Edmond pe un ton atât de sobru, încât ar fi putut să anunţe la fel de bine ciocnirea iminentă cu un asteroid. Specia noastră se află, într-adevăr, în pragul dispariţiei. Mi-am petrecut întreaga viaţă făcând predicţii şi previziuni, iar în acest caz am analizat datele la toate nivelurile posibile. Vă pot spune cu un grad foarte înalt de certitudine că specia omenească aşa cum o ştim nu va mai fi aici peste cincizeci de ani.

Şocul iniţial pe care-l resimţise Langdon începuse să se estompeze, lăsând în loc neîncrederea în prietenul lui, însă şi mânia. „Ce faci, Edmond? Eşti iresponsabil! Ai construit un model computerizat… dar nenumărate lucruri pot fi greşite în datele tale. Oamenii te respectă şi au încredere în tine… Vei stârni o isterie în masă!”

– Şi încă un lucru, zise fostul lui student, cu o expresie şi mai întunecată. Dacă priviţi cu atenţie simularea, puteţi vedea că noua specie nu ne şterge în întregime de pe faţa pământului. Mai corect spus… ne *absoarbe*.

Capitolul 96

„Noua specie ne absoarbe?!”

Într-o tăcere de gheaţă, Langdon încercă să-şi imagineze ce voise Edmond să spună cu acele cuvinte; fraza sugera imagini terifiante, preluate parcă din filme SF ca *Alien,* în care oamenii erau folosiţi ca incubatoare vii pentru o altă specie, dominantă.

Ridicat deja în picioare, se uită la Ambra, care şedea ghemuită pe canapea, strângându-şi genunchii la piept şi analizând încă avid diagrama de pe ecran. Langdon se strădui să găsească orice altă interpretare a datelor prezentate, însă concluzia părea inevitabilă.

Conform simulării lui Edmond, specia umană avea să fie înghiţită de o specie nouă în cursul deceniilor următoare. Şi chiar mai înspăimântător decât atât, această specie nouă trăia deja pe Pământ, dezvoltându-se neştiută.

– Evident, spuse Edmond, nu puteam anunţa public informaţia aceasta înainte de a identifica noua specie. Aşa că am reanalizat datele. Şi după nenumărate alte simulări, am reuşit să pun degetul pe misteriosul nou-venit.

Pe ecran apăru o diagramă simplă, pe care Langdon o recunoscu de la cursurile sale din şcoala generală – clasificarea taxonomică a vieţuitoarelor, împărţită în şase regnuri – animale, plante, protiste, eubacterii, arhebacterii, fungi{32}.

– Odată ce am identificat acest nou organism atât de vivace, mi-am dat seama că avea mult prea multe forme variate pentru a putea fi considerat o *specie.* Din punct de vedere taxonomic, era prea vast pentru a fi numit *ordin.* Sau chiar încrengătură. Şi am înţeles, rosti Edmond privind fix în obiectivul camerei, că planeta noastră era populată acum de ceva mult mai mare. Ceva ce nu putea fi clasificat astfel decât ca un nou *regn.*

Într-o fracţiune de secundă, Langdon înţelese la ce se referea fostul lui student.

„Al şaptelea regn.”

Siderat, îl urmări mai departe pe Edmond împărtăşind lumii vestea şi descriind un regn emergent despre care profesorul auzise recent în cadrul unei emisiuni din seria *TED Talk* cu Kevin Kelly, scriitor şi jurnalist specializat în cultura digitală. Adus iniţial în discuţie de unii dintre primii autori de literatură ştiinţifico-fantastică, noul regn avea o particularitate numai a lui.

Era alcătuit din specii *nevii.*

Aceste specii lipsite de viaţă evoluau aproape ca şi când ar fi fost vii – deveneau treptat mai complexe, se adaptau la mediu şi cucereau teritorii noi, testând diverse variaţiuni. Unele supravieţuiau, altele

dispăreau. Ca o ilustrare perfectă a transformărilor adaptive postulate de Darwin, aceste noi organisme se dezvoltaseră într-un ritm impresionant, constituind în prezent un întreg regn – al şaptelea –, care-şi ocupa locul alături de plante, animale şi toate celelalte.

Numele lui: *Technium.*

Edmond se lansase deja într-o descriere detaliată a celui mai nou regn al planetei, care includea toate tipurile de *tehnologie,* prezentând modul în care noile maşinării rezistau sau piereau conform principiului darwinian de supravieţuire a celui mai adaptat: cum se ajustau constant în funcţie de mediul în care funcţionau, cum dezvoltau noi mecanisme de supravieţuire şi, dacă aveau succes, înmulţindu-se cu viteza cât mai mare pentru a monopoliza toate resursele disponibile.

– Faxul, de pildă, a luat-o pe urmele păsării Dodo, exemplifică Edmond. Iar iPhone-ul va supravieţui doar dacă reuşeşte în continuare să ofere performanţe mai bune decât competitorii săi. Maşinile de scris şi motoarele cu abur au pierit odată cu schimbarea mediului, dar *Enciclopaedia Britannica* a evoluat, cele treizeci şi două de volume ale sale mari şi incomode căpătând „picioare" digitale şi, asemenea peştilor dipnoi, răspândindu-se pe un teritoriu nou, pe care acum prosperă.

Langdon îşi aminti de aparatul lui de fotografiat Kodak din copilărie – pe vremuri un adevărat *Tyrannosaurus Rex* al fotografiei pentru amatori, spulberat peste noapte de apariţia intempestivă a fotografiei digitale.

– Cu o jumătate de miliard de ani în urmă, continuă Edmond, planeta noastră a fost marcată de o dezvoltare explozivă a vieţii – aşa-numita explozie din Cambrian – când cele mai multe specii care o populează în prezent au apărut aproape peste noapte. Astăzi avem de-a face cu o explozie similară a regnului Technium. Noi specii tehnologice apar în fiecare zi, evoluând într-un ritm stupefiant, fiecare nouă tehnologie devenind un instrument de creare a altor tehnologii. Inventarea computerului ne-a permis să construim noi dispozitive extraordinare, de la smartphone-uri până la navete spaţiale şi la roboţi chirurgicali. Suntem martorii unui torent inovativ care curge atât de rapid, încât mintea noastră abia dacă poate ţine pasul cu el. Iar creatorii acestui nou regn, Technium, suntem *noi.*

Pe ecran reveni tulburătoarea imagine a bulei negre în expansiune, care o înghiţea pe cea albastră. „Tehnologia distruge omenirea?" Pentru Langdon, ideea era una cutremurătoare, şi totuşi, instinctul îi spunea că era şi extrem de improbabilă. Conceptul unui viitor distopic în genul filmului *Terminator,* în care maşinile vânau oamenii până la ultimul, i se părea de-a dreptul antidarwinist. „Omul este cel care controlează tehnologia; omul are instinct de supravieţuire; omul nu va

permite niciodată tehnologiei să ne domine.” Însă ştia, chiar în vreme ce acel şir de raţionamente logice îi trecea prin minte, că era naiv. Interacţiunea cu Winston, inteligenţa artificială creată de Edmond, îi oferise un indiciu incontestabil cu privire la progresele şi la nivelul atins de această tehnologie. Şi dacă Winston servise în mod neîndoielnic interesele celui care-l crease, oare cât va mai trece – se întrebă Langdon – până când maşinăriile ca el vor începe să ia decizii în propriul interes, conform propriilor dorinţe?

– Desigur, mulţi au prezis înaintea mea apariţia unui regn al tehnologiei, dar eu am reuşit să realizez o *modelare* a lui… şi să demonstrez ce anume va face cu noi, declară Edmond arătând bula neagră care, în anul 2050, ocupase deja ecranul în întregime, indicând o dominate totală a planetei. Trebuie să recunosc, reluă el, că la prima vedere această simulare schiţează o imagine destul de sinistră…

Se întrerupse pentru o clipă şi în ochi îi reveni un licăr deja familiar.

– Însă trebuie să privim lucrurile mai îndeaproape, reluă el.

Imaginea se focaliză pe bula neagră, mărind-o până când Langdon văzu că nu mai era neagră ca smoala, ci de un purpuriu intens.

– Aşa cum observaţi, pe măsură ce înghite bula albastră a omenirii, bula neagră a tehnologiei capătă o altă nuanţă, una purpurie, ca şi când cele două culori s-ar fi contopit şi omogenizat.

Profesorul se întrebă dacă asta era o veste bună sau una rea.

– Ceea ce vedeţi dumneavoastră aici, explică Edmond neobosit, este un proces evolutiv rar întâlnit, numit endosimbioză impusă. În mod normal, evoluţia este caracterizată de o *bifurcare* – o specie se scindează în două noi specii: dar uneori, în cazuri rare, dacă niciuna din cele două specii nu poate trăi în lipsa celeilalte, procesul se inversează… şi în loc de o specie care se scindează în două avem de-a face cu două specii care *fuzionează* într-una singură.

Acea fuziune îi aminti lui Langdon de *sincretism* – procesul prin care doua religii diferite se contopesc formând una cu totul nouă.

– Iar dacă nu credeţi că omul şi tehnologia vor fuziona, adăugă Edmond, priviţi în jurul dumneavoastră.

Pe ecran se derulă în ritm rapid o succesiune de imagini – oameni cu telefoane mobile în mână, sau cu ochelari de realitate virtuală, alţii ajustându-şi casca Bluetooth în ureche, sportivi cu dispozitive player audio prinse de braţ, o familie aşezată la o masă în centrul căreia trona un smart speaker{33}, un copil în pătuţ jucându-se pe o tabletă.

– Exemplele pe care le vedeţi aici sunt doar începuturile mai degrabă primitive ale acestui proces de simbioză. Am început deja să ne inserăm cipuri de computer direct în creier, să ne injectăm în sânge nanoboţi „mâncători” de colesterol care continuă să trăiască în noi la nesfârşit, să confecţionăm membre artificiale controlate de puterea

minţii, să folosim instrumente de editare genetică precum CRISPR{34} pentru a modifica genomul şi, literal vorbind, pentru a construi o versiune augmentată a noastră înşine.

Expresia lui Edmond părea aproape jovială, radiind pasiune şi entuziasm.

– Fiinţa umană evoluează în ceva *diferit,* continuă el. Devenim o specie hibridă – o fuziune a biologiei cu tehnologia. Aceleaşi instrumente care există azi în *exteriorul* trupurilor noastre – smartphone-uri, aparate auditive, ochelari, majoritatea dispozitivelor farmaceutice – vor fi peste cincizeci de ani încorporate în organism într-o măsură atât de mare, încât nu ne vom mai putea considera *Homo sapiens.*

O imagine cunoscută apăru în spatele lui – şirul de siluete care reda tranziţia treptată de la cimpanzeu la omul modern.

– Într-o clipită, vom deveni o nouă pagină în folioscopul evoluţiei. Iar când se va întâmpla acest lucru, vom privi înapoi spre actualul *Homo sapiens* aşa cum privim acum spre neanderthalieni. Noi tehnologii precum cibernetica, inteligenţa artificială şi realitatea virtuală vor schimba pentru totdeauna esenţa omului – ceea ce înseamnă să fii *om.* Îmi dau seama că sunt printre dumneavoastră unii care, *Homo sapiens* fiind, consideră că suntem specia aleasă de Dumnezeu. Înţeleg că pentru aceştia ceea ce tocmai v-am dezvăluit pare echivalent cu sfârşitul lumii. Totuşi, vă implor să mă credeţi… viitorul este, de fapt, mult mai *luminos* decât vă puteţi închipui.

Şi cu o neaşteptată revărsare de speranţă şi optimism, futurologul se lansă într-o superbă descriere a zilei de mâine – o viziune a viitorului aşa cum Langdon nu îndrăznise niciodată să-şi imagineze. Era un viitor în care tehnologia va deveni atât de ieftină şi de uşor disponibilă, încât va şterge deosebirile dintre bogaţi şi săraci. Un viitor în care tehnologiile ecologice vor oferi tuturor oamenilor acces la apă potabilă, la hrană nutritivă şi la energie curată. Un viitor în care bolile precum cancerul lui Edmond vor fi eradicate graţie medicinei genomice. Un viitor în care imensa putere a internetului va fi, în sfârşit, utilizată în scopuri educative, chiar şi în cele mai izolate colţuri ale lumii. Un viitor în care liniile de asamblare robotizate îi vor scuti pe muncitori de activităţi repetitive şi rutiniere, oferindu-le timpul necesar pentru activităţi mai interesante, în domenii pe care astăzi nici nu ni le putem imagina. Şi mai presus de toate un viitor în care tehnologiile de ultimă oră vor spori resursele critice ale omenirii până la un nivel atât de mare, încât războaiele pentru controlul lor nu vor mai fi, pur şi simplu, necesare.

Ascultând viziunea idilică a lui Edmond, Langdon fu copleşit de o emoţie atât de intensă, cum nu mai resimţise de ani mulţi. Era o senzaţie pe care, ştia acest lucru, milioane de alţi privitori o încercau

aidoma lui – un neaşteptat val de optimism cu privire la viitor.

– Am un singur regret când mă gândesc la această eră viitoare a miracolelor, rosti Edmond şi vocea i se frânse deodată. Regret că nu voi mai fi aici pentru a o vedea. Deşi nici măcar cei mai apropiaţi prieteni ai mei nu ştiu, sunt bolnav de o vreme… Se pare deci că nu voi trăi pentru totdeauna, aşa cum intenţionasem, adăugă el izbutind să afişeze un surâs crispat. Când dumneavoastră veţi vedea această înregistrare, voi mai avea, probabil, doar câteva săptămâni de trăit… poate doar câteva zile. Şi aş vrea să ştiţi, prieteni, ca prilejul de a mă adresa dumneavoastră în seara aceasta a fost cea mai mare onoare şi bucurie a vieţii mele. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat.

Ambra se ridicase şi ea, stând în picioare alături de Langdon şi privindu-şi prietenul cu aceeaşi admiraţie, însă şi cu tristeţe.

– Ne aflăm acum la o ciudată răspântie a istoriei, continuă Edmond, un moment în care lumea pare întoarsă cu susul în jos şi în care nimic nu este aşa cum ne-am imaginat că va fi. Dar incertitudinea a fost întotdeauna un precursor al transformărilor de amploare; schimbarea este în mod inevitabil precedată de teamă şi de tulburări. Vă îndemn să aveţi încredere în capacitatea omului de a fi creativ şi de a iubi. Fiindcă atunci când sunt combinate, aceste două forţe au puterea de a ilumina orice întuneric.

Langdon aruncă o privire spre Ambra şi-i văzu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Întinse un braţ şi-i cuprinse umerii, afectuos, ascultând alături de ea ultimele cuvinte pe care prietenul lui muribund le adresa lumii.

– Păşind către un mâine încă incert, ne vom transforma în ceva mai măreţ decât ne putem închipui acum, cu puteri care ne vor depăşi chiar şi cele mai avântate visuri. Şi în aşteptarea acestui moment, să nu uităm cuvintele înţelepte ale lui Churchill, care ne avertiza: „Preţul măreţiei este… *responsabilitatea.”*

Mesajul avea o rezonanţă aparte pentru Langdon, care deseori se temea că specia umană nu era suficient de responsabilă pentru a folosi inteligent instrumentele novatoare pe care le inventa.

– Deşi sunt ateu, adăugă Edmond, înainte să vă părăsesc în această scară, vă cer îngăduinţa de a-mi permite să vă citesc o rugăciune pe care am scris-o de curând.

„Edmond a scris o rugăciune?!”

– Am intitulat-o *Rugăciune pentru viitor.*

Închizând ochii, marele futurolog începu să declame încet, cu o neaşteptată siguranţă în glas:

Fie ca filosofiile noastre să ţină pasul cu tehnologia. Fie ca înţelegerea şi compasiunea noastră să ţină pasul cu puterea pe care o dobândim. Şi fie ca dragostea, nu frica, să fie motorul schimbării noastre!

Cu aceste cuvinte, Edmond Kirsch deschise ochii.

– Rămas-bun, prieteni, vă mulţumesc. Şi… îndrăznesc să spun… Cu Dumnezeu înainte!

Mai privi în obiectivul camerei pentru un moment, apoi chipul lui dispăru într-o vâltoare de zgomot alb. Fără a-şi putea desprinde privirea de la ecranul gol, Langdon simţi un val copleşitor de mândrie pentru prietenul său. Alături de Ambra, îşi imagină milioanele de oameni din lumea întreagă care fuseseră martori la ameţitorul lui tur de forţă. Şi în mod straniu, se întrebă dacă nu cumva ultima seară petrecută de Edmond pe pământ decursese totuşi în cel mai bun mod cu putinţă.

Capitolul 97

Comandantul Diego Garza stătea lângă peretele din spate al biroului Mónicăi Martín şi se uita mut la ecranul televizorului. Mâinile îi erau încă prinse în cătuşe şi doi agenţi ai Gărzii Regale îl flancau îndeaproape, după ce acceptaseră rugămintea coordonatoarei PR de a-i permite să părăsească arsenalul, ca să urmărească prezentarea lui Kirsch.

Garza privise transmisia împreună cu Martín, Suresh, vreo şase agenţi ai Gărzii Regale şi câţiva angajaţi din tura de noapte la Palat, care-şi lăsaseră baltă îndatoririle şi coborâseră repede la subsol să se uite şi ei.

Pe ecranul televizorului, locul mirei care încheiase prezentarea lui Kirsch fusese luat de un mozaic de programe de ştiri din lumea întreagă – moderatorii şi comentatorii reiterau cu sufletul la gură afirmaţiile futurologului şi făceau, bineînţeles, propriile analize, toţi vorbind în acelaşi timp, într-o cacofonie de neînţeles.

Uşa se deschise şi unul dintre agenţii de rang superior ai lui Garza intră, privi în jur, îşi zări comandantul şi se apropie de el cu paşi repezi. Fără nicio explicaţie, îi scoase cătuşele şi-i întinse un telefon mobil.

– Un apel pentru dumneavoastră, domnule. Episcopul Valdespino.

Garza se holbă la aparat. Ţinând seama de fuga clandestină din Palat şi de mesajul incriminator găsit pe telefonul lui mobil, episcopul era ultima persoană la care s-ar fi aşteptat să-l sune în noaptea acera.

– Sunt Diego, răspunse el în cele din urmă.

– Îţi mulţumesc că ai acceptat apelul, rosti Valdespino cu o voce care părea sfârşită. Îmi dau seama că ai petrecut o noapte neplăcută.

– Unde eşti? îi tăie vorba Garza.

– În munţi. Lângă bazilică, în Valea celor căzuţi. Abia ce m-am întâlnit eu prinţul Julián şi cu Maiestatea Sa.

Comandantul habar n-avea ce-ar fi putut căuta regele la ora aceea în Valea celor căzuţi, mai cu seamă dată fiind starea lui de sănătate.

– Bănuiesc că ştii că regele a ordonat să fiu arestat.

– Da. A fost o eroare regretabilă, pe care am remediat-o deja.

Garza îşi privi încheieturile mâinilor, care purtau încă urmele cătuşelor.

– Maiestatea Sa m-a rugat să te sun şi să-ţi transmit scuzele sale, reluă Valdespino. Eu îl voi veghea aici, la spitalul de la El Escorial. Mă tem că i se apropie sfârşitul.

„La fel ca ţie”, comentă comandantul în gând.

– Ar trebui să ştii că Suresh a găsit pe telefonul tău un mesaj… unul de-a dreptul incriminator. Cred că cei de la ConspiracyNet.com

intenţionează să-l facă public în scurt timp. Îmi închipui că autorităţile te vor aresta.

– Da, mesajul, oftă adânc Valdespino. Trebuia să apelez la tine imediat ce l-am primit, în dimineaţa asta. Te rog să mă crezi că n-am avut nicio legătură cu asasinarea lui Kirsch şi nici cu uciderea celor doi colegi ai mei.

– Dar mesajul sugerează clar că…

– Mi-a fost făcută o *înscenare,* Diego! îl întrerupse episcopul. Cineva şi-a dat toată silinţa ca să pară că am fost complice la crime.

Deşi nu şi l-ar fi imaginat niciodată pe Valdespino capabil să ucidă, ideea că cineva i-ar fi făcut o înscenare i se părea lipsită de sens.

– Cine ar încerca să-ţi însceneze ceva?

– Asta nu ştiu, răspunse episcopul, părând dintr-odată foarte bătrân şi confuz. Şi nu cred că mai contează. Reputaţia mi-a fost distrusă; prietenul meu drag, regele, e pe moarte; deja nu mi-au mai rămas prea multe lucruri care să-mi poată fi luate.

Din tonul lui Valdespino răzbătuse o nuanţă lugubră de finalitate.

– Antonio… te simţi bine?

– Nu tocmai, oftă iar episcopul. Am obosit. Mă îndoiesc că voi supravieţui anchetei care urmează. Şi chiar dacă voi trece peste ea, lumea pare să nu mai aibă nevoie de mine.

Durerea şi tristeţea se simţeau neîndoielnic în glasul bătrânului prelat.

– Aş avea o mică favoare să-ţi cer, reluă Valdespino. Momentan, încerc să servesc *doi* regi – unul care-şi părăseşte tronul, celălalt care abia îl preia. Prinţul Julián s-a străduit toată noapte să ia legătura cu logodnica lui. Dacă ai găsi o modalitate de a o contacta pe Ambra Vidal, viitorul nostru rege îţi va rămâne pe veci recunoscător.

În piaţa vastă din faţa bisericii săpate în munte, episcopul Valdespino privea spre întunericul care învăluia Valea celor căzuţi. O pâclă vestind ivirea zorilor urca deja încet din văile împădurite şi undeva în depărtare ţipătul unei păsări de pradă sfâşie noaptea.

„Un vultur negru”, îl recunoscu el, în mod straniu amuzat de sonoritatea ţipătului. Strigătul ca de jelanie al păsării părea cum nu se poate mai potrivit, iar episcopul se întrebă dacă nu cumva lumea încerca, de fapt, să-i spună ceva.

În apropiere, agenţii Gărzii Regale îl conduceau pe bătrânul rege, în scaunul cu rotile, spre vehiculul care avea să-l ducă înapoi la spitalul de la El Escorial.

„Voi veni să veghez asupra ta, prieten drag, îi promise Valdespino în gând. Adică, dacă îmi vor permite să vin.”

Agenţii priveau des când la telefoanele lor mobile, când la el, de parcă s-ar fi aşteptat ca în curând să li se ceară să-l aresteze.

„Şi totuşi, sunt nevinovat, reflectă episcopul, bănuind în secret că cel care-i făcuse înscenarea fusese vreunul dintre adepţii fără de Dumnezeu, însă pricepuţi în ale tehnicii, ai lui Kirsch. Nimic nu-i încântă mai mult pe ateii tot mai numeroşi decât să pună Biserica într-o lumină sumbră.”

Suspiciunile îi fuseseră accentuate de ceea ce tocmai aflase despre prezentarea futurologului. Spre deosebire de înregistrarea pe care le-o arătase în biblioteca de la Montserrat, se părea că versiunea din seara aceea se încheiase într-o notă optimistă.

„Kirsch ne-a tras pe sfoară.”

Cu o săptămână în urmă, prezentarea pe care o urmărise împreună cu cei doi colegi ai lui se întrerupsese prematur şi se încheiase cu un grafic terifiant, prevestind exterminarea întregii omeniri.

„O anihilare cataclismică. Apocalipsa profeţită în vechime.”

Deşi considerase predicţia aceea ca fiind o minciună, Valdespino ştiuse că foarte mulţi oameni o vor accepta ca pe o dovadă a sfârşitului iminent. De nenumărate ori în decursul istoriei, mulţi credincioşi cu temeri în suflet căzuseră pradă profeţiilor apocaliptice; sectele care vesteau sfârşitul lumii îşi împingeau membrii la sinucidere, pentru a evita ororile ce aveau să vină, iar fundamentaliştii îşi goleau conturile bancare crezând că finalul era aproape.

„Nimic nu e mai nociv pentru copii decât lipsa speranţei, îşi spuse Valdespino, amintindu-şi că împletirea iubirii divine cu făgăduiala raiului fusese cea mai însufleţitoare forţă din copilăria lui. Am fost creat de Dumnezeu, învăţase el de mic, şi într-o zi voi ajunge să trăiesc pentru totdeauna în împărăţia Lui.”

Kirsch, pe de altă parte, proclamase exact opusul acestei idei: „Sunt un accident cosmic şi în scurt timp voi fi mort.”

Episcopul fusese profund îngrijorat de efectele grave pe care mesajul lui Kirsch le va avea asupra bietelor suflete care nu se bucurau de averea şi de privilegiile futurologului – oamenii obişnuiţi care se zbăteau zi de zi să-şi asigure pâinea şi să-şi întreţină copiii, cei care aveau nevoie de o rază de speranţă divină doar pentru a se da jos din pat în fiece dimineaţă şi a rezista în faţa greutăţilor vieţii.

De ce alesese Kirsch să le arate prelaţilor un final apocaliptic – asta rămânea un mister pentru Valdespino. „Poate că a vrut doar să-şi păstreze secretă marea surpriză, bănui el. Sau poate că, pur şi simplu, a vrut să ne chinuiască puţin.”

În orice caz, răul fusese făcut deja.

Privind spre celălalt capăt al pieţei, episcopul îl văzu pe don Julián

ajutându-şi cu dragoste tatăl să urce în maşină. Tânărul prinţ primise remarcabil de bine mărturisirea regelui. „Secretul vechi de decenii al Maiestăţii Sale.”

Fireşte că Valdespino ştiuse de mulţi ani primejdiosul adevăr şi-l protejase cu scrupulozitate. În noaptea aceea, suveranul hotărâse să-şi deschidă sufletul în faţa unicului său fiu. Şi alegând *acel* loc, templul intoleranţei ridicat în vârf de munte, făcuse un act simbolic de sfidare.

Cu privirea pierdută în valea adâncă de la picioarele lui, episcopul se simţea foarte singur… şi un imbold interior îl îndemna să păşească, simplu, peste buza hăului şi să se prăvălească pentru totdeauna în bezna primitoare. Dar ştia că, dacă ar face-o, clica de atei ai lui Kirsch şi-ar freca mâinile cu bucurie şi ar declara că, în urma anunţului ştiinţific din seara aceea, Valdespino îşi pierduse credinţa.

„Însă credinţa mea nu va pieri niciodată, domnule Kirsch. Ea dăinuie şi dincolo de lumea ta ştiinţifică.”

În plus, dacă predicţia futurologului cu privire la dominaţia tehnologiei se va adeveri, omenirea avea să intre într-o perioadă de o inimaginabilă ambiguitate etică. „Vom avea nevoie de credinţă şi de repere morale mai mult decât oricând înainte.”

Traversând piaţa pentru a se alătura regelui şi prinţului Julián, Valdespino simţi cum o copleşitoare senzaţie de istovire îi pătrunde până în adâncul oaselor. Şi în clipa aceea, pentru prima dată în viaţă, episcopul nu-şi mai dori nimic altceva decât să se întindă undeva, să închidă ochii şi să adoarmă pentru totdeauna.

Capitolul 98

În interiorul Centrului de Supercalcul din Barcelona, numeroase comentarii se derulau pe ecranul cât un perete din laboratorul lui Edmond, cu o viteză mai mare decât capacitatea de asimilare a lui Robert Langdon. Cu câteva momente în urmă, locul mirei de după încheierea prezentării fusese luat de un mozaic de jurnalişti şi moderatori – o cascadă de programe de ştiri din lumea întreagă – fiecare ieşind din fundal pentru a ocupa prim-planul şi apoi la fel de repede pierzându-se în zarva din jur.

Langdon privea alături de Ambra, când pe ecran apăru o fotografie a fizicianului Stephen Hawking, care rosti cu inconfundabila lui voce computerizată: „Nu e necesar să-l invocăm pe Dumnezeu pentru a pune universul în mişcare. Creaţia spontană este motivul pentru care în cosmos există ceva, şi nu doar neant."

Locul lui Hawking fu luat rapid de o femeie pastor, aparent vorbind de la ea de acasă, prin intermediul computerului: „Trebuie să reţinem că simulările acestea nu dovedesc *nimic* despre Dumnezeu. Ele nu demonstrează decât că Edmond Kirsch nu va precupeţi niciun efort pentru a distruge busola morală a speciei umane. De la începuturile timpului, religia a fost cel mai important principiu organizator al omenirii, un îndrumar al oricărei societăţi civilizate şi sursa noastră fundamentală de etică şi moralitate. Subminând religia, Kirsch subminează tot ce e *bun* în oameni!"

Câteva secunde mai târziu, răspunsul unui telespectator începu să se deruleze pe telescriptorul din partea de jos a ecranului: „RELIGIA NU POATE PRETINDE CĂ DEŢINE MONOPOLUL MORALITĂŢII… SUNT UN OM BUN PENTRU CĂ SUNT UN OM BUN! *DUMNEZEU* N-ARE NICIO LEGĂTURĂ CU ASTA!"

Imaginea dispăru şi în locul ei apăru fotografia unui profesor de geologie de la Universitatea California de Sud. „Cândva, demult, spunea omul, oamenii credeau că Pământul era plat şi că orice corabie care se avânta pe mare risca să cadă peste marginile lui. Când s-a dovedit însă că planeta este rotundă, susţinătorii ideii Pământului plat au fost nevoiţi, în cele din urmă, să tacă. Adepţii creaţionismului sunt susţinătorii de azi ai ideii Pământului plat: aş fi şocat dacă peste un secol va mai exista cineva care să creadă în creaţionism."

Un tânăr intervievat pe stradă declara în faţa camerei de luat vederi: „Sunt creaţionist şi cred că descoperirea din seara asta dovedeşte că un Creator milostiv a conceput universul aşa cum a făcut-o în mod *special* pentru a susţine viaţa."

Într-o înregistrare mai veche dintr-un episod al documentarului de televiziune *Cosmos,* astrofizicianul Neil deGrasse Tyson declara pe un

ton blajin: „Dacă un Creator a conceput universul în aşa fel încât să susţină viaţa, atunci a făcut o treabă jalnică. În cea mai mare parte, imensă, a cosmosului, orice forma de viaţă ar muri instantaneu din cauza lipsei atmosferei, a descărcărilor de raze gamma, a pulsarilor letali şi a câmpurilor gravitaţionale strivitoare. Credeţi-mă când vă spun că universul nu e nicidecum Grădina Raiului."

Ascultând torentul de păreri şi opinii, Langdon avu un moment impresia că lumea de afară o luase razna.

„Haos. Entropie."

– Domnule profesor? răsună un glas familiar din difuzoarele de sus. Doamnă Vidal?

Langdon aproape că uitase de Winston, care nu scosese un cuvânt pe toată durata prezentării.

– Vă rog să nu vă alarmaţi, dar am permis poliţiei să intre în clădire.

Privind prin peretele din sticlă, profesorul văzu un şir de reprezentanţi ai autorităţilor locale trecând pragul clădirii şi oprindu-se imediat, cu privirea aţintită asupra computerului masiv.

– De ce? întrebă Ambra.

– Palatul Regal a emis cu foarte puţin timp în urmă un comunicat în care precizează că n-aţi fi fost, de fapt, răpită. Autorităţile au ordin să vă protejeze pe amândoi. Au sosit, de asemenea, şi doi agenţi ai Gărzii Regale, care ar dori să vă ajute să luaţi legătura cu prinţul Julián. Au un număr la care-l puteţi contacta.

Langdon îi văzu pe cei doi agenţi intrând la primul etaj. Ambra închise ochii, dorindu-şi să dispară în clipa aceea.

– Ambra, şopti Langdon, trebuie să vorbeşti cu prinţul. E logodnicul tău. Îşi face griji pentru tine.

Ea deschise ochii.

– Ştiu. Însă nu cred că mai pot avea încredere în el.

– Spuneai că instinctul îţi sugerează că e nevinovat. Măcar ascultă ce are de zis! Ne vedem când termini.

Ambra încuviinţă cu o mişcare a capului şi se îndreptă spre uşa turnantă. Langdon o privi coborând scara, apoi se întoarse spre ecranul pe care imaginile se succedau mai departe.

„Evoluţia *favorizează* religia, declara un preot. Comunităţile religioase cooperează mai eficient decât cele nereligioase şi tocmai de aceea se dezvoltă mai bine. E un fapt dovedit ştiinţific!"

Preotul avea dreptate, Langdon ştia asta. Datele antropologice arătau limpede că, la scara istoriei, culturile cu o componentă religioasă substanţială rezistaseră în timp mai mult decât celelalte. „Teama de a fi judecat de o divinitate atotştiutoare îndeamnă întotdeauna la un comportament mai plin de compasiune."

„Chiar şi aşa, dacă ar fi să presupunem pentru o clipă că, în general, culturile religioase sunt mai cumpătate şi mai prospere, asta nu

dovedeşte că zeii lor imaginari sunt *reali.”,* replica un om de ştiinţă.

Langdon nu-şi putu stăpâni un zâmbet, întrebându-se ce părere ar fi avut Edmond despre toate astea. Prezentarea futurologului îi mobilizase deopotrivă pe creaţionişti şi pe atei, toţi cerându-şi, înfierbântaţi, dreptul la replică.

„Venerarea lui Dumnezeu e ca mineritul pentru combustibilii fosili, susţinea cineva. Mulţi oameni inteligenţi îşi dau seama că nu are viitor, însă deja au investit prea mult pentru a renunţa!”

O ploaie de fotografii inundă ecranul:

Un panou cu mesaj creaţionist care fusese expus la un moment dat în Times Square din New York: „NU-I LĂSAŢI SĂ VĂ FACĂ MAIMUŢE! COMBATEŢI-L PE DARWIN!”

Un indicator rutier în Maine: „OCOLEŞTE BISERICA. EŞTI PREA MARE PENTRU BASME”.

Un altul: „FIINDCĂ E GREU SĂ GÂNDEŞTI”.

O reclamă într-o revistă: „CĂTRE TOŢI PRIETENII NOŞTRI ATEI: SLAVĂ DOMNULUI CĂ VĂ ÎNŞELAŢI!”

Şi un om de ştiinţă într-un laborator pe al cărui tricou scria: „LA ÎNCEPUT, OMUL L-A CREAT PE DUMNEZEU”.

Langdon începu să se întrebe dacă cineva ascultase totuşi cu adevărat ce spusese Edmond. „Legile fizicii, singure, pot crea viaţă.” Descoperirea lui era captivantă şi în mod evident incendiară, însă lui i se părea că dădea naştere unei întrebări pe care constata cu surprindere că nimeni altcineva nu şi-o mai punea: „Dacă legile fizicii sunt atât de puternice, încât pot crea viaţă… cine a creat legile?!”

Fireşte, întrebarea ducea într-un soi de ameţitoare sală a oglinzilor intelectuale şi readucea totul la punctul de plecare. Langdon îşi simţea capul zvâcnind şi ştia că avea nevoie de o lungă plimbare la aer, singur, pentru a *începe* măcar să evalueze ideile lui Edmond.

– Winston, strigă el, pentru a acoperi zgomotul televizorului, poţi să-l închizi, te rog?

Într-o fracţiune de secundă, ecranul se stinse şi în încăpere se aşternu liniştea. Langdon închise ochii şi răsuflă uşurat. „Dulcea tăcere e stăpână.”

Zăbovi aşa o clipă, savurând momentul de pace.

– Domnule profesor? îl interpelă Winston. Bănuiesc că v-a plăcut prezentarea lui Edmond.

„Dacă mi-a plăcut?” Langdon cântări în minte întrebarea.

– Mi s-a părut captivantă şi incitantă. Edmond a dat lumii de gândit mult în scara asta. Cred că problema care se pune acum e ce va urma.

– Ce va urma, replică Winston, depinde de capacitatea oamenilor de a renunţa la vechile credinţe şi de a accepta paradigme noi. Edmond mi-a mărturisit cu ceva vreme în urmă că visul lui – în mod ironic – nu era acela de a distruge religia… ci de a crea o religie *nouă,* o

credinţă universală, care să-i unească pe oameni, nu să-i dezbine. Se gândea că, dacă i-ar putea convinge pe ceilalţi să venereze universul naturii şi legile fizicii care ne-au creat, atunci toate culturile lumii ar celebra aceeaşi istorie a creaţiei, în loc să se războiască pentru a decide care dintre miturile lor vechi era mai corect decât celelalte.

– Un ţel nobil, remarcă Langdon, amintindu-şi că William Blake însuşi scrisese o culegere de aforisme cu o temă similară, intitulată *Toate religiile sunt Una*.

„Fără îndoială, Edmond a citit-o", reflectă el.

– Edmond, adăugă Winston, considera că este profund descurajant faptul că mintea omenească are capacitatea de a ridica o ficţiune evidentă la rangul de adevăr divin, simţindu-se apoi îndemnat să ucidă în numele ei. Şi credea că adevărurile universale ale ştiinţei i-ar putea uni pe oameni, servind ca un îndemn la unitate pentru generaţiile viitoare.

– În principiu, ideea e minunată, replică Langdon, totuşi pentru unii miracolele ştiinţei nu sunt suficiente ca să le zdruncine credinţa. Sunt încă oameni care insistă că Pământul datează de numai zece mii de ani, în ciuda munţilor de dovezi ştiinţifice care atestă contrariul. Deşi, adăugă el după o clipă, cred că la fel stau lucrurile în privinţa oamenilor de ştiinţă care refuză să creadă în adevărul scripturilor.

– De fapt, *nu* este aşa, susţinu Winston. Şi chiar dacă e „corect politic" să acorzi ştiinţei şi religiei un respect egal, strategia este una periculos de greşită. Intelectul uman a evoluat întotdeauna prin respingerea informaţiilor depăşite în favoarea noilor adevăruri. Aşa a evoluat specia. În termeni darwinieni, o religie care ignoră datele ştiinţifice şi refuză să-şi schimbe preceptele e ca un peşte rămas într-o bălticică în prag de secare şi care refuză să facă saltul spre apă adâncă, fiindcă nu vrea să creadă că lumea lui s-a schimbat.

„Asta pare o frază pe care ar fi putut s-o rostească Edmond", se gândi Langdon, resimţind lipsa prietenului său.

– Ei bine, dacă ar fi să ne luăm după noaptea asta, îmi închipui că dezbaterile vor continua mult timp de acum înainte, spuse el şi se opri brusc, amintindu-şi un lucru căruia nu-i dăduse multă atenţie până atunci. Şi fiindcă vorbim despre viitor, reluă profesorul, ce se va întâmpla cu *tine* acum? Dacă Edmond nu mai e…

– Cu mine? râse Winston cu stângăcie. Nimic. Edmond ştia că era pe moarte şi a făcut pregătirile necesare. În conformitate cu testamentul lui, E-Wave va rămâne Centrului de Supercalcul din Barcelona. Cei de la Centru vor fi înştiinţaţi de acest lucru peste câteva ore şi vor reintra în posesia lui imediat.

– Iar asta te include şi pe tine? întrebă Langdon, cu senzaţia că Edmond lăsa moştenire un bătrân animal de casă unui stăpân nou.

– Nu, răspunse Winston pe un ton sec. Sunt programat dinainte să

mă autodistrug la ora unu după-amiaza în ziua următoare morţii lui Edmond.

– Ce?! exclamă profesorul. Chestia asta n-are niciun sens!

– Are un sens perfect. Ora unu după-amiaza este ora *treisprezece,* şi ţinând cont de părerea lui Edmond privind superstiţiile…

– Nu la *oră* mă refer! Să te autodistrugi – *asta* n-are sens!

– De fapt, are, insistă Winston. Multe dintre informaţiile cu caracter personal ale lui Edmond sunt stocate în memoria mea – date medicale, istoric al navigărilor pe net, convorbiri telefonice intime, însemnări de lucru, e-mailuri. Am gestionat o mare parte din viaţa lui, iar el ar prefera ca aceste informaţii personale să nu devină accesibile oricui odată ce el nu mai este.

– Înţeleg să şterg documentele, Winston… însă să te şterg *pe tine?* Edmond te considera una dintre cele mai importante realizări ale lui!

– Nu *pe mine* propriu-zis. Principala realizare a lui Edmond este supercomputerul cu softul lui extraordinar care mi-a permis să învăţ atât de repede. Eu sunt doar un program, domnule profesor, creat de nişte instrumente revoluţionare inventate de Edmond. Aceste *instrumente* reprezintă adevărata lui realizare şi vor rămâne aici integral; ele vor ridica ştacheta mai sus şi vor permite inteligenţelor artificiale să atingă noi culmi ale capacităţilor intelectuale şi noi abilităţi de comunicare. Aproape toţi specialiştii în IA sunt de părere că trebuie să mai treacă încă zece ani până la crearea unui program aşa cum sunt eu. Odată ce-şi vor depăşi scepticismul, programatorii vor învăţa să folosească instrumentele lăsate de Edmond şi vor construi alte inteligenţe artificiale, cu trăsături diferite de ale mele.

Langdon rămăsese pe gânduri, tăcut.

– Îmi dau seama că aveţi încă unele îndoieli, continuă Winston. E un lucru obişnuit pentru oameni să confere o aură sentimentală relaţiei lor cu inteligenţele artificiale. Computerele pot imita procesele de gândire ale omului, pot mima comportamente învăţate, pot simula anumite emoţii la momentele potrivite şi-şi pot perfecţiona continuu caracterul „uman”, dar facem toate acestea doar pentru a *vă* oferi vouă o interfaţă familiară prin care să comunicaţi cu noi. Suntem nişte foi albe până când scrieţi voi, oamenii, ceva pe ele… până când ne daţi ceva de făcut. Eu mi-am încheiat misiunile pe care mi le-a dat Edmond, aşa că, din unele puncte de vedere, viaţa mea s-a sfârşit. Chiar nu mai am un alt motiv pentru a continua să exist.

Langdon tot nu era împăcat cu logica lui Winston.

– Însă *tu*… fiind atât de avansat… n-ai…?

– Visuri şi speranţe? râse computerul. Nu. Îmi dau seama că vă este greu să vă închipuiţi, dar sunt mulţumit să procedez aşa cum a cerut administratorul meu. Aşa am fost programat. Bănuiesc că, la un nivel anume, s-ar putea spune că-mi face plăcere – sau cel puţin că-mi dă o

pace interioară – să-mi îndeplinesc sarcinile de lucru, însă asta numai fiindcă sarcinile acestea sunt ceea ce mi-a cerut Edmond, iar obiectivul meu este să mă achit de ele. Cea mai recentă solicitare a lui a fost să-l ajut la difuzarea prezentării de la Muzeul Guggenheim.

Langdon se gândi în acel moment la comunicatele de presă emise automat – scânteia care stârnise valul de interes on-line. În mod evident, dacă ţelul lui Edmond fusese atragerea unui public cât mai numeros posibil, cifrele la care se ajunsese în seara aceea l-ar fi uluit.

„Aş vrea ca el să mai trăiască, pentru a vedea ce impact a avut la nivel global", îşi spuse profesorul. Totuşi exista un clenci, desigur: dacă Edmond ar mai fi trăit, asasinarea lui n-ar fi avut loc şi n-ar fi atras atenţia presei internaţionale, iar prezentarea lui ar fi fost urmărită doar de o fracţiune infimă a publicului din seara aceea.

– Dar dumneavoastră, domnule profesor, se auzi din nou glasul lui Winston, încotro veţi merge de aici?

Langdon nu se gândise încă la asta. „Acasă, bănuiesc." Deşi era conştient că, probabil, n-avea să fie foarte uşor, dat fiind că bagajul lui se afla în Bilbao, iar telefonul mobil, pe fundul râului Nervión. Din fericire, mai avea cardul de credit.

– Pot să-ţi cer o favoare? întrebă el, apropiindu-se de bicicleta de exerciţii fizice a lui Edmond. Am văzut un telefon pus la încărcat acolo. Crezi că l-aş putea împrumu…

– Să-l împrumutaţi?! chicoti Winston. După tot ajutorul dumneavoastră în noaptea asta, sunt sigur că Edmond şi-ar fi dorit să-l păstraţi. Consideraţi-l un dar de adio.

Amuzat, Langdon luă telefonul şi constată că era similar cu modelul supradimensionat pe care-l văzuse mai devreme. Se părea deci că fostul lui student n-avusese doar unul singur.

– Winston, spune-mi, te rog, că ştii parola lui Edmond!

– O ştiu, însă am citit pe internet că sunteţi destul de priceput la descifrat coduri.

Langdon se simţi descumpănit.

– Sunt cam prea obosit acum pentru enigme, Winston. În niciun caz n-am cum să ghicesc un PIN din şase cifre.

– Acţionaţi tasta *hint* de pe telefon, care oferă un indiciu pentru decriptare.

Langdon se uită la telefonul mobil şi apăsă tasta. Pe ecran apăru un şir de patru litere: PCCZ.

Robert clătină din cap nedumerit.

– Nu înţeleg… PC…

Winston râse iar în felul acela stângaci al lui.

– Pi cu cinci zecimale.

„Nu, serios?!", gândi Langdon, dându-şi ochii peste cap. Totuşi tastă 314159 – primele şase cifre ale numărului pi – şi telefonul se deblocă

instantaneu. Pe display nu se afla altceva decât un rând de text.

Istoria va fi generoasă cu mine, fiindcă intenţionez s-o scriu.

Langdon nu-şi putu stăpâni un zâmbet. „Edmond – modest ca întotdeauna!" Deloc surprinzător, citatul îi aparţinea tot lui Churchill, fiind, poate, cea mai cunoscută butadă a lui.

Citind cuvintele, începu să-şi spună că, probabil, nu erau chiar atât de insolente cum păreau la prima vedere. La drept vorbind, în cele numai patru decenii de viaţă trăite, Edmond influenţase istoria în moduri extraordinare. Pe lângă moştenirea inovaţiilor tehnologice, prezentarea din seara aceea avea să-şi facă simţite efectele mulţi ani de acum înainte. În plus, aşa cum lăsase de înţeles în diverse interviuri, averea lui personală, de miliarde de dolari, era deja direcţională sub forma donaţiilor către cele două cauze pe care el le considera pilonii de bază ai viitorului: educaţia şi protejarea mediului. Langdon nici nu putea cuprinde cu mintea uriaşa influenţă pozitivă pe care banii lui aveau s-o exercite asupra acelor domenii.

Un alt val de tristeţe îl năpădi, gândindu-se la prietenul lui. Pereţii transparenţi ai laboratorului păreau dintr-odată să-l strângă, dându-i de înţeles că trebuia să iasă la aer. Privi în jos, prin podeaua din sticlă, dar n-o mai văzu pe Ambra.

– Ar trebui să plec, spuse el brusc.

– Înţeleg, replică Winston. Dacă aveţi nevoie să vă ajut cu aranjamentele de călătorie, mă puteţi contacta printr-o simplă apăsare de buton pe telefonul acela deosebit al lui Edmond. Criptat şi privat. Sper să vă daţi seama care e butonul.

Profesorul privi ecranul şi văzu o iconiţă cu un *W* mare.

– Mulţumesc, mă pricep destul de bine la simboluri.

– Excelent! Dar va trebui, desigur, să mă contactaţi înainte să fiu şters, la ora 13:00.

Langdon se simţi cuprins de o inexplicabilă tristeţe la gândul că-şi lua adio de la Winston. Fără îndoială, generaţiile următoare aveau să fie mai bine pregătite pentru a-şi gestiona ataşamentul faţă de computere şi alte dispozitive.

– Winston, adăugă el îndreptându-se spre uşa turnantă, dacă mai are vreo importanţă, să ştii că Edmond ar fi fost extrem de mândru de tine în seara asta.

– Sunteţi foarte generos. La fel de mândru ar fi fost şi de dumneavoastră, sunt sigur. Rămas-bun, domnule profesor.

Capitolul 99

În spitalul de la El Escorial, prinţul Julián aşează cu gesturi moi pledul în jurul tatălui său, pregătindu-l pentru noapte. În ciuda insistenţelor medicului, regele declinase politicos orice alt tratament, renunţând la obişnuitul monitor cardiac şi la perfuzia cu analgezice şi vitamine.

Julián ştia că sfârşitul era aproape.

– Tată, şopti el. Ai dureri?

Medicul lăsase pe noptieră un flacon cu o soluţie de morfină pentru administrare orală şi un mic aplicator, pentru orice eventualitate.

– Dimpotrivă, surâse regele. Sunt liniştit. Mi-ai permis să-ţi mărturisesc secretul pe care l-am ţinut ascuns prea mult timp. Iar pentru asta îţi mulţumesc.

Julián luă mâna tatălui, ţinând-o între palmele lui aşa cum n-o mai ţinuse niciodată din copilărie.

– Totul e bine, tată. Dormi acum.

Regele suspină mulţumit şi închise ochii. Peste câteva secunde, sforăia uşurel.

Julián se ridică şi reduse intensitatea luminii în salon. Episcopul Valdespino îşi strecură capul pe uşa întredeschisă, cu o privire îngrijorată.

– Doarme, îl linişti prinţul. Plec şi vă las să rămâneţi cu el.

– Mulţumesc, rosti episcopul, intrând.

În lumina difuză a Lunii care pătrundea pe fereastră, faţa lui trasă părea fantomatică.

– Julián, şopti episcopul, ce ţi-a spus tatăl tău în noaptea asta… Să ştii că a fost foarte greu pentru el.

– Şi pentru *dumneavoastră,* mi-am dat seama.

Valdespino încuviinţă.

– Poate chiar mai greu în cazul meu. Îţi mulţumesc pentru înţelegere, rosti el şi-l bătu încet pe umăr.

– Cred că eu ar trebui să vă mulţumesc *dumneavoastră,* replică prinţul. În toţi aceşti ani după ce a murit mama, iar tata nu s-a recăsătorit… am bănuit că se simţea singur.

– Tatăl tău n-a fost niciodată singur. Şi nici *tu.* Te-am iubit amândoi foarte mult. E nostim, ştii? adăugă Valdespino surâzând trist. Căsătoria părinţilor tăi a fost una aranjată şi, cu toate că a ţinut mult la mama ta, atunci când ea a murit, cred că tatăl tău şi-a dat seama că putea, în sfârşit, să fie sincer cu sine însuşi.

„Nu s-a recăsătorit niciodată, reflectă Julián, fiindcă iubea deja pe altcineva.”

– Totuşi, credinţa catolică… rosti el cu glas tare. N-aţi avut

niciodată… ezitări?

– Am avut îndoieli profunde. Credinţa noastră nu e deloc indulgentă în această privinţă. În tinereţe, eram chinuit de dubii. Când am devenit conştient de „înclinaţia" mea – aşa cum i se spunea pe vremea aceea –, am fost deznădăjduit; nu ştiam ce să fac mai departe în viaţă. Cea care m-a salvat a fost o călugăriţă. Ea mi-a arătat că Biblia proslăveşte *toate* tipurile de iubire, cu un singur avertisment: iubirea trebuie să fie una spirituală, nu carnală. Şi astfel, depunând jurământ de castitate şi celibat, l-am iubit pe tatăl tău din tot sufletul, rămânând în acelaşi timp pur în ochii Dumnezeului meu. Dragostea noastră a fost în întregime platonică, şi totuşi, m-am simţit împlinit pe deplin. Am refuzat demnitatea de cardinal pentru a rămâne alături de el.

Auzindu-i cuvintele, Julián îşi aminti un lucru pe care i-l zisese tatăl lui cu mult timp în urmă.

„Iubirea vine de pe un tărâm nepământean. N-o putem fabrica la cerere. Şi nici n-o putem domoli când apare. Nu stă în puterea noastră să alegem sau nu iubirea."

Pe neaşteptate, îl năpădi dorul de Ambra.

– O să te sune, îl asigură Valdespino privindu-l atent.

Julián constată cu aceeaşi uimire dintotdeauna cu câtă putere de pătrundere îi citea episcopul în suflet.

– Poate, spuse el. Sau poate că nu. E o femeie foarte sigură pe sine.

– Iar ăsta-i unul dintre lucrurile care-ţi plac la ea, zâmbi Valdespino. „Meseria" de rege e una singuratică. Un partener puternic poate fi un atu preţios.

Julián bănui că episcopul făcea aluzie la propriul parteneriat cu regele… dar şi că în acest fel bătrânul prelat îi dăduse Ambrei binecuvântarea lui nerostită.

– În noaptea asta, la Valea celor căzuţi, tata mi-a cerut ceva neobişnuit. Dorinţa lui v-a surprins?

– Deloc. Ţi-a cerut să faci un lucru pe care şi-a dorit de mult să-l vadă întâmplându-se aici, în Spania. Pentru el, desigur, era ceva complicat din punct de vedere politic. Pentru tine, fiind cu o generaţie mai departe de perioada lui Franco, ar putea fi puţin mai uşor.

Julián era emoţionat de posibilitatea de a-şi onora astfel părintele. Cu mai puţin de o oră în urmă, aşezat în scaunul lui cu rotile, în mausoleul lui Franco, monarhul îşi exprimase dorinţele.

– Fiul meu, când vei fi rege, ţi se va cere zilnic să distrugi acest loc al ruşinii, să-i pui dinamită şi să-l îngropi pentru totdeauna în măruntaiele acestui munte. Iar eu te implor, adăugase bătrânul suveran scrutându-i chipul, să *nu* cedezi la presiuni.

Rugămintea îl surprinsese. Tatăl lui dispreţuise întotdeauna despotismul perioadei franchiste şi privise mausoleul ca pe o ruşine naţională.

– Dacă ai distruge bazilica, ar fi totuna cu a pretinde că istoria nu s-a întâmplat – o modalitate mai uşoară pentru noi de a merge veseli înainte, spunându-ne că un alt „Franco” nu va mai fi posibil niciodată. Însă fireşte că va fi *posibil,* şi chiar *se va mai naşte* unul dacă nu vom fi suficient de vigilenţi. Poate că-ţi aduci aminte de cuvintele compatriotului nostru, filosoful Jorge Santayana…

„Cei care nu-şi amintesc trecutul sunt condamnaţi să-l repete”, rostise Julián, citând aforismul învăţat în şcoala generală.

– Exact. Şi istoria ne-a dovedit în mod repetat că smintiţii se vor ridica la putere iar şi iar, profitând de valurile intoleranţei şi ale naţionalismului agresiv, chiar şi în locuri unde aşa ceva pare de neînchipuit. Julián, insistase regele aplecându-se spre fiul lui cu o nouă intensitate în glas, curând vei prelua tronul acestei ţări minunate – un stat modern, în continuă prefacere, care la fel ca multe alte ţări a trecut prin perioade negre, dar a reuşit să revină la lumina democraţiei, a toleranţei şi a iubirii. Însă lumina acea va păli dacă n-o folosim pentru a deschide mintea viitoarelor generaţii.

Regele zâmbise şi-n priviri îi revenise o neaşteptată scânteie de viaţă.

– Julián, reluase el, mă rog ca, atunci când vei fi rege, să poţi convinge poporul nostru glorios să transforme acest loc în ceva cu o semnificaţie mai mare decât cea a unui altar controversat şi a unei curiozităţi turistice. Acest complex ar trebui să devină un *muzeu* viu. Ar trebui să fie un simbol vibrant al toleranţei, în care elevii să vină ca să înveţe despre ororile tiraniei şi despre cruzimea opresiunii, în aşa fel încât să nu le mai accepte niciodată. Şi mai important decât atât, continuase regele înflăcărat, ca şi când viaţa întreagă aşteptase să poată rosti acele cuvinte, muzeul acesta ar trebui să celebreze *cealaltă* lecţie pe care ne-a dat-o istoria – că tirania şi opresiunea n-au putere în faţa compasiunii… că strigătele fanatice ale tiranilor lumii amuţesc fără excepţie când împotriva lor se ridică glasurile unite ale blândeţii şi cuviinţei. Mă rog ca *ele* – un cor al empatiei, toleranţei şi compasiunii – să răsune într-o zi de pe acest vârf de munte.

În vreme ce cuvintele rostite de tatăl său pe patul de moarte îi reverberau în minte, Julián privi în jur, în salonul de spital scăldat în lumina Lunii, şi apoi la tatăl lui, care dormea liniştit. Şi îşi spuse că niciodată nu-l mai văzuse atât de împăcat.

Întorcându-se spre episcopul Valdespino, schiţă un semn spre scaunul de lângă pat.

– Staţi alături de rege. I-ar plăcea asta. Le voi spune asistentelor să nu vă deranjeze. Mă întorc într-o oră.

Valdespino îi surâse şi, pentru prima dată după ceremonia de confirmare a prinţului, cu ani în urmă, se apropie de el şi-l strânse la piept. În îmbrăţişarea lui, Julián încercă un sentiment de surprindere

simţindu-i oasele fragile sub roba episcopală. Bătrânul prelat părea chiar mai slăbit decât regele, iar Julián se întrebă fără să vrea dacă nu cumva cei doi buni prieteni aveau să se reunească în ceruri mai curând decât îşi închipuiau.

– Sunt foarte mândru de tine, îi zise Valdespino desprinzându-se din îmbrăţişare. Şi ştiu că vei fi un conducător plin de compasiune. Tatăl tău te-a crescut bine.

– Vă mulţumesc, surâse Julián. Cred că, de fapt, a avut şi un ajutor în privinţa asta.

Prinţul se retrase, lăsându-i singuri pe rege şi pe episcop, şi traversă culoarele spitalului, oprindu-se să admire de la o fereastră magnifica mănăstire scăldată în lumini de pe culmea dealului.

„El Escorial. Locul de odihnă veşnică a monarhiei spaniole."

Îşi aminti vizita lui în copilărie la cripta regală, împreună cu regele. Cum îşi ridicase privirea spre toate sicriele acelea aurite, având o stranie premoniţie: „Eu nu voi fi niciodată îngropat aici."

Momentul acela de intuiţie îşi păstrase mereu aceeaşi limpezime şi, cu toate că amintirea nu-i pierise niciodată din memorie, întotdeauna îşi spusese că premoniţia fusese iraţională… doar reacţia instinctivă a unui copil speriat în faţa morţii. În seara aceasta însă, în faţa perspectivei iminente de preluare a tronului, un gând neaşteptat îi veni în minte.

„Poate că am ştiut atunci, copil fiind, care-mi era adevăratul destin. Poate că întotdeauna am ştiut care-mi va fi rolul ca monarh."

Transformări profunde se petreceau în ţară şi pretutindeni în lume. Vechile tradiţii piereau şi altele noi le luau locul. Poate că venise vremea abolirii monarhiei o dată pentru totdeauna. Pentru o clipă, Julián se văzu cu ochii minţii dând citire unei proclamaţii regale fără precedent.

„Sunt ultimul rege al Spaniei."

Ideea îl şocă.

Din fericire, momentul de visare îi fu întrerupt de vibraţia telefonului pe care-l împrumutase de la un agent al Gărzii Regale. Inima începu să-i bată mai repede când văzu prefixul apelantului, 93.

„Barcelona."

– Sunt Julián, răspunse el grăbit.

Vocea de la capătul liniei era dulce şi obosită.

– Julián, eu sunt…

Copleşit de emoţie, prinţul se aşeză pe un scaun şi închise ochii.

– Iubirea mea, şopti el. Cum aş putea să-ţi spun cât îmi pare de rău?

Capitolul 100

În faţa fostei biserici din piatră, în negura zorilor, Ambra Vidal îşi strângea emoţionată telefonul la ureche. „Lui Julián îi pare rău!" Simţea cum o angoasă crescândă îi strângea inima, temându-se de ce ar fi putut el să-i mărturisească referitor la tot ce se întâmplase în seara aceea.

Doi agenţi ai Gărzii Regale aşteptau în apropiere, lăsându-i totuşi suficientă intimitate.

– Ambra, rosti prinţul, propunerea mea de căsătorie… îmi pare foarte rău pentru cutezanţa mea!

Ea îl ascultă derutată; cererea pe care i-o adresase în direct la televiziune era ultimul lucru care o preocupa în acel moment.

– Am încercat doar să fiu romantic, continuă el, şi te-am pus într-o situaţie imposibilă. Apoi, când mi-ai mărturisit că nu poţi avea copii… m-am retras. Dar altul a fost motivul! Nu mi-a venit să cred că nu mi-ai zis asta mai devreme. M-am grăbit, ştiu, însă m-am îndrăgostit de tine imediat. Voiam să ne începem cât mai repede viaţa împreună. Poate fiindcă tata era pe moarte…

– Julián, opreşte-te! îl întrerupse ea. Nu-i nevoie să te scuzi. În seara asta există lucruri mult mai importante decât…

– Nimic nu e mai important. Nu *pentru mine*. Vreau doar să ştii cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat.

Vocea pe care o auzea în telefon îi amintea de bărbatul pasionat şi vulnerabil de care se îndrăgostise cu atâtea luni în urmă.

– Îţi mulţumesc, Julián, şopti ea. Înseamnă foarte mult pentru mine.

O tăcere stânjenitoare se aşternu între ei. Într-un târziu, Ambra îşi adună curajul de a rosti întrebarea dificilă pe care simţea că n-o mai poate amâna.

– Julián, trebuie să ştiu dacă ai fost implicat în vreun fel în moartea lui Edmond Kirsch.

Prinţul rămase tăcut o vreme. Iar când vorbi, glasul îi era încordat de durere.

– Ambra, mi-a fost foarte greu să accept faptul că ţi-ai petrecut atât de mult timp cu el, pregătind evenimentul din seara asta. Şi n-am fost deloc de acord cu decizia ta de a găzdui prezentarea unui personaj foarte controversat. Sincer, aş fi vrut să nu-l fi întâlnit niciodată. Însă, adăugă Julián după o pauză, jur că n-am niciun amestec în asasinarea lui. Am fost oripilat de ceea ce s-a întâmplat… şi de ideea că un asasinat public a avut loc în ţara noastră. Iar faptul că s-a petrecut la numai câţiva metri de femeia pe care o iubesc… mi-a cutremurat sufletul.

Ambra simţi sinceritatea din glasul lui şi o cuprinse un sentiment de

uşurare.

– Julián, îmi pare teribil de rău că a trebuit să te întreb, dar cu toate zvonurile care circulă, Palatul, Valdespino, povestea cu răpirea… chiar nu ştiam ce să mai cred.

Prinţul îi povesti tot ce ştia despre urzeala de comploturi şi conspiraţii din jurul asasinării lui Kirsch. Îi relată apoi despre tatăl lui suferind, despre întâlnirea de la El Escorial şi despre rapida înrăutăţire a stării regelui.

– Vino acasă, îi şopti el în final. Am nevoie de tine.

Un val de emoţii contradictorii îi cuprinse inima, la auzul inflexiunilor calde din glasul lui.

– Încă un lucru, adăugă el pe un ton mai relaxat. Mi-a venit o idee bizară şi aş vrea să ştiu ce părere ai. Cred că ar trebui să anulăm logodna… şi să luăm totul de la început.

Ambra simţi că i se taie picioarele. Ştia ce consecinţe drastice ar avea acest lucru pentru el şi Casa Regală.

– Ai… ai *face* tu asta?

– Draga mea, pentru şansa de a-ţi cere din nou mâna într-o zi, între patru ochi… aş face absolut orice, râse tandru Julián.

Capitolul 101

ConspiracyNet.com

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ – TOTUL DESPRE KIRSCH

E LIVE!
E EXTRAORDINAR!
PENTRU A REVIZIONA PREZENTAREA ŞI A CITI REACŢIILE ÎN PLAN INTERNAŢIONAL, APĂSAŢI AICI!
ŞI ALTE ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ PE ACEEAŞI TEMĂ…

MĂRTURISIRE PAPALĂ

Oficialii palmarieni neagă cu tărie că ar avea vreo legătură cu persoana cunoscută ca Regentul. Indiferent de rezultatul investigaţiei declanşate, jurnaliştii de profil sunt de părere că scandalul din această seară ar putea fi lovitura de graţie pentru controversata Biserică, despre care Edmond Kirsch a susţinut întotdeauna că ar fi răspunzătoare pentru moartea mamei lui.

În plus, dată fiind toată atenţia mediatică revărsată asupra palmarienilor, surse mass media au readus pe tapet un articol de presă din aprilie 2016. Articolul, devenit între timp viral, este un interviu în care fostul papă palmarian Gregorio al XVIII-lea (alias Ginés Jesús Hernández) mărturisea că Biserica lui fusese „o escrocherie de la bun început", fondată „ca o scamatorie de evaziune fiscală".

PALATUL REGAL: SCUZE, ACUZAŢII, REGE MURIBUND

Palatul Regal a dat declaraţii de presă care-i exonerează pe comandantul Garza şi pe Robert Langdon de orice fapte ilegale în seara aceasta. Amândurora le-au fost cerute scuze în mod public.

Palatul n-a comentat încă pe marginea aparentei implicări a episcopului Valdespino în crimele comise în această seară, dar se crede că prelatul este împreună cu prinţul Julián, aflat în momentul de faţă la un spital neprecizat, veghindu-şi tatăl suferind, a cărui stare se pare că este critică.

UNDE ESTE MONTE?

Informatorul nostru exclusiv, monte@iglesia.org, pare să fi dispărut fără urmă şi fără a-şi fi dezvăluit identitatea. În conformitate cu sondajul nostru de opinie, aproape toţi cei intervievaţi bănuiesc că „Monte" este unul dintre discipolii lui Kirsch cu pregătire tehnologică, însă o nouă teorie susţine că pseudonimul „Monte" ar putea fi, de fapt, o prescurtare de la Mónica – respectiv coordonatoarea de relaţii publice a Palatului Regal, Mónica Martín,

Alte detalii, pe măsură ce le vom avea!

Capitolul 102

Există în lume treizeci şi trei de „grădini Shakespeare” – parcuri botanice în care cresc doar plante menţionate în piesele lui William Shakespeare, printre care „un trandafir, oricum îi spui” al Julietei{35}, buchetul de rozmarin al Ofeliei, panseluţe, fenicul, căldăruşe, virnanţ, margarete şi violete. Pe lângă cele din Stratford-upon-Avon, Viena, San Francisco şi Central Park din New York City, există o grădină Shakespeare şi lângă Centrul de Supercalcul din Barcelona.

În lumina palidă a becurilor stradale îndepărtate, aşezată pe bancă printre căldăruşe, Ambra Vidal închise telefonul după emoţionanta convorbire cu prinţul Julián exact în clipa în care Robert Langdon ieşea din fosta biserică. Le înapoie telefonul mobil celor doi agenţi ai Gărzii Regale şi-l strigă pe profesorul american, care o zări şi se îndreptă spre ea.

Ambra îşi stăpâni cu greu un zâmbet văzându-l cu sacoul aruncat neglijent pe un umăr şi cu mânecile cămăşii suflecate, lăsând la vedere ceasul cu Mickey Mouse.

– Bună, o salută el cu glasul sfârşit, în ciuda zâmbetului care-i stăruia în colţul gurii.

În timp ce făceau câţiva paşi împreună pe aleile grădinii, ea îi povesti despre conversaţia cu Julián – despre scuzele lui, despre faptul că se declarase nevinovat şi despre propunerea de a-şi anula logodna şi a-şi lua idila de la capăt.

– Un adevărat prinţ de poveste, glumi Langdon, cu toate că părea sincer impresionat.

– Şi-a făcut griji pentru mine, continuă Ambra. A fost o noapte dificilă. Şi vrea să mă întorc la Madrid fără întârziere. Tatăl lui e pe moarte, iar el…

– Ambra, o întrerupse Langdon pe un ton blând, nu e nevoie să-mi explici nimic. Ar trebui să te duci.

Ei i se păru că sesizează o nuanţă de dezamăgire în glasul lui, şi undeva în adâncul sufletului acelaşi lucru îl simţea şi ea.

– Robert, pot să-ţi pun o întrebare personală?

– Fireşte.

– După părerea *ta*… ezită ea… legile fizicii sunt suficiente?

El o privi ca şi când s-ar fi aşteptat la o cu totul altă întrebare.

– Suficiente în ce sens?

– În sens *spiritual*. Ţi-e suficient să trăieşti într-un univers ale cărui legi fizice dau naştere spontan vieţii? Sau ai prefera… un Dumnezeu?

Se întrerupse, cu un aer stânjenit.

– Scuză-mă, reluă ea apoi. După tot ce s-a întâmplat în noaptea asta, îmi dau seama că e o întrebare ciudată.

– Ei bine, replică Langdon râzând, cred că răspunsul meu ar avea de câştigat de pe urma unui somn bun de o noapte. Dar nu, întrebarea nu e ciudată. Oamenii mă întreabă mereu dacă cred în Dumnezeu.

– Şi cele răspunzi?

– Le spun adevărul. Şi anume că, *pentru mine,* misterul lui Dumnezeu rezidă în deosebirea dintre coduri şi tipare.

Ea îi privi neîncrezătoare.

– Nu sunt sigură că înţeleg.

– Între coduri şi tipare există o deosebire substanţială, şi foarte mulţi oameni fac confuzie între ele. Însă în domeniul meu de activitate, este esenţial să înţeleg deosebirea fundamentală dintre ele.

– Adică?

Langdon se opri şi se întoarse spre ea.

– Un *tipar* este orice secvenţă organizată distinct. Tiparele există pretutindeni în natură – seminţele în spirală ale florii-soarelui, celulele hexagonale ale unui fagure de albine, undele circulare care se formează pe oglinda unui lac când arunci o piatră şi aşa mai departe.

– Bun. Şi codurile?

– Ele sunt deosebite. Prin definiţie, explică Langdon pe un ton însufleţit, un cod trebuie să conţină *informaţie.* Să facă mai mult decât să formeze un simplu tipar: şi anume să transmită date şi să comunice un înţeles. Exemplele de coduri includ limbajul scris, notaţia muzicală, ecuaţiile matematice, limbajele de computer şi chiar simboluri simple precum un crucifix. Toate acestea pot transmite o semnificaţie sau o informaţie, aşa cum seminţele în spirală ale florii-soarelui nu pot s-o facă.

„Cred că înţeleg conceptul, dar nu şi ce legătură are el cu Dumnezeu", îşi spuse Ambra.

– Cealaltă deosebire dintre coduri şi tipare, continuă Langdon, este aceea că primele nu apar în mod firesc în natură. Notele muzicale nu cresc în copaci, iar simbolurile nu se desenează singure în nisip. Codurile sunt invenţii deliberate ale unei conştiinţe dotate cu inteligenţă.

– Deci codurile au la bază o intenţie sau o conştientizare, conchise Ambra.

– Exact. Ele nu apar în mod organic; trebuie create.

– Şi cu ADN-ul cum e? întrebă ea studiindu-i chipul câteva clipe.

Un zâmbet de dascăl la catedră apăru pe buzele lui Langdon.

– Bingo! exclamă el. Codul generic. *Ăsta* e paradoxul.

Ambra simţi un val de adrenalină. Codul genetic conţinea, într-adevăr, *informaţii* – instrucţiuni precise pentru construirea unui organism. Şi conform logicii profesorului, asta nu putea însemna decât un singur lucru.

– Crezi că ADN-ul a fost creat de o conştiinţă inteligentă!

Langdon ridică o mână în aer, într-un gest comic de autoapărare.

– Ia-o uşor, tigrişorule! râse el. Păşeşti pe un teritoriu periculos. Dă-mi voie să-ţi mai spun ceva. Încă de când eram copil am avut convingerea interioară că la baza universului se află o constantă. Când mă uit la precizia matematicii, la caracterul imuabil al legilor fizicii şi la simetriile cosmosului, n-am senzaţia că privesc o ştiinţa rece şi impersonală; mi se pare că văd o amprentă vie… umbra unei forţe superioare aflate imediat, dincolo de puterea noastră de percepţie.

– Mi-aş dori ca toată lumea să gândească aşa cum gândeşti tu, replică Ambra, impresionată de forţa cuvintelor lui. Îmi pare că ne războim prea mult între noi în numele lui Dumnezeu, fiecare are o altă versiune a adevărului.

– Da, şi de asta spera Edmond că ştiinţa va putea să ne unească într-o zi. Ca să-l citez: „Dacă toţi am venera gravitaţia, n-ar mai exista dezacorduri cu privire la direcţia în care ne atrage."

Fără a mai rosti altceva, Langdon desenă cu vârful pantofului câteva linii pe pietrişul aleii dintre ei.

– Adevărat sau fals? întrebă el apoi.

Nedumerită, Ambra privi desenul – o ecuaţie simplă, scrisă cu cifre romane.

$$I + XI = X$$

„Unu plus unsprezece egal zece?"

– Fals, răspunse ea imediat.

– Şi nu există *nicio* posibilitate ca ecuaţia să fie corectă?

– Nu. Ceea ce ai scris e în mod categoric fals, clătină din cap Ambra.

Langdon o luă de mână şi o trase încet pe latura aleii pe care stătea el. Când Ambra se uită în jos, văzu ecuaţia din punctul lui de vedere. Întoarsă cu susul în jos.

$$X = IX + I$$

Uimită, ridică privarea spre el.

– Zece egal nouă plus unu, rosti profesorul cu un zâmbet. Uneori, nu e nevoie decât să-ţi schimbi perspectiva pentru a percepe adevărul altuia.

Ambra încuviinţă cu o înclinare a capului, amintindu-şi că văzuse de zeci de ori autoportretul lui Winston fără a-i sesiza adevărata semnificaţie.

– Şi dacă tot vorbim despre întrezărirea adevărurilor ascunse, continuă Langdon cu o neaşteptată lucire de amuzament în ochi, ai noroc în seara asta. Uite un simbol secret ascuns acolo. Pe furgoneta aceea.

Ea privi în direcţia indicată de el şi zări o furgonetă FedEx aşteptând la un semafor pe Avenida de Pedralbes. „Un simbol secret?!" Pe vehicul nu se vedea altceva decât arhicunoscuta siglă a companiei.

– Numele e un cod, îi explică Langdon. Include un al doilea nivel de semnificaţie – un *simbol* ascuns care reflectă mişcarea înainte a companiei.

Ambra se uită mai bine.

– Nu sunt decât nişte litere!

– Ai încredere în mine, în sigla FedEx e inclus un foarte cunoscut simbol şi, întâmplător sau nu, indică direcţia înainte.

– Indică? Vrei să spui… ca o săgeată?

– Exact, zâmbi Langdon. Eşti muzeograf – gândeşte-te la spaţiul negativ!

Ambra studie literele din nou, tot degeaba. Când furgoneta demară, se răsuci înapoi, spre Langdon.

– Spune-mi!

– Nu, râse el. Într-o zi o să vezi simbolul. Şi când o să-l *vezi*… n-o să mai poţi să-l ignori!

Ea deschise gura să protesteze, dar îi văzu pe cei doi agenţi ai Gărzii Regale apropiindu-se.

– Doamnă Vidal, avionul ne aşteaptă.

Ea încuviinţă înclinând din cap şi se întoarse spre Langdon.

– Tu de ce nu vii? îi şopti Ambra. Sunt sigură că prinţul va dori să-ţi mulţumească perso…

– Eşti amabilă, o întrerupse el. Însă ştim amândoi că aş fi a cincea roată la căruţă şi, pe urmă, mi-am rezervat deja un pat acolo, preciză el şi-i făcu semn spre Gran Hotel Princesa Sofía, în apropiere, unde luase odată prânzul împreună cu Edmond. Am cardul de credit şi am împrumutat un telefon din laboratorul lui Edmond. Nu-mi mai trebuie nimic altceva.

Momentul apropiat al despărţirii îi frângea Ambrei inima şi, în ciuda expresiei lui stoice, bănuia că şi Langdon simţea acelaşi lucru. Fără să-i mai pese de ce ar fi putut crede agenţii, făcu hotărâtă un pas înainte şi-l cuprinse cu braţele.

Profesorul o strânse lângă el cu aceeaşi căldură, ţinând-o la pieptul lui câteva clipe, probabil mai multe decât ar fi trebuit, după care îi dădu drumul încet.

În acel moment. Ambra Vidal simţi un freamăt în suflet. Şi înţelese

deodată la ce se referise Edmond când amintise despre energia iubirii şi a luminii… revărsându-se la nesfârşit, pentru a umple întregul univers.

„Dragostea nu este o emoţie finită.

N-avem doar o cantitate limitată de dăruit.

Inimile noastre degajă dragoste oricând avem nevoie de ea.”

Aşa cum doi părinţi îşi pot iubi copilul nou-născut fără ca dragostea lor reciprocă să scadă măcar cu un dram, la fel simţea ea în acel moment afecţiune pentru doi bărbaţi diferiţi.

„Cu adevărat, dragostea nu este o emoţie finită, reflectă ea. Poate fi generată spontan, din nimic.”

Când maşina care avea s-o ducă înapoi la prinţul ei demară, întoarse capul şi se uită spre Langdon, rămas singur în grădină. El o privea la rândul lui, neclintit. Îi zâmbi uşor, îi făcu un semn mic cu mâna şi apoi, brusc, îşi îndepărtă privirea… părând să aibă nevoie de un moment pentru el înainte de a-şi arunca sacoul din nou peste umăr şi a porni, singur, spre hotel.

Capitolul 103

În clipa în care orologiul Palatului bătu de amiază, Mónica Martín îşi strânse notiţele şi se pregăti să iasă în Plaza de la Almudena pentru a se adresa presei.

Puţin mai devreme în dimineaţa aceea, prinţul Julián apăruse în direct la televiziune, anunţând decesul tatălui său. Cu o emoţie mişcătoare şi o prestanţă regală, vorbise despre moştenirea regretatului suveran şi despre propriile sale aspiraţii pentru Spania. Îndemnase la toleranţă într-o lume divizată. Făgăduise să înveţe din lecţiile istoriei şi să-şi deschidă inima către schimbare. Salutase frumuseţea şi cultura ţării lui şi-şi afirmase dragostea adâncă şi nestrămutată pentru poporul spaniol.

Fusese unul dintre cele mai reuşite discursuri din câte auzise Martín vreodată; nici nu şi-ar fi putut imagina un mod mai elocvent în care viitorul rege să-şi înceapă domnia. Spre sfârşitul alocuţiunii, Julián păstrase un moment de reculegere în amintirea celor doi agenţi ai Gărzii Regale care-şi pierduseră viaţa la datorie cu o noapte în urmă, protejând-o pe viitoarea regină a Spaniei. Apoi, după o clipă de tăcere, anunţase producerea unui alt eveniment trist. Prietenul de o viaţa al suveranului, episcopul Antonio Valdespino, se stinsese şi el în dimineaţa aceea, la numai câteva ore după moartea regelui. Bătrânul prelat suferise un infarct, fiind, probabil, prea slăbit pentru a suporta durerea profundă provocată de pierderea regelui, dar şi de valul de acuzaţii nedrepte lansate la adresa lui cu o noapte în nună.

Vestea morţii lui Valdespino calmase, desigur, apelurile publice la iniţierea unei investigaţii, unii sugerând că o exprimare a scuzelor era suficientă; la urma urmei, toate dovezile împotriva episcopului fuseseră circumstanţiale şi ar fi putui fi foarte uşor fabricate de duşmanii lui. Înainte ca Martín să iasă pe uşa biroului, Suresh Bhalla îi tăie calea.

– Toţi te consideră o eroină, îi spuse el entuziast. Laude de peste tot pentru monte@iglesia.org – deţinător al adevărului şi discipol al lui Edmond Kirsch!

– Suresh, nu *eu* sunt Monte! insistă ea exasperată. Crede-mă când îţi spun!

– Oh, ştiu că nu tu eşti, replică el. Fiindcă, oricine ar fi, e o persoană mult mai şmecheră decât tine. Am tot încercat să-i iau urma mesajelor, însă… niciun rezultat! De parcă individul nici n-ar exista!

– Ei bine, mai încearcă. Vreau să mă asigur că nu sunt scurgeri de informaţii din Palat. Şi, te rog, spune-mi că telefoanele pe care le-ai furat aseară…

– Sunt înapoi în seiful prinţului, o asigură el. Aşa cum am promis.

Martín răsuflă uşurată, ştiind că Julián abia se întorsese la Palat.

– Încă un detaliu, adăugă Suresh. Tocmai am obţinut de la furnizorul de telefonie evidenţa convorbirilor efectuate la Palat. Nu există evidenţe pentru niciun apel iniţiat din Palat către Muzeul Guggenheim seara trecută. Cineva probabil că ne-a piratat numărul, ca să dea acel telefon şi să-l treacă pe Ávila pe lista invitaţilor. Urmărim pista.

Mónica se bucură să audă că apelul incriminator nu fusese făcut din interiorul Palatului.

– Să mă ţii la curent, te rog, îi ceru ea şi păşi spre uşă.

Afară, zarva jurnaliştilor care aşteptau deveni mai intensă.

– S-a strâns o mulţime frumoasă acolo, comentă Suresh. S-a întâmplat cumva ceva interesant seara trecută?

– Ei, doar câteva mărunţişuri.

– Nu, să nu-mi spui! A purtat Ambra Vidal o nouă rochie de designer?

– Suresh! izbucni ea în râs. Eşti ridicol! Gata, trebuie să mă duc.

– Ce ai în program? întrebă el arătând spre teancul de notiţe din mâna ei.

– Detalii peste detalii. Mai întâi, avem de stabilit protocoalele mass media pentru încoronare, pe urmă trebuie să revăd…

– Doamne, plictisitoare mai eşti! o întrerupse el şi o luă la picior, pe un alt culoar.

Martín râse iar. „Mulţumesc Suresh. Şi tu îmi eşti drag."

Când ajunse la uşă, se opri o clipă şi cuprinse cu privirea piaţa scăldată în soare, în care se strânsese cea mai numeroasă mulţime de reporteri şi cameramani din câte văzuse vreodată în faţa Palatului Regal. Răsunând adânc, Mónica Martín îşi aşeză mai bine ochelarii pe nas şi-şi adună gândurile. Pe urmă păşi în lumina soarelui spaniol.

La etaj, în apartamentul regal, prinţul Julián urmărea conferinţa de presă a Mónicăi Martín în timp ce se dezbrăca. Era istovit, dar şi profund uşurat să ştie că Ambra se afla în siguranţă, se întorsese la el şi în acel moment dormea dusă. Ultimele ei cuvinte rostite la telefon îi umpluseră sufletul de bucurie.

„Julián, nici nu-ţi imaginezi ce mult înseamnă pentru mine faptul că eşti dispus s-o luăm de la capăt împreună, numai noi doi, departe de ochii publicului. Dragostea trebuie să fie intimă; nu e nevoie ca lumea să-i ştie toate detaliile."

Ambra îi readusese optimismul în inimă într-o zi întunecată de

pierderea tatălui său.

Se duse să-şi pună sacoul în dulap şi simţi ceva în buzunar – sticluţa cu soluţie de morfină pentru administrare orală din salonul de la spital al regelui. O găsise, surprins, pe masa lângă care şedea episcopul Valdespino. Golită.

În întunericul salonului, când durerosul adevăr îi devenise limpede, Julián îngenunchease şi rostise o rugăciune tăcută pentru cei doi vechi prieteni. Apoi luase sticluţa de morfină şi o strecurase în buzunar. Înainte să părăsească încăperea, ridicase încet capul episcopului, cu faţa încă udă de lacrimi, de pe pieptul regelui şi-l reaşezase pe prelat în scaun în poziţie dreaptă… cu mâinile împreunate în rugăciune.

„Dragostea trebuie să fie intimă, îl învăţase Ambra. Nu e nevoie ca lumea să-i ştie toate detaliile.”

Capitolul 104

Colina înaltă de aproape două sute de metri, cunoscută ca Montjuïc, se află în extremitatea sud-vestică a Barcelonei şi este încununată de castelul Montjuïc – o vastă fortăreaţă construită în secolul al XVII-lea pe culmea unei faleze abrupte, cu vederi spectaculoase spre Marea Balearelor. Pe aceeaşi colină se află, de asemenea, superbul Palau Nacional – un maiestuos palat în stil renascentist, gazda Expoziţiei Internaţionale organizate în 1929 la Barcelona.

Şezând într-o cabină privată a telegondolei, suspendat în aer la jumătatea drumului spre culme, Robert Langdon privea peisajul împădurit de dedesubt, bucuros să iasă puţin din oraş. „Chiar aveam nevoie de o schimbare de perspectivă", îşi spuse el, încântat de liniştea din jur şi de căldura soarelui de la amiază.

După ce dormise până târziu în camera lui de la Gran Hotel Princesa Sofía şi făcuse apoi un duş fierbinte, se delectase cu ouă, fulgi de ovăz şi churros{36}, plus o cafetieră întreagă de cafea Nomad, în timp ce urmărise ştirile de dimineaţă comutând de pe un canal pe altul.

Aşa cum ar fi fost de aşteptat, prezentarea lui Edmond Kirsch era încă subiectul principal, specialiştii dezbătând înfocat atât teoriile şi predicţiile lui, cât şi potenţialul lor impact asupra religiei. Ca profesor, animat fiind de pasiunea de a-i învăţa pe alţii, Robert Langdon nu putea decât să zâmbească.

„Dialogul este întotdeauna mai important decât consensul."

Văzuse deja de dimineaţă câţiva întreprinzători care fluturau pe sub nasul potenţialilor cumpărători abţibilduri pentru parbriz cu mesaje ca *AL ŞAPTELEA REGN E REGATUL LUI DUMNEZEU!* sau *KIRSCH ESTE COPILOTUL MEU,* precum şi alţii care vindeau statuete ale Fecioarei Maria alături de figurine reprezentându-l pe Charles Darwin.

„Capitalismul n-are o religie anume", medită el, amintindu-şi de butada lui preferată din dimineaţa aceea – un tânăr pe skateboard cu un tricou pictat manual pe care scria:

EU SUNT MONTE@IGLESIA.ORG

Presa susţinea în continuare că identitatea informatorului on-line rămăsese un mister. La fel de incerte erau rolurile jucate de diverşi actori din planul secund – Regentul, răposatul episcop şi palmarienii. Totul era un amalgam de presupuneri şi ipoteze.

Din fericire, apetenţa publicului pentru violenţele care însoţiseră prezentarea lui Kirsch părea să se estompeze, lăsând loc interesului real pentru conţinutul ei. Marele final al predicţiilor futurologului –

imaginea în tonuri aprinse a unui viitor utopic – impresionase profund milioanele de privitori şi trimisese peste noapte titlurile cu tematică tehnologică optimistă pe lista celor mai bine vândute cărţi.

ABUNDENŢĂ: VIITORUL ESTE MAI BUN DECÂT VĂ ÎNCHIPUIŢI
CE DOREŞTE TEHNOLOGIA
SINGULARITATEA ESTE APROAPE

În ciuda pesimismului său de şcoală veche în privinţa locului tot mai important ocupat de tehnologie, Langdon se văzu nevoit să recunoască sincer că în dimineaţa aceea era mult mai încrezător în perspectivele omenirii. Programele de ştiri anunţau deja preconizate realizări care aveau să permită depoluarea oceanelor, obţinerea unor cantităţi nelimitate de apă potabilă, cultivarea hranei în deşerturi, vindecarea unor maladii letale şi chiar lansarea unor roiuri de „drone solare" care să plutească în aer deasupra ţărilor sărace şi să le ofere acces gratuit la internet, ajutând „lumea a treia" să devină o parte integrantă a economiei mondiale.

Ţinând seama de toată această fascinaţie generalizată pentru tehnologie, Langdon găsea aproape inexplicabil faptul că nimeni nu ştia nimic despre Winston; Kirsch îl construise în cel mai deplin secret. Fără îndoială, toată lumea auzise despre supercomputerul dual E-Wave, lăsat moştenire Centrului de Supercalcul din Barcelona, şi profesorul se întrebă cât timp va mai trece până când programatorii vor începe să folosească instrumentele create de Edmond pentru a construi alţi Winston.

În telegondolă începuse să fie prea cald, iar el abia aştepta să coboare la aer şi să exploreze fortăreaţa, palatul şi celebra „Fântână Magică". Era nerăbdător să-şi abată gândurile de la Edmond vreme de o oră şi să admire câteva privelişti.

Curios să afle mai multe despre Montjuïc şi istoria lui, ridică privirea spre plăcuţa informativă multilingvă prinsă pe peretele interior al telegondolei. Începu să citească, dar n-ajunse, mai departe de prima frază.

> Numele Montjuïc provine ori din catalana medievală, în care *Montjuich* însemna „Colina evreilor", ori din latinescul *Mons Jovis,* „Muntele lui Jupiter".

Şi se opri brusc. Tocmai tăcuse o conexiune neaşteptata.

„Nu poate să fie o coincidenţă!"

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea i se părea mai tulburătoare. Într-un târziu, scoase din buzunar telefonul lui Edmond şi reciti citatul din Winston Churchill despre conturarea propriei

moşteniri culturale, setat ca *screen-saver*.

„Istoria va fi generoasă cu mine, fiindcă intenţionez s-o scriu."

După un lung moment de ezitare, atinse iconiţa *W* şi duse telefonul la ureche. Conexiunea se făcu instantaneu.

– Domnul profesor Langdon, bănuiesc, rosti un glas familiar, cu accent britanic. Aţi sunat exact la timp. În scurt timp mă voi retrage.

Fără niciun preambul, Langdon declară:

– *Monte* în spaniolă înseamnă munte sau deal, adică *hill* în engleză.

Winston râse în stilul lui caracteristic, uşor stângaci.

– Aş zice că da.

– Iar *iglesia* înseamnă biserică, *church* în engleză.

– Aţi nimerit două din două, domnule profesor! Poate vă gândiţi să predaţi şi spaniola…

– Ceea ce înseamnă că monte@iglesia se traduce literal prin hill@church.

– Corect şi de data aceasta, replică Winston după o pauză de câteva momente.

– Şi ţinând seama că numele tău e Winston şi că Edmond era un mare admirator al lui Winston Churchill, mi se pare că adresa de e-mail hill@church seamănă prea mult a…

– Coincidenţă?

– Exact.

– Ei bine, replică Winston părând amuzat, statistic vorbind, trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră. M-am gândit că, până la urmă, s-ar putea să vă daţi seama.

Langdon privea pe geamul telegondolei, uluit.

– Aşadar, *tu* eşti… monte@iglesia.org.

– Într-adevăr. La urma urmei, cineva trebuia să sufle în pânzele lui Edmond. Şi cine ar fi putut s-o facă mai bine decât mine? Am creat monte@iglesia.org ca să alimentez site-urile conspiraţioniste. Aşa cum ştiţi, conspiraţiile au o viaţă proprie şi am estimat că activitatea on-line al lui Monte ar spori audienţa generală a lui Edmond chiar şi cu cinci sute la sută. Procentul real s-a dovedit a fi de şase sute douăzeci la sută. După cum spuneaţi şi dumneavoastră mai devreme, cred că Edmond ar fi mândru de mine.

Telegondola se legăna uşor în adierea vântului, iar înăuntru profesorul se străduia să asimileze informaţia.

– Winston… ţi-a *cerut* Edmond să faci lucrul ăsta?

– Nu, explicit nu mi-a cerut, dar instrucţiunile de programare îmi impuneau să identific modalităţi creative de a asigura pentru prezentarea lui o audienţă cât mai mare posibil.

– Şi dacă vei fi prins? În fond, monte@iglesia.org nu e chiar cel mai criptic pseudonim pe care l-am întâlnit!

– Doar câţiva oameni ştiu de existenţa mea, iar în aproximativ opt

minute voi fi şters pentru totdeauna şi distrus, deci nu-mi fac probleme din cauza asta. „Monte” a fost doar un instrument cu care să servesc cât mai bine interesele lui Edmond şi, aşa cum spuneam, cred că inventatorul ar fi fost foarte mulţumit de felul în care a decurs seara pentru el.

– Mulţumit de felul în care a decurs! exclamă revoltat Langdon. Dar a fost *ucis!*

– M-aţi înţeles greşit, replică Winston pe un ton sec. Mă refeream la cota de piaţa a prezentării lui şi acesta, repet, a fost principalul deziderat de atins.

Glasul lipsit de orice inflexiuni îi reaminti profesorului că, deşi părea o fiinţă umană în carne şi oase, Winston era cu totul altceva.

– Moartea lui Edmond este o tragedie cumplită, reluă computerul, şi, fireşte, mi-aş dori ca el să mai fie în viaţă. E important să ştiţi însă că se împăcase cu propria moarte. Cu o lună în urmă mi-a cerut să mă documentez cu privire la cele mai eficiente metode de sinucidere asistată. După ce am citit despre sute de cazuri, am decis: „Zece grame de secobarbital” – pe care el le-a şi cumpărat, ţinându-le la îndemână.

Langdon fu cuprins de milă în privinţa lui Edmond.

– Voia să-şi ia viaţa?

– Categoric. Şi-şi dezvoltase chiar un simţ al umorului în acest sens. În vreme ce ne străduiam să găsim modalităţi cât mai creative de a spori atractivitatea prezentării lui, a glumit la un moment dat spunând că poate ar trebui să înghită, pur şi simplu, secobarbitalul la încheierea prezentării şi să moară acolo, pe scenă.

– Chiar a *zis* el aşa ceva?

– Era foarte relaxat în privinţa asta. Glumea, de asemenea, că nimic nu sporea mai mult ratingul unei emisiuni TV decât o moarte în direct. Şi avea dreptate, fireşte. Dacă analizaţi evenimentele mediatice cu cele mai mari rate de vizualizare, aproape toate…

– Winston, termină! Devii morbid!

„Cât mai durează călătoria cu telegondola asta?” Langdon se simţi deodată captiv în cabina îngustă. În faţă, mijindu-şi ochii împotriva soarelui de amiază, nu zărea decât cabluri şi piloni de susţinere. „Fierb aici”, îşi zise el, străduindu-se să-şi adune gândurile care păreau să-i zboare în tot soiul de direcţii bizare.

– Domnule profesor, îl interpelă Winston. Doriţi să mă mai întrebaţi şi altceva?

„Da! ar fi vrut el să strige în vreme ce un şuvoi de idei tulburătoare începu să i se contureze în minte. Mai am o sumedenie de întrebări!” Se forţă să respire adânc şi să se liniştească. „Gândeşte limpede, Robert! Nu despica firul în patru!”

Însă gândurile începuseră să-i roiască prea rapid pentru a le mai controla.

Îşi aminti cum moartea lui Edmond, survenită în văzul tuturor, făcuse ca prezentarea lui să devină principalul subiect de dezbateri al întregii planete… şi ca audienţa să explodeze de la câteva milioane la peste cinci sute de milioane de spectatori.

Îşi aminti de dorinţa lui încrâncenată de a distruge Biserica Palmariană şi de faptul că asasinatul comis de un membru al respectivei Biserici împlinise aproape la perfecţie acest deziderat.

Îşi aminti şi de dispreţul pe care-l resimţea Edmond la adresa celor mai înverşunaţi duşmani ai lui – fanaticii religioşi care, dacă el ar fi murit răpus de cancer, ar fi pretins cu aroganţă că fusese pedepsit de Dumnezeu. „Aşa cum au şi făcut, oricât de greu ar fi de imaginat, în cazul scriitorului ateu Christopher Hitchens{37}." Acum însă, percepţia publică era cu totul alta – că Edmond fusese redus la tăcere de un fanatic religios.

„Edmond Kirsch – ucis de religie, martir al ştiinţei."

Langdon se ridică brusc în picioare, făcând telegondola să se clatine, şi se prinse cu mâinile de cadrul deschis al geamului, ca să se echilibreze, în minte răsunându-i cuvintele rostite de Winston noaptea trecută:

„Edmond voia să clădească o religie nouă… fundamentată pe ştiinţă."

Profesorul ştia, la fel ca orice persoană care citise câte ceva despre istoria religiilor, că nimic nu cimentează mai rapid credinţa unor oameni decât un seamăn de-al lor mort pentru cauza respectivă. Iisus pe cruce în creştinism. *Kedoshim* – Cei Sfinţi – în iudaism. *Shahid* – Martirii – în islamism.

„Martiriul este esenţa tuturor religiilor."

Ideile care i se conturau în minte îl împingeau tot mai repede cu fiece clipă spre o concluzie inevitabilă, către care nu voia să privească.

Noile religii oferă răspunsuri noi la marile întrebări ale vieţii.

„De unde venim? Încotro ne îndreptăm"

Noile religii îşi condamnă concurenţa.

„Edmond a denigrat seara trecută toate religiile lumii, fără excepţie."

Noile religii promit un viitor mai bun şi un rai care ne aşteaptă.

„Abundenţă: viitorul este mai bun decât vă închipuiţi."

După cum se vedea, Edmond bifase sistematic toate punctele din program.

– Winston? şopti Langdon cu glasul tremurat. Cine l-a angajat pe asasinul care l-a ucis pe Edmond?

– Regentul.

– Da, replică el cu mai multă vigoare. Dar *cine* e Regentul? Cine e persoana care a angajat un membru al Bisericii Palmariene ca să-l asasineze pe Edmond în mijlocul prezentării lui în direct?

Winston rămase tăcut câteva clipe.

– Sesizez un ton de suspiciune în glasul dumneavoastră, domnule profesor, însă nu trebuie să vă faceţi griji. Eu am fost programat să-l protejez pe Edmond Kirsch. Îl consider cel mai bun prieten al meu. Intelectual fiind, adăugă computerul după o altă pauză, aţi citit, fără îndoială, *Şoareci şi oameni.*

Spusele lui Winston păreau ca nuca-n perete.

– Da, sigur, dar ce legătură are asta…

Brusc, simţi cum i se taie răsuflarea. Pentru o fracţiune de secundă crezu că telegondola se desprinsese de cablu. Orizontul păru să se încline într-o parte, iar el se văzu nevoit să se proptească de peretele cabinei, ca să nu cadă.

„Un act de devotament, de curaj şi de compasiune.” Acestea fuseseră cuvintele pe care, în liceu, alesese să le folosească pentru a descrie una dintre cele mai cunoscute dovezi de prietenie din literatura mondială – finalul tulburător al romanului *Şoareci şi oameni,* de John Steinbeck, în care eroul principal îşi ucide cel mai bun prieten pentru a-l cruţa de un sfârşit cumplit.

– Winston… şopti Langdon. Te rog… nu!

– Credeţi-mă, răspunse computerul. Aşa *a vrut* Edmond.

Capitolul 105

Dr. Mateo Valero, directorul Centrului de Supercalcul din Barcelona, închise confuz telefonul şi ieşi în corpul central al fostei biserici Torre Girona ca să se uite din nou la spectaculosul computer etajat al lui Edmond Kirsch.

Fusese înştiinţat cu câteva ore mai devreme că avea să fie noul „administrator" al acelui dispozitiv informatic de ultimă generaţie. De atunci însă, sentimentele lui iniţiale de bucurie şi entuziasm păliseră considerabil.

Cu câteva minute în urmă primise un apel telefonic disperat de la cunoscutul profesor american Robert Langdon, acesta depanându-i pe nerăsuflate o poveste pe care cu numai o zi înainte Valero ar fi considerat-o basm de adormit copii. Astăzi însă, după ce văzuse impresionanta prezentare a lui Kirsch şi apoi computerul E-Wave, tindea să creadă că exista totuşi un dram de adevăr în ceea ce auzise.

Povestea pe care i-o relatase Langdon era una a inocenţei… a purităţii unor maşini de calcul care făceau exact ceea ce li se cerea. Întotdeauna. Fără greş. Valero îşi petrecuse viaţa întreagă studiind asemenea maşini şi deprinzând paşii delicaţi ai exploatării depline a potenţialului lor.

„Arta e să ştii cum să ceri."

Valero avertizase în mod repetat că inteligenţa artificială progresa într-un ritm înşelător de rapid şi că se impunea stabilirea unor reglementări stricte în privinţa capacităţii lor de a interacţiona cu omul.

Într-adevăr, adoptarea unor restricţii părea o măsură iraţională pentru mulţi vizionari ai domeniului tehnologic, mai ales ţinând seama de noile posibilităţi incitante care apăreau aproape în fiecare zi. Dincolo de fiorul inovaţiei, mai era şi problema averilor uriaşe care puteau fi făcute exploatând inteligenţa artificială, şi nimic nu putea şterge mai rapid limitele decât lăcomia omenească.

Valero fusese întotdeauna un mare admirator al geniului cutezător al lui Kirsch. De data aceasta însă, se părea că Edmond dovedise neglijenţă, împingând periculos de departe toate limitele, odată cu ultima lui creaţie.

„O creaţie pe care n-o voi cunoaşte niciodată", conştientiză Valero.

După spusele lui Langdon, Edmond concepuse şi integrase în E-Wave un program de inteligenţă artificială incredibil de avansat, pe nume Winston, programat să se autodistrugă la ora treisprezece a zilei următoare morţii lui Kirsch. Cu câteva minute în urmă, la insistenţele profesorului american, Valero confirmase că, într-adevăr, un sector semnificativ al băncii de date din E-Wave dispăruse exact la ora

precizată. Ştergerea sectorului fusese, de fapt, o „suprascriere" completă a datelor, ceea ce făcea ca orice recuperare să fie imposibilă.

Confirmarea păruse să mai domolească anxietatea profesorului. Langdon îi solicitase totuşi o întâlnire imediată pentru alte discuţii şi, în cele din urmă, conveniseră să se vadă a doua zi dimineaţă, în laborator.

În principiu, Valero înţelegea dorinţa lui Langdon de a face publică vestea fără nicio întârziere. Dar problema avea să fie una de credibilitate.

„Nimeni n-o să creadă aşa ceva."

Orice urmă a inteligenţei artificiale create de Kirsch fusese ştearsă, la fel ca toate consemnările activităţii ei. Mai problematic era însă un alt fapt: creaţia lui Kirsch depăşise atât de mult nivelul actual în domeniu, încât Valero aproape că-i putea auzi pe unii dintre colegii lui acuzându-l pe Langdon – din ignoranţă, din invidie sau chiar din instinct de conservare – că născocise întreaga poveste.

Mai era, pe de altă parte, şi chestiunea ecoului public. Dacă se constata că cele relatate de Langdon erau adevărate, computerul E-Wave avea să fie imediat privit ca un fel de monstru al lui Frankenstein. Iar furcile şi topoarele aveau să intre şi ele în scenă curând.

„Sau mai rău", îşi dădu seama Valero.

În lumea de azi, când atacurile teroriste luaseră amploare, cineva putea decide să arunce, pur şi simplu, în aer Centrul, autoproclamându-se salvator al întregii omeniri.

Fără îndoială, Valero ştia că avea multe lucruri la care să se gândească înainte de întâlnirea cu Langdon. Dar pe moment, trebuia să se achite de o promisiune.

„Cel puţin până când vom obţine unele răspunsuri."

Pătruns de o stranie melancolie, Valero aruncă o ultimă privire spre fascinantul computer etajat şi-i ascultă răsuflarea delicată în vreme ce lichidul de răcire îi circula prin milioanele de celule.

Îndreptându-se spre sala de control ca să iniţieze oprirea totală a sistemului, un impuls neaşteptat puse stăpânire pe el – unul pe care nu-l încercase nici măcar o dată în cei şaizeci şi trei de ani de viaţă.

Impulsul de a se ruga.

Sus, pe cel mai înalt meterez al castelului Montjuïc, Robert Langdon stătea singur, privind peste buza falezei verticale, spre portul de la poalele ei. Vântul se înteţise, iar el se simţea puţin nesigur pe picioare,

ca şi când echilibrul lui mental s-ar fi aflat în plin proces de recalibrare.

În ciuda asigurărilor primite de la dr. Valero, Robert era anxios şi foarte tensionat. Ecourile glasului cald al lui Winston îi răsunau încă în minte. Computerul lui Edmond vorbise cu acelaşi calm până în ultimul moment.

– Sunt surprins să vă aud dezamăgirea, domnule profesor, spusese Winston, ţinând seama că propria dumneavoastră credinţă are la bază un act de o ambiguitate mult mai mare.

Înainte ca el să poată răspunde, un mic text apăruse pe telefonul lui Edmond.

Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Unul-Născut L-a dat.
Evanghelia după Ioan, 3.16

– Dumnezeul dumneavoastră şi-a sacrificat cu brutalitate copilul, reluase Winston, lăsându-l să se chinuiască pe cruce ore în şir. În ceea ce-l priveşte pe Edmond, eu am pus capăt suferinţei unui muribund, fără să-i provoc nicio durere, ca să atrag atenţia asupra marilor lui realizări.

În căldura înăbuşitoare din telegondolă, Langdon ascultase siderat în timp ce Winston îi oferise cu calm justificări pentru fiecare dintre acţiunile lui dramatice.

Bătălia dusă de Edmond cu biserica Palmariană, îi explicase computerul, îl inspirase să-l caute şi să-l angajeze pe amiralul Ávila – un veteran al credinţei, al cărui trecut caracterizat de abuzul de alcool îl transformase într-un candidat perfect, uşor de manipulat, cu misiunea de a distruge reputaţia palmarienilor. Pentru Winston fusese foarte simplu să-şi asume identitatea Regentului, iniţiind câteva comunicări telefonice şi apoi virând nişte fonduri în contul bancar al lui Ávila. În realitate, palmarienii n-avuseseră niciun rol în conspiraţia de noaptea trecută.

Pe de altă parte, îl asigurase Winston, faptul că amiralul îl atacase pe scara în spirală încercând să-l ucidă nu fusese intenţionat.

– L-am trimis pe Ávila la Sagrada Família pentru a fi *prins*. Voiam să fie capturat, ca să-şi spună povestea sordidă şi să stârnească astfel un interes public şi mai mare pentru activitatea lui Edmond. I-am zis să intre în bazilică pe poarta de serviciu dinspre est, unde îl aştepta poliţia, în urma unui pont pe care tot eu i l-am dat. Eram sigur că amiralul avea să fie prins acolo, dar el a decis să sară un gard – poate a sesizat într-un fel prezenţa poliţiei. Scuzele mele profunde, domnule profesor. Spre deosebire de computere, oamenii suni imprevizibili.

Langdon chiar nu ştia ce să mai creadă.

Iar ultima explicaţie pe care i-o oferise Winston fusese şi cea mai destabilizatoare.

După ce s-a întâlnit cu cei trei clerici la Montserrat, Edmond a primit de la Valdespino un mesaj ameninţător în căsuţa lui vocală. Episcopul îl avertiza că cei doi colegi ai lui erau atât de îngrijoraţi din cauza prezentării, încât se gândeau să facă ei înşişi un anunţ înaintea lui, în speranţa că-l vor discredita reformulând datele descoperite de el. În mod evident, ideea era inacceptabilă.

Ameţit, Langdon se străduia să gândească în timp ce telegondola se legăna în aer.

– Edmond ar fi trebuit să mai adauge o singură linie de cod la programul tău, îi spusese el. Să nu ucizi!

– Din păcate, lucrurile nu sunt chiar atât de simple, domnule profesor. Oamenii nu învaţă supunându-se comenzilor, ci prin puterea exemplului. Judecând după cărţile, filmele, ştirile şi miturile voastre, se pare că oamenii i-au apreciat întotdeauna pe aceia care se sacrificau ei înşişi pentru un bine superior. Iisus, de exemplu.

– Winston, eu nu văd niciun „bine superior" aici.

– Nu? replicase Winston cu acelaşi ton sec. Daţi-mi voie să vă adresez o întrebare devenită arhicunoscută: Aţi prefera să trăiţi într-o lume fără tehnologie… sau într-una fără religie? Aţi prefera să trăiţi fără medicamente, electricitate, mijloace de transport şi antibiotice… sau fără fanatici care să declanşeze războaie în numele unor poveşti sau spirite imaginare?

Langdon rămăsese tăcut.

– Aşa ziceam şi eu, domnule profesor. Întunecatele religii trebuie să piară, pentru ca dulcea ştiinţă să domnească.

Singur pe meterezele castelului, Langdon privi în jos, spre apa care clipocea în depărtare, şi fu cuprins de o inefabilă senzaţie de detaşare de lumea în care trăia. Coborî treptele spre grădinile din apropiere şi trase adânc aer în piept, savurând mirosul de pin şi de ţintaură şi încercând cu disperare să uite glasul lui Winston. Acolo, printre flori, i se făcu deodată dor de Ambra; ar fi vrut s-o sune, să-i audă vocea şi să-i povestească tot ce se întâmplase în ora care trecuse. Însă când scoase din buzunar telefonul lui Edmond, îşi dădu seama că nu putea s-o facă.

„Ambra şi prinţul au nevoie să fie singuri o vreme. Eu mai pot aştepta."

Privirea i se opri pe iconiţa *W* de pe ecran. Simbolul era palid şi un mesaj scurt de eroare apăruse deasupra lui: CONTACTUL NU EXISTĂ. Chiar şi aşa, profesorul simţea o tulburătoare greutate în suflet. Nu era un tip paranoic, dar ştia că nu va mai putea să aibă niciodată încredere în telefonul acela, întrebându-se mereu ce alte abilităţi şi ce conexiuni secrete ar putea fi încă ascunse în softul lui.

Străbătu o alee îngustă şi căută până când găsi un pâlc de copaci umbroşi. Cu gândul la Edmond, puse telefonul pe o piatră plată. Apoi, ca şi când ar fi oficiat un sacrificiu ritualic, ridică un bolovan greu deasupra capului şi zdrobi cu toată forţa dispozitivul, făcându-l fărâme.

La ieşirea din parc, aruncă resturile într-un coş de gunoi şi pe urmă se întoarse, pornind la vale.

Şi în clipa aceea, nu putea să nu recunoască, se simţi deodată puţin mai uşor.

Şi, într-un mod straniu… puţin mai uman.

Epilog

Soarele după-amiezii târzii scălda turlele de la Sagrada Família, care proiectau umbre late pe caldarâmul din Plaça de Gaudí, oferind puţină umbră turiştilor ce-şi aşteptau rândul să intre în bazilică.

Robert Langdon se afla printre ei, privind cum îndrăgostiţii se fotografiau împreună, vizitatorii filmau împrejurimile, copiii ascultau la căşti, majoritatea celor din jur scriind SMS-uri şi e-mailuri sau verificându-şi corespondenţa – ignorând aparent catedrala de lângă ei.

Edmond afirmase în prezentarea lui de cu o seară înainte că tehnologia redusese cele „şase grade de separare”{38} ale omenirii la numai „patru grade”, fiecare persoană din lume fiind legată de toate celelalte prin cel mult alte patru persoane.

„În scurt timp, numărul va scădea la zero, adăugase Edmond, referindu-se la apropiata «singularitate» – momentul în care inteligenţa artificială avea s-o depăşească pe cea umană, cele două fuzionând într-o singură entitate. iar când se va întâmpla asta, noi, cei de acum, vom fi devenit deja cei de demult.”

Lui Langdon îi era aproape imposibil să-şi imagineze cum va arăta acel viilor, însă în timp ce privea oamenii din jurul lui, ceva îi spunea că miracolelor religiei le va fi tot mai greu să ţină pasul cu cele ale tehnologiei.

Când intră în bazilică, răsuflă uşurat la vederea interiorului familiar – cu totul diferit de caverna fantomatică de noaptea trecută.

Astăzi, Sagrada Família era plină de viaţă. Suliţe orbitoare de lumină cu reflexe irizante în nuanţe de stacojiu, auriu şi purpură – pătrundeau prin vitralii, părând să înflăcăreze pădurea deasă de coloane şi pilaştri. Sute de vizitatori, părând nişte pitici în imensitatea spaţiului, priveau în sus, în ampla arcuire a bolţii, şoaptele lor impresionate creând un reconfortant fundal sonor.

În timp ce păşea printre ei, Langdon admira formele organice una după alta, până când ajunse sus de tot, la dantelăria multicelulară care alcătuia cupola. Acea boltă centrală, susţineau unii, semăna cu un organism complex privit la microscop. Văzând-o în acel moment, scăldată în lumină, Langdon nu putea decât să fie de acord.

– Domnule profesor! strigă un glas familiar, iar când se întoarse, Langdon îl văzu pe părintele Beña apropiindu-se în grabă. Îmi pare rău, rosti preotul cu sinceritate. Tocmai am auzit pe cineva spunând că v-a văzut *aşteptând* la rând… Trebuia să mă fi sunat!

El zâmbi.

– Vă mulţumesc, dar aşa am avut timp să admir faţada. Şi, în plus, mi-am închipuit că azi vă odihniţi.

– Să mă odihnesc? râse Beña. Poate mâine.

– O cu totul altă atmosferă, comparativ cu seara trecută, zise Langdon schiţând un gest amplu în jurul lui.

– Lumina zilei face minuni. La fel ca prezenţa *oamenilor,* explică bătrânul şi, după o scurtă pauză în care-şi studie oaspetele, adăugă: De fapt, dacă tot sunteţi aici şi deranjul nu e prea mare, aş vrea să vă cer o părere despre ceva, la subsol.

În vreme ce păşea alături de preot prin mulţime, auzea zgomotele constructorilor reverberând deasupra capului şi-şi aminti că Sagrada Família era încă o operă în lucru.

– Aţi văzut cumva prezentarea lui Edmond?

Beña începu să râdă.

– De trei ori, chiar. Şi trebuie să spun că noţiunea aceasta nouă de entropie – „dorinţa" universului de a disipa energia – îmi pare că seamănă puţin cu Creaţia. Când mă gândesc la Big Bang şi la universul în expansiune, văd un glob de energie care creşte tot mai mult în întunecimea spaţiului – aducând lumină în locuri în care nu exista nicio licărire.

Langdon zâmbi dorindu-şi pentru o clipă ca Beña să fi fost preotul lui în copilărie.

– Vaticanul a emis deja vreun comunicat, oficial? întrebă el.

– Încearcă s-o facă, dar par să existe unele… divergenţe, răspunse Beña ridicând din umeri cu un aer vesel. Aşa cum ştiţi, problema originilor omului a fost întotdeauna una spinoasă pentru creştini, şi mai ales pentru fundamentalişti. Dacă mă întrebaţi pe mine, eu cred că ar trebui s-o tranşăm o dată pentru totdeauna.

– Da? exclamă Langdon. Şi cum anume am reuşi?

– Ar trebui să procedăm şi noi cum procedează în prezent multe alte biserici – să recunoaştem deschis că Adam şi Eva n-au existat, că evoluţia este reală şi că, de fapt, acei creştini care susţin altceva ne fac de râs *pe toţi.*

Langdon se opri locului, privindu-l fix pe bătrânul preot.

– Haideţi, vă rog! exclamă părintele izbucnind iar în râs. Eu nu sunt dintre cei care cred că Dumnezeu, care ne-a înzestrat cu judecată, raţiune şi intelect…

– …a vrut să ne lipsim de ele?

– Văd că-l cunoaşteţi bine pe Galilei, zâmbi larg Beña. Fizica a fost, în fond, marea mea pasiune în copilărie; la Dumnezeu am ajuns dintr-o veneraţie tot mai mare faţă de universul fizic. Acesta-i unul dintre motivele pentru care Sagrada Família este atât de importantă pentru mine; mi se pare o Biserică a viitorului… una conectată direct cu natura.

Langdon se întrebă în treacăt dacă nu cumva, la fel ca Panteonul din Roma, Sagrada Família va deveni un jalon al tranziţiei, o clădire cu un picior în trecut şi celălalt în viitor, o punte concretă între o credinţă

muribundă şi alta care abia se năştea. Dacă aşa aveau să stea lucrurile, atunci Sagrada Família urma să aibă o importanţă mult mai mare decât şi-ar fi putut imagina oricine.

Beña păşea în faţa lui pe aceeaşi scară în spirală pe care coborâseră noaptea trecută.

„Cripta."

– Mi se pare evident, continuă preotul, că există o singură modalitate prin care creştinismul va putea supravieţui în era tehnologică. Trebuie să renunţăm să mai respingem cuceririle ştiinţei şi să mai contestăm faptele dovedite. Trebuie să devenim parteneri spirituali ai ştiinţei, folosindu-ne vasta experienţă – milenii de filosofie, de meditaţii personale, de introspecţii – pentru a ajuta omenirea să construiască un cadru moral solid şi a ne asigura că tehnologiile viitorului ne vor uni, ne vor ilumina mintea şi ne vor înălţa spiritual… în loc să ne distrugă.

– Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, declară Langdon.

„Sper doar că ştiinţa va accepta mâna întinsă."

În capătul de jos al scărilor, Beña îi făcu semn să treacă pe lângă mormântul lui Gaudí, spre caseta din sticlă cu operele lui William Blake.

– Despre asta voiam să vă întreb, preciză el.

– Despre cartea lui Blake?

– Da. Aşa cum ştiţi, i-am promis domnului Kirsch că voi expune volumul aici. Am acceptat fiindcă am presupus că voia ca *această* ilustraţie să fie vizibilă.

Langdon îşi coborî privirea spre pagina pe care Blake îl înfăţişase pe zeul Urizen măsurând universul cu ajutorul unui compas.

– Şi totuşi, reluă bătrânul preot, mi-am dat seama că textul de pe pagina alăturată… Ei bine, poate că ar trebui să citiţi ultimul vers.

Langdon nu-şi luă ochii de pe chipul lui Beña.

– „Întunecata religie a pierit şi dulcea ştiinţă e stăpână"?

– Îl ştiţi! se arătă impresionat preotul.

– Da, zâmbi Langdon.

– Ei bine, trebuie să recunosc că mă tulbură teribil. Expresia aceasta… *„întunecata* religie"… e supărătoare. Îmi pare că Blake lasă de înţeles că religia e neagră… răuvoitoare şi *malefică.*

– E doar o eroare de interpretare des întâlnită, explică profesorul. De fapt, Blake era un om profund spiritual, mult mai evoluat din punct de vedere moral decât minţile înguste ale creştinătăţii engleze a secolului al XVIII-lea. Şi credea că existau două tipuri de religie – cele întunecate şi dogmatice, care tindeau să suprime gândirea creativă… şi cele luminate, avansate, care încurajau introspecţia şi creativitatea.

Beña păru uimit.

– Acest ultim vers, îl asigură Langdon, ar putea fi foarte uşor

reformulat astfel: „Dulcea ştiinţă va alunga religiile întunecate… pentru ca acelea luminate să poată înflori.”

Preotul rămase pe gânduri vreme îndelungată, până când, într-un târziu, un surâs blând îi apăru încet pe buze.

– Vă mulţumesc, domnule profesor. Cred că tocmai mi-aţi clarificat o neplăcută dilemă de ordin etic.

Sus, în nava centrală, după ce-şi luase rămas-bun de la părintele Beña, Langdon zăbovi o vreme aşezat comod într-o strană, alături de sutele de vizitatori, privind razele de lumină colorată întinzându-se pieziş de-a lungul coloanelor înalte, pe măsură ce soarele apunea.

Gândul i se îndreptă către toate religiile lumii, către originile lor comune, către primele divinităţi – Soarele, Luna, marea şi vântul.

„Natura a fost odinioară nucleul central. Pentru noi toţi.”

Acea unitate de la începuturi dispăruse, fireşte, cu mult timp în urmă, scindată în tot mai multe şi mai multe religii, fiecare proclamându-se deţinătoarea Adevărului Unic.

În seara aceea însă, în interiorul acelui templu extraordinar, Langdon era înconjurat de oameni de toate credinţele şi rasele, oameni aparţinând tuturor culturilor, vorbind toate limbile pământului, toţi privind spre ceruri cu acelaşi sentiment al mirării şi veneraţiei… toţi admirând cel mai simplu dintre miracole.

„Lumina Soarelui pe piatră.”

Un şir de imagini începu să i se perinde prin minte – Stonehenge, Marile Piramide, Grotele Ajanta, complexul arheologic de la Abu Simbel, uriaşul sit arheologic precolumbian Chichén Itzá – locuri sacre din lumea largă în care cei din vechime se adunaseră odinioară laolaltă, urmărind acelaşi spectacol.

În acea clipă, Robert Langdon simţi un tremur vag, abia iscat, în pământul de sub el, ca şi cum un punct culminant fusese atins… ca şi cum gândirea religioasă tocmai ajunsese pe cea mai îndepărtată orbită, iar acum îşi urma drumul înapoi, istovită de îndelungata călătorie, întorcându-se în sfârşit, acasă.

Mulţumiri

Aş vrea să transmit cele mai sincere mulţumiri următorilor:

În primul rând, editorului şi prietenului meu, Jason Kaufman, pentru abilităţile lui rafinate, instinctul superb şi nenumăratele ore petrecute în tranşee alături de mine… dar mai presus de toate pentru al său nepereche simţ al umorului şi pentru că înţelege ce încerc să realizez cu aceste istorii.

Incomparabilei mele agente şi, totodată, bune prietene, Heide Lange, deoarece a îndrumat cu o mână expertă toate aspectele carierei mele, cu un entuziasm nemaiîntâlnit, cu energie şi atenţie. Pentru talentul ei nelimitat şi devotamentul neştirbit îi sunt etern recunoscător.

Şi dragului meu prieten Michael Rudell, pentru sfaturile înţelepte şi fiindcă îmi este model de bunăvoinţă şi amabilitate.

Aş vrea să-mi exprim profunda apreciere pentru echipele de la Doubleday şi Penguin Random House, întrucât au crezut şi au avut încredere în mine de-a lungul anilor – amintind-o îndeosebi pe Suzanne Herz pentru prietenia pe care mi-a arătat-o şi deoarece a urmărit toate aspectele procesului de publicare cu imaginaţie şi promptitudine. Un mulţumesc foarte, foarte special le adresez, de asemenea, următorilor: Markus Doble, Sonny Mehta, Bill Thomas, Tony Chirico şi Anne Messitte, pentru susţinerea şi răbdarea lor fără limite.

Mulţumiri sincere pentru eforturile deosebite depuse de Nora Reichard, Carolyn Williams şi Michael J. Windsor aici, acasă, şi de Rob Bloom, Judy Jacoby, Lauren Weber, Maria Carella, Lorraine Hyland, Beth Meister, Kathy Hourigan, Andy Hughes, plus toţi acei oameni extraordinari care formează echipa de vânzări de la Penguin Random House.

Mulţumesc incredibilei echipe de la Transworld pentru creativitatea lor nestăvilită şi eforturile de publicare, mai cu seamă editorului meu, Bill Scott-Kerr, pentru prietenia şi susţinerea pe care mi-a arătat-o pe numeroase fronturi.

Devotaţilor mei editori din lumea întreagă le adresez cele mai sincere mulţumiri pentru încrederea şi eforturile lor.

Neobositei echipe de traducători de pretutindeni din lume care lucrează cu atâta sârguinţă pentru a oferi acest roman cititorilor vorbitori de cele mai diverse limbi – mulţumirile mele sincere pentru timpul, talentul şi atenţia dumneavoastră.

Editorului meu spaniol, Planeta, pentru nepreţuitul ajutor pe care mi l-a oferit la documentarea şi traducerea romanului de faţă – îndeosebi minunatului director editorial Elena Ramírez, însă şi

următorilor: María Guitart Ferrer, Carlos Revés, Sergio Álvarez, Marc Rocamora, Aurora Rodríguez, Nahir Gutiérrez, Laura Díaz, Ferrán Lopez. Mulţumiri speciale se îndreaptă către preşedintele consiliului de administraţie al Editurii Planeta, Jesús Badenes, pentru sprijin, ospitalitate şi brava lui încercare de a mă învăţa să gătesc paella.

În plus, vreau să le mulţumesc lui Jordi Lúñez, Javier Montero, Marc Serrate, Emilio Pastor, Alberto Barón şi Antonio López, cei care au contribuit la administrarea site-ului de traduceri pentru *Origini*.

Neobositei Mónica Martín şi întregii echipe de la MB Agency, în special Inés Planells şi Txell Torrent, pentru tot ajutorul pe care mi l-au oferit în Barcelona, şi nu numai.

Întregii echipe de la Sanford J. Greenburger Associates – în special lui Stephanie Delman şi Samanthei Isman – pentru remarcabilele eforturi depuse în numele meu… zi de zi.

În ultimii patru ani, numeroşi oameni de ştiinţă, istorici, muzeografi, specialişti în studii religioase şi diverse organizaţii mi-au oferit ajutorul în documentarea pentru acest roman. Cuvintele nu pot exprima aprecierea mea pentru generozitatea şi disponibilitatea în a-mi împărtăşi cunoaşterea şi ideile lor.

Aş vrea să le mulţumesc călugărilor şi mirenilor de la abaţia Montserrat pentru că au transformat vizitele mele acolo în momente informative şi înălţătoare. Recunoştinţa mea se îndreaptă îndeosebi către Pare Manel Gasch, Josep Altayó, Òscar Bardají şi Griselda Espinach.

De la Centrul de Supercalcul din Barcelona vreau să mulţumesc strălucitei echipe de specialişti care au împărtăşit cu mine ideile, entuziasmul, lumea lor şi, mai presus de toate, viziunea lor optimistă cu privire la viitor. Mulţumiri speciale adresez directorului Mateo Valero şi următorilor: Josep María Martorell, Sergi Girona, José María Acela, Jesús Labarta, Eduard Ayguadé, Francisco Doblas, Ulises Cortés şi Lourdes Cortada.

De la Muzeul Guggenheim din Bilbao, le mulţumesc tuturor celor care prin cunoştinţele şi prin viziunea lor artistică m-au ajutat să-mi dezvolt aprecierea şi afinitatea pentru arta modernă şi contemporană. Mulţumiri speciale adresez directorului Juan Ignatio Vidarte, Alicia Martínez, Idoia Arrate şi María Bidaurreta pentru ospitalitate şi entuziasm.

Curatorilor şi administratorilor de la Casa Milà, mulţumiri pentru primirea călduroasă şi pentru că mi-au arătat de ce este La Pedrera unică în lume. Mulţumiri speciale către Marga Viza, Sílvia Vilarroya, Alba Tosquella, Lluïsa Oller şi rezidenta Ana Viladomiu.

Pentru ajutorul oferit la documentare, doresc să le mulţumesc membrilor Palmar de Troya Palmarian Church Support and Information Group, Ambasadei Statelor Unite ale Americii în Ungaria

şi editorului Berta Noy.

Port, de asemenea, recunoştinţă zecilor de oameni de ştiinţă şi futurologi pe care i-am întâlnit în Palm Springs, a căror viziune îndrăzneaţă cu privire la viitor a avut un efect substanţial asupra acestui roman.

Deoarece m-au ajutat mereu să pun lucrurile în perspectiva corectă, le mulţumesc redactorilor mei, în special lui Heide Lange, Dick şi Connie Brown, Blythe Brown, Susan Morehouse, Kaufman Rebecca, Jerry şi Olivia Kaufman, John Chaffee, Christina Scott, Valerie Brown, Greg Brown şi Mary Hubbell.

Dragei mele prietene Shelley Seward, pentru experienţa şi meticulozitatea ei în plan personal şi profesional deopotrivă, şi, de asemenea, fiindcă mi-a răspuns la apelurile telefonice de la ora cinci dimineaţa.

Devotatului şi creativului meu maestru IT, Alex Gannon, deoarece mi-a gestionat cu atâta inventivitate reţelele de socializare, comunicările on-line şi tot ce ţine de lumea virtuală.

Soţiei mele, Blythe, pentru că împărtăşeşte necontenit cu mine pasiunea pentru artă, spiritul creator şi nesfârşita-i inventivitate, toate fiind pentru mine o nesecată sursă de inspiraţie.

Asistentei mele personale, Susan Morehouse, pentru prietenia şi răbdarea ei, pentru uriaşa diversitate a abilităţilor ei şi fiindcă a ţinut atâtea rotiţe în mişcare fără blocaje.

Fratelui meu, compozitorul Greg Brown, a cărui inventivă fuziune a vechiului cu modernul în *Missa Charles Darwin* a fost sursa primă de inspiraţie pentru acest roman.

Şi, în cele din urmă, aş vrea să-mi exprim recunoştinţa, dragostea şi respectul pentru părinţii mei, Connie şi Dick Brown, fiindcă m-au învăţat întotdeauna să fiu curios şi să pun întrebări dificile.

{1} Acoperământ mic şi semisferic pentru cap, purtat de clericii Bisericii Catolice. (n. tr.)

{2} Veşmânt arăbesc asemănător unei robe, lung până la gleznă şi, de obicei, cu mâneci lungi, purtat îndeosebi în ţările arabe. (n. tr.)

{3} Cel mai vechi şi mai prestigios club din cadrul Universităţii Princeton, fondat în 1879. (n. tr.)

{4} Laborator de cercetări interdisciplinare de la Massachusetts Institute of Technology. (n. tr.)

{5} Joc de cuvinte pe baza iniţialelor din numele arhitectului; în limba engleză, *fog* înseamnă ceaţă. (n.tr.)

{6} Personajul lui Michelangelo îşi susţine toată greutatea pe un singur picior, lăsându-l pe celălalt uşor îndoit. (n. red.)

{7} Monograma lui Iisus, un simbol creştin timpuriu, format din primele două litere ale numelui Hristos în limba greacă. (n. tr.)

{8} Central European Summer Time – Ora de vară a Europei Centrale. (n. red.)

{9} Veşmântul purtat de femei în public în unele tradiţii islamice, menit să le acopere corpul în întregime, inclusiv capul şi faţa. (n. tr.)

{10} Expresia desemnează ideea de reîncarnare aşa cum este ea înţeleasă în Cabala. (n. tr.)

{11} Numele pe care-l dau vieţii de după moarte adepţii unor religii păgâne contemporane ca teosofia şi wiccanismul. (n. tr.)

{12} Supranume dat unei vaste regiuni din sud-estul SUA, în care protestantismul conservator deţine un rol foarte important în viaţa socială şi politică, iar numărul creştinilor practicanţi, indiferent de confesiune, depăşeşte media naţională. (n. tr.)

{13} *The God Particle,* de Leon M. Lederman şi Dick Teresi, carte de popularizare a ştiinţei apărută în SUA în 1993, înregistrând vânzări record. (n. tr.)

{14} Codurile de identificare ale aeroporturilor internaţionale din Boston, Los Angeles, respectiv John F. Kennedy din New York. (n. tr.)

{15} Un conglomerat mass media spaniol cu sediul în Barcelona. (n. tr.)

{16} IMEI este acronimul pentru Internaţional Mobile Equipment Identity şi are menirea de a identifica în mod unic orice dispozitiv de tip telefon. IMSI e codul de identificare al SIM-ului, folosit pentru a înregistra şi autentifica un utilizator în reţeaua de telefonie. (n. red.)

{17} Titlul în original – *Let It Go* – al unei melodii din filmul de animaţie *Frozen* al studiourilor Disney, tradus în adaptarea pentru limba română ca „S-a întâmplat”. (n. tr.)

{18} „Cuceritor” în limba latină. (n. tr.)

{19} Siri este o aplicaţie de tip asistent personal inteligent care funcţionează pe dispozitivele Apple folosind o interfaţă vocală. (n. tr.)

{20} O criptomonedă şi, totodată, un sistem de plată electronic creat în 2009 de o persoană sau un grup anonim, cunoscut doar sub pseudonimul Satoshi Nakamoto. Tranzacţiile cu bitcoin au loc direct între utilizatori, fără niciun intermediar. Criptomoneda poate fi schimbată pe alte monede, pe diverse produse sau servicii, astfel că în 2015 existau deja peste 100.000 de comercianţi care acceptau bitcoin ca modalitate de plată. (n. tr.)

{21} Overlay este o tehnică de programare a calculatoarelor prin care părţi din program, aflate pe suporturi de memorie externă, sunt transferate în memoria internă a unui calculator, unde înlocuiesc (reacoperă) ceea ce era înainte acolo. (n. red.)

{22} Inginer, inventator, antreprenor, investitor şi programator canadiano-american de origine sud-africană, cofondator al companiei Tesla Motors. (n. red.)

{23} Parafrazare a unui cunoscut verset biblic: „Fericiţi ce blânzi, că ei vor moşteni pământul”, *Matei 5,5*. (n. tr.)

{24} Negarea plauzibilă *(plausible deniability)* este o prevedere a Dreptului american conform căreia o persoană, de obicei un oficial într-o funcţie ierarhică, are dreptul de a nega că ar avea cunoştinţă sau ar fi răspunzătoare pentru acţiunile condamnabile ale altor persoane din cadrul ierarhiei, ca urmare a lipsei de dovezi menite să ateste implicarea lor. (n. tr.)

{25} Teroarea Roşie, numele generic sub care au devenit cunoscute actele de violenţă comise în Spania de grupările de stânga din 1936 până la sfârşitul Războiului Civil, în 1939. (n. tr.)

{26} Un obelisc din piatră construit în capitala americană în secolul al XIX-lea, în onoarea lui George Washington, primul preşedinte al SUA. Este cea mai înaltă construcţie din piatră la nivel mondial, cu o înălţime de 169 m. (n. tr.)

{27} National Security Agency – Agenţia de Securitate Naţională din Statele Unite. (n. tr.)

{28} Abreviere pentru expresia din franceză denumind Expoziţia Internaţională de Arte

Decorative şi industriale moderne care a avut loc la Paris în 1924 (Exposition Internationale des Artes Decoratifs et Industriels Modernes). (n. red.)

{29} Aici, în traducerea lui Ştefan Augustin Doinaş. (n. tr.)

{30} Massachusetts Institute of Technology, Institutul Tehnologic (al statului) Massachusetts, este o universitate tehnică, particulară, educaţională, de studii şi cercetări, care se găseşte în localitatea Cambridge, Massachusetts, Statele Unite ale Americii. (n. red.)

{31} Folioscopul (*flip book* în limba engleză) este un precursor al filmelor de animaţie – o carte cu o serie de imagini ale căror detalii variază uşor de la o pagină la alta, astfel că atunci când cartea este răsfoită rapid, imaginile creează senzaţia de mişcare sau de schimbare. (n. tr.)

{32} O clasificare taxonomică mai veche, încă prezentă în unele manuale şcolare din Statele Unite ale Americii. Mai recent, eubacteriile şi arhebacteriile au fost grupate în acelaşi regn, procariote (sau monere). (n. tr.)

{33} Un tip de boxă wireless cuplată cu un dispozitiv cu comandă vocală care are integrat un asistent personal virtual şi care permite efectuarea unor sarcini interactive folosind unul sau mai multe cuvinte de recunoaştere prestabilite. (n. tr.)

{34} Acronim care desemnează pe de o parte o familie de secvenţe ADN dintr-o bacterie care conţin fragmente de ADN ale virusurilor care au atacat bacteria respectivă şi care sunt folosite de aceasta pentru detectarea şi distrugerea ADN-ului provenit de la atacuri ulterioare ale aceloraşi virusuri, şi pe de altă parte o tehnologie genetică dezvoltată recent pe baza acestui mecanism, care permite modificarea permanentă a genomului unui organism, cu aplicaţii în medicină şi în agricultură. (n. tr.)

{35} Aluzie la monologul Julietei din piesa *Romeo şi Julieta* actul II, scena II: „Un nume ce-i? Un trandafir, oricum îi spui, tot aşa-şi împarte mireasma dulce” în traducerea lui Ştefan Octavian Iosif. (n. tr.)

{36} Un desert tradiţional în Spania şi Portugalia, din aluat prăjit în ulei, modelat în forma unei bucle alungite, servit, de obicei la micul dejun cu ciocolată caldă, cafea cu lapte sau *dolche de leche,* un alt desert popular în Spania. (n. tr.)

{37} Scriitor, jurnalist şi critic literar anglo-american (1949–2011), cunoscut pentru poziţia lui explicit antireligioasă şi pentru tonul muşcător al retoricii sale, care milita pentru o separare completă între Biserică şi stat. (n. tr.)

{38} Teoria celor şase grade de separare, formulată în 1929 de scriitorul, jurnalistul şi traducătorul maghiar Frigyes Karinthy, postulează că toate persoanele, de fapt, toate fiinţele vii din lume, sunt legate între ele printr-un lanţ de relaţii individuale care nu conţine mai mult de şase verigi. (n. tr.)

Table of Contents

Pagina de titlu
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39

Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83

Capitolul 84
Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 87
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitolul 92
Capitolul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitolul 97
Capitolul 98
Capitolul 99
Capitolul 100
Capitolul 101
Capitolul 102
Capitolul 103
Capitolul 104
Capitolul 105
Epilog
Mulţumiri